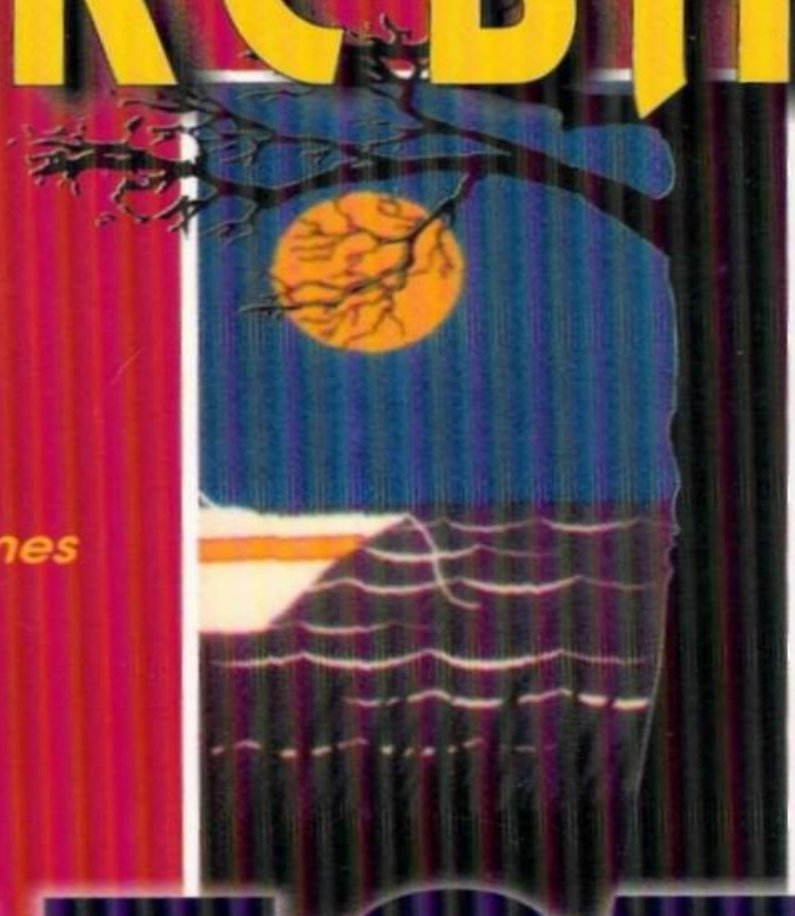

ЛИЗА

национален бестселъров автор в САЩ

ДЖАКСЪН

Чувствена страст
и опияняваща
неизвестност
са запазената марка
на Лиза Джаксън. "

New York Times

ШЕЛОТ

ЛИЗА ДЖЕКСЪН ШЕПОТ

Превод: Мария Борисова

chitanka.info

Когато бащата на Клеър решава да се кандидатира за губернатор на Орегон, той спешно привиква в малкото градче трите си дъщери, отдавна напуснали дома си, за да се опита да открие една забравена истина. Кейн — вече известен журналист, а някога лошото момче на града, е започнал разследване, което може да събуди стари призрци и нови скандали. Клеър е извървяла дълъг път, опитвайки се да избяга от миналото, но сега то отново се е вкопчило в нея и разсича сърцето ѝ. Някога тя е обичала едно момче, което е умряло при много странни обстоятелства. Все в същото време е обичала и друго момче, с което животът сурово я е разделил. Някога... И сега дълго погребаните тайни изплуват и хвърлят Клеър все по-безумно в прегръдките на мъжа, за когото е била сигурна, че е забравила. Тя е неспособна да се съпротивлява на страстта, която може да я унищожи... или да я върне към истинския живот — без мрачни тайни, без сухия шепот за насилие и смърт.

На Анита.

Агент.

Наставник.

Приятел.

Ще ми липсваш, но никога няма да те забравя.

ПРОЛОГ

Езерото Ероухед, Орегон

В любовта и на война всичко е позволено.

Или поне така гласи старата поговорка. Кейн обаче не беше съвсем убеден, че приема напълно тези думи. Не и когато на карта бе заложено бъдещето на Клеър Холанд. Но пък, от друга страна, тя и без друго никога не бе държала на него. Никога не го бе поздравявала дори — с изключение на онзи ден, в който си бе позволила да свали за миг изцялата си, но непробиваема броня.

Той натисна рязко спирачката и изключи двигателя, напомняйки си, че, макар и понастоящем да не живееше със съпруга си, тя беше омъжена и името ѝ вече бе Клеър Сейнтджон.

Кейн погледна през мокрото предно стъкло, по което се стичаха ручейчета дъждовна вода, и спря поглед на съборетината, която бе наследил — дървена хижа с три стаички на самия бряг на езерото Ероухед. От покрива липсваха цели шиндели^[1]; два от прозорците бяха заковани с шперплат, който хлапетиите бяха изрисували с графити; от улуците, задръстени с изсъхнали листа, борови иглички и мръсотия, изтичаше покафеняла от ръждата вода и оставяше оранжеви петна по стените; предната веранда бе изгнила и хлътнала като гръб на дръглива кранта. Купчината дървени дънери, нарязани грубо с бичкия и почернели от многото години под дъжда, бе започнала да се руши много преди баща му да започне да изработва произведения на изкуството, характерни за северозападните щати. Таванският прозорец — единственият източник на дневна светлина в тясното и претрупано помещение, което на времето бе стаята на Кейн, беше счупен и покривът на верандата все още бе осеян с натрошени стъкла.

Добре дошъл у дома, мрачно промърмори той, слезе от джипа, праметна раницата и спалния чувал през рамо и тръгна напред, привел глава, за да се предпази от леденостудения вятър. Остра болка прониза бедрото му — спомен от парчето шрапнел, попаднало в крака му по време на последната му командировка отвъд океана. Премигна,

намести раницата по-удобно на рамото си и безмълвно прокле накуцването, което, макар и слабо, бе достатъчно, за да забави всеки негов опит да върви по-бързо.

Спря на верандата, пхна ключа си в старата ключалка, която веднага поддаде, и вратата се отвори с жалостиво скърцане. От напълно безполезното и неизползваемо резе се посипаха дървени стърготини.

Пристъпи през прага и веднага се потопи в мрачната атмосфера, пропита от миризмата на прах, застоял въздух и натрапчивото усещане за изгубени надежди и пропилени мечти. За пръв път изпита съмнения по отношение на взетото решение. Връщането му по тези места май щеше да се окаже лоша идея. Може би хората, които живееха живота си, без да се обръщат назад и да се ровят в миналото, знаеха нещо, което Кейн все още не бе научил.

Толкова по-зле за него! Прескочи една преобърнатата масичка за кафе. Вече бе късно да се връща. Хвърли раницата и спалния чувал върху канапето в ъгъла. Розовата дамаска на модерното на времето канапе бе придобила мръсен розово-сивкав цвят. Тапицерията бе изтъняла и прокъсана на места, пълнежът стърчеше навън от грозните дупки. Боята на прозорците се лющеше, первазите бяха осеяни с изсушените скелети на насекомите, станали храна на паяците. В единия ъгъл на тавана, точно под липсващите шиндели, се люлееше полуизгнило гнездо на оси. Чворестите борови стени бяха покрити с мухъл. Цялата колиба бе обгърната от зловонната миризма на влага и плесен.

През изминалите години бе живял и при далеч по-лоши условия; в Близкия Изток и в Босна бе виждал бордеи, в сравнение с които неговата стара дървена хижа изглеждаше като палат, но никоя от онези окаяни съборетини не бе наричал свой дом. Само тук душата му кървеше от болка — в тази западнала колиба, в която бе отгледан от майка, чиито подметки бяха вечно изтрити от безкрайните километри, които навърташе зад тезгяха на Уестуинд бар енд грил.

— Бъди внимателен и се пази, миличък — казваше му тя, лекичко го докосваше по рамото и му се усмихваше. — Аз ще се върна късно, така че заключи вратата. Баща ти... той ще се прибере по-рано. — Лъжеше го, естествено. Винаги го лъжеше, но той никога не задаваше въпроси. След това тя го целуваше по бузата.

Алис Морън винаги ухаеше на рози и дим — смесица от евтин парфюм и качествени цигари. Години наред най-горното чекмедже на тоалетната ѝ масичка бе неизменно претърпкано с талони, отлепени от цигарените кутии — талони, които майка му събираше и с които купуваше някои по-специални неща. Повечето от подаръците, които Кейн получаваше за Коледа и по случай рождения си дни, бяха купени благодарение на никотиновата зависимост на майка му.

Всичко това обаче се бе случило много отдавна, в годините, когато животът, макар и прекаран в оскъдица и лишения, изглеждаше толкова простичък за едно осем-деветгодишно момче. Точно по това време баща му бе претърпял злополука, която бе променила завинаги и без това окаения им живот.

Тези размишления върху миналото му се сториха напълно безсмислени и Кейн се постара да забрави за първичния гняв, надигнал се в душата му, и за острата болка в бедрото. Намери един пожълтял вестник от 1980 година със снимки на Джими Картер и на вулкана Света Хелена, който изхвърляше струя от пепел високо в небесата, и сякаш отново се превърна в онзи недодялан и непокорен тийнейджър — чепат, сърдит и разкъсван от парещата потребност да получи нещо повече от живота, изгарян от желанието да бъде като децата от семейство Холанд и семейство Тагарт — двете най-богати фамилии край езерото, съставляващи социалния елит не само в малкото населено място край Ероухед, но и в Портланд, намиращ се само на някакви си деветдесет мили на изток.

Освен това бе копнял за Клеър. Завладян от заслепяваща страст, измъчван от изпепеляващ пламък и слабините, той живееше, потопен във фантазиите си за нея — богатата и недостъпна дъщеря на Дъч Холанд.

Смачка вестника в юмрук и си припомни многото безсънни нощи, които бе прекарал в стаята си, опитвайки се да измисли начин да бъде с нея — напълно безрезултатни и наивни планове, които неизменно завършваха по един и същи начин — душата му се изпълваше с безсилие, лицето му се къпеше в пот, а членът му, болезнено твърд и възбуден, щръкваше като пилон на знаме в напълно безветрен ден.

Не искаше да мисли за Клеър. Тя само усложняваше нещата, а и никога не бе смятала, че е достатъчно добър за нея. Не! Юношеските ѝ

чувства бяха насочени към Харли Тагарт — син на най-сериозния конкурент на баща ѝ. Имаше очи само за него. С изключение на един-единствен път. През онова, изпълнено с магия, утро.

— По дяволите — изръмжа Кейн, опитвайки се да прогони образа ѝ от главата си. Пренебрегнал дъжда, той отвори прозореца и в стаята нахлу режещият, влажен вятър, който носеше мириса на Тихия океан. Може би студеният въздух щеше да пропъди отчаянието и усещането за изгубени надежди, които, подобно на лепкави паяжини, обгръщаха избелелите пердета и евтините мебели, разпръснати из влажната и мухлясала стая.

Излезе от къщата и остави вратата зад себе си отворена. Върна се при джипа, откъдето взе едно куфарче, лаптопа си и бутилка ирландско уиски — любимото евтино питие на баща му. Той самият предпочиташе същата марка уиски като баща си — човек, когото бе презирал през целия си живот. Този факт, макар и изпълнен с ирония, му се струваше необяснимо логичен. Хамптън Морън беше долен и презрян кучи син, подъл до мозъка на костите си. А след злополуката, оставила го неподвижен труп, прикован към инвалидния стол, се превърна в сприхав и жесток алкохолик, изпълнен със самосъжаление и нестихваща ярост. Преди да осакатее той пиеше прекалено много и често биеше съпругата и момчето си. По-късно, когато единствено Кейн остана да се грижи за него, баща му деградира напълно, превръщайки се в ожесточен и сърдит на целия свят старец, който намираше успокоение и утеха единствено в бутилката. Пиеше „Блек Велвет“ всеки път, когато можеше да си го позволи и уискито стана единствената му любима. Понякога си позволяваше и „Джак Даниелс“ — рядко посещаващ го и твърде скъп приятел. През повечето време обаче се наливаше с долнокачествено ирландско уиски, с което подхранваше прекършените си мечти.

Нищо чудно, че майката на Кейн ги напусна малко след злополуката. Тя просто нямаше друг избор.

Някакъв богаташ завъртя главата ѝ и ѝ обеща по-добър живот, но само при условие, че напусне Хамптън и сина си. Човекът не желаше да поема и допълнителното бремене, което представляваше едно диво и непокорно момче — той самият имал две свои, вече поотраснали деца. А също и съпруга. Кейн така и не бе научил името на копелето. Всеки месец обаче, с влудяваща точност, в пощенската им кутия пристигаше

чек за триста долара, издаден на името на Кейн. Хамптън, изтрезняващ за пръв път след тридесетдневен запой, чакаше с нетърпение пощальона и принуждаваше Кейн да вземе и осребри въпросния чек. О, баща му винаги проявяваше изумителна щедрост! Даваше на Кейн пет долара. Останалите пари обикновено му бяха достатъчни, за да изкара до следващия чек.

— Сигурно си чувал израза кървави пари, нали, момче? Е, тези тук са курвенски пари — майка ти ги печели като си вдига краката заради онзи богат кучи син. Запомни това, Кейн: никоя жена не заслужава да си изгубиш ума, или пък парите, заради нея. Жените са измет. Уличници. Развратници. — След тази реч обикновено започваше да цитира светото писание, редеше стиховете в разбъркан и напълно лишен от смисъл ред.

Кейн прекрасно си спомняше деня, в който майка му ги напусна.

— Ще се върна — обеща му тя. С окъпано в сълзи лице прегърна сина си и с все сила го притисна към себе си — сякаш още тогава знаеше, че никога повече няма да го види. — Ще се върна, за да те отведе далеч от него.

А баща му спеше дълбоко — хъркаше и си отспиваше след поредното пиянство.

Кейн изобщо не направи опит да вдигне ръце, за да я прегърне или да ѝ махне за довиждане. Когато тя се качи в дългата черна кола, управлявана от намръщен шофьор, Кейн само я изгледа обвинително, наказвайки я заради предателството ѝ.

— Обещавам, миличък. Ще се върна.

Но не го направи. Тази лъжа бе само поредната брънка от мрачната поредица от неспазени обещания, съставляващи досегашния живот на Кейн. Той никога повече не я видя, не си направи труда да разбере какво се бе случило с нея. До този момент.

А от истината го заболя — дяволски силно го заболя.

Изобщо не си направи труда да потърси чаша — просто отвори бутилката и отпи голяма глътка. Избърса с ръкав нацърбенения пластмасов плот, включи компютъра и се настани пред масата с метални крака, върху която се бе хранил през първите двадесет години от живота си. Хората от електрическата компания очевидно бяха включили електрическото хранване, защото мониторът оживя и лаптопът забръмча, готов за работа.

Кейн рязко отвори куфарчето си, извади отвътре една папка, издута от записки, изрезки от вестниците и снимки на членовете на семейство Холанд. Започна да обръща снимките една по една — като карти от стара и добре позната колода. Първата карта беше поп каро — старият Дъч Холанд, патриарх на фамилията и евентуален бъдещ губернатор на щата, който претендираше, че принадлежи към човешкия род, макар Кейн да знаеше, че душата му е покварена и усукана като сложен моряшки възел.

След това обърна снимката на бившата съпруга на Дъч, Доминик, все още красива като фотомодел, която понастоящем живееше извън страната, и която, срещу съответното възнаграждение в брой, би могла да се окаже надежден източник на информация за разследването му. Следваха лъскавите фотографии на две от дъщерите на Дъч — Миранда и Теса. И последната снимка — на Клеър.

Много жалко, че тя също беше въввлечена, защото, според Кейн, тя също бе участвала в онези събития.

Той стисна зъби, загледан в двете лица, застинали в безизразни пози, вероятно режисирани от някой безименен, но скъп моден фотограф. Пусна снимките на Миранда и Теса — най-голямата и най-малката от трите сестри — върху масата при фотографиите на родителите им. После съсредоточи вниманието си върху снимката на Клеър — моментална снимка, която отдавна бе запааметил с най-големи подробности. Беше възседнала шарения си жребец, от който се виждаха единствено врата и задницата му. Клеър обаче бе попаднала точно в обектива. Обективът на неговия фотоапарат.

Ясни очи, прав нос, широки скули и разпуснати канеленокафяви къдрици, които обрамчваха овалното ѝ лице. Господи, беше толкова красива! Усмивката ѝ беше свенлива, загадъчна и невинна. По дяволите, дори и след толкова години пулсът му леко се учестяваше при мисълта за нея — за момичето, което имаше всичко и изпитваше към него единствено презрение и съжаление. Но вече край!

Ролите този път бяха разменени. Той беше човекът, който контролираше положението. Прониза го внезапен пристъп на угризения. Чудесно съзнаваше, че онова, което възнамеряваше да направи, сигурно щеше да изложи Клеър под брутално жестокия поглед на обществеността. Щяха да разглеждат под лупа живота ѝ, да се ровят в миналото ѝ, да го разнищват дотогава, докато всичката

мръсотия изплува на повърхността, докато всички скрити тайни излязат наяве, изложени на показ като избелелите от слънцето кости на някое животно, намерило смъртта си сред пустинята.

Много жалко! Сигурно щеше да бъде наранена, но това беше част от живота. Понякога болката просто не можеше да бъде избегната. Преди много години един човек бе намерил смъртта си на дъното на езерото. Изпратен бе във водния си гроб от някой, който по онова време живееше в къщата на семейство Холанд. И Кейн беше твърдо решен да открие кой точно бе размазал черепа на Харли Тагарт и бе прикривал престъплението си повече от шестнадесет години. Имаше си лични основания за тази вендета, основания, които далеч надхвърляха належащата необходимост да изкарва прехраната си по някакъв начин, основания, които почиваха на искреното му убеждение, че Харли може и да не е единствената жертва на лъжите и измамите, скрити под гладката повърхност на езерото Ероухед.

Той разлисти бележките си, а след това сложи компютъра точно пред себе си. Опитните му пръсти бързо препуснаха по клавиатурата и заглавната страница беше готова.

„Злоупотреба с властта: Убийството на Харли Тагарт.“

От Кейн Морън

Отпи още една глътка направо от бутилката и започна да пише. Разследването му беше още в началото си и той все още не бе изровил всичките кирливи ризи на семейство Холанд. Сигурен беше обаче, че още преди да е завършил писанието си, срещу убиеца на Харли ще бъде повдигнато обвинение за извършено престъпление с шестнадесетгодишна давност. Дъч Холанд, долното копеле, ще се прости с възможността да стане губернатор на Орегон, а всички останали членове на семейство Холанд, включително и Клеър, ще изпитват единствено омраза и презрение към Кейн Морън.

Така да бъде! Животът не беше лесен. Нито пък справедлив. Научил беше този болезнен урок още преди години, а Клеър бе сред най-старателните му учители. Освен всичко останало, този негов

материал, посветен на семейство Холанд, преследваше и още една цел — той беше неговото отмъщение, неговия катарзис.

А също и ново начало.

Отново надигна бутилката. Глътката уиски проправи огнена пътека към стомаха му, а Кейн се запита защо вместо очакваното приповдигнато настроение в душата му се загнезди ужасното предчувствие, че току-що неволно бе направил първата си крачка към ада.

---

[1] Шиндел — дъсчица, употребявана вместо керемидата. — Бел.пр. ↑

ЧАСТ ПЪРВА

1996 ГОДИНА

1.

— Изобщо не ме интересува какво ще направиш! Ще целуваш грозния задник на Морън, ако се наложи. Или пък ще повдигнеш срещу него толкова съдебни дела, че да не излезе от съдебната зала до края на живота си. Изрови нещо, което да използваме срещу него. Подкупи го или пък удуши тъпото копеле с голи ръце, Мърдок! Пет пари не давам какво ще направиш. Искам само да намериш начин да спреш шибаната книга! — Дъч затръшна слушалката на телефона в колата. — Безгръбначен кретен! — изръмжа той, макар че в действителност Ралф Мърдок, негов адвокат и ръководител на кампанията му, бе измежду малкото хора, на които Бенедикт Холанд се доверяваше безрезервно.

Стисна с все сила пурата, която държеше между зъбите си, настъпи педала на газта и кадилакът му полетя напред. Гумите се плъзгаха и занасяха по тесния път, криволичещ през гористата местност. Стрелката на скоростомера задмина шестдесет мили в час. Колата летеше край покритите с мъх стволове на високите ели, които сякаш се сливаха и размазваха пред очите му.

Кой би могъл да предположи, че призракът на Харли Тагарт ще се появи точно в този толкова критичен момент от живота му? И за кого, по дяволите, се мислеше Кейн Морън — човекът, заел се да опише в книга събитията около смъртта на Харли? Дъч за последно бе виждал Морън преди години — спомняше си го като непокорно хлапе с ужасен нрав, заядливо и винаги готово да се сбие с някого. В ония години Кейн беше побойник и грубиян, който постоянно си имаше неприятности със закона. Кой знае как бе успял да завърши колеж, а след това, глупашки рискувайки живота си, бе започнал да си вади хляба като журналист, и сега, заради някаква шибана рана, бе решил да се върне в Орегон и да напише книга за смъртта на Харли Тагарт.

Колата прехвърли билото и Дъч отново почувства познатото стягане в гърдите, изпита паниката, заливаща го всеки път при спомена за нощта, в която умря хлапето на Тагарт. Дълбоко в най-

тъмните кътчета на душата му се спотайваше подозрението, че една от собствените му дъщери бе размазала черепа на момчето.

Но коя точно? Кое от момичетата му го бе сторило? Първородната му дъщеря, Миранда, прокурор в окръжната прокуратура, беше амбициозна до крайност, невероятно горда, непреклонна и упорита. А приликата с майка ѝ беше просто свръхестествена. Ранда бе наследила гъстата тъмна коса и знойните сини очи на Доминик. Чувал бе хората да говорят за нея, че е високомерна и че във вените ѝ вместо кръв тече ледена вода. Тя обаче не беше нито достатъчно коравосърдечна, нито пък толкова глупава, че да убие хлапето на Тагарт. Не, Дъч просто не можеше да повярва в това; Ранда беше жена, която знае какво иска от живота, и винаги бе проявявала изключителна сдържаност и хладнокръвие.

Клеър, средната му дъщеря, беше най-тихата от трите, романтичка по рождение. Като дете беше твърде непохватна и грозничка в сравнение със сестрите си, но с годините бе разцъфтяла и той подозираше, че тя ще е от тези жени, които изглеждат все по-добре и по-добре с напредването на възрастта. В ония години беше затворено и мълчаливо момиче; дъщерята, на която не бе обръщал кой знае какво внимание. Никога не му бе създавала проблеми. Но пък се бе влюбила в Харли Тагарт, а мисълта за това дори и сега, след толкова много години, тежеше като камък в душата му.

До този момент Дъч не бе страдал кой знае колко заради гибелта на момчето на Тагарт.

Сега обаче пръстите му, стиснали волана, овлажняха от притеснение. Клеър със своите замислени очи и обсипано с лунички лице не беше убийца. Не би могла да убие човек. Господи, та тя изобщо не познаваше подлостта, безчестието, жестокостта. А може би той не я познаваше толкова добре?

Слънцето, увиснало над хълмовете на запад, го заслепяваше с ярките си лъчи. Той спусна сенника. Пътят се раздели на две и Дъч пое към малкото градче Шинуук и старата дървена къща, която на времето бе купил почти без пари.

Взе завоя с твърде висока скорост и цялата кола се разтресе, но той дори не забеляза, че е навлязъл в насрещното платно. Някакъв пикап, пътуващ в обратната посока, наду клаксон и излезе на застлания с чакъл банкет, за да избегне челния удар.

— Копеле — изръмжа Дъч, все още потънал в мислите си.

Най-малката му дъщеря, Теса, беше дяволчето в семейството. Руса и синеока, с тяло, което на дванадесет години изглеждаше неприлично съблазнително, Теса беше най-необузданият и непокорен член на семейство Холанд. Докато Миранда винаги се бе опитвала да му се хареса, а Клеър ненатрапчиво бе стояла далеч от полезрението му, Теса съвсем съзнателно и безцеремонно бе използвала всяка предоставила ѝ се възможност, за да му се противопостави. Давайки си сметка, че е любимката му, тя постоянно се бунтуваше и негодуваше от нещо. Дъч съзнаваше, че Теса винаги е създавала проблеми, но за нищо на света не можеше да повярва, че е и убийца.

— Майната му на всичко! — сърдито промърмори той и продължи да предъвква пурата. Ако само бе извадил по-голям късмет и вместо дъщери, бе създал синове... Нещата сега щяха да са различни. Коренно различни. Господ жестоко се бе подиграл с него, наказвайки го с тези момичета.

Дъщерите винаги съсипват бащите си.

Леко отне от газта, когато мина край изкривения бор — онзи, който бе посадил преди цял един живот, по времето, когато бе купил този имот за Доминик — и насочи колата по частната алея, която водеше към къщата. Онзи Дъч, който бе засадил малкото борче, бе заслепен от любов глупак, но последвалите години го промениха, а любовта бавно помръкна, докато накрая се пръсна подобно на кристална топка, хвърлена срещу каменна стена.

Той отключи портата и продължи с колата по напукания асфалт на някога безупречно поддържаната алея. Сребристата повърхност на езерото проблясваше съблазнително между дърветата. Колко много бе обичал това място в ония години!

Сърцето му трепна, когато колата се показва иззад последния завой и пред очите му се появи старата ловна хижа, сгушена сред малка горичка от дъбове и ели. Къщата, извисила се със своите три етажа, гледаше право към езерото.

Дом.

Домът, станал свидетел на неговия триумф и болка.

Решил, че съпругата му също като него ще се влюби в това място, той бе купил целия огромен, залесен с вековни дървета имот специално за Доминик. Но тя намрази новия им дом още в мига, в

който за първи път зърна грубите трупи на стените и гредите по таваните. Преценяващите ѝ очи огледаха внимателно стръмния покрив, стените, облицовани с ламперия от дъб и махагон, дървените дюшемета на мода и насмолените греди на тавана. Докосна ръчно изработения дървения парапет на стълбището, което се крепеше на масивни колони, по които ръчно бяха резбовани орнаменти, свързани с митологията на Северозапада. Ноздрите ѝ се разшириха, сякаш изведнъж бе доловила носеща се из къщата отвратителна миризма.

— И ти си купил това за мен? — недоверчиво възкликна тя, неспособна да прикрие горчивото си разочарование. Гласът ѝ отекна в огромното фоайе. — Този... този чудовищен кич?

Миранда, която едва четиригодишна вече бе пълно копие на майка си, с мрачно и сериозно изражение огледа старата къща, сякаш очакваше във всеки един момент отнякъде да изскочи цяла армия от духове, таласъми и чудовища.

— Предполагам, че това — Доминик посочи с дългия си пръст към съомгата, резбована върху най-долната подпорна колона на стълбището — се смята за изкуство?

— Да.

— Но, Бенедикт, защо, за бога! Какво те прихвана? Защо трябваше да купиш точно това?

Тогава Дъч почувства първото ужасно предчувствие, докоснало сърцето му с ледените си пипала. Погледна я и разпери ръце.

— Купих я за теб и момичетата.

— За нас? Тук, в гората? Насред тази пустош? — Като потрепваше възмутено с високите си токове, Доминик прекоси вестибюла и влезе във всекидневната. Стаята имаше високи сводести тавани, от които висяха три полилея, изработени от еленови рога. — Далеч от приятелите ми?

— За децата е добре да растат...

— В града, Бенедикт, където ще могат да се срещат с други деца на тяхната възраст. За тях е добре да растат в къща, която им подхожда и в която ще могат да се срещат с подходящи хора, за да попиват знания, култура и обноски. — Тя въздъхна, след което, зърнала Клеър да излиза през отворените френски врати към задната веранда, която почти опираше в езерото, Доминик се затича към детето, а токовете ѝ зачаткаха по дървения под още по-силно и отчетливо. — Това ще бъде

истински кошмар. — Грабна Клеър от покритата веранда преди детето да успее да се приближи до брега, след което се извърна и яростно изгледа съпруга си. — Не можем да живеем тук. Просто няма да се получи.

— Разбира се, че ще се получи. Ще построя тенис кортове и басейн със собствена съблекалня. Ще можеш да имаш собствени градини и студио над гаража.

Теса, която от първия си ден на този свят изискваше всичките им грижи и внимание, изплака пронизително и започна да извива малкото си телце в ръцете на гледачката.

— Шшт... — Бонита, едва шестнадесетгодишна и незаконно пребиваваща в страната, се опита да успокои червенобузото ангелче.

— Не мога да живея тук! — Доминик беше абсолютно категорична.

— Разбира се, че можеш.

— Момичетата трябва да учат френски. Кой ще им преподава тук?

— Ти.

— Аз не съм учителка.

— Ще им наемем учител. Къщата е достатъчно голяма.

— Ами какво ще стане с уроците по пиано, цигулка, фехтовка, езда... О, мили боже! — Изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да се разплаче.

Огромните ѝ сини очи изведнъж овлажняха и тя притисна ръка към устните си.

— Ще се получи, обещавам — настоя Дъч.

— Но аз не бих могла... Не съм създадена, за да бъда домакиня... Ще имам нужда от помощ... само Бонита няма да е достатъчна.

— Зная, зная. Вече разговарях с една жена — индианка. Казва се Сонгбърд^[1]. Ще разполагаш с достатъчно помощници, Доминик. И ще си живееш тук като кралица.

Дълбоко в гърлото ѝ се зароди презрително ръмжене.

— Кралицата *на пустошта*. Добре звучи, не смяташ ли?

От този миг нататък тя намрази живота си в тази къща. Презираше езерото и не пропускаше повод да изтъкне, че нищо хубаво

не би могло да се случи в близост до песъчливите брегове на езерото Ероухед.

В крайна сметка се оказа, че е била права.

Дъч отвори прозореца на колата още малко, за да пусне вътре влажния летен въздух. Езерото, блеснало под ярките лъчи на топлото лятно слънце, изглеждаше спокойно и омиротворено, неспособно да причини толкова много страдания и агонизираща болка.

— Кучи син — промърмори Дъч и, стиснал здраво пурата между зъбите си, грабна бутилката шотландско уиски, което си носеше от града, слезе от колата и сковано тръгна към входната врата на къщата, газейки по дебел килим от нападали шишарки и борови иглички. Отключи вратата лесно и тя се отвори веднага, сякаш къщата го очакваше. Подметките на обувките му отчетливо изтрополиха по прашните дъски, стори му се, че долавя шумоленето на мишка, спотаила се в някой тъмен ъгъл.

Претършува кухненските шкафове докато намери чаша, потънала в прах, натрупал се през всичките тези години на немара и изоставеност. Беше се обадил предварително, в резултат на което в имота отново бяха пуснали електричество, телефони, газ и вода. През следващите няколко дни щеше да се погрижи къщата да бъде почистена основно, а порасналите му вече дъщери щяха да пристигнат в стария си дом, независимо от това дали им се иска да се връщат или не.

Избърса чашата с пръсти, наля си щедра доза уиски и тръгна нагоре по стълбите към спалнята, която години наред бе споделял с Доминик. Огромното легло беше съвсем голо, а матракът бе внимателно завит с полиетилен. Приблужи се до прозорците, вдигна пердетата и, отпивайки от питието си, погледна към отдавна пресъхналия плувен басейн, заринат целия с изсъхнали листа и кал. Съблекалнята, построена близо до трамплина, беше заключена от години. След това отмести поглед от басейна и го насочи към езерото, което толкова обичаше. Загледан в спокойната водна повърхност, той изведнъж бе обхванат от неподправен ужас. Дълбоко в мозъка му сякаш се бе загнездил часовник, който тиктакаше безспир и безпощадно отброяваше всяка изминала секунда.

Какво точно се бе случило тогава? Дали щеше да открие някога? Ледена тръпка разтърси тялото му. Глътна питието си наведнъж и

почувства как огнената течност опари гърлото и приятно затопли стомаха му. Бавно тръгна надолу по стълбите — далеч от тази морга, съхранила мрачните му спомени за неудовлетворителен секс и твърде малко любов. Господи, през годините Доминик се бе превърнала в истинска кучка...

Влезе в кабинета, извади портфейла от джоба си и измъкна отвътре обикновен лист хартия, който бе откъснал от тефтера на бюрото си. После се загледа в телефонните номера на дъщерите си. Нито една от тях нямаше да се зарадва на обаждането му, но и трите щяха да се подчинят и да сторят онова, което иска от тях.

Винаги го правеха.

Вдигна слушалката, чу свободния сигнал и стисна зъби.

Проклет да е Харли Тагарт! Проклет да е Кейн Морън! Проклетата да е и шибаната истина, каквато и да бе тя, по дяволите!

— Не е честно! Не би трябвало *ние* да се местим. Ние не сме сторили нищо лошо. Нито пък сме развратничили! — Шон яростно изглежда майка си. Очите му бяха почти изцяло закрити от рошавата му, дълга коса, мускулите на здраво стиснатите му челюсти ядно подскачаха. Носът му бе осеян с лунички, които дори и силният слънчев загар не можеше да прикрие. Цялото му същество излъчваше непокорство и възмущение. Той ядно ръкомахаше и, осъзнал пълното си безсилие, постоянно свиваше и разпускаше юмруци. Точно в този момент приличаше поразително на баща си, а на Клеър ѝ се искаше да го притегли в прегръдките си, да го притисне към себе си и да не го пусне никога.

— Така ще е най-добре за всички. — Клеър изсипа върху леглото съдържанието на най-горното чекмедже на скрина и започна да прибира чорапите и бельото си в един празен кашон. През цялото време си мислеше, че много би ѝ се искало да можеше и тя да повярва в току-що изречените думи. С времето болката щеше да отшуми — винаги ставаше така, но щеше да е нужно време. *Много* време.

— Татко е този, който би трябвало да си тръгне! — Шон се тръсна върху един от кашоните и се загледа през отворения прозорец на спалнята към старото ябълково дърво и към люлката от стара автомобилна гума, увиснала от клоните му, която леко се полюляваше

от слабия ветрец. Старата гума висеше на орфаном, почерняло от времето въже — тъжен спомен за детската невинност на децата ѝ, невинност, която последните събития бяха унищожили. Децата не бяха използвали люлката от години и земята под нея, някога остъргана до голо от подметките на гуменките им, отново бе започнала да се покрива с рядка и хилава жълтеникава трева. Люлката беше спомен от времето, когато Клеър убедено вярваше, че тя и малкото ѝ семейство са щастливи и доволни от живота. В ония години тя бе успяла да си внуши, че миналите грехове няма да съсипят новия ѝ живот, че ще намери щастлив покой и удовлетворение в това малко сънливо градче в Колорадо.

Оказа се, че се е лъгала.

Рязко затвори празното чекмедже и веднага се залови със следващото. Колкото по-скоро успееше да се изнесе от тази стая, от тази къща, от целия проклет град, толкова по-добре!

Шон се изправи, пристъпи от крак на крак и пхна ръце в орфаните задни джобове на отрязаните до коленете му дънки, които му бяха толкова широки, че изглеждаха така, сякаш всеки момент щяха да се изхлузят надолу по бедрата му.

— Мразя Орегон.

— Щатът е голям — не можеш да мразиш един толкова голям район.

— Няма да остана там.

— Разбира се, че ще останеш. — Клеър обаче долови решимостта, която се долавяше в думите му. — Нали и дядо ти е там.

Той се изсмя презрително.

— Освен това бих могла да си намеря и работа.

— Като помощник-учител. Страхотна работа, няма що!

— На мен ми харесва. Не мога да остана тук, Шон. Знаеш го. А ти ще се приспособиш. — Вдигна очи към прашното огледало, където видя отразено високото му и мускулесто тяло. Забеляза редките косми, появили се по брадичката и над горната му устна. Устните и скулите му, доскоро по детски меки и нежни, сега бяха изкривени в непокорна гримаса, която подчертаваше започналото му да възмъжава ъгловато лице.

— Всичките ми приятели са тук. Ами Саманта? Какво ще кажеш за нея? Та тя дори не разбира както всъщност става.

Нито пък аз, сине. Нито пък аз.

— Някой ден ще ѝ обясня всичко.

Той възмутено изсумтя.

— И какво точно ще ѝ кажеш, мамо? Че ненормалният ѝ баща е спал с момиче, само с няколко години по-голямо от нея самата? — Шон говореше приглушено и сякаш сам не вярваше на грубите думи, които изрича. — Че е чукал *приятелката ми*? — Забоде палец в гърдите си. — *Моята* приятелка, по дяволите!

— Престани! — Прибра нощниците си в кашона, в който бе сложила чорапите. — Няма причина да ругаеш.

— Как ли пък не, по дяволите! Има причина, и то не една. Признай го! Признай си, че това е причината, поради която най-после се разведе с татко след всичките години, през които живеехте разделени! Ти си знаела, нали? — Лицето му стана аленочервено, очите му се напълниха със сълзи, които той упорито отказваше да пролее. — Знаела си и не си ми казала!

Разкъсвана от гняв и унижение, Клеър се приближи до вратата на стаята и я затвори.

— Саманта е само на дванадесет години. Не е нужно да знае, че баща ѝ...

— И защо не? — поиска да узнае Шон, дръзко вирнал брадичка. — Не смяташ ли, че тя все е подочула нещичко, че е научила всичките ни мръсни тайни от приятелките си? — После се усмихна тъжно и поклати глава. — О, точно така, тя просто няма приятелки, нали така? Каква късметлийка! На нея просто не ѝ се налага да ги слуша да ѝ натякват, че нейният старец е един развратен изнасилвач...

— Достатъчно! — приглушено кресна Клеър, блъсна с все сила второто чекмедже на бюрото си и то се затвори с трясък. — Да не мислиш, че всичко това не ме тормози? Той беше мой *съпруг*, Шон! Зная, че си ужасно наранен, объркан и унижен, но и аз се чувствам по същия начин.

— И затова *бягаш*. Подобно на страхливо куче, подвило опашка между краката си.

Толкова млад, а вече толкова циничен... Сграбчи го за раменете, заби с все сила пръсти в мускулестите му ръце и вирна глава, за да може да погледне право в гордите му очи.

— Никога повече не си позволявай да ми говориш по този начин! Баща ти допусна грешки. Много грешки и... — Забеляза болката и обидата, изписали се в очите му, и нещо в нея сякаш се прекърши — срути се крехката защитна стена, която бе издигнала с толкова много усилия. — О, Шон... — Притиснала скованото му, непримиримо тяло към себе си, Клеър едва устоя на импулса да заплаче. Не можеше обаче да си го позволи. Прекрасно знаеше, че, проявявайки слабост, не би помогнала на никого.

Вместо това прошепна:

— О, миличък, съжалявам. Толкова много съжалявам... — Шон не се помръдна. Стоеше в прегръдките ѝ като статуя, отказвайки да я прегърне в отговор.

Клеър бавно свали ръце и го пусна.

— Вината не е твоя, нали така? Ти... не си го накарала да... — Отмести поглед встрани, червенината бавно плъзна надолу по врата му.

Намекът, съдържащ се в последните му думи, отекна в съзнанието ѝ. Самата тя хиляди пъти си бе задавала същия въпрос. Може би не бе истинска жена, щом не успяваше да задържи един мъж до себе си. Собственият си мъж. Каква ирония! Дълбоко в душата си знаеше, че не носи никаква вина за случилото се. Съжаляваше единствено за неспособността си да предвиди онова, което се случи. С малко повече прозорливост от нейна страна щеше да избегне гнусните обвинения, клюките, разпространявани шепнешком, и унищожителната болка, които попариха децата ѝ. През целия си съзнателен живот като тяхна майка бе искала единствено да ги защити и предпази от злото.

— Разбира се, че не — с разтреперан глас отвърна тя. — Зная, че ти е много трудно. Повярвай ми, на мен също ми е трудно, но смятам, че ще е най-добре за всички ни — за теб, за мен и за Саманта — ако се преместим и започнем живота си отначало.

— Не можем да се скрием. — Погледът му беше твърд и неотстъпчив. Беше видял твърде много неща за възрастта си. — Клюките рано или късно ще ни настигнат. Дори и в онзи затънтен град в шибания Орегон.

Клеър разтри врата си с ръка и поклати глава.

— Зная. Но когато това стане, ние всички ще сме по-силни и...

— Мамо? — Вратата се откряна и Саманта пристъпи в стаята. Гладкото ѝ челце беше набраздено от безпокойство. Беше дванадесетгодишна и изглеждаше малко непохватна с прекалено дългите си ръце и крака. Тялото ѝ беше слабичко и атлетично без никакви извивки и издатини. През последната година тя отчаяно се надяваше да ѝ пораснат гърди, но си оставаше плоска като дъска и продължаваше да носи спортния сутиен, който толкова много презираше. Повечето от момичетата в класа ѝ вече бяха започнали да се развиват и като че ли всички вече знаеха коя от тях носи сутиен с размер на чашките В, коя вече изпълва чашки с размер С и коя — да пази Господ — е била наказана с размер АА. По всичко личеше, че Саманта е от момичетата, които разцъфваха по-късно. За Саманта това беше проклятието на живота ѝ. Далеч по-опитната ѝ майка обаче гледаше на това закъснение като на благословия. — Какво става?

— Нищо. Просто събирам багажа — весело отвърна Клеър. *Твърде* весело. Думите ѝ прозвучаха фалшиво и неискрено. Шон изразително завъртя очи и се отпусна на леглото, което, останало без чаршафи и завивки, беше цялото отрупано с колани, тениски, шорти, комбинезони и пижами. Клеър взе една подплънка и я хвърли в торбата за отпадъци, поставена до вратата.

— Но вие крещяхте. — Саманта разтревожено премести поглед от майка си към брат си.

— Не точно.

— Но аз ви чух.

Не сега; не мога да се справя с това сега.

— Шон не иска да се мести — обясни Клеър, намръщено погледна една дамска чанта, след което я пусна в торбата, пълна с вещи, които щяха да дадат на Армията на спасението. — Не желае да се разделя с приятелите си.

— Всичките му приятели са нехранимайковци и наркомани.

Той рязко се изправи.

— Ти нищо не разбираш!

— Майката на Бенджи Норт намерила наркотиците му — скрити в една кутия в стаята му. Марихуана, хашиш и...

Клеър погледна Шон. Ето че най-лошите ѝ подозрения започваха да се потвърждават. Дъхът ѝ сякаш спря от тревога. Започна да навива около пръста си дръжката на друга дамска чанта.

— Вярно ли е?

— Всичко беше постановка. Капан.

— *Постановка?* От кого?

Пауза. Само един миг на красноречиво колебание.

— От по-големият му брат — излъга Шон. — Макс държал дрогата в стаята на Бенджи, за да заблуди родителите си. Бенджи е чист. Кълна се! — Хвърли на сестра си поглед, който би могъл да среже дори и стъкло.

— Макс е едва на седемнадесет.

— Човек може да взема дрога на всяка възраст, мамо.

— Зная. — Бавно отпусна дръжката, която с все сила стискаше в ръката си. — И точно това ме притеснява.

— *Притеснява те?*

— Ами ти, Шон?

— Никога не съм взимал каквото и да било! — Очите му блеснаха предизвикателно.

Саманта понечи да отвори уста, но изглежда, че размисли и замълча.

Шон преглътна шумно.

— Е, само цигари и тютюн за дъвчене, но ти вече знаеш за това.

— Шон...

— Той казва истината — обади се Саманта и срещна погледа на брат си. Дватамата очевидно имаха някаква своя тайна. Клеър се сепна изведнъж, изстинала при мисълта за тайните, които бе споделяла със сестрите си.

— И откъде знаеш? — попита дъщеря си Клеър.

— Прерових цялата му стая.

— Какво си направила? — прошепна Шон, изпаднал в безсилна ярост.

Саманта сви рамене.

— Намерих само няколко кондома, два-три броя на „Плейбой“ и една запалка.

— Ти, гадна малка подлярке! — Стиснал безсилно юмруци, той прекоси стаята и се надвеси над нея. — Нямах никакво право да се ровиш в нещата ми! Стой далеч от стаята ми, защото в противен случай ще прочета онзи проклет твой дневник, който смяташ за толкова таен и личен.

— Да не си посмял...

— Престанете! — намеси се Клеър, осъзнала, че така няма да стигнат доникъде. — Достатъчно! Отнася се и за двама ви — не се ровете из вещите на другия! — И после, за да разведри настроението, додаде: — Това е моя работа. Ако се налага тайно претърсване и слухтене, аз ще съм тая, която ще се рови из чекмеджета, гардероби и други тайни местенца...

— Да бе, сигурно — присмя й се Шон.

— Ти само пробвай, пък ще видиш какво ще стане.

Саманта рязко измъкна ластичето, с което бе вързана конската ѝ опашка, тръсна глава, за да оправи косата си, огледа се в огледалото и се намръщи от появата на нова пъпка.

— Е, аз пък се радвам, че ще се местим. Писна ми всички да ме зяпат и да ми разправят всичките онези лъжи за татко.

Дай ми сили! Клеър скръсти ръце пред гърдите си и се подпря на бюрото.

— Какви лъжи?

— Канди Уитакър разправя, че татко е откачалник, който вършил някакви отвратителни неща с Джесика Стюарт, но аз им заявих, че всички те грешат и им обясних, че Джесика беше приятелка на Шон.

Шон изпъшка и се обърна с гръб към сестра си.

— И какво ти отговори Канди? — осмели се да попита Клеър.

— Просто се изсмя — с един ужасно неприятен смях, от който ме полазиха тръпки, а след това заяви на Тами Доусън, че съм класически случай на отричане на истината и че тя ги разбира тези неща, защото баща ѝ е психиатър. — В погледа на Саманта се четеше безпокойство, но тя дръзко вирна брадичка, отказвайки да бъде сломена от лъжите, които се говореха за баща ѝ. — Това не е истина, нали? — Гласчето ѝ изведнъж прозвуча като на малко момиченце и тя нервно преплете пръстите на ръцете си. — Татко не е направил нищо лошо с Джесика, нали? Това не е причината, поради която го напусна, нали?

Сърцето на Клеър се сви от болка. Прехапала устни, тя се опита да се пребори с горещите сълзи, напълнили очите ѝ. Прегърна Саманта и я притисна към себе си. Макар да ѝ се гадеше от отвращение, реши все пак да каже истината.

— Татко ти и аз имаме много проблеми, знаеш това.

— Всички имат проблеми. Ти самата ми го каза. — Гласът на Саманта потрепери от обхваналите я съмнения. Русата ѝ главица, така гордо изправена допреди малко, изведнъж клюмна.

— Вярно е, миличка. Всички имат проблеми. Но...

— Не! — Опита се да се отдръпне, да се скрие от истината, но Клеър реши, че едва ли ще има друг по-подходящ момент, за да ѝ каже истината. Особено пък щом приятелките ѝ я тормозеха с приказките си.

— Но също така е вярно, че Джесика твърди, че тя и татко ти са били... ами, имали са интимна връзка.

Тялото на Саманта се разтрепери неудържимо.

— *Интимна връзка?*

— Което означава, че той я е чукал — поясни Шон.

— Не!

— Шон, замълчи! — Клеър притисна дъщеря си с все сила. — Не използвай подобен език в дома ни...

Саманта я погледна с обезумели очи.

— Но той не го е направил, нали? Татко никога не би...

— Каквото и да се е случило, трябва да имаш вяра в баща си — чу се да изрича Клеър, макар че думите ѝ прозвучаха кухо като звънене на самотна камбана. Тя самата отдавна бе изгубила вяра в Пол; още преди години се бе отказала от него и от така наречения им брак. Но бе останала омъжена за него само заради децата. Сега това ѝ изглеждаше като някаква жестока, отвратителна шега. А децата ѝ щяха вечно да носят белезите, причинени им от ужасния скандал. — Татко ги и аз бяхме вече разделени, когато... ами когато Джесика каза, че това се е случило.

— Значи казваш, че Джесика е излъгала? — попита Саманта и в несигурното ѝ гласче се прокрадна слаба надежда.

— Как пък не! — присмехулно заяви Шон. — Аз ги видях с очите си. Чифтосваха се като разгонени кучета.

— Престани, Шон!

— Не! — Саманта яростно тръсна глава. — Не! Не! *Не!*

Гърлото на Клеър изведнъж се сви от болката, която дъщеря ѝ изпитваше.

— Но защо? — Гласът на Саманта прозвуча с октава по-високо от нормалното.

— Защото тя е уличница, а той е перверзник.

— Не зная — рече Клеър. — Шон, не искам да чувам нито дума повече...

— Не! Не е истина! — Тялото на Саманта изведнъж застина и тя изблъска Клеър далеч от себе си. — Не ти вярвам! — Спусна се към вратата. — Ти си лъжец, Шон! Подъл, долен лъжец!

Вратата с трясък се затвори зад нея.

Клеър се завъртя и гневно изгледа сина си.

— Не беше нужно да казваш това.

— Но то е самата истина.

— Има и по-тактични начини...

— Да бе! Например да изчакаме шибаната Канди Уитакър да хвърли цялата история в лицето на Саманта! Престани да бягаш от истината, мамо! Татко е сексуален маниак, който си пада по млади момичета. И за Саманта ще е по-добре да узнае цялата истина. По този начин няма да страда повече.

— Така ли смяташ? — тихо прошепна Клеър и хукна да гони Саманта, която изхвърча от входната врата и се затича надолу по улицата.

Топъл вятър люлееше листенцата на трепетликите, които проблясваха на ярката слънчева светлина. В някоя от съседните къщи яростно лаеше куче. Клеър се затича по тротоара. Заобиколи едно дете с тротинетка и избегна неравния участък, в който асфалтът се бе надигнал от корените на едно от дърветата. Саманта тичаше пред нея и ридаеше. Златистата ѝ коса се ветрееше зад нея, а дългите ѝ крака тичаха все по-бързо и по-бързо — сякаш се надяваше, че по този начин ще може да избяга от ужасните думи и изречения обвинения.

Опитва се да избяга. Също като теб, Клеър. Но човек не може да избяга. Рано или късно миналото винаги го настига.

Саманта стигна до главната улица и хукна да пресича на червено. Един пикап едва не я удари. Шофьорът рязко спря и спирачките пронизително изсвириха. Сърцето на Клеър сякаш спря в гърдите ѝ и тя изкрещя:

— Внимавай!

Не. Не. Не...

— Ей, хлапе, гледай къде пресичаш — сърдито извика шофьорът, стиснал цигара в ъгъла на устата си.

С изстинало от ужас сърце Клеър протегна ръка и изтича пред пикапа.

— Какво, по дяволите...

— Саманта, почакай, моля те — извика Клеър, но Саманта дори не се обърна.

— Шибани идиотки! — ядосано се провикна шофьорът на пикапа.

Клеър, задъхана от бягането, успя да настигне дъщеря си на една пряка преди парка. Слънцето прежуряше, а лъчите му, отразени от тротоара и от броните на паркираните по улицата коли, я заслепяваха. Зачервеното лице на Саманта бе окъпано от сълзи.

— О, миличка — прошепна Клеър. — Толкова съжалявам...

— Трябваше да ми кажеш — обвини я Саманта.

— Не знаех как.

— Мразя го!

— Не, не можеш да мразиш баща си.

— Напротив! Мразя го! — Преглътна мъчително. Клеър протегна ръка да я прегърне, но Саманта се отдръпна от нея. — И теб мразя.

— О, Сами, недей...

— Не ме наричай така! — пронизително изпищя Саманта и в този момент Клеър си даде сметка, че Пол винаги я наричаше по този начин.

— Добре.

Саманта подсмръкна шумно и избърса очи с опакото на ръката си.

— Радвам се, че се местим — заяви тя, като премигваше начесто.
— Наистина се радвам.

— Аз също...

— О, не! — Лицето на Саманта изведнъж пребледня. Тя рязко се обърна и погледна в противоположната посока, налагайки си да спре да трепери. Клеър погледна през рамо и видя Канди Уитакър, слабо девойче с тънка талия и гърди, каквито нито едно нормално дванадесетгодишно момиче не би трябвало да има, да се разхожда нагоре по улицата с едно момиче, което Клеър не познаваше. При вида на Саманта и майка ѝ двете момичета изведнъж спряха, загледаха се в тях, опитаха се да прикрият усмивките си и започнаха заговорнически

да си шушукат. Клеър, използвайки тялото си като щит, прикри дъщеря си от погледите на двете злобарки и остана така докато момичетата, поели по пътеката, която минаваше край тенис кортовете, не спряха да поглеждат през тесничките си, самодоволно изправени раменца.

— Всичко е наред. Те няма повече да те притесняват. Хайде да си вървим. — Клеър поведе дъщеря си обратно по улицата към дома им. Шон вероятно имаше право; преместването нямаше да реши проблемите им. Не можеха да избягат. Веднъж, преди много години, също се бе опитала да избяга, но миналото не ѝ даваше мира и безпощадно я следваше по петите.

И ето че сега най-после я бе настигнало. Не каза нито на Саманта, нито на Шон, че има още една причина, поради която се връщат в Орегон. Причина, за която не искаше дори да мисли. Само че просто нямаше избор. Баща ѝ, богат човек, свикнал всички да му се подчиняват, ѝ се бе обадил миналата седмица и бе настоял тя да се върне при езерото Ероухед — едно място, изпълнено с толкова много кошмари, че не би могла да ги преброи, дори и да иска.

Беше се опитала да възрази, но Дъч отказа да приеме отказа ѝ и тя просто трябваше да се подчини. Баща ѝ знаеше за неприятностите ѝ с Пол и обеща да ѝ помогне с преместването и адаптацията на новото място. Обеща да ѝ ходатайства пред училищното настоятелство, да ѝ разреши да живее безплатно в огромната къща, в която беше пораснала, да я подкрепя в усилията ѝ да отгледа децата си като самотна майка.

Щеше да бъде пълна глупачка, ако бе отказала да приеме щедростта му. Имаше обаче още нещо, което я притесняваше. В думите му се прокрадваха някакви мрачни и зловещи нотки, които мигновено привлякоха вниманието ѝ и я накараха да настръхне от мрачни предчувствия.

Дъч бе намекнал, че знае *нещо* за миналото — не всичко, но достатъчно. И това му изявление я бе накарало да проумее, че трябва да се изправи пред него и пред спомена за случилото се преди шестнадесет години. Беше се съгласила да се срещне с баща си, макар че стомахът ѝ се бунтуваше само при мисълта за това.

— Хайде — подкани Саманта тя. — Всичко ще се оправи.

— Не, няма — сърдито възрази Саманта.

Толкова си права, миличка.

— *Ние* ще го оправим. Ще видиш. — Но още докато изричаше думите, знаеше, че те са поредната лъжа. Една от многото.

Теса пусна радиото и почувства топлия летен вятър, който рошеше косата ѝ, докато откритият ѝ мустанг прекосяваше планината Сискиоу близо до границата с Орегон. Изгорялата от слънцето трева и сухите хълмове на тази част от севернокалифорнийския пейзаж представляваха тъжна и унила гледка. Теса шофираше вече няколко часа и съвсем скоро щеше да ѝ се наложи да спре, ако не искаше мехурът ѝ да се пръсне от бирата, която бе пила през целия път от Сонома до тук. Стискаше ледена бутилка „Куърс“ между голите си крака, а изпотеното стъкло охлаждаше сгорещената ѝ кожа и мокреше подгъва на шортите ѝ. Незаконно беше да държи в колата отворена бутилка с алкохол. Пиенето по време на шофиране също бе незаконно. Е, повечето забавни неща в този живота биваха смятани за незаконни или пък за неморални. Само че на Теса изобщо не ѝ пукаше. Не и сега, когато, по изрично настояване на баща си, се връщаше в дома им край езерото Ероухед.

Тръпка на ужас пробяга по гръбнака ѝ.

— Копеле — промърмори тя на фона на прашенето, което се носеше от радиото. Започна да натиска бутон след бутон, но без успех. Очевидно каньоните, из които се движеше, бяха прекалено дълбоки и отдалечени от повечето радиостанции. Не ѝ оставаше нищо друго, освен отново да прибегне до старите си касети. Присегна се към отворената кутия, която бе оставила на дясната седалка, и избра една касета на Джанис Джоуплин. Тази жена бе починала преди години, преселила се бе на оня свят, където и да беше това, много преди Теса да започне да се интересува от музика, но рокът, който пееше, и дрезгавият ѝ глас винаги успяваха да докоснат най-тъмните и съкровени кътчета от същността на Теса. Джанис пееше така, сякаш познаваше болката — онази разкъсващата душата агония. Страданието и терзанията, които съпътстваха всеки ден от живота на Теса.

Музиката долетя от тонколониите.

Теса отпи от бутилката и бръкна в чантата си за пакет цигари.

*„Вземи една малка част от сърцето ми, скъпи,
разбий още една...“*

Точно така, помисли си тя. Разбий още една част от сърцето ми. Нали точно това бяха направили всички мъже, на които някога бе имала доверие. Пъхна една цигара „Вирджиния слимс“ между устните си и натисна запалката. Главата ѝ се изпълни с образи от миналото ѝ, спомените от юношеските ѝ години започнаха бавно да обсебват мислите ѝ. Кракът ѝ натисна педала на газта, а стрелката на скоростомера достигна до осемдесет мили в час — доста над разрешената скорост. Теса обаче изобщо не забеляза. А и не ѝ пукаше особено. Цялото ѝ същество бе погълнато от мъчителните спомени, които от толкова дълго живееха в съзнанието ѝ, че и тя самата вече не бе съвсем сигурна каква част от тях е истина и коя е плод на фантазията ѝ.

Запалката се загоря и изскочи от гнездото си. Теса запали цигарата, издуха дима през ноздрите си, който се обви около лицето ѝ и веднага след това бе подхванат от силния вятър, съпътстващ летящия по магистралата мустанг.

„Не те ли накарах да почувстваш...“

Заслушана в ридаещия глас на Джанис, Теса пресуши бирата и изхвърли празната бутилка. Дори и през силния рев на двигателя успя да чуе трясъка, когато бутилката се разби на асфалта. Гласът на Джоуплин постепенно затихна.

Теса пооправи с пръст слънчевите си очила, подпря волана с коляно и превъртя касетата, за да чуе отново любимата си песен. След което си наложи да се стегне. След по-малко от шест часа щеше да се изправи пред семейството си, което не бе виждала от години. Стомахът ѝ се сви. Когато ѝ позвъни в апартамента ѝ, Дъч ѝ се закле, че и двете ѝ сестри ще я очакват в дома им край езерото Ероухед.

— Задник — промърмори тя и изхвърли фаса през прозореца на колата. Клеър и Миранда. *Романтичката* и *Ледената принцеса*. Бяха

минали години от последната среща на трите сестри. От мига, в който мокри до кости и разтреперани от студ те се бяха сгушили една в друга и се бяха заклели никога да не говорят за онова, което се бе случило в черните и мътни води на езерото през онази нощ.

Разтреперана, тя се присегна към задната седалка, отвори капака на хладилната чанта и обви пръсти около гърлото на друга бутилка Куърс. След което размисли и реши, че не бива да пие повече алкохол. Скоро щеше да стигне границата. Време беше да се опита да изтрезнее. Джоуплин запя отново и Теса си помисли, че е крайно време също така да престане да бяга от музиката на една друга песен, написана преди много години, която не спираше да звучи в главата ѝ отново и отново.

— Онзи пак беше тук — обяви Луиз, подаде глава през вратата на малкия кабинет на Миранда.

Миранда изведнъж настръхна.

— Кой? — попита тя, макар че вече знаеше отговора.

— Същото онова влечуго, което върви по петите ти през последните няколко дни. — Луиз влезе по-навътре, оправи поставената в рамка диплома на Миранда от юридическия факултет, която висеше накриво на стената, след което се подпря на шкафа за документи, сбутан в единия ъгъл на стаята.

Изключително интелигентна чернокожа жена с безупречно гладка кожа и бадемови очи, Луиз от четири години работеше като секретарка в прокуратурата на окръг Мултнома. Сега стоеше срещу Миранда, а в тъмните ѝ очи се четеше искрена загриженост и тревога.

Миранда, която цял ден не се бе връщала в малкия си катокутийка кабинет, се бе отбила само за да вземе някои документи. През по-голямата част от деня бе разговаряла със съдебния лекар, след което бе докладвала на Денис Сантяго подробностите, свързани с убийството в Ричмънд.

— И кой е този тип? — попита тя, докато прибираше в куфарчето си купчината изписани на ръка листи. За миг зърна фотографията, която стоеше в единия ъгъл на бюрото ѝ — любимата ѝ снимка, на която беше заедно с двете си сестри.

Снимката беше правена отдавна — по времето, когато Миранда беше невинно петнадесетгодишно девойче. Три момичета на прага на зрелостта, преплели ръце и застанали върху стръмна канара, извисила се високо над сърдитите сиви води на Тихия океан. Лицата им бяха поруменели, усмивките — искрени, а духът им — волен като вятъра, който развяваше кичури коса пред очите им. Сякаш цял един живот бе изминал от тогава. От онези невинни години, които никога нямаше да се върнат.

Тя рязко затвори капака на куфарчето си.

— Ще ми се да можем да ти отговорим.

Луиз сви рамене.

— Нямам и най-малка представа кой е. Предполагам обаче, че появата му наоколо не вещае нищо добро.

— Не забравяй, че все пак се намираме в сградата на окръжната прокуратура. Съвсем близо сме до полицейското управление. Навсякъде около нас гъмжи от ченгета. Как е успял да влезе?

— Като всички останали — през входната врата. Това е проблемът с обществените сгради. Те се строят и поддържат с парите на данъкоплатците и затова всеки идиот може да влезе вътре. — Луиз скръсти ръце пред огромния си бюст. — И Петрило, също като мен, е разтревожен от упоритостта, с която този тип души наоколо. Инструктира ме да го повикам, ако мистериозният мъж се появи отново.

Франк Петрило беше детектив, който бе започнал работа в прокуратурата много преди Миранда. Наскоро разведен и баща на две деца, които не виждаше достатъчно често, през последните три месеца той често канеше Миранда на срещи. До този момент обаче бяха излизали само веднъж — да хапнат заедно пица, след като една вечер и двамата бяха работили до късно. А това бе всичко, което Миранда можеше да му позволи. Защото тя никога не излизаше с мъже, с които работеше. Лично нейно неписано правило, което никога до този момент не бе нарушавала.

— Просто не мога да разбера защо този човек не желае да остави името или телефонния си номер, при положение, че постоянно се разминава с мен. — Бюрото й продължаваше да е ужасно разхвърляно. В единия ъгъл бяха струпани няколко папки, разтворени справочници

заобикаляха монитора на компютъра ѝ, недоизпита чаша кафе се мъдреше близо до календара.

— Минавало ли ти е през ума, че може да е някакъв маниак?

Минавало ѝ е, естествено.

— Твърде много се доближава до мен. И поема сериозен риск като идва тук.

— Мен ако питаш, този тип се държи като типичен маниак.

Миранда грабна шлифера си, който висеше на една закачалка на вратата, и го праметна през едната си ръка.

— Разкажи ми за него.

— Днес дойде за трети път. — Луиз разпери във въздуха три пръста. — Беше тук вчера. А също и онзи ден. Не пожела да остави името си. Когато му предложих да разговаря с някой друг, той се обърна и си тръгна.

— Как изглежда? — До този момент не бе разпитвала за него; не ѝ бе останало свободно време, пък и не проявяваше кой знае какъв интерес. Постоянството на непознатия обаче започваше да ѝ лази по нервите. И да я притеснява.

— Точно това е най-любопитното — отвърна Луиз и за пръв път през този следобед се засмя, разкривайки равните си бели зъби. — Изглежда така, сякаш току-що е слязъл от рекламен плакат на „Марлборо“. Познаваш тази порода мъж. Грубоват, без никакво лустро, с черна коса и сиви очи, които като че ли не се усмихват често. Напрегнат. Метър и осемдесет и четири-пет сантиметра, сух и жилест, неизменно облечен с дънки и риза. Без вратовръзка. С кожено яке, което е виждало и по-добри дни.

— Значи видът му не те плаши?

— Не бих казала, но пък аз не се плаша лесно — отвърна Луиз, а усмивката ѝ помръкна. Миранда се сети за бившия съпруг на Луиз, който в продължение на години я бе пребивал от бой и застрашавал живота ѝ, докато най-накрая Луиз не бе намерила сили да сложи край на своя изпълнен с насилие брак. — В него обаче има нещо, което ме притеснява. Просто му нямам доверие. Когато проумя, че от мен няма да научи нищо, той се поспря пред Деби, облегна се на бюрото ѝ, усмихна се и изведнъж се превърна в господин Очарование.

— Значи все пак има някакъв чар?

— Да... До известна степен. Особено ако си падаш по мъже, които притежават способността да се преобразяват мигновено — една неискрено обезоръжаваща усмивка, две закачливи трапчинки и изведнъж твърдият като кремък мъжкар заприличва на лъчезарното и добронамерено съседско момче. И ако наистина се интересуваши от мнението ми, ще ти кажа, че това е най-плашещото у този мъж. Та застава той пред Деби и започва да я разпитва. За теб. Задава всякакви въпроси. Все лични. Тя, естествено, не може да му отговори, защото го гледа възторжено, загубила ума и дума при вида му. В този момент се приближих аз и той побърза да си тръгне.

— Може да е репортер. — Миранда праметна дамската си чанта през рамо и взе куфарчето от бюрото си.

— Защо тогава просто не остави визитна картичка? Или пък телефонен номер? Защо не си уговори час за среща, по дяволите? Казвам ти, момиче, има нещо гнило около този тип. Струва ми се непочтен.

— Наоколо е пълно с такива като него.

Луиз поклати глава. Черните ѝ къдрици блестяха под ярката светлина на флуоресцентните лампи.

— Не, не е, мила моя. Не и в сградата на прокуратурата. И макар че този човек не прилича на откачен убиец с пистолет, няма да ти навреди, ако проявиш малко по-голяма предпазливост.

— Петрило се е заел да го провери, нали?

Луиз сви рамене.

— Опитва се.

— Не се тревожи толкова — рече Миранда и се поспря до вратата. — През следващите няколко дни ще отсъствам. Може пък през това време въпросният тип, който и да е той, да се откаже и да се прибере обратно в дупката, от която е изпъзлял.

— Да бе, също като Рони Клъг.

Цялото тяло на Миранда се напрегна, мускулите на врата ѝ се схванаха и тя едва не се спъна. Неволно докосна шията си, опипа едва забележимия белег и отпусна ръка.

— Не мисля...

— Този тип може да се окаже някой негодник, когото си тикнала в затвора, Ранда. Достатъчно дълго се занимаваш с тази работа и е напълно възможно някои от онези момчета вече да са на свобода.

— Мъжът, който е бил тук, е бивш затворник?

— Не зная. Не прилича на такъв, но човек никога не знае. Спомняш ли си Тед Бънди? Симпатичен. Чаровен. Пръв любимец на жените.

Не би могла да оспори логиката на казаното.

— Добре. Разбрах всичко. И съм съгласна с теб.

— Чудесно. Значи Петрило ще прегледа снимките на всички побойници и изнасилвачи, които си тикнала на топло. Лошото е, че списъкът май ще се окаже доста дълъг.

— Виж, Луиз, не се тревожи толкова много, чу ли? Това, че някакъв тип души наоколо...

— ... достатъчно основателна причина за тревога. Този тип изглеждаше изключително мотивиран и неотстъпчив. Стори ми се от хората, които не се отказват лесно и преследват целите си до край. Казвам ти, Миранда, пази си гърба и внимавай по време на този отпуск.

Отпуск. Ако Луиз можеше само да предположи с какво ще се занимава Миранда... И къде точно отива...

Миранда не беше жена, която се плаши лесно, но притесненията на Луиз и споменаването на Рони Клъг не можеха да не ѝ повлияят. Рони Клъг и неговият тридесетсантиметров нож.

А фактът, че ще отпътува извън града, за да се срещне с баща си по негово изрично настояване, само допълнително подсилваше обхваналото я напрежение. Дъч Холанд бе свикнал винаги да постига своето. Подчиняваха му се всички — като се почне с бившата съпруга и децата му и се стигне до стотиците му подчинени. А сега, поради някаква неясна причина, искаше да се срещне с първородната си дъщеря.

Миранда хвърли куфарчето в багажника на колата, огледа внимателно покрития паркинг, а след това надникна през стъклото към задната седалка на нейното волво. Не видя никой да се спотайва по ъглите. Не забеляза ничия заплашителна фигура да я следи от сенките. И слава богу!

Настани се зад волана и се опита да не обръща внимание на пулсиращата болка в слепоочията ѝ.

След няколко минути се включи в потока от коли, които бавно напускаха града. Климатикът в колата не работеше и затова Миранда

отвори прозореца, без да сваля поглед от багажника на буика, който се движеше пред нея. Вътрешността на колата се изпълни с топлия и задушен летен въздух. Миранда зърна отражението си в огледалото за обратно виждане. Не беше особено приятна гледка. Избледняло червило, поразмазан грим. Зачервени и уморени очи. Кичури коса, увиснали от кока, завит в основата на главата ѝ.

— Страхотно — промърмори тя, престрои се в другото платно, разпусна косата си и подхвърли дебелото гумено ластиче на съседната седалка. — Направо страхотно...

И кой беше този тип, който разпитва за нея? И защо изобщо слухтеше наоколо? И то точно сега, когато целият ад сякаш отново се стоварваше върху главата ѝ. Когато баща ѝ проклет да е! — от позицията си на фамилен патриарх бе решил отново да се намеси в живота ѝ. Когато целият ѝ живот започваше да се разпада...

— Стегни се! — каза си тя, осъзнала, че не може да си спомни нито миг на слабост. Не може да допусне да се срина психически. Не и сега. Беше работила много усърдно, за да стигне до служебния пост, който заемаше в момента. Изкачила бе всички стъпала в йерархичната структура на окръжната прокуратура и този процес ѝ бе коствал немалко физически трудности и емоционални изпитания. И не смяташе сега да се отказва заради някакъв тайнствен мъж, който души около нея.

Нито пък заради спешното повикване от скъпия татко, достигнало до нея под формата на кратко съобщение, записано на телефонния ѝ секретар. Прокара пръсти през косата си, леко разтри пулсиращата си от болка глава и, оставила косата си да се вее свободно на вятъра, пое право на запад срещу залязващото слънце.

Дъч Холанд ѝ бе *наредил* да се срещне с него. И то не къде да е, а точно в къщата им край езерото. Миранда си мислеше, че затворената от години хижа ще остане необитаема навеки. Винаги се бе надявала, че никога няма да им се наложи да прибират чаршафите, с които бяха покрити мебелите. Молила се бе ужасите, случили се в тази зловеща къща, да останат там погребани завинаги.

— Лошо. Много лошо — процеди през зъби тя и натисна спирачката, забелязала пътните работници, които привършваха работата си за деня. Внимателно заобиколи оранжевите конуси, струпани на пътя. Един от работниците прибра лопатата си в омазаната

с асфалт каросерия на един камион. Жена, стиснала флагчета в ръце и облечена с флуоресцираща жълта жилетка, поспря за миг, за да запали цигара, след което се качи в камиона.

Миранда примижа срещу слънцето. Една тревожна мисъл се загнезди в главата ѝ. Възможно ли е да съществува някаква връзка между загадъчния мъж, появил се изневиделица, за да разпитва за нея, и неочакваното повикване от баща ѝ? Или фактът, че този човек бе нахлул в живота ѝ по същото време, в което отчужденото ѝ семейство отново бе започнало да предявява претенции към нея, бе просто съвпадение?

Едва ли. Миранда Холанд прекалено дълго бе практикувала право, за да вярва в съвпадения.

---

[1] Сонгбърд — буквално Птича песен. — Бел.пр. ↑

2.

— Сега или никога.

Защо не никога?

Миранда загаси двигателя на волвото, който веднага започна да се охлажда, изпуквайки от време на време. През мръсното предно стъкло на колата, осеяно с труповете на безброй насекоми, зърна спокойните води на езерото и прехапа устни. Отново се видя като осемнадесетгодишна — представи си как стои мокра до кости и уплашена до смърт и произнася лъжите си през тракащи зъби.

— О, боже — прошепна тя, отпусна глава за миг и подпря чело на волана.

Не се бе връщала тук от онова лято.

— Стегни се! — Не можеше да се провали сега. Не и след всичките тези години, през които се бе борила да постигне нещо значимо и да докаже на баща си и на останалия свят, че е нещо повече от *дъщерята на Дъч Холанд*.

Грабна чантата и шлифера си, слезе от колата и пое по пътеката, която водеше към широката предна веранда на къщата. Почука силно на входната врата, но не изчака отговор. Натисна бравата и вратата се отвори. Ето че отново бе в къщата, в която беше пораснала. Десетки образи нахлуха в главата ѝ. Невинни спомени от детството ѝ на разглезено момиченце, изживяно с две по-малки сестри, постоянно отсъстващ баща и твърде неуравновесена майка. По-мрачни картини от юношеството ѝ, когато единствено разбираше, че бракът на родителите ѝ се разпада, че любовта, съществувала някога помежду им, бавно и безвъзвратно си отива. И най-накрая споменът за онази тъмна, съдбоносна нощ, променила завинаги живота на всички тях.

Докато вървеше през фойето, Миранда усети острата миризма на бор, восък и почистващи препарати. Дъбовият под, излъскан до блясък, блестеше меко на светлината на лампите, измити и почистени от праха.

— Татко? — извика тя и прокара пръсти по парапета на стълбището. Навремето върху най-долната подпорна колона имаше

красива съомга, но рибата, както и всички останали твари и животинки, резбовани върху колоните на стълбището, отдавна вече не съществуваха. От тях бяха останали единствено грозните белези върху потъмнялото дърво.

— Тук отзад съм.

Гърлото ѝ се сви само при звука на гласа му. Първите осемнадесет години от живота ѝ бяха изцяло подчинени на стремежа да му се хареса и да му докаже, че е също толкова добра, колкото би бил и един негов син. Баща ѝ не правеше никакви опити да прикрива факта, че винаги бе искал момчета — здрави и снажни синове, които един ден да наследят бизнеса му, а Миранда бе полагала отчаяни усилия да запълни празнотата, създадена от липсата на мъжки наследници. Усилията ѝ, естествено, се оказаха безплодна загуба на време.

Стиснала в юмрук дръжката на чантата си, тя решително прекоси широкото входно фоайе по посока на всекидневната, разположена в задната част на къщата. Таванът на просторната стая се извисяваше на височина от три етажа. Едната ѝ стена, цялата от стъкло, разкриваше прекрасна гледка към спокойните води на езерото.

Баща ѝ седеше в любимия си стол — фотьойл с кожена тапицерия, поставен близо до незапалената камина. Облечен беше с костюм и вратовръзка, безупречно изгладена бяла риза и лъснати до блясък обувки. Изобщо не си направи труда да стане при появата ѝ. Държеше питието си в ръка и я наблюдаваше. На масичката в близост до стола лежеше разтворен вестник. Всички мебели бяха по местата си, освободени от чаршафите, с които бяха завити в продължение на години. Дори и големият роял, на който години наред се бе упражнявала, си беше на мястото в единия ъгъл на стаята и сякаш очакваше нечий изкусни пръсти да пробягат по клавишите и отново да изпълнят с музика старата къща.

— Миранда. — Грубият глас на Дъч прозвуча задавено. — Изглеждаш също като...

— Зная, зная. — Тя се насили да се усмихне. — С всеки изминал ден все повече приличвам на мама.

— Тя беше — предполагам, че все още е — красива жена.

— Това като комплимент ли да го приема? — попита Миранда и се запита какво ли иска той след всичките тези години, през които

срещите помежду им бяха твърде кратки и спорадични.

— Точно така.

Сериозните му очи леко проблеснаха, когато с ръка я покани да седне на един от столовете с високи облегалки.

— Ти винаги си била най-бърза от всичките. Нaley си питие и седни.

Тя обаче не можеше да бъде предразположена толкова лесно.

— Най-бързата ли? — Преметна шлифера си върху облегалката на канапето и попита: — За какво е всичко това? — Кръстоса ръце пред гърдите си. Надяваше се, че изглежда като уверена и хладнокръвна делова жена, а не като малкото и объркано дванадесетгодишно момиченце, подслушало, без да иска поредния ожесточен спор между родителите си. Не можеше да не се пита защо баща ѝ, като никой друг човек на света, винаги успяваше да смачка самочувствието и да разклати самоувереността ѝ. Та тя беше човек, който трудно можеше да бъде сплашен както от строгите съдии и мазните адвокати, така и от закоравелите престъпници, които обвиняваше. През по-голямата част от живота си Миранда безуспешно се бе опитвала да впечатли баща си. Едва напоследък се бе отказала да търси одобрението и признанието му. Чак през последните няколко години най-накрая бе успяла да приеме истината за отношенията помежду им и да започне да мисли за себе си като за достоен и пълноценен човек. Вече не се интересуваше от мнението на баща си; пет пари не даваше дали той я одобрява или не.

Въпреки това обаче продължаваше да изпълнява всяка негова заповед. И да се тресе от нерви.

— Трябва да поговоря с вас, момичета.

— *Момичета*. В множествено число? — Тя въпросително повдигна вежди. Това вече бе изненада. Неприятна при това.

— Клеър и Теса ще пристигнат всеки момент.

— Защо. Какво става? — Прониза я моментно чувство на вина. Ами ако баща ѝ умираше? Ако се бореше с някоя смъртоносна болест? Погледна към здравия и силен мъж, настанил се удобно в кожения фотьойл, и всичките ѝ страхове се изпариха. Лицето му бе загоряло, очите му, сини като юнско утро, внимателно се взираха в нея над очилата с половинки стъкла, кацнали на самия край на носа му. Косата му, гъста и остра както винаги, бе започнала да сивее, а по слепоочията

беше почти бяла. Като се изключи леко натежалата му талия, баща ѝ изглеждаше в изключително добро здраве. Но тя просто не можеше да му има доверие.

Изведнъж се чу ръмжение на двигател. Старият чакъл на алеята изхрущя под гумите на пристигналите коли. Две врати се затръшнаха едновременно.

На лицето на Дъч се появи непроницаема усмивка.

— Сестрите ти.

Прав беше. Чу се шум от стъпки и приглушени гласове. Двете сестри на Миранда влязоха в къщата и малко след това се появиха във всекидневната. Клеър, висока и слаба, с червеникавокафява коса, вдигната нагоре, за да открие лицето ѝ, беше облечена с дънки и памучен пуловер. Изглеждаше напрегната и поотслабнала. Теса, най-малката и най-дръзката от сестрите, влезе със самоуверена усмивка на лицето. Косата ѝ, разрошена от вятъра и изсветляла от слънцето, бе подстригана точно до под ушите ѝ. Облечена беше с дълга ефирна рокля — тъмнолилава на цвят и толкова тънка, че краката ѝ прозираха всеки път, когато Теса застанеше срещу светлината. На краката си носеше украсени с мъниста кожени ботуши, които стигаха до средата на прасеца ѝ.

— Ранда! — В усмивката на Клеър имаше облекчение. Теса изглеждаше далеч по-сдържана и предпазлива.

Клеър прегърна сестра си и прошепна:

— Какво става?

— Нямам представа — прошепна в отговор Миранда.

Клеър, която от нерви и притеснения не бе могла дори да хапне, разтри ръце, опитвайки се да прогони обхваналия я студ. Последните няколко дни се бяха оказали истинско мъчение. Не спираше да се тревожи за Шон и Саманта, които бе оставила в тясна мотелска стаичка в едно населено място, по-малко и от градчето в Колорадо, в което бяха живели. Нервно погледна часовника си. Не знаеше какво точно е намислил Дъч, но се молеше срещата да не отнеме много време.

— Как са децата? — попита Ранда, докато Теса не спираше да кръстосва из стаята.

Ако само знаех!

— Както може да се очаква предвид обстоятелствата. — Клеър от край време си беше лоша лъжкиня. — Да ти кажа истината, преживяхме истински ад. Пол беше въвлечен...

— Всичко ще се оправи — прекъсна я Миранда. Толкова типично за Ранда. Винаги загрижена и готова да се притече на помощ. Неизменно спокойна и уравновесена. Човек, на когото можеш да разчиташ, че ще успокои духовете.

— Надявам се. — Клеър приглади косата си. — Шон изобщо не беше очарован от идеята да се премести далеч от приятелите си.

Теса изсумтя презрително.

— Ще го преодолее. Аз успях.

— Наистина ли? — Дъч леко премести фотьойла и се изправи. Не направи никакъв опит да докосне някоя от дъщерите си. В тяхното семейство чувствата обикновено не се излагаха на показ; вече повече от десетилетие момичетата не бяха прегръщали или пък целували баща си. Дори и по бузата. Не че Клеър се оплакваше. — Сега, когато и трите вече сте тук, предлагам да говорим по същество — заяви той и посочи количката с напитки, отрупана с неотворени бутилки. — Барът е зареден, ако сте жадни. В кухнята има приготвена храна — плодове, сирена, пушена съомга, ядки.

Никой не погледна към летящата врата, която водеше към кухнята.

— От тази къща ме побиват тръпки — обяви Теса, загледана в голата, лишена от всякакви украшения ламперия на стените. Картините на майка им, разпръснати из цялата къща през детските им години, сега бяха изчезнали. А главите на дивите зверове — пума, бизон, антилопа, вълк и мечка — така гордо изложени в отминалите години, сигурно са били прибрани на тавана. Или пък продадени. Нямаше вече ръмжащи животни, които да се взират от стените със стъклени си очи.

На лицето на Дъч се изписа нетърпение.

— От хижата те побиват тръпки? — изръмжа той. — По дяволите, Теса, та ти израсна в този дом!

— Ни ми го напомняй. — Тя се тръшна на канапето, пусна огромната кожена торба в скута си и започна да рови за цигарите си.

— Щом не желаете питие или пък нещо за хапване, предлагам поне да седнете. — Дъч махна с ръка по посока на столовете, а Клеър

за кой ли път си напомни, че не е десетгодишно момиченце, което трябва да изслуша поредното конско. Вече е възрастен човек. Зряла жена, която си има свой собствен живот, пък бил той объркан и разбит. — Вероятно искате да знаете защо ви извиках тук.

— Не и аз. Защото вече зная. — Теса извади цигара и я запали. После изпусна струйка дим. — Това е поредната ти демонстрация на властта, която притежаваш. — Облегна се назад и подпря ръка на меките възглавнички на дивана. — Когато става дума за теб, не може да е нещо друго.

Клеър потрепери. Защо Теса обръщаше всяка среща с баща им в битка? През целия си живот по-малката ѝ сестра се бе бунтувала и дръзко бе оспорвала авторитета на родителите си. Нима не забелязваше червенината, плъзнала по врата и бузите на баща им? Не виждаше ли студенината, появила се в очите му?

— Този път, Теса, може и да си права — съгласи се той с широка, добре школувана усмивка. Същата усмивка, която Клеър си спомняше от детските си години. Усмивката, с която съобщаваше на съпругата си за последната сключена от него сделка, за поредната бизнес схема, която непременно ще му донесе милиони, за деловото начинание, което неминуемо ще постави онова копеле Тагарт на мястото му. Дъч отпи от питието си. — Поканиха ме да се кандидатирам за губернатор на следващите избори.

Новината бе посрещната с пълно мълчание. Никой не промълви и дума.

От забравената цигара на Теса се виеха кълба дим и бавно се издигаха към високия таван.

Клеър се задъха, неспособна да си поеме дъх. Избори, съпътствани от предизборен щаб, репортери и избиратели, които разглеждат под лупа всеки миг от живота на Дъч? И този на децата му? Хора, които проучват внимателно всяка клюка и клевета по техен адрес? О, не! Не сега...

— Обсъждам този въпрос от доста време насам. Няколко души държат да се кандидатирам и са готови да ме подкрепят. До този момент се въздържах само поради една-единствена причина... Ами, да си кажа честно, не съм сигурен пред какво точно ще се наложи да се изправа. И тук, разбира се, нямам предвид своя опонент, а цената, която семейството ни ще трябва да плати. Вие, момичета, майка ви, и

аз самият. Но дори и това не ме притеснява чак толкова. Плаши ме единствено перспективата за скандал.

Миранда, седнала сковано на самия край на стола, попита:

— Какъв скандал?

Клеър преглътна внимателно и съсредоточи вниманието си върху по-голямата си сестра. Не го прави! Леко поклати глава, опитвайки се да привлече вниманието на Миранда и да я помоли безмълвно да не настоява повече. Теса се изкашля и се загледа през блесналия от слънцето прозорец. Човек би останал с впечатлението, че се взира някъде в далечината, но Клеър подозираше, че сестра ѝ е изцяло погълната от страшния ад на собствените си спомени.

Дъч въздъхна.

— Знаете какъв скандал — заяви той. — Вижте, и аз не съм света вода ненапита — имам си своите кирливи ризи, но нито една от тях не може да се сравни с това, което вие, момичета, прикривате от шестнадесет години насам.

Кръвта на Клеър сякаш се вледени. Значи това било. Дланите ѝ изведнъж овлажняха.

— Независимо дали това ви харесва или не, цялата тази мръсна история неминуемо ще излезе наяве. Освен това аз имам някои лични врагове, които са готови на всичко, за да провалят кандидатурата ми за губернатор. Врагове като Уестън Тагарт, например. Има и още един проблем. И той се казва Кейн Морън. Не може да не си го спомняте.

Дъч не си направи труда да ги изчака да отговорят нещо. Сърцето на Клеър започна да бие като обезумяло, пронизано от силен страх. *Кейн?* Той пък какво общо има с всичко това? С всяка изминала минута цялата тази ситуация ставаше все по-ужасна.

— Та, както и да е... Господин Морън е скитник по душа, който като дете живееше тук, край езерото. Баща му беше долен кучи син, който преди много години работеше за мен. Претърпя злополука, която го превърна в инвалид, прикован завинаги към инвалидния стол. Хлапакът му все пак успял да се измъкне от мизерията, завършил колеж и започнал работа като журналист на свободна практика, който през последните няколко години работил в почти всички горещи точки на планетата. Напуснал работа миналата година след като бил ранен и едва не загубил живота си в Босна. И сега се е върнал.

— Тук? — попита Клеър, задъхана от напрежение.

— Върнал се е с намерението да стане... — Той нетърпеливо махна с ръка. — Е, бих го нарекъл писател, защото се е захванал да пише роман. И тъй като очевидно смята семейството ни за много важно и интересно, е решил да го обезсмърти в творението си. Книгата му ще бъде нещо като документална проза.

— Посветена *на нас*? — попита Миранда.

— На нас и на смъртта на Харли Тагарт.

Клеър едва не припадна. Сграби облегалката на канапето, отчаяно търсейки някаква опора. Ушите ѝ започнаха да бучат.

Усмивката изчезна от лицето на Дъч. Обхваналото го напрежение пролича по ситните бръчици, появили се около очите му. Той се облегна назад и продължи:

— При така стеклите се обстоятелства аз не мога да допусна да ме сварят неподготвен, ако разбирате какво имам предвид. Трябва да зная срещу какво съм изправен и какво точно да очаквам.

Не губи самообладание, Клеър! Не и сега! Не и след всичките тези години! Тя преглътна мъчително.

— Аз... ние... не разбираме за какво говориш. — Наложил си да срещне погледа на баща си, макар че вътрешно цялата трепереше, попарена като растение, лишено дълго от вода. Мълчаливо се прокле заради неумението си да лъже убедително — едно качество, което определено щеше да ѝ е от полза през изминалите години.

Дъч почеса брадичката си.

— Много ми се иска да можех да ти повярвам, но не мога.

Ето че се започна. Клеър се мобилизира, за да издържи обвинителния поглед на баща си и си наложи да диша спокойно и равномерно.

Дъч спря поглед върху всяка една от дъщерите си. Взираше се изпитателно в тях и сякаш се надяваше, че с този си продължителен поглед би могъл да пропука лустрото на демонстрираната от тях невинност и да види скритата отдолу грозна истина.

— Искам да зная какво се случи през нощта, в която умря хлапето на Тагарт.

Помогни ни, Господи! Милият, доверчив Харли...

— Мисля, че една от вас, момичета, е отговорна за смъртта му.

Клеър ахна, опитвайки се да възрази.

— Не...

Дъч разхлаби вратовръзката си, но погледът му остана прикован върху средната му дъщеря.

— Ти щеше да се омъжваш за него, нали така?

— Какво целиш с всичко това? — намеси се Миранда.

— По дяволите! — възкликна Теса и дръпна от цигарата си. — Нямам намерение да продължавам да седя тук и да слушам тези измишльотини. — Рязко се изправи, грабна торбата си, хвърли фасата в камината и се запъти към вратата.

— Сядай, Теса. Всички сме въввлечени в тази бъркотия. — На лицето на Дъч бе застинало студено и неотстъпчиво изражение. — Онова, което искам да направя в момента, е да се опитам да огранича щетите. Надявах се, че вие, момичета, най-после откровено ще си признаете всичко. Но тъй като подозирах, че може и да не го направите, наех човек, който да ми помогне да стигна до истината.

— Какво? — Миранда замръзна на мястото си. — Какво си направил?

Главата на Клеър отново започна да бучи. Зави й се свят от пронизителния звук, който отекваше в ушите й.

— Денвър Стайлз. — Дъч замълча, за да им даде възможност да асимилират чувството, макар че името не говореше нищо на Клеър. — Стайлз е дяволски добър частен детектив. Той ще открие какво точно се е случило преди шестнадесет години и ще ми помогне да потуля евентуалния скандал. Или поне да огранича последиците от него. — Протегна ръка към питието си. — Така че вие, момичета, имате избор. Или още сега ще ми разкажете всичко, или ще оставите Стайлз сам да стигне до истината. Първото ще е далеч по-безболезнено, повярвайте ми. — Вдигна чашата си и я пресуши на една глътка.

— Ти си се побъркал! — Миранда рязко скочи от стола. — Разполагаме със заключението на шерифската служба, според което Харли Тагарт е претърпял злополука с лодката. Не се е самоубил, нито пък е било извършено престъпление.

— Разбира се, че ще излязат с такова заключение — заяви Дъч и на лицето му се изписа гняв. — И питали ли сте се някога защо?

Стомахът на Клеър се преобърна от страх. Не искаше да чуе онова, което щеше да последва. Нито сега, нито когато и да било по-късно. Харли си бе отишъл; нищо не можеше да го върне обратно.

— Самоубийство? Никой не би повярвал на такова заключение.
— Дъч презрително изсумтя на абсурдността на подобно предположение. — Хлапето не е оставило предсмъртно писмо. Нито е било депресирано. Така че тук сте прави — версията за самоубийство просто не би издържала. — Дъч презрително стисна устни. Устата му заприлича на тънка линия.

— Версията не би издържала? — повтори Клеър, осъзнала изведнъж какво точно намеква баща ѝ.

— Чакай малко! Да не би да искаш да кажеш, че... Какво? — Миранда го погледна с разширени от изумление очи и бавно приседна отново. — Да не би да твърдиш, че е било извършено престъпление и ние — тя махна с ръка по посока на сестрите си — сме били въввлечени в него по някакъв начин?

Дъч се приближи до бара и си сипа още едно питие.

— Смъртта на Тагарт бе обявена за нещастен случай поради една-единствена причина — аз подкупих служителите от шерифската служба. Платих им, за да изключат от разследването възможността за евентуално убийство.

— Какво? — на един дъх изрече Клеър.

— Не говори такива неща! — предупреди го Миранда.

— Това тревожи ли те?

— Естествено, че ме тревожи. — Миранда, видимо настръхнала, се приближи до прозорците и се подпря на перваза. — Подобни обвинения биха могли да съсипят репутацията на местната шерифска служба.

— Значи се притесняваш, че шериф Макбейн би могъл да изгуби работата си? По дяволите, та той се пенсионира още преди три години.

— Нещата са много по-лични, татко, и ти го знаеш. Една такава история, в която името ми се свързва с... какво? С убийство? Това ли се опитваш да кажеш? Подобни твърдения могат да застрашат кариерата ми.

Той разклати питието си и кубчетата лед издрънчаха в чашата.

— Възможно е.

— Ами ти? Ако наистина си решил да се кандидатираш за губернатор, тази история може да съсипе всичките ти шансове за успех. Ако някой подочуе, че си се намесил в разследването на смъртта на Тагарт...

— Ще отричам. — Очите на Дъч заблестяха. — А що се отнася до скъпоценната ти кариера, тя вече е застрашена. Чух нещичко за един провален съдебен процес, при който известен изнасилвач е бил освободен.

Самоувереното изражение на Миранда мигом помръкна. Раменете ѝ се отпуснаха и тя видимо се прегърби. Баща ѝ имаше право — поне отчасти. Бруно Ларкин трябваше да е зад решетките, вместо да се разкарва на свобода. Но той бе освободен, защото, по вина на Миранда, в съда не бяха представени свидетелски показания, които да го уличат в изнасилване. Жертвата на изнасилването, Елън Фармър, срамежлива тридесет и две годишна жена, която все още живееше с родителите си, не се срещаше с мъже, редовно ходеше на църква и вярваше, че извънбрачният секс е грях, бе извършила самоубийство само ден след започването на съдебния процес. Миранда трябваше да предвиди, че нещо подобно може да се случи. Без показанията на Елън делото трябваше да бъде прекратено. Една добра и невинна жена загуби живота си, а Бруно остана ненаказан.

— Схванах намека ти.

Дъч обхвана с поглед и трите си дъщери.

— Добре, след като вече започнахме да се разбираме, предлагам да поговорим по същество. Коя от вас трите има някакво участие в смъртта на хлапето на Тагарт?

— О, за бога! — Теса праметна торбата си през рамо. — Както вече ви казах, аз си тръгвам.

И тогава отвън долетя ръмженето на автомобилен двигател, което отекна като гръмотевица в тихата привечер.

Клеър, пребледняла като платно, изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да се свлече на пода. Крадешком погледна към Миранда и избърса длани в избелелите си дънки.

— Този Денвър Стайлз? — попита Миранда, която също изглеждаше видимо разстроена. — Той започнал ли е вече разследването си? Отбивал ли се е в прокуратурата, за да разпитва за мен?

Дъч сви рамене.

— Не зная.

— Не съм съгласна личният ми живот да бъде разследван от теб или от когото и да било друг — заяви тя, а стомахът ѝ се сви от

непоносима болка. Едва успяваше да си поеме дъх. — Имаше време, когато можеше да ни казваш какво да правим, с кого да се срещаме, къде да ходим, но това време свърши, татко...

Силно почукване прекъсна думите ѝ и тя се извърна по посока на звука.

— Отворено е — провикна се Дъч.

Миранда почувства силна тежест в гърдите, когато чу нечий стъпки да отекват в антрето. Сякаш менгеме стисна сърцето ѝ, когато гостът застана на прага на стаята — висок, дългокрак мъж с широки рамене, избелели дънки и нагла самоувереност, която прозираше дори и в походката му. На лицето му тъмнееше наболата му брада, острият скули намекваха за примес на индианска кръв, а дълбоко разположените очи гледаха с остротата и жестокостта на орел. Само с един бърз и изпитателен поглед той разгледа и трите жени и това му беше достатъчно, за да си състави ясно и категорично мнение за всяка от тях.

— Денвър. — Дъч енергично се изправи и протегна ръка.

На устните на Стайлз се появи едва забележима усмивка, когато стисна ръката на Дъч, но очите му си останаха студени и преценяващи.

— Крайно време беше да се появиш. Запознай се с дъщерите ми. — Той посочи трите сестри. — Миранда, Клеър, Теса, това е мъжът, за когото ви споменах. Той ще ви зададе някои въпроси, а вие, момичета, ще му кажете цялата истина.

3.

Миранда измери новодошлия с поглед. Работеше от доста време в прокуратурата, сблъсквала се бе с достатъчно отрепки и можеше да различи измамника веднага щом го види. Този тип, с твърдо изсечено лице, изразяващо мълчаливо неодобрение, не приличаше на обикновен мошеник, но в държанието му прозираше *неискреност*. И още нещо. Нещо далеч по-обезпокоително. Испита смътното усещане, че вече се е срещала с този човек. Не можеше обаче да свърже лицето му с конкретно име, а чувството й за нещо познато бързо се разсея подобно на утринна мъгла, докосната от лъчите на слънцето.

— Струва ми се, че баща ми ви е въвлякъл във всичко това чрез измама — заяви тя, кръстоса крака и преплете пръсти върху коляното си. Очите му поспряха за миг върху прасеца й, макар че изражението на лицето му изобщо не се промени. Значи не е чак толкова железен. Това беше добре. — Историята е следната...

— Не проявявам интерес към *вашата* история, госпожо Холанд. — Студената му усмивка изразяваше търпеливо примирение. Приблужи се до камината и подпря рамо на потъмнялото дърво над нея. — Искam единствено истината.

Миранда му отвърна по същия студен и невъзмутим начин:

— Сигурна съм, че вече сте прочел полицейските доклади по случая, както и материалите, публикувани във вестниците. В противен случай татко не би ви наел.

Черните му вежди леко подскочиха нагоре.

Черен, сковаващ страх сграбчи душата й, а стомахът й се сви болезнено, когато отново започна да разказва историята, разказвана толкова много пъти преди това. Беше я разказвала пред служителите от шерифската служба, пред шумните и напористи репортери, пред семейството и приятелите си. Историята, макар и откровена лъжа, се бе запечатала в паметта й завинаги. Погледна към сестрите си — Теса, русокоса и войнствено настроена, арогантно пушеше поредната цигара, а върху преbledнялото лице на Клеър бе изписано неразгадаемо изражение.

— През онази вечер ние трите — тя посочи сестрите си — се връщахме у дома от лятното кино, което се намира в другия край на Шинуук. Бяхме отишли специално заради прожекцията на три филма на Клинт Истууд. Беше късно, минаваше полунощ. Прожекцията започна чак след залез-слънце, което, доколкото си спомням, беше малко след девет часа. Тръгнахме си преди края на последния филм. Аз шофирах. Бях смъртно уморена и... предполагам, че съм заспала на волана. Не си спомням кога сме излезли извън пътя, но когато дойдох на себе си, колата вече беше в езерото. — Вгледа се право в изпълнените с недоверие очи на Стайлз. Разбра, че не бе успяла да го заблуди — мъжът срещу нея не вярваше на нито една нейна дума. Въпреки това Миранда продължи — нагази още по-дълбоко в тресавището от полуистини и лъжи. — Събудих се от удара и чух оглушителните писъци на Теса и Клеър. Вътрешността на колата започна да се пълни с вода. Трябваше и трите да излезем и да се потопим в катраненочерните води на езерото. Беше... — Миранда потрепери и продължи да разказва с едва доловим шепот: — Предполагам, че сме извадили невероятен късмет. Колата беше паднала в самия край на езерото, където дълбочината е едва метър и осемдесет. Така че успяхме да се измъкнем и, помагайки си взаимно, доплувахме до брега.

Стайлз не изрече нито дума.

— В случилото се няма нищо необяснимо, господин Стайлз.

— Денвър. От тук нататък ще се срещаме доста често. Не виждам защо трябва да продължаваме с тези официалности. — Устните му се изкривиха в неискрена полуусмивка, целяща вероятно да я обезоръжи и предразположи към откровеност, но тази престорена топлота така и не стигна до сивите му очи, в погледа му не проблесна и искрица отзивчивост и състрадание. — Предполагам, че сестрите ви ще повторят почти дословно същата история.

— Не е *история* — намеси се Теса и дръзко тръсна глава.

— Никой не ви е видял в киното. — Свъси тъмните си вежди сякаш усилено размишляваше върху тази подробност. — Това не ви ли се струва странно? В края на краищата става дума за три красиви и известни момичета, принадлежащи към едно от най-богатите семейства в областта.

— През онази вечер не разговаряхме с никого.

— Така ли? Дори и в снекбара?

— Не сме купували нищо. Носехме си безалкохолно от къщи — обясни Клеър с неестествено изтънял глас.

Стайлз замислено почеса брадичката си.

— И не сте излизали от колата в продължение на... колко? Три или четири часа? Дори и за да отидете в тоалетната?

— Точно така — потвърди Миранда преди Клеър да е казала нещо, което да им навлече още по-сериозни неприятности.

— Това е направо невероятно, не мислите ли? Миранда го погледна и заяви с абсолютно спокоен и невъзмутим глас.

— Но пък е самата истина. Очевидно в киното е имало много други хора. Край нас обаче нямаше семейства или тийнейджъри, които познаваме. Както казах и на шерифите по време на разследването, от едната ни страна беше спряло бяло комби — не зная каква марка — в която имаше семейство с деца. Мястото от другата страна на колата ни беше свободно. Точно пред нас имаше пикап — тъмен на цвят с допълнителни фарове и светлини. И това е всичко — не си спомням никакви други коли.

— А вие сте били с черно камаро?

— Точно така. Само защото никой от хората, с които са разговаряли от полицията през онази нощ, не ни е видял, не означава, че не сме били там. Сигурно е имало и такива, които са ни видели, но полицаите просто не са си направили труда да ги издирят.

— Касиерът, продавал билетчета за прожекцията, не си спомня колата ви.

— И как би могъл? Толкова много коли са минали край него през онази вечер. — Неволно сви юмруци и трябваше да впрегне цялата си воля, за да си наложи да отпусне пръсти. Ако изобщо бе научила нещо от работата си на юрист, то това бе как да контролира емоциите си — да ги прикрива при необходимост и да ги излага на показ само когато е нужно. Точно в този момент бе убедена, че за тях ще е най-добре ако Денвър Стайлз научи за онази адска нощ възможно най-малко подробности.

Дъч се изправи, премигна от болка и се зае да разтрива коляното си.

— Полицаите не проведоха особено задълбочено разследване и не научиха много за случилото се през онази нощ, защото аз ги

подкупих.

— Татко, недей — предупреди го Миранда. Не можеше да повярва на ушите си, макар че Дъч вече бе намекнал, че е оказал натиск върху разследването. До какви крайности бе готов да стигне баща ѝ, за да постигне своето?

Клеър въздъхна невярващо, а Теса, цинична и наперена както винаги, презрително завъртя очи.

— Ти никога не се отказваш, нали? — студено отбеляза тя. — Господи, татко, да подкупваш полицаите!

— Правя онова, което трябва — рязко отвърна той, прекоси стаята с умерена и спокойна стъпка и отвори френските прозорци. Топлият бриз нахлу в стаята. — Още тогава си дадох сметка, че това сигурно е най-важният и съдбоносен момент в живота на всички нас. Помислих си... по дяволите, надявах се, че по този начин ще ви спестя много мъки и неприятности. Не само на вас, момичета, но и на майка ви. А и на мен също.

— Ти *не си* ни повярвал. — Миранда изведнъж се почувства куха и изпразнена от всякакви емоции. Съкрушена. Сега вече истината неминуемо щеше да излезе наяве. С всичките си болезнено отвратителни подробности.

— Не можех да ви повярвам, но и не можех да поема риска някоя от вас да бъде разобличена като убийцата на хлапето на Тагарт.

Миранда вътрешно потрепери.

— Той се казваше *Харли* — заяви Клеър, вирнала предизвикателно брадичка. — От тогава минаха шестнадесет години, татко. И не е нужно да продължаваш да го наричаш *онова хлапе*. — Изправи се гордо и погледна баща си право в очите. После отмести поглед и през отворената врата се загледа към езерото, съсредоточила цялото си внимание върху отсрещния му бряг.

— Единственото, за което мислех тогава, бе как да отърва кожата ви.

— И как да спасиш репутацията си — обади се Теса. — Това се случи точно по времето, когато строежът на „Стоун Илахий“ навлизаше във втората си фаза, нали? Не можеше да допуснеш доброто име на новия ти курорт да бъде опетнено от някакъв скандал. Ново голф игрище, покрити тенис кортове, басейн с олимпийски размери, великолепна панорама и огромни дългове. Какво ли щеше да стане, ако

се разчуеше, че дъщерите на Бенедикт Холанд, собственикът на курорта, са въвлечени в...

— В нещастен случай — бързо я прекъсна Миранда. — Толкова малко си вярвал в нас и в онова, което ти казахме, че си подкупил шерифа и си саботирал цялото разследване?

— Точно така — отбранително заяви Дъч и сърдито сви рошавите си, посивели вежди. — Платих на шерифа, за да потули целия случай.

— Не особено умен ход — отбеляза Стайлз.

— Виж какво, по онова време не съм си и помислял да се кандидатирам за губернатор.

— Но ето че сега го правиш и искаш отново да разровиш този случай. — Клеър разтриваше слепоочията си с пръсти, опитвайки се безуспешно да прогони силното главоболие. — Защо?

— За да изпреваря Морън и да отвлека вниманието му, ако се наложи. — Приблужи се до бара и посочи пълните бутилки. — Искаш ли едно питие?

— Друг път. — Денвър погледна Теса. — Искате ли да добавите нещо към казаното?

— Какво например?

— Ами, например, дали не сте видяла някой познат в киното. — Гласът му изобщо не прозвуча заплашително, но Миранда безпогрешно долови скритото в думите му предизвикателство.

— Докато се занимаваш с напитките, татко — обади се Теса, сякаш почувствала, че се задават неприятности, — налей и на мен едно. Чиста водка.

— Аз вече ви отговорих на този въпрос — намеси се Миранда, изправи се, прекоси стаята и застана точно пред Стайлз, опитвайки се да срещне погледа му като равна. — Не се опитвайте да ни подвеждате и да ни противопоставяте една на друга.

— Това ли правя?

— Вие ми кажете.

— Просто си помислих, че би било добре да чуя и версиите на сестрите ви, независимо от факта, че вие добре ги *подковахте*.

Клеър също рязко се изправи.

— Вижте какво, наистина нямам време за всичко това. Имам деца, които ме очакват. Миранда ви каза истината и аз нямам какво

повече да добавя.

— О, по дяволите, Клеър — изръмжа Дъч. — Разкажи ми за Тагарт. По онова време ти вярваше, че си влюбена в него и малко преди случилото се обяви на всеослушание, че смяташ да се омъжиш за него. Сигурна съм, че би могла да добавиш още много подробности към казаното от Миранда. — Подаде питието на Теса, която, стиснала инатливо зъби, се приближи до прозореца и подпря глава на стъклото.

Стомахът на Клеър се сви.

— Това, което казваш, е истина. Аз действително се надявах да се омъжа за Харли, въпреки че... въпреки че съзнавах, че нищо няма да излезе от това. — Почеса с палец дланта на другата си ръка. — Всички бяха против този брак поради враждата, съществуваща между двете семейства.

— Той знае всичко за шибаната вражда. — Дъч се намръщи, сърдито се настани в стола си, подпря крака на специалната подпора и отпи от чашата си.

Клеър потрепери от студ, макар че в стаята все още бе горещо. През отворената врата зърна залязващото слънце, пронизало с огнените си розово-оранжеви лъчи разпръснатите по небето високи облаци. Знаеше, че Миранда бе заговорила първа с едничката цел да припомни на по-младите си сестри изфабрикуваната от тях лъжа, целяща да промени фактите така, че да ги защити и предпази от евентуални последици. Внезапно обаче започна да ѝ се струва, че тайната им, погребана дълбоко от решимостта на всяка една от тях да остави тази тъмна, зловеща нощ далеч в миналото, сега отново излиза на повърхността, за да бъде разплетена докрай.

— Когато срещнах Харли за пръв път... Искam да кажа, че го познавах още от детството си, но за пръв път осъзнах, че той ме привлича по време на една разходка край езерото. По онова време той излизаше с друго момиче — Кендъл Форсайт.

— Онази кучка! — възкликна Теса и веднага бе възнаградена със суров, предупредителен поглед от Миранда.

— Кендъл... Съпругата на Уестън Тагарт, нали?

— Да. — Клеър кимна. Нямаше да позволи на никого — нито на баща си, нито на сестрите си — да ѝ диктуват какво може и какво не може да казва. Много неща се бяха променили през последните петнадесет години и едно нещо Клеър бе научила със сигурност — да

изразява високо и ясно мнението си и да се осланя единствено на личната си преценка. Твърде дълго се бе доверявала изцяло на други хора — първо на майка си, след това на Харли, на Миранда и най-накрая на Пол. — Татко може би ви е казал, че семейство Тагарт са се преселили в областта с едничката цел да го разорят и да му отнемат бизнеса. Само че това не отговаря на истината.

Баща ѝ презрително изсумтя.

— Нийл трябваше да си остане в Сиатъл и да продължи да се занимава с корабите си.

— Струва ми се, че семейството им се преселило тук през петдесетте години — продължи Клеър и премести поглед от Миранда към Стайлз.

— През 1956 година. — Дъч отвори стъклената кутия за пури и си взе една.

— А татко възприе като лична обида факта, че вече има конкуренция в района.

— Знаех си, че Харли ти е промил мозъка.

— За бога, татко! — възкликна Теса. Дъч отхапа края на пурата и го изплю в камината. — Извика ни тук, настоя да дойдем и да излеем душите си, а когато Клеър се опитва да направи точно това, ти започваш да я засипваш с обиди. Аз се махам от тук. — Изпи питието си на един дъх, грабна торбата си и се запъти към вратата.

— Не, почакай! — Дъч скочи от фотьойла и отново премигна от болката в коляното. Забързано хукна след най-малката си и най-твърдоглава дъщеря. Тя обаче нямаше намерение да остава и да търпи обидите му. Само след няколко секунди двигателят на колата ѝ изрева и мустангът отпраши надолу по алеята.

— Продължавайте. — Стайлз погледна Клеър. Беше пъхнал ръце в джобовете на износените си дънки и като че ли изглеждаше не толкова резервиран и непреклонен както при появата си. — Какво знаете за семейство Тагарт?

— Корените им са от Сиатъл. Както татко вече спомена, семейството имало транспортна корабна компания, чиито основи, доколкото си спомням, били положени от прадядото на Харли.

— Старият Ивън Тагарт, дядото на Нийл — поясни Дъч, който, обвит в облак дим от пурата си, отново влезе в стаята. Беше видимо развълнуван и едно мускулче потрепваше неконтролируемо близо до

слепоочието му. — Извинявам се заради Теса. Понякога е ужасно твърдоглава, но поне е отседнала в курорта. Наела е апартамент в северното крило. Можеш да ѝ се обадиш по-късно.

— Ще го направя — рече Денвър и кимна на Клеър, подканяйки я да продължи.

— Бащата на Харли обаче искал да се занимава с нещо по-различно.

— Предполагам, че милионите, които е печелил, превозвайки стоки из залива Пъджит, не са му били достатъчни — изръмжа Дъч. — Затова започнал да изкупува всяко евтино парче земя в Орегон, до което успявал да се докопа. В щата Вашингтон човек не може да купи кой знае колко крайбрежна собственост, защото тя в по-голямата си част е притежание на индианците и е превърната в резервати. Ето защо Нийл решил да нахълта тук, в *моите* територии. Копелето си въобразило, че ще се превърне в най-големия предприемач по тези места и се преселил заедно със семейството си край Шинуук.

— Превръщайки се в твой конкурент.

— Точно така. — Дъч се намръщи, довърши питието си и остави чашата на масата до сгънатия вестник. — Измами ме и ми измъкна под носа първокласен участък земя край Сийсайд. Построй „Сий брийз“ непосредствено след като аз започнах със строежа на „Стоун Илахий“. — Дъч дръпна силно от пурата. Не спря докато не я разпали до червено. — Копеле!

— Как се почувства, когато научи, че Клеър иска да се омъжи за член от семейство Тагарт?

— Ужасно. Мисълта за това ме подлудяваше.

— До каква степен?

Дъч присви очи и се вгледа в Денвър.

— Виж, не съм те наел, за да слушам намеците ти, че и аз по някакъв начин съм замесен в смъртта на онова хлапе. Повярвай ми, ако аз бях отнел живота му, на никого нямаше и да му хрумне дори, че случилото се не е най-обикновен нещастен случай.

— Престани! — кресна Миранда.

— Не желая повече да слушам това! — Клеър стоеше твърдо на краката си, но сърцето ѝ биеше като обезумяло. — Не зная какво си очаквал да постигнеш с решението си да ни домъкнеш тук насила, но, поне що се отнася до мен, този разпит приключи. Край. Не желая

повече да се ровя в миналото. — Бръкна в дамската си чанта, намери ключовете на колата и се запъти към вратата.

— Трябва да обсъдим и някои други неща — настоя Дъч и отново се надигна от стола си.

Клеър вдигна предупредително ръка, изпреварвайки по-нататъшните му възражения.

— По-късно.

— Но аз искам да останеш тук, в къщата. Мисля, че вече се споразумяхме по този въпрос.

— Идеята не беше добра.

— Децата ти имат нужда от дом, Клеър, а не от някакъв евтин апартамент, към който не изпитват никаква привързаност. Тази къща е изцяло на тяхно разположение. Можем отново да купим няколко коня, децата ще имат възможност да плуват и да гребат. Тук има езеро, тенис кортове, плуven...

— Не мога да бъда купена, татко, така че не се опитвай. — Клеър обаче се колебаеше. Децата бяха слабото ѝ място и Дъч го знаеше.

— Не те подкупвам. Само ти предлагам помощта си. Заради Шон и Саманта. — Искаше ѝ се да му се довери, да повярва, че у него се е събудила някаква дремеща привързаност към единствените му две внучета. — Майка ти така и не заобича това място, но на теб ти харесваше. Единствена ти от трите ми деца се радваше на живота в този дом.

Това поне отговаряше на истината. И въпреки това... не ѝ се щеше да приема подаяния. Защото рано или късно идваше моментът, в който трябваше да бъде платена съответната цена. За пръв път през живота си бе стъпила здраво на собствените си крака.

— Не мога да приема, татко.

— Добре, не е нужно да решаващ веднага. Ще поговорим по този въпрос отново.

Клеър се обърна и погледът ѝ се плъзна по вътрешността на къщата с нейните облицовани с кедръ стени, внушителната камина и спираловидното стълбище с обезобразените подпорни колони. В момента къщата изглеждаше гола — обзаведена само с най-необходимото и без каквато и да била украса, но Клеър винаги бе изпитвала силна привързаност към старата хижа, преживяла повече бури и от нея самата.

— Ще си помисля — обеща тя, макар че никак не ѝ харесваше факта, че баща ѝ сякаш отново бе излязъл победител.

Миранда изпрати сестра си с поглед, след което се обърна към Дъч. Цялото ѝ същество бе обхванато от смразяващо отчаяние.

— Мисля, че ти си един упорит стар глупак.

— Добре е човек да разбере, че някои неща никога не се променят.

— Виж, съгласих се да дойда тук, макар че нямах никаква представа какво ще поискаш този път. Сега разбирам, че съм допуснала огромна грешка. Не съм в състояние да проумея болезнената ти обсебеност от смъртта на Харли Тагарт. Остави Кейн Морън да си пише книгата. Ще се порови из архивите и ще се откаже. — После бавно се обърна с лице към последния член от дългия списък с лакеи и момчета за всичко на баща ѝ и заяви: — А сега, господин Стайлз, бих искала да ви попитам нещо.

— Давайте. — Той издържа на погледа ѝ, без да се усмихне дори.

— Някакъв тип на няколко пъти се е отбил в кабинета ми. Така и не могъл да се срещне с мен, но притеснявал с въпросите си секретарката ми и момичето на рецепцията.

— Така ли? — Той кръстоса ръце пред гърдите си. Коженото му яке леко изскърца. В очите му проблесна мрачна решимост, примесена с още нещо — някакво далеч по-дълбоко и плашещо чувство.

— Вие ли бяхте?

— Веднага минавате към същността на въпроса. Това ми харесва.

— Не отговорихте на въпроса ми — напомни му тя. Пристъпи по-близо до него, отказвайки да бъде сплашена. — Днес бяхте ли в сградата на окръжната прокуратура?

— Аха.

Дълбоко в душата си изпита силно разочарование. Поради някаква неясна причина никак не ѝ се искаше този строен и арогантен кучи син да е част от някакъв непочтен и зловещ план.

— Защо не ме изчакахте? Защо поне не оставихте името си?

— Стори ми се неуместно.

— Но да висите из сградата на прокуратурата е уместно, така ли?

Сивите му очи, напомнящи на зимна буря, завихрила се над океана, се вгледаха настойчиво в нейните.

— Баща ви ме е наел, за да разследвам един твърде личен проблем. И вие едва ли желаете вашите колеги, подчинени и началници да научат за него. Предположих, че няма да се съгласите да се срещнете с мен в дома си, затова се отбих в кабинета ви.

— И подложихте на разпит момичето на рецепцията.

— Просто ѝ зададох няколко въпроса.

— Деби говори прекалено много — рязко заяви Миранда, давайки воля на насъбралия се в душата ѝ гняв. Само че не знаеше с кого да започне. Искаше ѝ се да извие врата на Денвър Стайлз, изпитваше неустойчиво желание да кресне на баща си и да го принуди поне веднъж да помисли както трябва с коравата си глава и да остави миналото на мира. А що се отнасяше до Деби... е, сладураната Деби просто не можеше да се въздържа. Празните приказки и флиртуването бяха неразделна част от личността ѝ. Тя никога не би могла да се промени. Ами Кейн Морън? Защо бе решил да се върне у дома точно сега? Защо искаше да съживи миналото и да раздуха тази толкова неприятна и зловеща история?

— Ранда... — Гласът на баща ѝ, в който се долавяше мълчаливото му неодобрение, я накара да се стегне отново. Както ставаше винаги в подобни случаи. — Зная, че си разстроена. Всъщност, не съм и очаквал друго. За мен обаче е важно да зная пред какво точно съм изправен. Много хора залагат на мен. Вече са дарили хиляди долари за кампанията ми. И не мога да допусна името ми да бъде въввлечено в някакъв скандал.

— Тогава се откажи, Дъч — предложи му тя и взе шлифера си от облегалката на канапето. — Защото, както и двамата знаем, семейство Холанд си има своите кирливи ризи и те не са една и две. Твърде много тайни крие това семейство и аз се боя, че рано или късно всичките тези скандални подробности ще започнат да излизат една по една наяве.

— Може би, но останалите ни прегрешения през годините не са чак толкова отблъскващи — някой и друг флирт, една-две лоши инвестиции... нищо особено всъщност. — Той свали очилата си за четене и ги забърса с края на ръкава си. — Но когато стане дума за нощта, в която умря Харли Тагарт, за нощта, която Кейн Морън смята да разнищи, тогава, за жалост, всички ще разберат, че става дума за убийство.

Старецът, ако не друго, поне е предсказуем, помисли си Кейн. Той бавно се разхождаше по брега на езерото. Избелелите от влагата дървени парчетии и по-едриите камъчета бяха премесени с фин пясък, който блестеше, окъпан от сребристите лъчи на луната. Насъбралите се тъмни облаци вещаеха буря.

Кейн отмести клоните на няколкото ели, които растяха на самия бряг и го удряха по лицето.

На по-малко от тридесетина метра пред него се намираше къщата на семейство Холанд, чиито прозорци блестяха ярко в лятната нощ. Бенедикт, наричан Дъч от *добрите стари момчета*, неговите приятели, бе постъпил точно според очакванията на Кейн. Позвънил бе на дъщерите си и ги бе домъкнал насила в стария им дом край езерото, вероятно за да ги предупреди за намеренията му и за да им нареди в никакъв случай да не си отварят устата пред него. Кейн не знаеше по какъв начин Дъч бе успял да убеди момичетата да се върнат — вероятно отново бе прибегнал до любимия си похват — подкупа, но ако съдеше по колите, които в един момент бяха спрели пред къщата, то те и трите се бяха върнали при него като блудни дъщери, каквито си и бяха в действителност.

Кучи син! Планът му очевидно вече даваше резултати.

— Наистина ли си живяла тук като момиченце? — Саманта оглеждаше старата хижа така, сякаш беше приказен замък. Изтича нагоре по стълбите, внимателно разгледа всяка стая, след което се прокрадна към таванските помещения, в които на времето живееше прислугата, и, използвайки задното стълбище, се върна отново в кухнята. — Тук е... тук е прекрасно. — Засмя се до уши и се загледа в майка си, която разопаковаше току-що закупените хранителни продукти.

— Кажи го на брат си. — Клеър посочи с брадичка към кухненския прозорец, през който се виждаше Шон, излегнал се върху старата люлка на верандата. Подпрял пръстите на единия си крак на дъсчения под, той се взираше към езерото, сърдито присвил очи.

Клеър също погледна към сините води на езерото и сърцето ѝ пропусна един удар, когато зърна дървената къща на другия бряг.

Къщата, в която бе пораснал Кейн Морън. Някой си бе направил труда да смени покрива и да я преобоядиса в сиво. Слънчевите лъчи се отразяваха по бляскавата броня на някакво превозно средство, паркирано небрежно на алеята.

Гърлото на Клеър се сви. Възможно ли беше Кейн вече да се е нанесъл? Баща ѝ не бе споменал къде точно се е установил неговият враг, но някой определено живееше в дървената къща на другия бряг на езерото.

— Престани да се плашиш и от сянката си — тихичко се укори тя и Сам, която тъкмо се канеше да излезе от стаята, се закова на мястото си.

— Какво?

— Нищо. Говорех си сама. Излез отвън и виж дали брат ти е гладен. Мога да ви приготвя сандвичи с пуешко или пък да притопля пица.

— Той няма да ми отговори, дори и да го попитам — отвърна Сам и сви слабиците си раменца. — Напоследък е постоянно намусен.

Амин, мислено възкликна Клеър, бръкна в една от торбите, извади от там половин килограм ягоди и ги прибра в хладилника. Бе надмогнала първоначалните си колебания и нежеланието да приеме щедрото предложение на баща си. След дълги размишления беше заключила, че не бива да постъпва егоистично и че трябва да помисли и за децата си, които може би щяха да изцелят раните си в тази стара къща сред гората. А защо не и да се почувстват щастливи? Затова бе приела предложението на Дъч и се бе нанесла в стария си дом. Къщата все още изглеждаше гола. Малкото ѝ лични мебели, заедно с тези, оставени в хижата преди толкова много години, не можеха по никакъв начин да запълнят двадесетте просторни стаи. Някъде в далечината запя чучулига. През прозорците долетя ръмженето на бордов двигател — очевидно някоя лодка пореше водите на езерото.

— Е, нищо няма да ми стане ако попитам. — Саманта, отърсила се веднага от спомените за живота им в Колорадо, приемаше с радост и възторг промяната, но Шон мразеше новия им живот в Орегон и се отнасяше с Клеър като с враг. За него тя беше човекът, причинил му всичките тези беди и нещастия. Кое то, разбира се, си беше самата истина.

— Ще направя малко лимонада.

— Няма да помогне, мамо — заяви Саманта с мъдрост, нетипична за крехката ѝ възраст. — На него му *харесва* да се цупи.

Тя излезе през вратата и се приближи до Шон. Клеър не можеше да чуе думите им през затворения прозорец, но, съдейки по жестовете им, и сама се досети как протича разговорът. Шон, скръстил ръце пред гърдите си и стиснал зъби в мълчалив протест, отблъскваше всякакви опити за общуване. Саманта погледна през рамо и срещна погледа на майка си. Не беше нужно да казва: *Нали ти казах!* Думите бяха изписани в очите ѝ.

Страхотно! Въпреки усилията си Клеър не можа да прогони изпълнените с омраза мисли по адрес на бившия ѝ съпруг. Точно в този момент Шон отчаяно се нуждае от опората на баща — но такъв, който да го подкрепи и посъветва, а не баща, готов да хукне по петите на всяко момиче, едва навършило петнадесет години. Клеър потрепери и продължи да прибира продуктите, които беше накупила. С периферното си зрение зърна Саманта, която се отдалечи от къщата, очевидно решила да изследва гористия бряг на езерото. Шон се протегна, хвърли един сърдит поглед на майка си и, сякаш решил, че не желае да я вижда наоколо, се запъти по посока на конюшните, за да нагледа трите коня — два жребеца и една кобила, които Дъч Холанд им бе купил като подарък.

Тя затвори хладилника и в този момент някой почука силно на входната врата.

Клеър избърса ръце в една кърпа. Може би Теса или пък Ранда бяха решили да наминат. Изминали бяха няколко дни от сблъсъка им с Денвър Стайлз в същата тази къща, но никоя от сестрите ѝ не се бе обаждала от тогава.

— Идвам! — извика тя и бързо тръгна по коридора към фойето. После широко отвори вратата.

На верандата стоеше Кейн.

Клеър сграбчи бравата, търсейки отчаяно някаква опора. Сърцето ѝ глупаво подскочи в гърдите ѝ.

— Клеър... — Устата му леко се изкриви в арогантна, но болезнено позната усмивка.

По-висок отколкото си го спомняше, с възмъжало и твърдо изсечено лице, мъжът, застанал пред нея, по нищо не напомняше на

момчето от детството ѝ. Лекият ветреца ветрееше косата му — светлокестенява, с изсветлели от слънцето кичури и отчаяно нуждаеща се от подстрижка. Кейн стоеше, скръстил ръце пред гърдите си, а на раменете си бе наметнал светложълт памучен пуловер.

Сякаш менгеме сграбчи вътрешностите на Клеър и ги притисна с такава безпощадност, че тя едва успя да си поеме дъх от пронизалата я болка. Единственият мъж, когото не искаше да вижда никога повече, сега стоеше на верандата ѝ — нахакан и самонадеян като онова диво и непокорно момче, което познаваше някога.

— Какво правиш тук?

— Реших да намина и да те поздравя с добре дошла.

— Но ти... ти... — Спря да пелтечи, решена да му докаже, че не е вече онова срамежливо и мълчаливо девойче, което той помнеше от юношеството си. Богатото момиченце, което боготвореше... момичето, което се бе отнасяло към него с презрително пренебрежение... е, поне в началото. Тя облиза устни и кръстоса ръце пред гърдите си, сякаш се опитваше да предпази обезумялото си сърце. — Татко ми каза, че пишеш някаква разобличаваща книга за него, за нас, за Харли и за нощта, в която той умря.

Тъмен облак забули за миг златистите му очи.

— Точно така.

— Защо?

Кейн сви цинично устни.

— Крайно време е.

— Защото татко мисли да се кандидатира за губернатор?

Леко повдигна вежди.

— Това е една от причините.

— Какви са другите? — Ръцете ѝ започнаха да се потят.

Той присви очи, погледът му поспря за миг върху устните ѝ, след което се върна към очите ѝ и остана там. Сърцето на Клеър безжалостно блъскаше в гърдите ѝ.

— Мисля, че аз... че ние... го дължим на Харли.

— Вие двамата не бяхте първи приятели.

Отново тази смразяваща усмивка.

— А причините за това са твърде лични, за да задълбаваме в тях, нали?

Тя преглътна мъчително. Изпита болка, опитвайки се да изтръгне звук от пресъхналото си гърло.

— Онова, което се случи между нас... — започна Клеър, а след това замълча, успяла отново да се овладее. *Не му позволявай да си играе с теб! Никога повече.* — Поради някаква специална причина ли си тук? Има ли нещо, което би искал да ми кажеш?

— Имам да ти казвам много неща — повече отколкото би пожелала да чуеш. Предполагам, че баща ти вече ти е споменал за плановете ми и по всяка вероятност се е постарал да ги представи като лов на вещици от моя страна.

Тя кимна.

— Тук вече позна.

Той изсумтя презрително.

— Добре, има известна истина в твърдението, че бих искал да покажа на добрия стар Бенедикт, че той не е *над* закона и не може цял живот да разрешава проблемите си с подкупи и изнудвания, да го накарам да престане да се изживява като шибана кралска особа по тези места.

— И защо е всичко това?

Той докосна с ръка грубия дървен стълб, който подпираше покрива на верандата.

— Реших, че трябва да знаеш, че тук са настъпили значителни промени през последните години. Старият Нийл Тагарт получи удар преди няколко години и сега е прикован към инвалидния си стол. В момента Уестън е начело на бизнеса.

Клеър вътрешно потрепери. Уестън Тагарт беше пълна противоположност на по-младия си брат. Висок, атлетичен, дяволски самоуверен и също толкова зъл, Уестън беше пълно отрицание на всичко добро, което въплъщаваше Харли.

— Не е никаква тайна, че Уестън е по-лош и от Нийл и мрази семейството ви повече и от баща си. А съпругата му...

— Кендъл — прекъсна го Клеър. Имаше чувството, че всичките тегоби на земята изведнъж са се стоварили на крехките ѝ рамене.

Двете с Кендъл се знаеха отдавна — животът им в миналото бе свързан благодарение на Харли. А сега Кендъл Форсайт бе омъжена за по-големия брат на Харли — мъж, който неведнъж бе заявявал на всеослушание, че нищо не би му доставило по-голямо удоволствие от

възможността да смачка Дъч Холанд, а след това да го пропъди от града.

— Струва ми се, че двамата с Уестън сте замесени от едно и също тесто.

В очите на Кейн проблеснаха заплашителни пламъчета, изражението му мигновено се втвърди. Наведе се към нея и тя рязко си пое дъх.

— Нямам нищо против теб и сестрите ти, знаеш го.

— Не зная нищо за теб, Кейн. И не проумявам защо толкова държиш да съсипеш семейството ми.

— Не става дума за семейството, а само за баща ти.

— Който няма нищо общо със смъртта на Харли Тагарт. Знаеш ли, татко смята, че някой от семейство Тагарт ти е платил, за да изровиш този случай на бял свят и аз изобщо не бих се изненадала, ако това се окаже вярно. — Тя вирна брадичка и се загледа дръзко в очите му с цвят на скъпо уиски. — Предполагам, че ще ти платят доста пари, за да представиш баща ми като злодей.

— Изобщо не става дума за пари.

— Разбира се, че става дума точно за пари. Изгоден договор за написване на книгата, услуги от опонента на татко в изборите, лична благодарност от семейство Тагарт, изразена под съответната форма. По всичко личи, че най-после си получил онова, което желаше, Кейн.

— Точно тук бъркаш, скъпа. — Погледна я толкова изпитателно, че ѝ се прииска да отстъпи назад. Беше почти сигурна, че ще протегне ръка, ще я сграбчи и ще я притисне с все сила към себе си. Кейн обаче изобщо не се помръдна. Само зениците му леко се разшириха и той едва забележимо присви очи. — Прекрасно знаеш какво исках през онези години и как никога не можах да го получа.

Гърлото ѝ отново се сви от болка.

— Точно така, Клеър. В онези години аз исках *теб*. Бях готов да умра заради един твой поглед. Копнеех да ме погледнеш и да ме видиш такъв, какъвто съм в действителност — не като чудак, не като еднократна свалка, не като дивак, който да те приюти в момент, когато няма към кого друг да се обърнеш...

— Престани! Не зная защо си тук, не разбирам защо си решил да разровиш тази зловеща история, но смятам, че това, което правиш, е грешка. Повярвай ми, грешка е! Остави миналото на мира. Намери си

някакъв друг мръсен скандал, заеми се с него, разследвай го, изкарай го наяве, но само... само не прави това.

— Много е късно да се отказвам, скъпа. Вече подписах договор.

— Значи все пак съм била права — всичко опира до парите.

— Мамо? — Шон, чул края на разговора им, се появи иззад ъгъла на къщата. Очите му внимателно огледаха посетителя, след което се спряха върху майка му. — Добре ли си?

О, страхотно! Каква част от разговора им е чул? Подскочи като ударена от ток, отдръпна се от Кейн, увеличи дистанцията помежду им и си наложи да се успокои. Не можеше да допусне да изгуби самообладание. Не и пред сина си. Не и в присъствието на Кейн Морън.

— Синът ти? — попита Кейн.

— Да... ъ-ъ, това е Шон. Шон, запознай се с господин Морън. — Самата тя остана изненадана от спокойния си глас.

— Приятно ми е — рече Кейн и се приближи до Шон с протегнатата ръка. — Познавах майка ти преди много години. Тогава тя беше горе-долу на твоята възраст.

— Точно така. Кейн беше... съсед.

— Баща ми е работил за дядо ти.

— И? — Шон изобщо не изглеждаше впечатлен. На лицето му бе застинало нагло изражение, което демонстрираше пълната му незаинтересованост към всичко наоколо.

— Живеехме точно от другата страна на езерото, в онази дървена къща ей там.

Шон не се сдържа и вдигна поглед, който се плъзна по повърхността на езерото и се спря на малката елова горичка и дървената къщичка, сгушена между дърветата.

— Голяма съборетина...

— Шон!

— Ама наистина е съборетина.

Кейн изобщо не изглеждаше обиден. Само кимна сковано в знак на съгласие.

— Прав си. Още на времето си беше съборетина, а сега не е кой знае колко по-различна. Всъщност, през цялото си детство изпитвах срам и унижение заради коптора, в който живеех. И се стараех да стоя там колкото е възможно по-малко.

На лицето на Шон се изписа подозрителност. Изобщо не бе очаквал, че Кейн би могъл да разсъждава също като него.

— Баща ми беше инвалид. Освен това беше жесток и подъл кучи син. Полагах отчаяни усилия да стоя далеч от него, а това означаваше и далеч от дома ни. И тъй като постоянно се мотаех из района, все успях да се забъркам в какви ли не неприятности. Само че изобщо не ми пукаше. Бях решил, че съдбата е несправедлива към мен и през по-голямата част от времето бях сърдит на целия свят и правех всичко възможно, за да си отмъстя на когото сваря.

— Аз само казах, че къщата не е нищо особено — промърмори Шон.

— А аз се съгласих с теб. — Кейн потупа Шон по гърба, но момчето рязко се отдръпна. — Но ти си истински късметлия, щом живееш в голяма къща като тази.

Шон невярващо изсумтя.

— Да бе, точно така — недоволно промърмори той, погледна към майка си и след като се увери, че не я заплашват никакви сериозни неприятности, прескочи през парапета на верандата и изчезна зад ъгъла на къщата.

— Какво точно искаш от мен? — попита Клеър, когато се увери, че Шон се е отдалечил достатъчно.

— Онова, което винаги съм искал.

Пулсът ѝ мигновено се учести и тя трябваше да си напомни, че вече е зряла жена, разведена майка на две деца, която не би трябвало да се поддава на отдавна забравени чувства.

— Мисля, че ще е най-добре ако си тръгнеш.

Той сви устни в тънка, безжалостна линия.

— Права си. Ще го направя. Но си помислих, че ще е почтено от моя страна, ако ти дам възможност да разкажеш своята версия за случилото се.

— *Моята версия?*

— За случилото се през нощта, в която умря Харли Тагарт.

— Значи отново се връщаме към този въпрос.

— Никога не съм преставал да се интересувам от него. Защото, независимо от всичко, което се случи между нас, ти така и не ми каза истината.

— О, господи, Кейн, не мога...

Той я изгледа сурово, но после в очите му проблесна мимолетно разкаяние и лицето му сякаш изведнъж омекна.

— Виж, Клеър, съзнавам, че няма да ти е лесно. Добре, аз съм лошият в случая, но искам да знаеш, че го правя само защото вярвам, че моментът за истината е назрял и защото ми бе дадена възможност да разбудя тази мистерия. Каквото и да се случи, искам да знаеш, че целта ми не е да нараня теб или пък сестрите ти.

— О, слава богу! Сега вече съм спокойна — възкликна тя, неспособна да прикрие сарказма, промъкнал се в гласа ѝ. — Най-накрая ще мога да спя спокойно нощем.

— Смятах, че трябва да ти го кажа.

— Аз пък смятам, че мястото ти е в ада.

— Вече съм бил там. — Почеса бузата си и я прикова под напрегнатия си поглед. — До нови срещи, Клеър! Ако решиш, че искаш да ми разкажеш нещо за онази нощ, просто се провикни. Аз съм точно от другата страна на езерото и няма начин да не те чуя. — Завъртя се на пети, тикна ръце в джобовете си и пое по пътеката към пристана, където бе завързал малката си моторница. Качи се на борда, отвърза я, запали двигателя, махна ѝ с ръка и потегли. Лодката направи голям завой, оставяйки след себе си пенлива диря, и се насочи към другия бряг на езерото.

Цялото тяло на Клеър изведнъж омекна, сякаш бе направено от пластилин. Защо Кейн толкова настоятелно искаше да разрови миналото, защо се бе върнал в къщата, която така бе ненавиждал като дете, и защо, в името на бога, сърцето ѝ започваше предателски да подскача в гърдите само при вида му.

Както бе подскачало при всяка нейна среща с Кейн.

Защото по отношение на мъжете си пълна идиотка! Такава си била, такава ще си и останеш.

Пронизана от внезапно чувство на вина, тя прехапа долната си устна и се загледа в пенливата диря, която бавно изчезваше, разтваряйки се под гладката като огледало повърхност на езерото Ероухед.

Кейн Морън от край време си беше беляджия и нехранимайко. Бедно хлапе, което беше влюбено в нея и поради тази причина Клеър бе прекарала по-голямата част от юношеството си в опити да стои далеч от него. Само че това невинаги беше възможно. Имаше моменти,

в които Клеър си бе задавала въпроса дали силната ѝ привързаност към Харли не е породена от страх — от разяждащата душата ѝ тревога, че ако не се среща с добрия и почтен Харли, някаква друга, по-първична и примитивна част от същността ѝ би могла да се поддаде на силното привличане, което изпитваше към момчето на Морън с неговото явно пренебрежение към закона и наглото му безразсъдство.

Защото Кейн Морън не признаваше никакви правила.

Мразеше авторитарната власт и дръзко ѝ се противопоставяше.

Беше бунтар и размирник. Истинско лошо, ама много лошо, момче. А дълбоко в сърцето си Клеър винаги бе смятала, че той е неустойимо привлекателен. Прекарвала бе цели нощи на колене, молейки се да се отърси от непристойното си увлечение и да изкорени чувствата, от които кръвта ѝ кипваше, а сърцето ѝ започваше да бие като обезумяло. Молеше се да се излекува от тази болест преди някой — и най-вече Кейн — да е забелязал слабостта ѝ. Често сънуваше, че Кейн обсипва тялото ѝ с безумно сладостни ласки, а когато се събудеше успокояваше сама себе си, че това е било само сън. Друг път плуваше до изнемога в басейна, опитвайки се да го прогони от мислите си. Късно вечер обаче, когато луната се издигнеше високо в небето и окъпеше със сребристите си лъчи черните води на езерото, Клеър сядаше на перваза на широко отворения прозорец на спалнята си, оставяше се на ласките на соления вятър, духащ от Тихия океан, който рошеше косата и притискаше тънката нощничка към тялото ѝ, и се взираше към единствената светлинка на другия бряг на езерото, защото знаеше, че това е прозорецът на таванската стая на Кейн. После затваряше очи и си представяше, че ръцете и езикът му обсипват с ласки пропитото ѝ със сол тяло. Дълбоко в душата ѝ тлееше пламенно желание, което не ѝ даваше мира и въпреки усилията си да отрече това, тя съзнаваше — не би могла да устои на желанието да се люби с него, защото това сладостно удоволствие си заслужаваше да рискува всичко; защото близостта с него беше шанс, който се пада веднъж в живота и който би могъл да я прокълне навеки.

И ето че сега, години по-късно, Клеър отново стоеше, приковала поглед към гладките, забулени в сенки води на езерото и изпитваше същия погребан дълбоко в душата ѝ копнеж, а сърцето ѝ се раздираше от пулсиращото желание, което я държеше будна по цели нощи в

юношеските ѝ години. Тя притисна ръка към гърлото си с надеждата, че историята няма да се повтори отново.

Един миг на интимност с Кейн Морън беше достатъчно лошо преживяване. Още един такъв случай и тогава и двамата със сигурност щяха да бъдат прокълнати навеки.

ЧАСТ ВТОРА

1980 ГОДИНА

1.

— Не разбирам какво толкова намираш у Харли Тагарт. — Теса нави още една електрическа ролка на косата си. Облечена само със сутиен и гащички, тя седеше пред тоалетната масичка в банята и съсредоточено се занимаваше с косата си. Погледна в огледалото и срещна погледа на Клеър. — Ако питаш мен, Уестън е далеч по-интересния от двамата братя.

— Да, но е негодник. — Клеър изобщо не се доверяваше на поголемия от братята Тагарт. Уестън функционираше като добре смазан двигател. Беше точен и безупречен. И също толкова мазен и хлъзгав.

— Да, но дори и ти не можеш да отречеш, че Харли е един хленчещ глезльо. По дяволите! — Теса рязко си пое дъх, тръсна ръка и изпусна ролката. — Винаги правя така.

Клеър предпазливо вдигна топлатата ролка и я наниза на загрятия шпиндел в кутията на Теса.

Теса близна изгорения си пръст и се намръщи.

— Проблемът с Харли е...

— Няма проблем.

— Разбира се, че има. Толкова е покорен. Готов е да изпълни всичко, което му нареди баща му.

— Нищо подобно — възрази Клеър, макар че самата тя изпитваше известни съмнения по този въпрос. Ако Харли изобщо имаше някакъв недостатък, а това изобщо не беше сигурно, то този недостатък бе неговата недотам силна воля и известната нерешителност, която Клеър не одобряваше.

— Защо тогава все още не е скъсал с Кендъл? — попита Теса и изразително вдигна идеално оформените си вежди. После се присегна за друга ролка. — Знаеш за кого говоря, нали? Кендъл Форсайт от Портланд. Баща ѝ бил един от най-големите търговци на недвижими имоти в Сан Франциско преди семейството им да се премести тук и...

— Зная коя е Кендъл.

— Харли беше сгоден за нея.

— Този годеж никога не е бил обявяван официално. — Клеър мразеше да го защитава. Харли беше добър, грижовен и мил... Какво като не беше атлет или отличник като брат си? Какво, че момичетата не тичаха след него така, както бяха тичали след Уестън? Вярно, че понякога му бе трудно да вземе решение, но какво от това? Неговата нерешителност се дължеше единствено на стремежа му да не обиди или засегне някого.

— Кендъл обаче май си е мислела, че е официален. Вчера на плажа разговарях с по-малката сестричка на Харли и тя ми каза, че Кендъл е напълно съсипана и отказва да повярва, че всичко между тях е приключило. Пейдж разправя, че Кендъл прекарва цялото си свободно време в лятната вила на родителите ѝ в Манзанита, само защото иска да е възможно най-близо до Харли.

— Пейдж Тагарт е ужасна неприятница. — Клеър бе направила и невъзможното, за да се сприятели с единствената дъщеря на семейство Тагарт, но Пейдж бе отклонила всичките ѝ опити за сближаване, вирнала презрително наскоро коригирания си нос.

— Е, тя обожава Кендъл и възприема всяка изречена от нея дума като част от светото евангелие.

Теса набръчка гладкото си чело, опитвайки се да закрепи и последната ролка на главата си.

— Ако питаш мен, в това има нещо ненормално. Имам чувството, че тя също си пада по Кендъл.

— Ти си тази, която е ненормална.

— Казвам ти, подобни отношения са неестествени. — Теса попи лицето си с хартиена салфетка. — Харли не ти се е обаждал днес, нали?

— Не, но...

— Нито пък вчера?

— Бил е зает...

— Нито пък завчера?

— Не водя толкова точна сметка.

— Разбира се, че водиш. От дни се мотаеш из къщата и подскачаш всеки път щом телефонът извъни с надеждата, че се обажда Харли. Защо просто не му позвъниш? — попита Теса, оправи презрамката на сутиена си и протегна ръка към една гилза кораловочервено червило. — На твое място бих направила точно това.

— Зная какво би направила ти, но аз не съм като теб.

— Точно в това е проблемът, нали? Защото аз никога, ама никога не бих си изгубила ума заради някое момче, пък било то и Уестън Тагарт. Отношение като твоето просто не е здравословно. Повярвай ми! Нито едно момче, особено пък Харли Тагарт, не заслужава да се терзаеш заради него.

Клеър изразително завъртя очи и реши, че е безсмислено да продължава да води този разговор. Всички нейни близки, включително Теса и Ранда, не одобряваха връзката ѝ с Харли. Сякаш той беше някакъв Юда. Атмосферата в къщата изведнъж ѝ се стори потискаща и тя реши — както правеше всеки път, когато сестрите и я тормозеха — да остави Теса с гримовеите ѝ, а Ранда с книгите ѝ, и да излезе да поизходи по хълмовете. Винаги бе обичала да се разхожда сред природата и понякога просто не можеше да издържа да стои затворена у дома.

Мина край стаята на Миранда и зърна по-голямата си сестра, сгушена на перваза на прозореца с книга в ръка. Очите ѝ обаче бяха насочени навън през отворения прозорец. Изглеждаше така, сякаш търси някого.

Напоследък Миранда бе започнала да се променя. Престанала бе да се държи като деспотичен тиранин, а понякога изчезваше и не се прибираще с часове. Никой не знаеше къде точно ходи, но тъй като винаги носеше книга със себе си, Клеър предполагаше, че си е намерила някакво тайно местенце в гората и се усамотява там, за да чете на спокойствие. Странното обаче бе, че Миранда вече седмици наред четеше един и същи роман — „Полет над кукувиче гнездо“, а се знаеше, че Ранда обикновено поглъщаше всяка попаднала ѝ книга за не повече от няколко дни.

Нещо ставаше с Миранда, но Клеър нямаше нито време, нито пък желание да размишлява върху това. Бързо отмина стаята на сестра си и се спусна по задното стълбище.

Времето беше тежко и задушно и затова всички прозорци бяха широко отворени. Из цялата къща се носеше мелодията от филма „Любовна история“. Майка ѝ очевидно отново бе на пианото, опитвайки се да съживи с музиката си къщата, която ненавиждаше.

О, Доминик полагаше усилия! Във фоайето и в трапезарията винаги имаше свежи цветя, от скритите високоговорители често се

лееше класическа музика, сребърните прибори се лъскаха всяка седмица и се подреждаха на масата за вечеря заедно с кристалните чаши и фините порцеланови чинии с позлатени ръбове. Просторните помещения на старата къща бяха видели не един и двама преподаватели по френски и по цигулка, учители по балет и фехтовка и тренъори по езда в английски стил.

Клеър прокара ръка по парапета на стълбището и се спря чак на най-долното стъпало, където горният край на подпорната колона бе резбован във формата на скачаща във водата съомга. Тялото на рибата бе изпипано до съвършенство, а дървото бе потъмняло и излъскано от допира на пръстите им. Всички обитатели на този дом обичаха това стълбище. Всички, с изключение на Доминик. Тя смяташе, че стълбището с резбованите върху колоните му горски твари и животни е просто отвратително; каменната камина, потъмняла от дима и годините, смяташе за селска; полилеят от еленови рога възприемаше като варварски.

Клеър обаче ги обожаваше.

Облечена само с шорти и тениска, тя прекоси задното антре и влетя в кухнята. Руби Сонгбърд месеше хляб с дебелиите си пръсти и тихо си припяваше, опитвайки се да заглуши тъжната мелодия, която се носеше от пианото. Руби беше внушителна жена с гладко плоско лице, тъмни блестящи очи и усмивка, която сякаш осветяваше цялата стая. Ако някога пуснеше косата си свободно, тя сигурно щеше да стигне до коленете ѝ. Руби обаче винаги носеше прошарената си коса завита на стегнат ток в основата на главата ѝ, където, Клеър беше сигурна в това, жената имаше още един чифт очи. Каквото и да се случеше в къщата им, то никога не оставаше незабелязано от Руби.

Не че някой друг забелязваше, но според Клеър Руби също се бе променила напоследък и изглеждаше изцяло погълната от ежедневните си задължения, свързани с готвенето, почистването и цялостната грижа за къщата. Тя, естествено, имаше помощници, но Руби беше човекът, от когото се очакваше да поддържа старата хижа във вида, на който държеше Доминик.

— Здравсти — поздрави Клеър и си взе една ябълка от кошницата, оставена върху кухненския плот.

— Пак ли ще яздиш? — попита Руби и я погледна през рамо без нито за миг да наруши ритъма, с който пръстите ѝ мачкаха мекото

тесто.

— Така смятам.

— Хмм...

Тази жена като че ли винаги успяваше да прочете мислите и да разгадае намеренията ѝ. Понякога Клеър се питаше дали не притежава някакви свръхестествени способности. Руби твърдеше, че е потомка на последния шаман на племето ѝ и може би все пак бе наследила част от магическите му способности. Не че Клеър наистина вярваше в тези глупости.

— Внимавай!

— Няма да ходя далеч.

Руби цъкна с език.

— Но понякога тези гори... — После издаде напред долната си устна и замълча, сякаш се бе разприказвала твърде много.

— Какво? Какво за тези гори? — Клеър отхапа от ябълката.

— Обитавани са от духове.

— О, сигурно!

— Навремето там беше свещена земя.

— Нищо няма да ми се случи — заяви Клеър, отказвайки да бъде въвлечена в поредния безплоден спор.

Руби настояваше, и по всяка вероятност напълно основателно, че индианските племена по тези места са изстрадали много неправди и злини, причинени им от ръката на белия човек. Клеър не желаше да спори по този въпрос. Прочела бе достатъчно исторически книги и учебници, за да знае, че индианските племена наистина са били подложени на зверски жестокости и варварско изстребление, но не смяташе, че тя е човекът, който трябва да се опитва да оправи неправдите, извършени преди повече от век, та дори и ако предците ѝ са били измежду най-фанатичните преследвачи на индианци. За щастие децата на Руби, Кристъл и Джак, не се възприемаха като наследници на едно вечно преследвано и онеправдано племе. Кристъл беше красиво момиче с волен и непокорен дух, което не желаше да парадирва с наследството си на коренна американка. Не гледаше на произхода си като на повод за особена гордост и чест. Не го възприемаше като лично бремене и отговорност. А що се отнася до Джак, той беше просто един пакостник. Непокорен и неспокоен дух. И цветът на кожата му нямаше нищо общо с това.

— Просто се пази — отново я предупреди Руби и я погледна през рамо. После сръчно навигира тестото и го раздели на две.

Клеър излезе на терасата, нахлузи любимите си ботуши и зърна една оса, която изграждаше малкото си гнездо под стряхата. Осата работеше с трескава бързина, лъскавото ѝ телце беше в постоянно движение, челюстите ѝ се движеха безспир.

Какво ли знае Тереса за любовта — помисли си Клеър, захвърли огризката от ябълката и тръгна по застланата с плочи пътека към обора. Влезе вътре и нахлузи оглавника на дебелия врат на Марти. Баща ѝ беше купил тези коне с имената им; двата жребеца — единият петнист, другият шарен — вече бяха кръстени Спин и Марти на героите от някакво старо телевизионно шоу, за което Клеър не бе и чувала. Дорестата кобила се казваше Хейзъл и носеше името на героиня от комиксите. Клеър смяташе, че и трите имена са тъпи и неподходящи за коне. Тя цъкна с език и изведе Марти от обора.

Не си направи труда да слага седло. Просто се метна върху широкия гръб на Марти. Той нетърпеливо наостри уши и премина в тръст през малката горичка от стари ели. Ярките слънчеви лъчи проникваха през зеления покрив, образуван от дебелия клони на дърветата, и осветяваха малки участъци от потъналите в сянка хълмове. Клеър пое по старата еленова пътека, която се виеше право нагоре към Илахий Клифс.

Въздухът беше тежък и влажен, ухаещ на сол и морски водорасли. Застинали неподвижно върху небето, няколкото перести облака създаваха впечатлението, че са кацнали върху върховете на крайбрежните хълмове. Клеър се опита да прогони от ума предупреждението, което Теса ѝ бе отпредила, но не можа. Наблюденията на сестра ѝ върху характера на Харли упорито витаеха в мислите ѝ, потвърждавайки собствените ѝ тревоги и притеснения.

Но защо пък трябваше да се съобразява с мнението на Теса? Никога преди не го бе правила. Мислено се скастри заради глупостта си и плесна Марти с юздите. Конят веднага реагира — понесе се в бърз галоп, от който Клеър сякаш изведнъж остана без дъх, а очите ѝ се напълниха със сълзи. Като чаткаше отчетливо с копита, Марти препускаше между дърветата, прескачаше паднали дънери и пънове и се носеше като вятър по пътеката. Стресна се само веднъж от една

разтревожена дива кокошка, която, пляскайки като обезумяла с криле, изведнъж изхвърча изпод една туфа папрати.

Марти само за миг наруши ритъма си, но веднага след това удължи крачка и препусна още по-бързо нагоре по хълма. Когато стигнаха на върха, Клеър дръпна юздите и жребецът, целият потънал в пот, нетърпеливо спря и изпръхтя.

— Ти си герой — похвали го Клеър, потупа го по врата и се огледа, застанала на тясното било. На запад от нея се простираше Тихият океан със своите тъмносиви глъбини. На изток спокойните води на езерото Ероухед отразяваха синевата на ясното лятно небе. Между тях се простираше тясното, обрасло с дървета било — място, на което Клеър идваше всеки път, когато искаше да остане сама.

Цъкна отново с език и подкара Марти към самия край на скалистия връх, откъдето се разкриваше прекрасна гледка към Стоун Илахий — курортът на баща ѝ, построен върху участък от пясъчливия плаж, който имаше форма на полумесец. Клеър изпружи шия и, надвесила глава над назъбените скали на планинското било, погледна надолу към океана. Мощни вълни се разбиваха с оглушителен трясък в подножието на отвесните скали, пенливите им гривни заливаха брега, а безброй малки пръски се издигаха високо във въздуха и блестяха на слънцето.

Клеър въздъхна. Всичките ѝ тревоги бяха забравени. Нещата с Харли Тагарт щяха да се оправят. Нямаше друг начин.

Някой тихо се прокашля и наруши горския покой.

Клеър настръхна от този неочакван звук, сърцето ѝ лудо заблъска в гърдите ѝ и тя се размърда притеснено върху шарения гръб на Марти. Земята, върху която се намираше, беше частна собственост. Притежаваше я баща ѝ и никой, който поне малко държеше на живота си, не би се осмелил да навлезе в този участък без позволение. За част от секундата си спомни предупрежденията на Руби.

Трескаво обходи с поглед гористата местност и най-накрая зърна момчето на Морън да клечи сред дърветата на една малка горичка. Хлапакът беше изключително непокорен нехранимайко, който бе изгонен от училище и започна работа като чирак в местния вестник, собственик на негов роднина. Момчето беше в постоянен конфликт със закона и неизменно бе измежду заподозрените за всяко едно престъпление, извършено в близост до малкото градче Шинуук.

Косата му беше прекалено дълга и несресана, наболата му брада отчаяно се нуждаеше от бръснене, а дънките му, избелели почти до бяло от пране, бяха целите покрити с прах. Беше клекнал край пепелта на загаснал лагерен огън и разравяше с пръчка почернелите въглени, но очите му, с цвета на уискито, с което баща му се наливаше всяка вечер, не се отделяха от лицето ѝ.

Независимо от лошата репутация, с която се ползваше в района, Кейн Морън винаги бе събуждал любопитството и разпалвал интереса ѝ. А съдейки по няколко им случайни срещи и по начина, по който той неизменно плъзгаше поглед по тялото ѝ, Клеър се досещаше, че и той проявява към нея подобен интерес. И може би дори нещо повече от интерес. Клеър знаеше, че момчетата като него трябва да бъдат избягвани на всяка цена, защото те носеха единствено проблеми и причиняваха на момичетата само страдания и болка.

— Не знаех, че си наблизил — отбеляза тя и без да слиза от гърба на Марти се приближи към загасналия огън.

— Никой не знае.

— Нали се сещаш, че тази земя е собственост на баща ми?

Той леко повдигна златисторусите си вежди.

— И какво от това?

— Навсякъде има поставени знаци, които забраняват навлизането в тези земи без позволение.

Той се усмихна дяволито, седна на петите си и погледна нагоре към нея.

— О, сега разбрах. Ти си служител на полицейското управление на „Стоун Илахий“. И работата ти е да обикаляш наоколо — описва полукръг с пръчката, която държеше в ръка — и да гониш хората от гората.

— Не, но...

— Значи става дума само за мен?

— Не те гоня.

Той изсумтя презрително.

— Аз и без това нямаше да си тръгна, принцесо.

Гальовното обръщение — ако изобщо беше такова — я подразни.

— Казвам се Клеър.

— Зная. Всички в Шинуук знаят името ти.

— Какво правиш тук?

— Прииска ми се да се махна от града — отвърна той и очите му проблеснаха. — Но тъй като цените в курорта на баща ти не ми са по джоба, реших да се настаня тук горе.

— Наистина ли очакваш да ти повярвам?

— Не. — Той поклати глава и се изправи. Едва в този момент Клеър си даде сметка, че той всъщност е доста висок и изключително слаб, направо мършав. — Защото изобщо не ми пука какво всъщност си мислиш за мен.

Тя огледа импровизирания му бивак — стар спален чувал, скъп фотоапарат, раница и празна бутилка долнопробно уиски. Наблизо, проблясващ иззад храсталаците, бе спрян мотоциклетът му — огромна машина, с която той хвърчеше по магистралата или пък се моташе из града. Но онова, което Клеър намираше за странно и необяснимо привлекателно, бе фактът, че той бе прекарал нощта на открито — съвсем сам край огъня, загледан в звездите и заслушан в неспирния рев на океана. Не точно това бе очаквала от местното хулиганче.

— Е, сега е мой ред да задавам въпроси — рече той, приближи се до Марти и го погали по главата. — От какво бягаш?

— Не бягам от нищо.

По очите му разбра, че не й вярва.

— Както кажеш.

— Просто ми се прищя да се махна от къщата.

— Да не би твоят старец да ти създава проблеми? — Той леко се наежи, угълчетата на устата му едва забележимо увиснаха надолу.

— Какво? Не. Не, всичко е наред... Но понякога изпитвам необходимост да изляза на открито — далеч от познатите четири стени на стаята ми.

— И къде е Тагарт?

— Какво? — Въпросът я изненада. Макар че двамата с Харли излизаха от няколко месеца, Клеър не мислеше, че връзката им е обществено достояние. Пък и на Кейн, който на практика изобщо не я познаваше, изобщо не му беше работа да се интересува от личния й живот.

— Гаджето ти, принцесо. Забрави ли го? Къде е той? — Кейн бръкна в джоба на ризата си и извади пакет цигари. Предложи и на нея, но тя само поклати отрицателно глава. Единият край на устата му

леко потрепна — сякаш отказът ѝ искрено го забавляваше. Извади и запалка, щракна, запали цигарата си и вдиша дълбоко.

— Теб какво те интересува?

— Не ме интересува — отвърна той, обвит от облак дим. — Просто се опитвам да разговарям учтиво.

Знаеше, че нарочно ѝ се присмива, но не може да устои и се хвана на въдицата подобно на съомга, налапала кукичката с примамлива стръв.

— Въпросите ти изобщо не са учтиви.

Той сви рамене.

— Щом казваш.

— Виж, нямам никакво намерение да обсъждам личния си живот с непознати.

— Аз не съм непознат, Клеър. През целия си живот съм живял на другия бряг на езерото.

— Знаеш какво имам предвид...

— Разбира се, че знам, скъпа. — Отново дръпна от цигарата и издиша дима през единия ъгъл на устата си. — Как да не знам!

Не каза нищо повече. Потупа Марти по плешката — съвсем близо до босия ѝ крак — обърна се и се отдалечи. Без да каже нито дума повече, събра нещата си, окачи фотоапарата на врата си, нави спалния чувал и го закрепил на багажника на мотоциклета.

— Искаш ли да те повозя? — попита Кейн, но Клеър отново поклати глава.

— Имам си превоз. — Посочи Марти. За нейна изненада Кейн вдигна фотоапарата, направи ѝ няколко снимки, прибра го отново в калъфа му, хвърли угарката в изстиналата пепел на огнището и запали мотора. Марти, стреснат от рева на двигателя, рязко се изправи на задните си крака, но Клеър се задържа на гърба му. В следващия момент Кейн Морън вече го нямаше — бързо се отдалечаваше по каменистата пътека, а зад него се виеше облак синкави изгорели газове.

Клеър остана на мястото си, обхваната от необяснимо разочарование. Налегна я черно отчаяние. Нямаше обяснение защо се чувства толкова нещастна, но подозираше, че мрачното ѝ настроение е свързано по някакъв начин с Кейн Морън.

— В името на бога, сине, стой далеч от Клеър Холанд! — сърдито възкликна Нийл Тагарт и с възмущение подхвърли една папка върху бюрото си. Съдържанието ѝ се разпиля, листите хвъркнаха във въздуха подобно на ято подплашени птички и бавно се приземиха върху мекия килим. Нийл сякаш изобщо не ги забеляза. А може би просто не му пукаше.

На Харли му се искаше да избяга някъде надалеч и да се скрие. Винаги бе изпитвал страх от яростните пристъпи на баща си, но този път бе решил да не отстъпва. Стоеше пред лъскавото махагоново бюро в кабинета на баща си, изпънал гръб като армейски офицер, вирнал предизвикателно глава. Нека старецът да вика и да беснее. Този път обаче нямаше да успее да го пречупи.

— Влюбен съм в нея.

— Пресвети боже! Влюбен бил! — Нийл избълва цял порой ругатни, от които ушите на Харли пламнаха. — Любовта е само една измислица! И нека ти кажа още нещо! — Той гневно се вгледа в по-малкия си син, насочил обвинително към него месестия си показалец. — Самата идея за любовта като част от живота ни е силно преувеличена.

— Няма да престана да се виждам с нея.

— Ще престанеш и още как! — Възрастният човек заобиколи бюрото с неподозирана пъргавина. Нийл беше изумително подвижен предвид деветдесетте му килограма и ръст от сто седемдесет и шест сантиметра. — Чуй ме добре, момче. Или веднага ще се откажеш от това момиче — той силно щракна с пръсти, — или ще те изключа завинаги от завещанието си. Ясно ли е?

Сърцето на Харли сякаш замря за миг и пред очите му като на филмова лента премина бъдещият им живот — неговият и на Клеър. Щяха да са като хванати в капан — без пари, без удоволствия и развлечения. Щяха да живеят под наем в малък апартамент над някой гараж, или пък над евтин италиански ресторант, а разговорите на посетителите, шумното тракане на тенджери и тигани, високо изречените заповеди и излаяни поръчки, щяха да достигат до слуха им през изгнилите дъски на пода и да ги преследват ежедневно, съпътствани от силната воня на чесън и доматен сос с много подправки. Щеше да му се наложи да се откаже от ягуара си.

Сви юмруци и стисна зъби толкова силно, че лицевите му мускули изтръпнаха от напрежението.

Нийл, сякаш прочел мислите му, се ухили широко и една златна коронка проблесна в устата му.

— Доста неприятна картинка, а?

— Няма значение. Няма да се откажа от нея.

Нийл въздъхна и прокара пръсти през редките кичури коса, които едва закриваха олисяващото му теме.

— По дяволите, сине, не е нужно да се преструваш пред мен. О, сигурно ти е приятно да си мислиш, че си благороден, романтичен и други подобни дивотии, но истината е, че с нищо не си по-добър от Уестън. Обичаш охолния живот повече отколкото би могъл да обичаш — тук той презрително изсумтя — коя да е жена.

— Но Клеър...

— Е *Холанд*. Също като баща си. — Подпря се на тъгла на бюрото си и въздъхна дълбоко. Всеки страничен наблюдател би си помислил, че тази въздишка се е изтръгнала от дълбините на душата му. Само че дали изобщо имаше душа? Или съвест? Въпросът беше спорен; никой не се наемаше да даде категоричен отговор. — Знаеш, че на времето се опитах да се сприятеля със стария Дъч. Когато дойдох по тези места, му предложих да изградим... ами поне съюз, ако не истинско партньорство, но Бенедикт Холанд предпочете да брани собствената си територия, неспособен да проумее колко много пари щяхме да натрупаме, ако бяхме работили заедно, вместо да се конкурираме на всяка крачка. От мига, в който двамата с майка ти се заселихме тук, Дъч не е спирал да крои планове срещу мен, не е преставал с опитите си да се отърве от мен, от майка ти и от всичко, свързано с „Тагарт индъстриз“. Ако питаш мен — но аз знам, че мнението ми в случая не те интересува, — мисля, че Дъч плаща на дъщеря си, за да се умилква около теб с едничката цел да ме унижи.

— Ти си невероятен! — възкликна Харли, но гласът му прозвуча като шепот. — Толкова си егоцентричен, че не можеш да допуснеш дори, че в случая изобщо не става дума за теб. Положението сега е свършено различно и аз ще продължа да се виждам с Клеър, независимо дали това ти харесва.

— В такъв случай те съветвам да се приготвиш да напуснеш дома ни и да забравиш за следването си в „Бъркли“. А колата... както

добре знаеш, тя е купена на лизинг и очаквам в най-скоро време да ми дадеш ключовете.

Харли се опита да преглътне страха, спотаил се в душата му, страха, с който не бе преставал да се бори още от времето, когато беше малко момченце.

Страхът, че не е достатъчно добър. Години наред бе живял в сянката на Уестън. Уестън, високият и атлетичен бог на футболното игрище и на свалките на задната седалка на колата. Уестън, който завърши гимназията с почести и спечели стипендия за „Станфорд“. Уестън великият. Кралят. Досадникът.

— Не можеш да ме уплашиш, татко — настоя Харли и почувства как адамовата му ябълка нервно подскочи нагоре.

— Разбира се, че мога, сине. — Нийл изглеждаше напълно спокоен. Подпираше се на бюрото, скръстил ръце пред себе си, и сякаш се наслаждаваше на тази малка демонстрация на сила и власт. — Колко дълго смяташ, че ще оцелееш сам в реалния живот? С някаква нископлатена работа и цял куп сметки? Клеър Холанд, също като теб, има твърде скъпи вкусове и интереси. Няма да е особено щастлива, ако трябва да живее само с любов, или както там предпочиташ да го наричаш. Ти също няма да си щастлив.

— Кендъл дойде! — Пейдж, по-малката сестра на Харли, отвори вратата и нахлу в стаята без дори да си направи труда да почука.

Харли погледна със свито сърце през прозореца на кабинета и зърна малкия червен триумф на Кендъл да спира близо до гаража. Тя слезе от колата — крехко на вид момиче с бледа кожа, светла коса и огромни сини очи, които непрекъснато го обвиняваха в предателство, измама и всякакви други подобни грехове.

Този ужасен ден вървеше от лошо към по-лошо.

— Надявам се, че пред нея ще си по-убедителен отколкото беше пред мен — рече Нийл и се изправи, а Харли излезе през двойната врата във фоайето, а после и през входната врата, която Пейдж вече бе отворила широко.

— Мислех, че си в Портланд — извика Пейдж и се усмихна широко на по-голямото и по-красиво момиче. Пейдж обожаваше Кендъл по начина, по който боготвореше клакьорките от училищните отбори и всички по-красиви момичета, които биваха избирани за принцеси или кралици на красотата по случай абитуриентските балове

или други училищни тържества. Отнасяше се към тях със същата неестествена, прекомерна и дори маниакална страст, с която като малко момиченце бе почитала глупавите си кукли Барби.

Кендъл леко се изчерви.

— Ами аз... дойдох да видя Харли. — Погледна към него с тъжните си очи и той неволно потрепери.

— О! — Лицето на Пейдж помръкна и усмивката ѝ, открила шините, които момичето носеше на зъбите си, изчезна.

— Но преди да си тръгна, ще се отбия при теб да те видя. — Обещанието на Кендъл бе придружено с дружелюбна усмивка. Харли се стегна, опитвайки се да овладее нервността си.

— Кендъл! — високо поздрави Нийл, а на лицето му цъфна усмивка, на която би завидяла всяка Чеширска котка. — Как си? Как са вашите?

— Добре са.

— А баща ти как се справя с голфа?

— Ако може да се вярва на думите му, все по-зле и по-зле.

— Не вярвам. Няма начин! — Нийл се засмя сърдечно, бащински потупа Кендъл по рамото, и, пренебрегнал напълно собствената си дъщеря, яростно изгледа Харли. Не беше нужно да казва каквото и да било. Посланието беше повече от ясно: *Това, сине, е жената за теб.*

Харли обаче знаеше, че това не е вярно. Баща му се прибра отново в кабинета, Пейдж неохотно се отдалечи, а Харли и Кендъл влязоха в къщата.

— Не знаая какво правиш тук — каза ѝ той и отвори тежката, плъзгаща се врата. Пусна Кендъл пред себе си, след което я последва на верандата от кедрово дърво, издадена високо над стръмния каньон. Долу в ниското се пенеха водите на река Шинуук, която пресичаше клисурата в устремния си бяг към океана. Най-горните клони на вековните ели предлагаха прохладна сянка, а постоянното бучене на пенливата река приглушаваше гласовете им.

Кендъл дълбоко си пое дъх и рече простичко:

— Обичам те...

— Този разговор вече сме го водили.

— Искам да се омъжа за теб. — Кендъл имаше измъчен вид, а бялата ѝ кожа изглеждаше по-прозрачна от всякога.

— Не, не е вярно.

— За бога, Харли, знаеш, че искам! — Пристъпи по-близо до него и уханието на парфюма ѝ се смеси с влажния мирис на заобикалящата ги гора. — Двамата с теб се любихме. Тук, на верандата. В колата ти. В леглото ти. Бях девствена, а ти... ти ми каза, че ме обичаш.

Той стисна зъби и с все сила сграби парапета на верандата. От очите ѝ потекоха сълзи.

— Ами ако... ако бях забременяла? — попита тя, а сърцето на Харли сякаш спря за миг. После отново възстанови ритъма си.

Бременна? Кендъл? Изведнъж му причерня пред очите. Изключено бе да е бременна. Бяха внимавали. Той бе взел предпазни мерки.

— *Не си* бременна.

— Не, не съм. — Тя поклати глава. Светлорусата ѝ коса заблестя, огряна от слънцето. — Но ми се ще да бях.

— За да се ожения за теб.

— Да! Аз ще те направя щастлив, Харли — тържествено обеща тя, пристъпи още крачка напред и хвана едната му ръка. Вдигна я нагоре и понечи да я поднесе към устните си, но той се отдръпна. Не можеше да я гледа как се унижава пред него. И без това се чувстваше като мръсник.

— Всичко свърши, Кендъл. Не зная какво да кажа, или направя, за да те накарам да ми повярваш.

— Ти все още ме обичаш.

— Не, не те обичам.

Тя се сви сякаш току-що бе получила силен ритник с подкована обувка. Този път сълзите ѝ бяха съвсем истински. Сподадено ридание се изтръгна от гърлото ѝ. Харли не беше жесток и коравосърдечен човек. Глупав — да. Наивен — в повечето случаи, но безсърдечен! Никога! Не можеше да стои безучастно и да я гледа как плаче.

Съзнавайки, че допуска огромна грешка, той въздъхна и я прегърна.

— Съжалявам, Кендъл — промълви Харли, притиснал устни към косата ѝ. — Наистина съжалявам.

— Просто ме обичай, Харли. Толкова много ли искам? — Тя вдигна лице и премигна, след което го целуна със страст, която го изненада. Целувката беше пламенна и изпълнена с желание и копнеж;

устните ѝ имаха солен вкус от сълзите, окъпали лицето ѝ. Харли се поддаде само за миг. Почувства, че тялото му започва да омеква, но в следващия момент рязко се отдръпна и отпусна ръце край тялото си.

— Извинявай! — Гласът му прозвуча искрено. Той наистина съжаляваше. Никога не бе целял да я нарани или подведе. Просто беше дяволски нерешителен и трудно взимаше решения. Сега обаче вече знаеше какво иска, само че, въпреки това, се чувстваше като подлец.

— Всичко е заради Клеър Холанд — заключи Кендъл, едва успявайки да произнесе думите, задавена от плач. Перест облак за момент закри слънцето и на верандата притъмня.

— Случилото се между теб и мен няма нищо общо с Клеър.

— Да бе, сигурно! — Кендъл изтри очите си с пръсти и размаза грима, който вече бе започнал да се стича по лицето ѝ, и леко вирна брадичка. — Щом трябва да се боря за теб, ще го направя.

— Това не е битка.

— За теб може и да не е, но за мен е.

— Кендъл? — Гласът на Пейдж се понесе над каньона.

Харли присви очи, погледна нагоре и видя сестра си да седи на перваза на отворения прозорец в стаята ѝ. Рядката ѝ кафява коса падаше свободно край лицето ѝ, а погледът ѝ, прикован върху брат ѝ, беше просто убийствен. Тя вероятно бе чула целия им спор, наблюдавала бе грозния сблъсък помежду им. Страхотно! Само това му липсваше. Допълнителен натиск — този път от малката му сестричка.

— Ще дойда... ще дойда след минутка — извика в отговор Кендъл и се усмихна лъчезарно, макар че очите ѝ бяха зачервени от плач, лицето — наплескано с размазан грим, а раменете — безутешно приведени. В момента, в който Пейдж изчезна от прозореца и се прибра в стаята си, Кендъл прошепна: — Това хлапе трябва да се научи да не си пъха носа навсякъде.

Харли не можеше да не се съгласи с нея. Зачуди се колко ли още чифта очи бяха проследили разговора му с Кендъл от откренатите прозорци на триетажната къща, кацнала над клисурата. Стори му се, че вижда още един силует да се спотайва зад блесналото от слънцето стъкло на един от прозорците, но веднага след това си каза, че вероятно вече се плаши и от собствената си сянка.

— Искам да ми дадеш само още един шанс — примоли се Кендъл, сграбчи отново ръката му и го помъкна към стълбите в северния край на верандата, отрупана с клюмналите от жегата огромни виолетови цветове на декоративния повет. Като не спираше да се оглежда през рамо, Харли се подчини и тръгна след нея, макар да си даваше сметка, че постъпва неразумно. Тя го водеше по пътеката, която пресичаше гората, следвайки коритото на реката, и със сигурност щеше да спре на мястото, на което бяха ходили десетки пъти преди това — една малка полянка, засенчена от клоните на дърветата и покрита с мека, изсветляла от слънцето трева.

— Мисля, че ще е най-добре да си вървиш, Кендъл — заяви той, но сърцето му ускори ритъма си, а мъжките му инстинкти надвиха всяка разумна мисъл в мига, в който тя отново обви ръце около врата му и започна да го целува. — Недей — прошепна Харли, когато ръцете ѝ се плъзнаха под пуловера му. Гласът му обаче не прозвуча особено убедително. — Не, Кендъл... — Сграбчи я за раменете, когато коланът му щракна и се разкопча, а сръчните ѝ пръсти побързаха да свалят ципа му. След това тя се плъзна надолу по тялото му и коленичи пред него, а той, загубил изцяло контрол върху себе си, зарови пръсти в русата ѝ коса, опитвайки се да заглуши пронизителния глас на разума, който му нашепваше, че сигурно е полудял.

Пейдж отвори прозореца още малко и толкова силно прехапа долната си устна, че я заболя. Харли и Кендъл бяха изчезнали преди половин час и тя започваше да губи търпение. Добрата новина бе, че в този момент Кендъл сигурно полагаше усилия да убеди Харли, че тя е единственото момиче за него; когато се върнеха обаче, тя сигурно щеше напълно да е забравила за Пейдж, а това беше лошата новина.

Пейдж въздъхна и започна да драска по бележника, който лежеше в скута ѝ. Намръщи се, когато една оса влетя през отворения прозорец и, жужейки силно, започна да се блъска в стъклото, опитвайки се безуспешно да излети навън.

Пейдж изписваше името на Кендъл отново и отново. Упражняваше един подпис, който никога нямаше да бъде неин, като през цялото време си мислеше колко много би искала да прилича на другото момиче. Кендъл беше толкова слаба, че изглеждаше почти

крехка. Притежаваше грация и естествена хубост и знаеше как да флиртува. Винаги успяваше да завърти главите на момчетата без това да ѝ коства никакви усилия.

Защо тогава толкова отчаяно преследваше Харли? Господи, та той беше лигльо. А и какво толкова намираще у Клеър Холанд, която предпочиташе да излезе да язди, вместо да отиде на пазар? Докато Кендъл Форсайт с тяло, изящно като пясъчен часовник, с умопомрачителна права коса и лице, което сякаш бе слязло от страниците на списание „Севънтийн“^[1], живееше в Портланд, посещаваше частно училище и караше собствен триумф. Участваше в групата на клакьорките и дори работеше като модел.

Пейдж въздъхна отново, прекоси стаята и отвори лексикона си на страницата, посветена на Кендъл. И там, от зърнестата черно-бяла снимка, я гледаше нейният идол. Облечена беше само с дантелен комбинезон и сутиен, закупени на половин цена от сезонно намаление. Пейдж затвори очи и макар да знаеше, че това е невъзможно, си пожела да стане като Кендъл Форсайт. После си помисли, че всичките диети, скоби на зъбите и пластични операции на носа нямаше да могат да ѝ осигурят поне част от грацията и изтънчеността на Кендъл.

Веднъж дори бе зърнала за миг голото тяло на Кендъл. Беше влязла в банята точно в момента, в който по-голямото момиче обличаше банския си костюм. Онези участъци от тялото ѝ, които не бяха излагани на слънце, бяха бели като мляко, коремът ѝ беше плосък, а талията толкова тъничка, че Пейдж се чудеше как в тялото ѝ се побират черен дроб, далак, бъбреци и всички други органи, за които бяха учили в часовете на господин Минк. Най-изумителната част от тялото на Кендъл обаче бяха гърдите ѝ. Два бели глобуса с големи, подобни на дискове зърна, които се разлюляха за секунда над изпъкналите ѝ ребра, преди Кендъл да ги прибере в банския си на червено и бяло райе.

Тогава Пейдж се изчерви и започна да се извинява заради нахълтването в банята, но Кендъл само се разсмя и нехайно махна с ръка. Държеше се така, сякаш бе свикнала хората да я виждат полугола. Дори и сега Пейдж почувства, че се изчервява при мисълта за красивите гърди на Кендъл.

Харли беше пълен глупак.

Гърдите на Пейдж, за разлика от тези на Кендъл, бяха жалка картинка. Малки, с дребни и прекалено тъмни зърна, които силно контрастираха с цвета на кожата ѝ. Тези гърди, ако изобщо можеха да бъдат наречени така, не бяха единственият ѝ недостатък. Поради някаква причина тя не бе наследила нищо от присъщата за семейство Тагарт красота. Беше се метнала на леля Ида с нейното огромно туловище, крив нос и ситни като мъниста очички. Пейдж обаче беше умна — вероятно по-умна от Уестън, който беше истински негодник, и далеч по-умна от Харли, което, само по себе си, не беше кой знае какъв подвиг.

Уестън, по-големият от братята Тагарт, беше толкова красив, че приличаше на бог. Чуплива кафява коса, очи, сини като холандски порцелан, скулесто лице, на което би завидял дори Рок Хъдзън, и тяло, оформено по време на продължителните тренировки по вдигане на тежести и бокс. А Харли, макар и идиот, също бе красив, макар и с друг тип хубост. Косата му беше черна и права, в лешниковокафявите му очи, обрамчени от дълги черни мигли, за каквито Пейдж бе готова да даде живота си, често блестяха със зеленикав оттенък. Лицето му беше с гладка и чиста кожа, която често тъмнееше от сянката на гъстата му брада.

Когато Нийл и Мики Тагарт най-после се намерили да създадат третото си дете, всичките хубави гени на семейството вече са били използвани за двамата им сина. Мики често се оплакваше, че последната ѝ бременност едва не я убила. Майка ѝ сигурно е била уморена до смърт от грижите и тичането след двете палави момчета и това вероятно е лишило дъщеря ѝ от хубостта и енергичността, превърнала се в запазена марка на семейство Тагарт.

Пейдж не желал да се погледне в огледалото, за да види за пореден път доказателството, че родителите ѝ не е трябвало да ѝ дават живот. Беше ниска и трътлеста и нищо не беше в състояние да ѝ помогне. Скъпите дрехи и грим я правеха да изглежда смешна. Всеки неин опит да направи нещо с рядката си кафява коса завършваше с унизителни резултати. Ако само можеше да прилича на Кендъл...

Чу гласове и отново се залепи за прозореца. Харли и Кендъл се изкачваха по стълбите към задната веранда. И двамата бяха със зачервени лица, а Харли изглеждаше бесен. Кендъл очевидно бе

плакала. Лицето ѝ бе на петна. Момичето вървеше плътно до Харли. Изглеждаше нещастна и отчаяна.

Дявол да го вземе този Харли! Не само че беше сляп, ами беше и тъп като галош! Какво толкова виждаше у Клеър Холанд, при положение, че Кендъл беше десет пъти по-хубава от нея?

— Но аз те обичам — повтаряше Кендъл, опитвайки се безуспешно да възпре сълзите си. Русата ѝ коса беше оплетена, по полата ѝ имаше зелени петна и полепнали тревички.

Пейдж преглътна шумно и почувства онзи трепет дълбоко в душата си, когато изведнъж осъзна какво *точно* се бе случило. Кендъл и Харли го бяха направили. Въпреки че брат ѝ в момента уж излизаше с Клеър.

— Винаги съм те обичала.

— Престани! — изръмжа той.

— Но ти също ме обичаш.

— Млъкни! — извика Харли и Кендъл ахна от изумление. — За бога, извинявай... Не исках... — Той спря, затвори очи и отметна глава назад, сякаш се опитваше да се освободи от напрежението, сковало тялото му. Мозъкът му усилено работеше, търсейки най-подходящите думи. — Всичко свърши, Кендъл. Просто го приеми.

— Не мога. Не и когато зная, че ме обичаш. — Подсмръкна шумно и повдигна брадичка по начина, който Пейдж толкова често репетираше пред огледалото.

— Аз не те обичам.

— Значи просто се възползва от мен, така ли?

— Ти ме прелъсти.

— А ти не можа да се въздържиш — напомни му тя. В гласа ѝ се прокраднаха нотки на триумф, които изчезнаха в момента, в който попита: — Ами ако съм бременна?

Какво? Пейдж цялата настръхна. *Бременна? Кендъл?* Като жените с огромните увиснали цици? Гадост!

Харли внезапно пребледня.

— Ти не си... Не можеш да...

— Ще разберем чак след няколко седмици, нали така?

Харли се подпря на парапета и силно стисна челюсти. *Глупак! Безгръбначно влечуго!*

— Тогава... В такъв случай ще се наложи да се отървеш от него. Ще ти помогна. Имам пари...

— Ако намекваш, че трябва да абортирам нашето бебе, *нашето*, Харли, просто забрави за това. Никога не бих го направила.

— Но аз не мога... *ние* не можем...

Тя въздъхна тъжно и бавно поклати глава — сякаш най-накрая бе разбрала какъв подъл страхливец е той.

— Всичко ще се оправи, скъпи — успокоително изрече Кендъл, сякаш тя се опитваше да утеши него и то при положение, че той по всякакъв начин се мъчеше да скъса с нея. О, боже, каква бъркотия! Кендъл плъзна ръце по тялото на Харли, прегърна го през кръста и положи глава на гърдите му. Той не помръдна, но тялото му сякаш се вцепени. — Ще видиш.

Пейдж се отдръпна от прозореца и седна на пода. Подпря гръб на леглото и протегна напред дебелиите си бели крака.

— Кендъл, в името на всичко свято... Не можем да допуснем това да се случи. — В гласа на Харли се долавяше напрежение. Той сякаш изпитваше страх.

Ама че страхливец! Кендъл беше прекалено добра за него. Пейдж се присегна към нощното си шкафче, за да вземе от там бележника и молива си, но пръстите ѝ се заплетоха в теленото приспособление, целта на което беше да изправи кривите ѝ зъби. Пейдж мразеше този уред — с него изглеждаше като същество от друга планета и затова отказваше да го носи в училище. Ръката ѝ замря неподвижно, когато отвън отново долетя гласът на Кендъл.

— Виж, Харли, не мога да отида при Пейдж в този вид... Кажй ѝ, че се е наложило да си тръгна. Обясни, че съм бързала за среща или нещо подобно.

— Сама ѝ го кажи.

— Не мога да се занимавам с нея сега. Хайде, Харли — примоли се Кендъл. Пейдж изпита вълна на болезнено разочарование. Пръстите ѝ напипаха бележника и молива. Взе ги и ги пусна в скута си. — Това е най-малкото, което можеш да направиш. Не бих искала да нараня чувствата ѝ.

— Защо?

— Защото е добро дете. Малко объркано, но добро.

Пейдж отново засия. Кендъл все още я харесваше.

— Тя е странна.

Кендъл се засмя несигурно.

— Всички Тагартови сте такива. И затова сте толкова очарователни.

Стомахът на Пейдж се сви болезнено.

— Обичам те — отново рече Кендъл, а Пейдж стисна молива толкова силно, че пръстите ѝ побеляха.

— Само не забременявай...

Последните думи на Харли все още отекваха в летния въздух, когато Кендъл си тръгна и стъпките ѝ бавно затихнаха. Пейдж прехапа долната си устна и отново започна да упражнява подписа на Кендъл с едрия си, заоблен почерк. Представяше си Кендъл като световноизвестен модел да пристъпва грациозно по модния подиум, размахала елегантно ръце. Сините ѝ очи проблясват съблазнително, фотографите се надпреварват да уловят примамливата ѝ усмивка и играта на светлините по обсипания с пайети скъп тоалет.

Не мога да се занимавам с нея сега. Какво точно искаше да каже с тези думи?

Тя е странна. Какво ли пък разбираше Харли?

Всичките Тагартови сте странни. И затова сте толкова очарователни.

Кендъл наистина ли смяташе така? Дали всички останали мислят като нея? Пейдж надникна пред прозореца и видя Харли, който стоеше с прегърбени рамене и, подпрял ръце на парапета на верандата, гледаше надолу към каньона. Лицето му беше толкова бледо, че Пейдж си помисли, че брат ѝ всеки момент ще повърне.

— Май успя да прогониш и това момиче, а? — Гласът на Уестън, мазен и школуван, достигна до слуха на Пейдж.

— И какво точно трябва да означава това? — Харли рязко се извърна. Лицето му се изкриви от яростна гримаса.

— Кендъл едва не ме премаза на тръгване. — Уестън се появи на верандата, по-висок от Харли и, по всеобщо мнение, по-красив от него, той седна върху парапета. Достатъчно беше някой да го бутне съвсем леко, за да прелети десетте метра до реката в дъното на клисурата. Той обаче като че ли изобщо не се сещаше за подобна опасност, а усмивката му беше самоуверена както винаги. — Наистина знаеш как да се отнасяш с жените, малки братко.

Харли не каза нищо в отговор. Само прикова гневния си поглед върху Уестън, който замислено подръпваше долната си устна.

— Май все още не можеш да решиш коя да избереш. Кендъл или момичето на Холанд.

— Името ѝ е Клеър.

Усмивката на Уестън леко помръкна.

— Трябва да ти кажа, че не разбирам какво толкова виждаш в нея.

— Не би и могъл.

— Вярно, че е хубавелка, но нито циците, нито задникът ѝ могат да се сравняват с тези на сестрите ѝ. Не си струва да разкараш Кендъл Форсайт заради нея. Виж, Кендъл е интересна мадама... — Той леко се наведе напред. — Чувал съм, че оная ѝ работа е като сгорещен мед — лепкава, сладка и влажна.

Пейдж преглътна.

— На всичкото отгоре не допуска кой да е да ѝ бърка в гащите, така че можеш да се смяташ за късметлия щом си включен в бройката на малцината избрани.

— Млъквай, Уес.

— Готов съм да се разделя с половината от попечителския си фонд, само за да проверя дали слуховете отговарят на истината. Но стига за това. Не съм дошъл тук, за да обсъждаме любовния ти живот.

— Чудесно.

— Утре сутринта татко смята да посети адвоката си и да оттегли завещанието си.

— И?

— Не е особено доволен, че ти, така да се каже, се съюзяваш с врага. Това твоє непокорство би могло да ти излезе доста скъпо.

— Баща ми може да върви по дяволите.

Уестън поклати глава.

— Ти все още не схващаш, нали? Тази Клеър Холанд се е превърнала за теб в идея фикс, но заради тази си мания току-виж си се лишил от милиони долари.

Един мускул нервно заигра по лицето на Харли. Изглеждаше така, сякаш се измъчва от остро чувство на вина. Добре. Беше си го заслужил.

— Виж какво, разбирам, че си очарован от идеята да се опълчиш на татко, като се срещаш с дъщерята на най-големия му враг, но смятам, че е крайно време да научиш правилата на тази игра. Точно сега моментът никак не е подходящ за бунтове. Да знаеш, че татко наистина ще те изключи от завещанието си.

— А на тебе какво ти пука?

— На мен? — Уестън замислено издаде напред долната си устна. Отмахна назад кичур лъскава коса, паднал върху очите му. — Да ти кажа честно, пет пари не давам какво ще стане с теб.

— Защо тогава си тук?

— Защото не ми харесва мисълта, че някой член от нашето семейство се прави на глупак заради Холандови. Или заради когото и да било друг.

— Не се правя на глупак.

— Клеър Холанд те върти на малкото си пръстче. Толкова силно те върти, че току-виж си изпаднал от там.

— Глупости!

— Осъзнай се, Харли! Никой от нас не е очарован от поведението ти на влюбен глупак, готов на всичко заради някаква женска.

— Ами ти и Кристъл?

Кристъл Сонгбърд? Индианката, която работи за семейство Холанд? Уестън излиза с нея?

— Кристъл не е опасна.

— Защо?

— Защото знае, че всичко, което искам от нея, е едно добро чукане. Нищо повече. Тя приема това и с готовност ми дава всичко, което пожелае.

— И какво получава в замяна?

— Освен най-добрият секс в живота й? Дрънкулки.

— Дрънкулки?

— Нали се сещаш за украшенията, с които бил закупен Манхатън? Та и аз й купувам обеци, дрехи и каквото още си пожелае.

— Значи е нещо като държанка — с отвращение заключи Харли.

— Много внимавай да не те чуе как я наричаш. Както сигурно знаеш, тя е потомка на един изключително горд народ.

— Толкова горд, че баща ѝ сигурно ще ти отреже топките, преди да те скалпира. Ти си болен, Уестън!

— Не, Харли. Всичко съм предвидил. Кристъл е добър избор. И то не защото е дъщеря на местния вожд, а защото е бедна. С времето ще осъзнаеш, че жените, които не разполагат с пари, са готови да ти се отдадат напълно само срещу няколко добри думи и едно-две подаръчета. Бедните жени са толкова лековерни...

— За бога, Уес, това е отвратително!

— Но така е устроен светът.

— Както вече ти казах, ти си болен.

— Не всички можем да сме моногамни, Харли. Всъщност, дяволски малко мъже изпитват потребност да бъдат благородни. Но ти очевидно си един от тях... Нали? — Лицето на Уестън изразяваше простодушна невинност, което, само по себе си, означаваше, че той се забавлява, измъчвайки брат си по свой, особено жесток начин. — Ти си верен на Кендъл... искам да кажа Клеър.

Пейдж се напрегна.

На Харли очевидно му дойде до гуша от съветите на брат му. Лицето му пламна, той се извърна да си върви, но Уестън го сграбчи за ръката.

— Почакай малко! Нямах намерение да те обиждам. Наистина! Прекрасно разбирам увлечението ти по момичето на Холанд. В края на краищата, забраненият плод е най-сладък, нали така? Мисля, че може и аз да се пробвам при нея, но първо ще изчакам старият да промени завещанието си. Веднага щом се уверя, че наследството ми е в кърпа вързано, ще видя дали и аз да не се уредя при някое от момичетата на Холанд.

Харли яростно издърпа ръката си.

— Стой далеч от Клеър.

Уестън почеса брадичка и леко присви очи.

— Искаш ли да се обзаложим?

Харли го изгледа невярващо.

— Искаш да се хванем на бас?

— Ъхъ. Да се обзаложим, че още преди края на лятото ще успея да вкарам в леглото си някоя от сестрите Холанд.

— Остави ги на мира.

— И трите ли? — Уестън изразително повдигна едната си вежда. Обожаваше предизвикателствата. — Не ми казвай, че шибаш и трите сестри.

Харли се спусна напред и се опита да сграбчи Уестън за шията, но той отстъпи крачка встрани, хвана го за ръката и я изви зад гърба му. Лицето на Хар — ли се сгърчи от болка.

— Не бъди толкова ненаситен, Хал. В семейство Холанд има достатъчно путки за всички.

— Ти си едно перверзно копеле.

— Може би. Но това е семейна черта, не мислиш ли? Аз поне не се кълна във вечна любов на лейди Клеър докато чукам Кендъл в гората. — Избута Харли настрана и той се блъсна в парапета на верандата. Надвисналите над главата му клони скриха лицето му в сянката си.

Стомахът на Пейдж се сви. *Горката Кендъл...*

— Някой ден ще си получиш заслуженото — предупреди го Харли.

Уестън се разсмя.

— Надявам се. Надявам се да получа и твоето. Няма ли да е чудесно след време да мога да се похваля, че съм прекарал и трите сестри Холанд? Чудя се как ли ще реагира старият Дъч на това?

С разкривено от отвращение и унижение лице Харли пристъпи под покрива на верандата и Пейдж го изгуби от погледа си.

— Пази си гърба, Уес.

Пейдж чу плъзгането на вратата, която в следващия миг се затвори с трясък. Цялата къща сякаш се разтресе.

Харли беше такъв лигльо! Трябваше да пребие Уес заради гадостите, които наговори по адрес на Кендъл. Уестън беше от онези егоманиаци, които, по думите на Кендъл, разсъждаваха не с главата си, а с оная си работа.

Уестън премигна срещу следобедното слънце, бавно вдигна глава и погледът му попадна върху Пейдж преди тя да успее да се дръпне навътре.

— Чу ли всичко? — попита я той, цъкна с език и бавно поклати глава. Лицето му се изкриви от злобна усмивка. — Интересуваш се от чуждите вълнения, а, Пейдж и?

Искаше ѝ се да го прати по дяволите, но се въздържа, защото неведнъж бе ставала свидетел на клокаещата ярост на Уестън. Когато бяха по-малки, той жестоко пребиваше Харли, примамваше катеричките с фъстъци, само за да ги убие след това с прашката си, а впоследствие започна да брой котките, миешите мечета и опосумите, които бе прегазил с колата си. Уестън си имаше своята тъмна и жестока страна, която плашеше Пейдж. Затова предпочете да не усложнява положението си с излишни спорове и с пламнало лице бавно се смъкна от прозореца. Уестън през цялото време бе знаел, че тя ги наблюдава и въпреки това бе направил Харли на посмешище.

— Знаеш ли, Пейдж, навикът ти да подслушваш може да ти докара единствено неприятности. Но ти, разбира се, искаш точно това, нали? Някакви неприятности, които да разнообразят тъпия ти живот.

Тя преглътна, опитвайки се да овладее напиралите в очите ѝ сълзи. Колко пъти я бе унижавал в детството ѝ! А тя беше само едно дебело момиченце, което боготвореше по-големите си братя. Е, вече отдавна не ги смяташе за богове. Уестън беше жесток кучи син, а Харли... Е, той беше толкова мекушав, че може би трябваше да му трансплантират нов гръбнак.

До ушите ѝ достигна подигравателният смях на Уестън и тя цялата потрепери. Знаеше, че той често ѝ се присмива. Беше виждала приятелите му да прикриват усмивките си и да се обръщат след нея. В такива случаи знаеше, че Уестън им е прошепнал някоя злобна и цинична забележка по неин адрес. Само преди няколко седмици го бе чула да твърди, че по всяка вероятност тя е причината за любовните похождения на баща му. Според него Нийл погледнал грозната си дъщеря и решил, че не може да поеме риска да има и други деца с Мики. Затова кривнал от правия път и започнал да *чука наляво и надясно*. Приятелите на Уестън, колежанчета и негови бивши съотборници от футболния отбор на гимназията, играеха бiliarд в спортната зала в сутерена на къщата им и изобщо не предполагаха, че Пейдж се спотайва на стълбището и подслушва всяка тяхна дума. Те се посмяха за нейна сметка, а един от тях дори заяви, че ако някое момче случайно се реши да ѝ свали гащите и да я изчука, ще трябва преди това да си завърже очите, за да не я вижда.

Пейдж хукна нагоре по стълбите и плака цял час след това. Единственото ѝ отмъщение беше да открадне една видеокасета с

отвратително порно, която Уестън бе скрил под футболните си обувки на дъното на спортния си сак. Пейдж задигна касетата и я остави така, че майка ѝ да я намери. Последва невероятен скандал. Мики размаза касетата с любимия стик за голф на Уестън.

Пейдж, успяла да си отмъсти по някакъв начин, изпита истински триумф. През годините се бе научила как да се оправя с перверзния си по-голям брат. Само че той никога преди не бе нападал Кендъл. Сега, когато бе взел и нея на прицел, нещата изглеждаха коренно различни.

А Кендъл, на всичкото отгоре, можеше да се окаже бременна.

Пейдж прехапа долната си устна и се приближи към вградения шкаф в другия край на стаята ѝ, претъпкан с цяла армия от плюшени играчки. Най-голяма от всички беше една панда, която седеше върху специално малко столче. Пейдж плъзна ръка по гърба на мандата и напипа малкия отвор зад черния крак на мечето. Бръкна вътре и докосна твърдата студена цев на малкия пистолет, който бе задигнала от стаята на майка си още преди няколко седмици.

Беше се промъкнала в спалнята и ровеше из нощното шкафче на Мики Тагарт, когато откри пистолета. Оръжието бе затрупано с няколко пакета носни кърпички, снопче противни любовни писма и два чифта очила за четене. В онзи момент дори не разбра защо изпита необходимост да притежава малкия пистолет, който, макар да изглеждаше напълно забравен от майка ѝ, беше зареден и в изправност.

Пейдж бе изпитала силна възбуда от хладния допир на оръжието. То ѝ бе дало усещане за власт, неизпитвана никога преди. И в този миг бе осъзнала, че пистолетът трябва да ѝ принадлежи. През годините бе крала и други неща — един пръстен от баба ѝ, докато тя все още беше жива, ключодържател от един местен магазин, който бе взела само защото искаше да провери дали ще се измъкне, без да я хванат, една запалка от Харли, червило от Кендъл. Никога досега обаче не бе крала *оръжие*. Това беше по-различно. Тя погали още веднъж гладката цев, облиза долната си устна и отново подпря пандата на столчето ѝ.

Тя нямаше къде да използва този пистолет. Нямаше нужда от оръжие. Нито пък основание да го държи при себе си, но докато се вслушваше в шума на реката, която се пенеше на дъното на каньона, и вдишваше острата миризма от цигарата на Уестън, Пейдж реши, че по-скоро адът ще замръзне, отколкото тя да се лиши от пистолета си.

И за пръв път през жалкия си и нещастен живот Пейдж Тагарт почувства, че има надмощие над останалите.

---

[1] Севънтийн — на английски език означава седемнадесет. — Бел.пр. ↑

2.

Ако имаше поне малко мозък в главата си, щеше да я остави на мира. Семейство Холанд носеха единствено неприятности. Достатъчно беше да погледне баща си, за да си припомни какво можеше да се случи, ако човек допуснеше да бъде въввлечен в делата им. Кейн постави цепеницата върху стария пън, на който цепеше подпалки, вдигна брадвата над главата си, замахна с все сила и разцепи дървото на две половини, които паднаха на земята.

По гърба му се стичаха струйки пот, започна да усеща болка в ръцете и раменете, но се наведе отново, взе друга сурова цепеница и я закрепил върху пъна. Оскар, старото куче на баща му, апатично изляз от предната веранда, когато пощенската кола се появи на пътя, намали и спря в началото на алеята към къщата им.

— Иди да вземеш пощата! — Хемптън, небръснат, с отдавна неподстригвана, посивяла коса, която стигаше чак до раменете му, излезе с инвалидния си стол на верандата, грабна бастуна, който стоеше подпрян до вратата, и започна да блъска с него по изгнилия дървен под. Старата хрътка се надигна и прескочи перилата на верандата.

Кейн замахна за последно с брадвата, разсече чворестото борово дърво, обърна се и тръгна към главния път. Днес беше петият ден от месеца — време беше за чека, който всеки месец пристигаше в пощенската им кутия горе-долу по това време. Почувства погледа на баща си — гневен и непримирим, който сякаш прогаряше дупка в голия му гръб, долови и шума от стъпките на старото куче, което се влачеше след него с изкривените си от артрит крака. Хемптън живееше, изгарян от силна завист и ревност, и изобщо не си правеше труда да крие чувствата си от Кейн.

— Ти имаш два силни крака — често му казваше той, гледайки го яростно от инвалидния стол със зачервените си от постоянното пиене очи. — Иди ми донеси още една бутилка.

Друг път коментарите му бяха още по-злобни:

— Ако все още можех да си служа с краката си, щях да върша два пъти повече работа от теб, момче.

Имаше и моменти на съзливлива сантименталност:

— Нали знаеш, че я обичах... майка ти. Обичах я повече отколкото един мъж може да обича жена, само че не бях достатъчно добър за нея. Останах без крака, а тя не желаше да бъде омъжена за сакат инвалид. Предпочете да стане държанка на някакъв богаташ.

Кейн мълчаливо скърцаше със зъби и понасяше обидите на баща си, защото изпитваше състрадание към възрастния човек, който нито за миг не можеше да забрави злополуката, променила изцяло живота му.

— За всичко е виновен Дъч Холанд. Въжетата се скъсаха докато работех на южния хребет. Мен ако питаш, оборудването беше дефектно и нищожното обезщетение, което получих, изобщо не е достатъчно. — Хемптън вдигаше поглед към имота на Холанд на другия бряг на езерото и се взираше в къщата, неизменно осветена като коледна елха. — Да върви по дяволите с всичките си пари! Има красива, префърцунена съпруга и три сополиви дъщери. А какво получих аз заради всичките години, пред които си скъсвах задника от работа при него? Счупен гръбнак, кирливо парче земя и това! — горчиво възкликваше той и удряше с бастуна по металните колела на инвалидния си стол. — Надявам се, че някой ден Бенедикт Холанд ще се пържи в ада.

Това никога няма да свърши, помисли си Кейн, отвори пощенската кутия и прекъсна работата на един паяк, който неуморно плетеше мрежата си в сянката до ключалката на кутията.

Пликът беше вътре. Тъничък както винаги, той беше пъхнат сред купчината сметки, които едва ли щяха да бъдат изплатени през следващите четиридесет и пет дни. Тази вечер обаче Хемптън Морън щеше да се налива с любимото си „Блек Велвет“. На следващия ден щеше да се напие с „Джак Даниелс“. В сряда отново щеше да се върне към долнопробното уиски, което щеше да му прави компания до пети август.

Кейн прибра пощата докато хрътката душеше из храсталаците наоколо. Време беше да напусне Шинуук и неблагоприятния си баща. Поднесе плика към носа си с надеждата да долови слаб аромат на парфюм или пък на цигарен дим — нещо, което да му напомни за

майка му. Не долови нищо. Намръщи се и тръгна обратно към къщата. Прекрасно знаеше, че тази вечер ще трябва да помогне на баща си, който нямаше да може сам да се добере до леглото си.

— Хайде, Оскар! — Подсвирна на кучето. Знаеше, че баща му е прав за едно нещо. Бенедикт Дъч Холанд беше един презрян кучи син. Това същото копеле обаче беше баща на най-интересното момиче, което Кейн бе срещал някога.

Нещо не беше както трябва. Клеър го усещаше с костите си; долавяше го в думите, които Харли не бе изрекъл. Затвори телефона в предното фоайе. Чувстваше се потисната и куха отвътре. За кой ли път се запита дали не са основателни предупрежденията на сестрите ѝ и баща ѝ, които постоянно ѝ повтаряха, че не трябва да излиза с него.

— Неприятности в рая? — попита Теса и хукна към стълбището. В ръката си държеше кутийка диетична кола, а кожата ѝ, лъщяща от плажно масло, бе приятно загоряла след двата часа, прекарани на слънце край басейна.

— Всичко е наред — промърмори Клеър, раздразнена от факта, че сестра ѝ винаги се появяваше в най-неподходящия момент и непременно успяваше да разгадае мислите ѝ. Цялата къща ухаеше на соса за барбекю на Руби Сонгбърд, която си тананикаше докато шеташе из кухнята.

— Наистина ли е наред? — Очите на Теса блестяха пакостливо. — Знаеш ли, онзи ден видях Харли с Кендъл.

Сърцето на Клеър се сви. Искаше ѝ се да се разкреци на Теса, да я обвини, че лъже, но само прехапа език.

— Така ли?

— Ъхъ. Бяха на пристанището. Стори ми се, че се карат, ако това изобщо може да бъде някаква утеха за теб. Съвсем определено обаче бяха заедно.

Тя отпи от колата и продължи нагоре по стълбите, като едва не се сблъска с Миранда на площадката.

— Пак ли я тормозиш? — попита Ранда и измери Теса със сърдития си поглед на най-голяма сестра, който Клеър така добре познаваше. Неведнъж и тя самата се бе оказвала под прицела му.

— Не, само реших да я посъветвам за това-онова.

— А може би вече сме я съветвали достатъчно...

Клеър не можеше да повярва на ушите си. Ранда не спираше да се тревожи, че по-малките ѝ сестри не разсъждават достатъчно и непрекъснато поемат ненужни рискове, че не се възползват от ума, с който Господ ги е надарил, че вечно се забъркват в някакви неприятности. Днес обаче сестра ѝ изглеждаше спокойна и безгрижна. Облечена беше с шорти и потник и носеше плажна чанта, праметната през рамо. В чантата бе напъхала една плажна хавлия и изпомачканата книга, която напоследък мъknеше със себе си — „Полет над кукувиче гнездо“.

Теса се облегна на парапета и погледна надолу към сестрите си.

— Просто си мисля, че щом Клеър е толкова решена да излиза с някое от момчетата на Тагарт, би могла поне да избере Уестън.

Миранда се закова на мястото си.

— Шегуваш се...

— Нищо подобно! Уестън Тагарт е всичко, което Харли не е — красив, атлетичен, секси...

— И негодник от най-долна класа — процеди през зъби Миранда, довършвайки изречението вместо сестра си.

— Може пък да си падам по негодници — подразни я Теса, надигна колата и отпи.

— Не и по такива като него. Не се шегувам, Теса.

— Та ти дори не го познаваш.

Миранда се изчерви.

— Той е копеле с главно К.

— Ооо! — възкликна Теса и се ухили широко, доволна, че бе успяла да накара вечно спокойната Миранда да загуби самообладание.

— Повярвай ми, това момче създава само проблеми.

— О, добре, че ми отвори очите! — Теса отново отпи от колата си.

— Виж, Харли е сладък — додаде Миранда и докосна ръката на Клеър. — Ако го харесваш, добре. Мога да те разбера, макар че срещите ти с него предизвикват единствено скандали в тази къща. Но Уестън... — Очите ѝ, студени като лед, се спряха върху най-малката ѝ сестра. — Той е от най-подлите негодници, с които една жена би могла да се сблъска през живота си. И отношението ми към него няма нищо общо с тъпата вражда между бащите ни.

— Гледай сега кой изведнъж започна да се изживява като богинята на любовта. Тъкмо тази, която изобщо не се среща с момчета.

— Това е непозволен удар, Теса — предупреди я Клеър.

— Да, но е самата истина. — Теса се наведе над парапета и подпря гърди върху гладките перила. Със свободната си ръка се държеше за резбованата мечка, украсила най-близката подпорна колона. — Какво изобщо знае Ранда за мъжете? И какво разбира от момчета?

Миранда отвори уста да възрази, но веднага след това я затвори и изразително поклати глава, сякаш изумена от глупостта на най-малката си сестра.

— Въпреки всичко казано до тук, аз продължавам да твърдя, че Уестън Тагарт е готино парче. — Теса пак тръгна нагоре по стълбите.

— Стой далеч от него — предупреди я Миранда. След това погледна часовника си и излетя през входната врата.

— Какво ѝ става? — попита Клеър, загледана в Ранда, която се затича измежду пръскачките, с които поливаха моравата.

— Кой знае? А и на кого му пука! Ранда винаги е ужасно скучна.

— Тя просто е сериозна.

— Но не и днес — отбеляза Теса, застанала на площадката на втория етаж и загледана през високите прозорци на фойето. Безупречно поддържаното „Камаро Z28“ на Миранда с рев се понесе надолу по алеята. — Напоследък се държи странно. — Теса замислено издаде устни напред. — Мислиш ли, че може би се среща тайно с някое момче?

— Миранда? — Клеър се опита да си представи по-голямата си сестра, обвързана в романтична връзка. — Не, няма начин. Вероятно бърза да вземе някоя книга от библиотеката.

— Не мисля така — възрази Теса и без да отклонява поглед от праха, който се стелеше по алеята, замислено облиза горната си устна. — Никой не бърза чак толкова, ако не става дума за среща с момче.

Клеър не повярва на Теса, но това си беше напълно в реда на нещата. Клеър не обръщаше никакво внимание на онова, което говореше по-малката ѝ сестра. Винаги бе смятала Миранда за извор на знания по всички въпроси — с изключение на взаимоотношенията с противоположния пол, естествено, но Теса я възприемаше като повърхностна празноглавка. Теса бе прекалено погълната от себе си, за

да си даде сметка, че в живота има и по-сериозни неща от холивудските клюки, момчетата и малкото градче Шинуук, превърнало се в център на вселената ѝ, независимо от упоритостта, с която майка им се опитваше да им наложи обноските, необходими на всяка жена, решила да се движи из светските кръгове на Портланд, Сиатъл и Сан Франциско.

Миранда бе прекарала живота си в трупане на знания, докато Теса отчаяно се опитваше да пропилее и онова, което бе научила през първите петнадесет безметежни години от живота си. Нито за миг не се съмняваше, че е родена, за да живее в богатство и разкош. Вярваше, че хората, наети от баща ѝ — от Руби Сонгбърд до Дан Райли, градинарят, са в къщата с едничката цел да ѝ служат. Държеше се като кралица... като принцеса от приказките, готова във всеки един момент да демонстрира присъщото си непокорство. Клеър обаче беше сигурна, че самата Теса никога не се е замисляла защо толкова се бунтува срещу един баща, който никога не ѝ бе отказвал каквото и да било.

Докато Миранда се тревожеше заради радиоактивното замърсяване на Майл Айлънд и се интересуваше от въпросите, свързани със субсидиите за селското стопанство, застрашените биологични видове и правата на жените, Теса дори не бе чувала за тези неща. Клеър се намираше някъде по средата — средната сестра, вечно разкъсваща се между двете си диаметрално противоположни сестри.

Все още замислена върху последната забележка на Теса, Клеър излезе от къщата, решена да си спести всякакви по-нататъшни спорове. Затича се по пътеката към пристана. Моторната лодка на баща ѝ леко се полюляваше над водата. Клеър развърза малкия плавателен съд и се настани зад кормилото. Двигателят запали веднага и Клеър насочи носа на лодката по посока на островчето в другия край на езерото. Така нареченият остров всъщност представляваше малко парче земя, издигнато леко над повърхността на водата. На него имаше само няколко дървета, поникнали нарядко едно от друго, а между камънаците растеше плажна трева. Мястото обаче беше уединено и ненаселено и понякога, в дни като днешния, когато семейството ѝ и Харли ѝ създаваха проблеми, Клеър отиваше там, за да помисли на спокойствие.

Моторната лодка пореше повърхността на гладкото като огледало езеро. Около нея във водата подскачаха риби, чуваха се пронизителните писъци на чайките. Вятър развяваше косата на Клеър. Тя въздъхна и вдиша свежия аромат на водата. Намали скоростта, насочи лодката към едно малко песъчливо заливче и угаси двигателя. И, както бе правила много пъти преди това, завърза лодката за дънера на едно изкривено дърво с надвиснали над езерото клони. Скочи във водата и предана до брега. Зърна един ястреб да кръжи високо в небето, видя тъмната му сянка, която се плъзгаше по водната повърхност. Засенчи очи с ръка и остана за миг неподвижно загледана в птицата. После пое по обраслата пътека, като бършеше пясъка, полепнал по мокрите ѝ крака.

Катереше се нагоре по пътеката и си мислеше за Харли. От деня, в който бе започнала да се среща с него, постоянно ѝ се налагаше да се бори с никога непресекващите слухове за неговата продължаваща връзка с Кендъл.

— Пълни глупости! — промърмори тя, но не успя да пропъди съмненията, които измъчваха душата ѝ. Изобщо не би се изненадала, ако научеше, че всички тези слухове тръгват от баща ѝ, който определено не желаше дъщеря му да се вижда с когото и да било от семейство Тагарт. Единствено майка ѝ като че ли проявяваше някакво разбиране.

— Харли Тагарт е красив и заможен. Той винаги ще бъде в състояние да се грижи добре за теб — бе изтъкнала Доминик една сутрин в началото на лятото, докато подреждаше рози във високата кристална ваза на масата в трапезарията. — Една жена може да направи и по-лош избор. — За секунда ръцете ѝ замряха неподвижно и тя се загледа в стената, украсена с няколко нейни рисунки. — Въпросът не опира толкова до любов, колкото до *оцеляване*.

— Какво?

— Зная, зная. Ти си мислиш, че обичаш момчето на Тагарт. — На лицето на Доминик се появи тъжна и уморена усмивка. — И причините за това вероятно нямат нищо общо с любовта. Фактът, че баща ти ти забранява да се срещаш с това момче, го прави още по-интересен и привлекателен в твоите очи.

— Но, мамо, аз обичам...

— Разбира се, че го обичаш. Но нека да погледнем на нещата откъм рационалната им страна. Ако се омъжиш за Харли, ще си живееш като принцеса. Няма да ти се налага да работиш, никога няма да имаш материални или финансови проблеми. Дори този брак да не потръгне, ти пак ще си добре.

— Нещата не стоят по този начин.

— Така ли? — Дългите пръсти на Доминик откъснаха едно изсъхнало листо от стеблото на розата, която държеше. — Добре тогава. Но не е лошо да помислиш и по този въпрос. Сестрите ти биха могли да се поучат от теб, Клеър. Миранда... е, тя е направо странна. По цял ден учи и за какво, и аз не зная. А Теса... О, господи, кълна се, че това момиче има нужда от валиум. Толкова е... ами, дива и непокорна, и изобщо не знае какво иска от живота. — По челото на майка ѝ се появиха бръчки, издаващи притесненията ѝ. — Тревожа се за Теса, както и за всички вас, разбира се. Ти поне като че ли имаш цел и разбираш, че за една жена е от огромно значение да се омъжи добре. Бракът е институция, която ни идентифицира като жени.

— Ти очевидно не членуваш в НАЖ — заяви Миранда, която точно в този момент влезе в стаята. Толкова силно стискаше зъби, че челюстите сякаш щяха да пробият кожата на лицето ѝ. Обви пръсти около облегалката на един от изисканите столове с марката на „Томасвил“. — Нали се сещаш каква е тази организация? Национална асоциация на жените.

— Достойна за съжаление организация, създадена от хленчеши жени, които не си знаят мястото.

— Никога ли не си искала да се почувстваш свободна и разкрепостена?

— Не, за бога! — Доминик посрещна със смях думите на най-голямата си дъщеря. — Някой ден ще разбереш, Миранда, че мъжете и жените не са равни.

— Но би трябвало да имат равни права.

— Не и ако питаш мен. Онези жени, които уж се борят за равноправие, създават единствено проблеми. Какво ще стане с мен, ако баща ти реши да се разведе? Ще получа щедра издръжка? Не и ако онези кресливи феминистки наложат волята си.

— Не мога да повярвам, че чувам това — възкликна Миранда. — Мамо, сега е 1980 година, за бога! Живеем в края на двадесети век, а

не в Средновековието.

Доминик не можеше да бъде убедена.

— Но жените винаги ще имат нужда от мъже, които да ги осигуряват материално и да се грижат за тях.

— Спести ми това, моля те! — прошепна Миранда.

— Жените, ако са умни, ще си осигурят по-добър живот, ако внимателно избират партньорите си в живота.

— Както си постъпила ти — ужили я Миранда, а в очите на Доминик проблесна толкова силна болка, че стомахът на Клеър се сви от състрадание.

— Да — гордо отвърна майка ѝ.

— Само че животът ти е нещастен. — Защо Миранда проявяваше такава жестокост и съзнателно нараняваше майка им? — Чувала съм те да плачеш нощем, мамо — тихо продължи Ранда. — Зная, че не ти е лесно.

Доминик изведнъж рязко изправи гръб и застина неподвижно.

— Никой в този дом не знае що е бедност, на никоя от вас не ѝ се налага да се бори за оцеляването си. — Тя сви устни, премигна няколко пъти и обърна гръб на вазата. — Ако все още смятате, че това е без значение, спомнете си за Алис Морън — жената, която живееше с онзи сакат грубиян на другия бряг на езерото.

— Ти си я познавала? — с изумление попита Клеър. До този момент изобщо не бе предполагала, че родителите са чували за семейството на Кейн.

— Не я познавах, но съм слушала достатъчно за нея. Съпругът ѝ — мисля, че те все още са женени, макар че тя ги изостави, него и сина им... та Хемптън от години се опитва да съди баща ти заради злополуката, която претърпя. А Алис Морън е само още един пример за жена, платила висока цена заради неразумно сключения си брак.

— А пък ти си пример за жена, която, макар и омъжила се изгодно, също е платила висока цена — заяви Миранда и блъсна летящата врата, която водеше към кухнята.

— Не я слушай — предупреди Доминик. — Боя се, че бедната Ранда ще научи нещата от живота по възможно най-трудния начин. А ти продължавай да се виждаш с Харли Тагарт. Ще видиш, че нещата ще се подредят както трябва.

Само че това не стана. Нищо не се подреждаше според очакванията ѝ. Клеър не си спомняше откога не бе виждала Харли, но ѝ се струваше, че от последната им среща е изминала цяла вечност. През това време обаче няколко пъти бе попадала на Кейн. Кейн Морън като че ли изведнъж започна да посещава всички места, които посещаваше и тя, и колкото и да не ѝ се искаше да го признае, той бе успял да събуди интереса и любопитството ѝ. Е, съвсем мъничко. Той беше всичко, което Харли не беше — беден, наперен, роден с убеждението, че не бива да му пука от нищо и с очи, които сякаш успяваха да проникнат през сдържаната ѝ фасада и да видят истинската ѝ същност, погребана дълбоко под преструвките и лъжите. В негово присъствие Клеър се чувстваше неуверена и несигурна. Постоянно се отбраняваше, а това я плашеше. Понякога се улавяше, че се чуди какво би почувствала ако го целуне. Веднага обаче прогонваше тези мисли от главата си. Заради Харли.

Момчето, в което беше влюбена, напомни си тя.

Мъжа, за когото щеше да се омъжи.

Скръцна със зъби, твърдо решена да изхвърли от главата си всички мисли за Кейн Морън.

Само че не можа.

Защото той беше там. На острова.

Клеър се появи иззад един завой на пътеката и точно пред нея, седнал на върха на едно скалистو възвишение, видя човека, причинил ѝ толкова терзания, момчето, което я караше да изпитва съмнения по отношение на всичко, за което си бе мечтала. *Кейн Морън*.

Облечен беше единствено с износени, изрязани до коленете дънки. Беше се излегнал лениво върху гладкия камък, а косата му блестеше, все още мокра от скорошното плуване.

Гърлото ѝ се сви. Беше готова да се обърне и да избяга, но той вече я бе забелязал. Присвил очи, гледаше право в нея, сякаш бе очаквал появата ѝ. Прищя ѝ се да го попита какво прави на острова. В края на краищата, тази земя принадлежеше на баща ѝ. Не искаше обаче да проявява дребнавост. Освен това и друг път го бе засичала да навлиза без разрешение в собствеността им. Той като че ли не изпитваше никаква потребност да се съобразява с очертаните от хората граници.

— И това ако не е принцесата — провлачено изрече той и тя почувства как мускулите на гърба ѝ се сковаха.

Кейн се подпря на лакът и я изгледа преценяващо с кехлибарените си очи. Ярките лъчи на слънцето блестяха по здравата му, загоряла кожа.

— Вече ти казах, че не съм принцеса.

— Да, вярно. — Той се изправи и стъпи на земята с босите си крака.

— Какво правиш тук?

— Обмислям бъдещето си — сериозно отвърна той, а след това на лицето му изгря онази нафукана, леко крива усмивка, която Клеър намираще за неустойимо привлекателна.

— Наистина ли? — попита тя и се скри под сянката на един самотен кедър. Присъствието му я изнервяше. Напоследък Кейн сякаш вървеше по петите ѝ и Клеър се запита дали този негов внезапен интерес и желание за общуване с нея не са породени единствено от стремежа му да събере информация, с която да подпомогне поредното дело, заведено от баща му срещу семейство Холанд.

— Честно казано, напоследък се опитвам да реша дали Чичо Сам проявява интерес към мен.

— За армията? — Възможността Кейн да стане войник я срази, макар че изобщо не можеше да си обясни реакцията си. Потърка настръхналите си ръце и, почувствала изпитателния му и напрегнат поглед върху себе си, изпита желание да се скрие от пронизващите я очи. — Смяташ да се запишеш в армията?

— И защо не? — Той нехайно сви мускулестите си рамене. — Живеем в мирно време.

— Ако Рейгън спечели изборите, това може и да се промени.

Той се разсмя.

— Ти пък какво разбираш от политика...

Клеър преглътна.

— Не много, но...

През целия си живот Кейн бе живял на другия бряг на езерото и Клеър, макар че почти не го познаваше, винаги го бе възприемала като даденост в тяхното малко градче. Хората постоянно напускаха Шинуук. Децата, завършили гимназия, заминаваха да учат в колежи или пък започваха работа някъде надалеч. Други се женеха и се

изселваха от града. Но поради някаква причина, която не желаше да анализира, Клеър винаги бе смятала — е, надявала се поне, че Кейн неизменно ще бъде някъде наоколо. Мисълта, че той живее на другия бряг на езерото, макар и смущаваща понякога, кой знае защо й вдъхваше спокойствие и сигурност.

— Защо избра точно армията?

— Не е ли очевидно? — попита той и усмивката му помръкна. Високо в небето над тях прелетя самолет, оставяйки бяла диря след себе си. Кейн присви очи и погледна срещу залязващото слънце. — Искam да опозная света, да спечеля пари за колеж... и да опитам всички останали дивотии, с които ме примамваше онзи тип от наборната комисия.

— Ами баща ти? — без да мисли попита Клеър.

— Ще се справи. — Между веждите му обаче се появиха две дълбоки бръчки и той отклони поглед. — Винаги успява да оцелее. — Подритна едно камъче с босия си крак. То се търкулна надолу по хълма и цопна във водата. — А къде е онзи твой любовник?

— Какво?

— Тагарт — поясни Кейн.

Ярка червенина обагри шията й.

— Не зная. На работа, предполагам.

— Значи му викаш *работа*, а? — Кейн поклати глава и се разсмя невесело. — Всички работници на Тагарт си скъсват задниците от работа — и на строежите, и в дъскорезниците хората си вадят хляба с изключително тежък физически труд, но Харли и Уестън, синове и бъдещи наследници на собственика на бизнеса, вече имат собствени кабинети, а имената им са изписани със златни букви на вратите. На всичкото отгоре Уестън има наглостта да обяснява на един петдесет и пет годишен бригадир как да си върши работата на поточната линия със суровия дървен материал. А Харли... — Почеса брада и поклати глава. — Какво точно работи той в компанията?

— Не зная — призна Клеър.

— Обзалагам се, че ако го попиташ, той също няма да знае.

— Дватамата с него не говорим за работата му.

— Така ли? — Той вдигна въпросително едната си вежда, прекоси обляното от слънце пространство, което ги разделяше, и застана до нея под сянката на дървото. Лицето му беше толкова близо

до нейното, че тя долови слабия аромат на афтършейва му, примесен с миризмата на цигари. Не можеше да отклони поглед от острите скули и мъжествената ъгловатост на лицето му. Забеляза малка водна капчица, която се стичаше от влажната коса надолу по врата му. Стомахът ѝ се преобърна и Клеър установи, че трудно успява да си поеме дъх. — И за какво си говорите тогава? Ти и принц Харли?

— Това изобщо не ти влиза в работата. Харли...

— Пет пари не давам за Харли. — Дъхът му, по-топъл от летния въздух, погали лицето ѝ. — Но за теб... — Протегна ръка и нави кичур от косата ѝ около загрубелия си от работа мазолест пръст. — ... поради някаква дяволска причина, която не мога да си обясня, ти ме интересуваш. Много при това. — Единият край на устата му подскочи нагоре и той се усмихна, сякаш се присмиваше на самия себе си. — То е като някакво специално проклетие, което ме преследва навсякъде.

Клеър облиза устни и очите му веднага доловиха движението. От устата му се изтръгна порой от ругатни, той отдръпна ръката си и се обърна. Може би се надяваше, че така ще успее да разруши магията, в която се бяха потопили под сянката на самотното дърво. Бързо се отдалечи от нея. Напрегнатите мускули на гърба му нервно потрепваха.

— Кейн... — О, боже, защо го бе извикала? Та тя не желаше да има нищо общо с него. Той обаче притежаваше някаква тъмна страна, която я привличаше неудържимо. Нещо дълбоко в сърцето му се стремеше да осъществи връзка с нейната самотна и може би сродна душа.

Кейн погледна през рамо и сърцето ѝ се сви от объркването, което долови в погледа му. Арогантният, непокорен и непочтителен негодник бе изчезнал напълно и на негово място се бе появило едно смутено и озадачено момче, застанало на прага на мъжествеността.

— Забрави, Клеър — рече той и се приближи до края на скалата. Само с едно плавно движение вдигна нагоре загорелите си ръце, отскочи от ръба и се гмурна в спокойните води на езерото.

Заслонила очи с едната си ръка, Клеър го видя да изплува на повърхността. После уверено заплува към брега, на който го очакваха схлупената мизерна къщурка и баща му.

Харли погледна часовника си, после забарабани с пръсти по бюрото на кабинета си — една стая, която ненавиждаше. Разположена в едноетажната сграда от другата страна на пътя, точно срещу дъскорезницата, тясната и задушна стаичка бе претъпкана с папки и евтини, функционални мебели. Подръпна вратовръзката си и почувства как потта се стича надолу по врата му, макар че монтираният на прозореца климатик работеше на пълна мощност и се опитваше да охлади малката стаичка, в която го бе настанал баща му. Идеше му да прати всичко по дяволите. Все още се чувстваше не на място в този кабинет. Освен това трябваше да е сляп, за да не забележи начина, по който го зяпат работниците по време на почивката им или пък след изтичане на смяната им. Опитваха се да прикрият усмивките си, премятайки големи парчета тютюн за дъвчене из устите си, но Харли не можеше да не забележи присмеха и отвращението, които се четяха в очите им. Тези хора с метални каски на главите инстинктивно разбираха, че той не притежава нужните качества, за да бъде техен началник.

Веднъж, след работа, докато вървеше към колата си, Харли попадна на Джак Сонгбърд, един от местните работници, който, извадил джобното си ножче, се опитваше да разбие автомата за безалкохолни напитки, монтиран зад една от сушилните. Харли срещна погледа на Джак, намръщи се, а после, вместо да го наругае, бавно отмести очи и се отдалечи. След малко чу, че ключалката поддаде.

Машината беше разбита и от нея бяха откраднати по-малко от двадесет долара. От този ден нататък при всяка своя среща с Джак Харли неизменно долавяше присмеха, подигравката и презрението, спотаени в тъмните очи на Сонгбърд. Защото трябваше веднага, на място още, да уволни червенокожото копеле. И така щеше да сложи край на цялата история. А сега арогантното присъствие на Джак ежедневно напомняше на Харли за проявената от него слабост. Не бе успял да попречи на крадливия индианец да осъществи една нищо и никаква кражба на жълти стотинки. Как тогава се надяваше да ръководи работниците, които бяха толкова едри и силни, че всеки един от тях, без никакви усилия, можеше да го пречупи на две.

Не, той не беше създаден за тази работа. Дръпна още по-силно възела на вратовръзката си и прибра папката, съдържаща информация

за Бест лъмбър на мястото й. Часове наред бе изучавал фактурите, внимателно бе огледал цифрите за последните три месеца, показващи количествата дървен материал, извозени до петте пласментни пункта на Бест около Портланд. Въпреки всичките си усилия, така и не бе могъл да си обясни защо Джери Бест бе решил да преустанови деловите си отношения с „Тагарт индъстриз“. Бест беше техен клиент от години, но поради някаква необяснима причина изведнъж бе решил да не върти повече бизнес с тях.

По всяка вероятност щеше да отиде при Дъч Холанд. Онзи кучи син сигурно бе подбил цените им, макар че притежаваше само няколко жалки дъскорезници край Куус бей. Господи, каква каша!

И ето че сега Харли трябваше да се опита да убеди Джери да не се отказва от бизнеса си с „Тагарт индъстриз“ — една надеждна компания с изключително добра репутация в бранша. Исусе, каква глупост! Той вдигна телефонната слушалка, набра номера, свърза се със секретарката на Бест и изпита неописуемо облекчение, когато научи, че Бест отсъства и ще бъде в офиса си чак в понеделник. Харли затвори телефона и забеляза, че слушалката бе навлажнена от потта му.

Отново погледна часовника си, изтри влажните си длани в крачолиите на панталона си и реши, че няма повече работа тук. Уестън идваше и си отиваше когато му скимне и като че ли никога не беше на работното си място. Баща им не възразяваше, но отношението му към Харли беше свършено различно. От Харли, който никога не бе постигал успехите на брат си — нито на футболното игрище, нито в училище, нито пък в работата — се очакваше да полага повече усилия, да прекарва повече часове зад бюрото си и да целува повече задници.

Да, ама не! Защото тази вечер възнамеряваше да се види с Клеър и изобщо не го бе грижа какво мисли баща му по въпроса. Вече се бе изправил и тъкмо тръгваше към вратата, когато по интеркома долетя гласът на секретарката на баща му.

— Господин Тагарт?

— Да?

— Търсят ви на втора линия. — Харли изведнъж се вледени. Ами ако се обаждаше Джери Бест? Какво би могъл да му каже? Как точно да го убеди да не прекъсва бизнеса с тях? Та той не беше търговец по душа. И никога нямаше да стане. — Обажда се госпожица Форсайт.

На Харли му се прииска да пропълзи в някоя дупка и да умре. Това беше по-лошо и от опитите му да се престори, че му пука за цената на нарязания дървен материал. Защо Кендъл продължаваше да го преследва? Не разбираше ли, че всичко между тях е свършено? Грабна слушалката и излая едно гневно:

— Здравсти.

— О, Харли, толкова се радвам, че те хванах. — Представи си лицето ѝ — сините очи и румените бузи, плътните устни, леко увиснали надолу в двата края.

— Какво има? — Не че го интересуваеше. Зае се да изчисти мръсотията, събрала се под един от ноктите му.

— Ами... трябва да те видя.

— Кендъл, недей. Вече ти казах...

— Важно е, Харли. Не бих те търсила в офиса, ако не беше.

Мили боже, сигурно е бременна! Коленете на Харли изведнъж омекнаха и той се подпря на бюрото. Стомахът му се сгърчи болезнено и той си помисли, че току-виж повърнал обяда си.

— За какво става въпрос?

— Не желая да говорим по телефона. Ще те чакам довечера в къщата на родителите ми на плажа.

— Не мога.

Кратка пауза.

— Моля те!

— Имам други планове. — Гласът ѝ прозвуча задавено.

— Харли, чуй ме, въпросът е на живот и смърт.

Бебето! Беше бременна и обмисляше възможността за аборт.

— Ще те чакам в осем.

— Не мога.

— Само че нямаш избор! — задавено промълви тя и затръшна телефонната слушалка. В продължение на един кратък миг Харли си мислеше, че ще припадне — причерня му пред очите, стори му се, че ослепява. После бавно нормализира дишането си. Кендъл имаше право — трябваше да се срещне с нея.

С разтреперани пръсти приглади косата си назад и се опита да си придаде спокоен вид.

На излизане от офиса съумя дори да махне с ръка на жената от отдела на машинописките, определена за негова секретарка. Линда Не-

знам-си коя. Дебела, около четиридесетгодишна, но приятна и достатъчно опитна и ефикасна в работата си. В нейно присъствие той се чувстваше като глупак и често си мислеше, че усмивката ѝ изразява по-скоро присмех, отколкото сърдечност.

Подметките на италианските му мокасини скърцаха по чакъла на запуснатия паркинг. Огромни дупки зееха по прашния асфалт; нито едно дръвче не се бе осмелило да порасне в двора на една компания, която печелеше, превръщайки величествените горски гиганти в дървени трупи с размер два на четири. Свежият аромат на стърготини се смесваше с вездесъщата миризма на дизелово гориво. Харли ненавиждаше и двете с цялата си душа.

Баща му, също като Дъч Холанд, беше президент на корпорация с много подразделения. Дъскорезницата беше само една от многото компании под шапката на „Тагарт индъстриз“. Ето защо Харли не можеше да се примири с факта, че е принуден да се занимава с дърводобив, при положение че би могъл да ръководи някой курорт или ресторант.

— За теб това ще е полезна практика — обясни му Нийл, когато за пръв път му спомена за лятната работа. — Ще се запознаеш с мъжете, които са гръбнак на тази компания. А догодина ще започнеш работа в курорта в Сийсайд.

Празни обещания, помисли си Харли и скри очите си зад чифт слънчеви очила. В този момент откритото порше на Уестън с ръмжене навлезе в паркинга.

Кристъл Сонгбърд, по-малката сестра на Джак, момичето, с което Уестън излизаше от време на време, се бе излегнала на предната седалка и почукваше с пръсти в такт с песента на Брус Спрингстийн „Ненаситно сърце“. Черната ѝ коса блестеше със синкави оттенъци на следобедното слънце. Дори и да беше забелязала Харли, с нищо не го показва. Уестън обаче веднага изхвърча от колата и се спусна право към него. Ръцете му бяха свити в юмруци, зъбите — здраво стиснати.

Имам жена и дете в Балтимор, Джак...

Уес изглеждаше дяволски ядосан. От очите му хвърчаха искри.

Харли вътрешно се подготви за предстоящото изпитание. Устните на Уестън бяха побелели от яростна решимост.

— Къде е татко? — грубо попита той.

— Не е тук.

— Сигурен ли си? — настоя Уестън и процеди през зъби: — Кучият му син! Обадих се в офиса в Портланд и... О, по дяволите, казаха ми, че е тук.

— Какво ти става?

Уестън прокара пръстите на двете си ръце през косата си и погледна през рамо към Кристъл, която обаче изобщо не им обръщаше внимание, напълно погълната от себе си. Момичето се оглеждаше в огледалото за обратно виждане и полагаше още един пласт лъскаво червило върху устните си.

Всеки има ненаситно сърце...

— Всеки път все едно и също! — Уестън изтри с ръка потта, избила на челото му.

— За какво говориш?

Очите на Уестън се присвиха и заприличаха на злобни цепки.

— За клюките.

— За ка... О, за *онези* клюки! — Харли най-накрая разбра. — Слухът, че татко има и други деца? Незаконно родени?

— Само едно. Син.

— Ако вярваш на хорските приказки, да. — Харли не даваше пет пари за тази стара лъжа, породена от многобройните любовни авантюри на Нийл. Пък и на кого ли му пукаше?

— И тази възможност не те притеснява?

— Изобщо не мисля за това.

— Не си ли даваш сметка, че ако се окаже истина и този тип — онова копеле и наш полубрат — реши да предяви претенциите си, той може да получи значителен дял от всичко, което притежаваме?

— И?

— Исусе, Харли, наистина ли си чак толкова задръстен?

Кръвта на Харли кипна.

— Просто не си позволявам да се тревожа за неща, които не зависят от мен. И къде го чу този път? От някой пияница в „Уестуинд бар енд грил“? Или някъде в „Стоун Илахий“? Дъч Холанд е винаги насреща, за да пусне някой слух по адрес на татко. А може би от клюкарите, които по цял ден киснат в кафенето?

— Не — провлечено отвърна Уестън, неспособен да скрие презрението, което изпитваше към по-малкия си брат. — Този път го чух от майка.

Харли се разсмя.

— Страхотно, няма що! Сякаш не знаеш, че тя вечно се опитва да те изкара от равновесие. Не зная какво се е случило между вас двамата, но мама изпитва някакво неестествено удоволствие всеки път, когато успее да те подлуди и да те прати за зелен хайвер.

— За бога, Харл, ти си неспасяем! — Уестън затвори очи и поклати глава, сякаш неспособен да повярва, че те двамата наистина са братя.

— А пък ти се плашиш и от сянката си. И какво щеше да направиш ако татко беше тук? Щеше да го обвиниш, че има още едно семейство, скрито далеч от нас?

— Щях просто да го попитам каква е истината.

— Най-сигурният начин да бъдеш изключен от завещанието му, Уес. А пък всички ние прекрасно знаем, че каквото и да се случи, ти не би направил нищо, което би могло по някакъв начин да застраши шансовете ти да получиш едно значително парче от наследството на семейство Тагарт.

— Аз поне не бездействам по цял ден зад бюрото си. Не стоя, без да правя нищо, надявайки се просто да получа някаква пари.

— Не очаквам абсолютно нищо.

Уестън отклони поглед към ягуара на Харли и тънкия слой прах, наслоил се върху блестящата боя на колата.

— Да бе, сигурно! Виж, забрави за това. Ще се свържа с татко по-късно.

— Направи го. И не забравяй да го помолиш да поздрави нашия полубрат.

— Върви на майната си, Харл!

Харли се изсмя, а Уестън тръгна обратно към колата си и Кристъл. Толкова рядко му се отдаваше случай да си го върне на Уес, че сега, докато гледаше безсилието на по-големия си брат, Харли почувства някаква странна топлина, сгряла най-съкровениите кътчета на душата му.

Уестън излезе с поршето от паркинга и точно в този момент прозвуча оглушителният вой на сирените. От другата страна на улицата, зад високата телена ограда, отрупана със знаци и надписи за безопасност на труда, едната смяна напускаше работа, за да бъде заменена от следващата.

Харли бързо тръгна към колата си. Не желаше да се вижда и да разговаря с когото и да било от работниците. И не защото беше сноб. Той просто не желаше да има нищо общо с тях. На фона на силния шум от воя на машините, виковете на бригадирите и бученето на пристигащите и заминаващи камиони, натоварени с трупи или с обработен дървен материал, работниците, облечени с чисти фланелени ризи и работни гащеризони, слагаха каските си и постъпваха на смяна, за да заменят колегите си, които напускаха работа, покрити със стърготини и мръсотия.

Харли отключи вратата на своята най-голяма радост и гордост — един тъмнозелен „Ягуар ХКЕ“, който за нула време вдигаше 60 мили в час. Паркиран между един очукан пикап „Додж“ и мръсно комби, върху задното стъкло на което някой бе написал измий ме, ягуарът блестеше като диамант сред купчина камъни. Харли седна зад волана и запали двигателя.

Мощната кола бе готова да полети с ръмжене по пътя. През следващите няколко минути, заслушан в свистенето на гумите по асфалта, Харли щеше отново да се почувства като човек, контролиращ собствената си съдба.

А след това щеше да му се наложи да се срещне с Кендъл.

3.

— Господ да ми е на помощ — промърмори Кендъл, която, притиснала ръце към корема си, крачеше нервно по верандата на бащината ѝ вила. Защо просто не можеше да се откаже от Харли? Защо бе така обсебена от него? Пейдж имаше право като твърдеше, че би могла да има всяко момче, което си пожелае. Тя обаче искаше единствено Харли Тагарт.

Харесваше го толкова много не само заради името му. Харли беше изключително мил и нежен. Е, поне в миналото. Преди да срещне Клеър — онова безполезно, сиво като мишле момиче на Холанд. Какво, какво толкова виждаше в нея?

В мига, в който си бе дала сметка, че той сериозно възнамерява да скъса с нея, Кендъл бе изпаднала в отчаяние. От край време искаше да се омъжи за Харли Тагарт и не бе свикнала някой да застава на пътя ѝ.

Стомахът ѝ се сви болезнено, очите ѝ се напълниха със сълзи. Тя подпря ръце на перилата на верандата. Зарей поглед над дюните, обрасли с плажна трева, към тъмните води на Тихия океан. Тази гледка към океана, разпростял се чак до хоризонта, винаги ѝ бе действала успокояващо, помагала ѝ бе да види живота си в перспектива. Но не и тази вечер. Не и когато целият ѝ живот се разпадаше пред очите ѝ. По плажа се разхождаха мъж и жена — вървяха преплели ръце и се смееха високо, пенливите вълни обливаха глезените им, а босите им краха оставяха два реда следи по мокрия пясък. Кучето им — слаб ирландски сетер — си играеше в пенливата вода и тичаше след пръчките, които мъжът му подхвърляше.

Двамата влюбени изглеждаха толкова щастливи... Също като тях и Харли на времето. Преди Клеър. Гърлото ѝ се сви и Кендъл едва успя да овладее сълзите си. За пръв път в живота си се чувстваше абсолютно безпомощна. За пръв път така отчаяно се стремеше към нещо.

Чу, че някаква кола спира пред къщата. Отвори плъзгащата се врата и в този момент чу стъпки, които се приближаваха към

верандата. Сърцето ѝ подскочи от радост. Беше дошъл. Значи все още мислеше за нея.

— Харли... — извика тя, но името му сякаш заседна в гърлото ѝ, когато видя Уестън да идва срещу нея. На мъжественото му лице грееше безгрижна усмивка. — О! — Разочарованието се загнезди като камък в душата ѝ.

— Помислих си, че може да си тук.

— Харли... Харли ли те изпрати?

Усмивката на Уестън, разтопила не едно и две женски сърца, нехайно разтегли устните му нагоре.

— Нищо подобно. Дойдох по собствено желание.

— Но откъде знаеше, че аз...

Той се облегна на парапета на верандата и скръсти ръце пред гърдите си.

— Всяко съобщение, оставено в офиса, неминуемо стига до ушите на много хора.

— Не съм оставяла...

Той махна с ръка, пренебрегнал напълно обясненията ѝ.

— Няма значение. Просто реших да намина и да ти дам някой и друг съвет.

Мускулите на врата ѝ се схванаха.

— Не си спомням да съм те молила за съвет.

— Повярвай ми, имаш нужда от него. — Уестън я погледна и въздъхна. — Знаеш ли, Кендъл, ти ме изненадваш. Винаги съм те мислил за умно момиче, което знае какво иска и как да го получи.

— С Харли е по-различно.

— Защо?

— Не е толкова просто.

— Разбира се, че е просто.

Тя прокара пръсти през косата си — жест, издаващ пълното ѝ безсилие.

— Как така?

— Ами възползвай се от факта, че той, за разлика от теб, не е чак толкова умен. И не се опитвай да спориш с мен и да го защитаваш — рече той и вдигна ръка, забелязал опита ѝ да му възрази. — И двамата знаем кои са слабите му места. — Усмивката на Уестън вече граничеше с жестокост.

— Какво предлагаш?

— Постави му капан.

— Какво? — Помисли си, че не го е чула добре.

— Забременей.

Тя сви устни.

— Никога не бих...

— Разбира се, че би — прекъсна я Уес. На лицето му внезапно се изписа отегчение. — Подслушах последния ти разговор с него. Тогава го стресна, а сега остава само да го довършиш. — Надигна се, седна на перилата с гръб към океана и я изгледа изпитателно. — Не ми казвай, че нямаш куража да го направиш, Кендъл, защото няма да ти повярвам. Продължавам да смятам, че си жена, която знае какво иска и как да го получи.

Тя прехапа долната си устна и се замисли.

— Какво ще стане ако... ако не съм бременна?

— Ами забременей.

Никога не бе смятала Уестън за идиот, но той се държеше така, сякаш тя трябваше само да махне като с вълшебна пръчица и...

— Не мога просто да се престоря.

— Не ти казах да се *престориш*, а да забременееш.

— Мисля, че ще имам нужда от Харли за това.

Уестън я погледна така, сякаш беше невероятно задръстена.

— Стига, Кендъл! Харли е толкова слабохарактерен. Всеки го знае. От теб се иска само да го съблазниш.

— Да го съблазня? Просто ей така?

— Повярвай ми, той няма да може да ти устои.

Тя обмисли предложението му. Не можеше да отрече, че в думите му има известна логика, но тя просто не желаше да приема съвети от Уестън. Той никога не правеше нещо без определена цел. И тази цел обикновено бе свързана с неговите лични планове и амбиции. Погледна го докато оправяше плажния чадър, под който бе скрита масата.

— Защо толкова се интересуваш от връзката ми с Харли?

Той погледна през рамо към океана и замълча за момент, сякаш се опитваше да обмисли отговора си.

— Предполагам, че няма да ми повярваш, ако ти кажа, че го правя, защото съм загрижен за брат си?

— Прав си, няма. Опитай пак. Какво печелиш ти от всичко това?

— Добре. Харли е като трън в петата на цялото семейство. Погълнат е изцяло от Клеър Холанд и постоянно говори, че ще се жени за нея...

Кендъл ахна. Остра болка прониза сърцето ѝ. Харли нито веднъж не бе споменавал думата *брак* пред нея.

— ... а това би довело до истинска катастрофа.

— За теб?

— Да. А и за цялото ни шибано семейство. Татко е толкова бесен от тази история, че не може да се съсредоточи върху бизнеса, който ръководи. Боя се, че току-виж получил я инфаркт, я инсулт. Пейдж е разстроена, а аз съм готов да се обзаложа, че старият Дъч, също като всички нас, не е във възторг от тази ситуация. Цялата вражда между двете семейства ще пламне с нова сила и това вероятно ще убие татко.

Думите му не звучаха убедително. Уестън никога не се бе интересувал за другите членове от семейството им. Винаги бе смятал себе си за номер едно, а в живота му просто нямаше място за номер две или номер три.

— Има и още нещо, нали? Тази твоя загриженост е твърде лична. Един мускул нервно заигра по квадратната му челюст.

— Харли не може да се ожени за момиче от семейство Холанд — заяви той, без да се церемони повече.

— И защо не?

Уестън присви очи и я погледна.

— Защото не заслужава нито една от тях. Дори Клеър.

— Но заслужава *мен*! — Нима бе дошъл тук, за да я обижда?

— Виж, просто ти предлагам начин да получиш онова, което желаеш. Това е всичко.

— Така че Харли да не се ожени за Клеър и да не обърка планове ти, каквито и да са те.

— Да, горе-долу за това става дума.

— Ами ако откаже да бъде прелъстен?

— Намери си фалшив резултат за бременност, омъжи се за него и забременей през първата брачна нощ. Измисли нещо, Кендъл. Все пак не те карам да извършваш сърдечна операция.

Тя прехапа устни.

— Какво ще стане, ако не забременя през първите три или четири месеца? Той ще разбере...

Уестън изруга, след което я погледна отново — напрегнато и изпитателно.

— Значи искаш непременно да има бебе, с което да подпечаташ сделката? — попита той.

— Ами... да, предполагам.

— Тогава аз ще ти направя едно.

— Какво? — Устата ѝ изведнъж пресъхна. Не можеше да повярва на ушите си.

— Ще ти направя бебе. — Стъпи на пода и тръгна към нея. Въпреки че Уестън я отвращаваше, тя не можа да възпре тръпката, пробягала по гръбнака ѝ.

— Ти?

— Имам същите гени като Харли. И същата кръвна група. Никой не би могъл да оспори бащинството на детето.

— О, господи! — Сърцето ѝ започна да препуска като обезумяло. Тя прикова поглед върху него. — Ти... ти какво ще получиш от всичко това? — Преглътна мъчително, когато погледът му бавно се плъзна надолу по тялото ѝ, след което се върна върху лицето ѝ.

— Твоята вечна привързаност и благодарност.

— Не мисля, че мога...

— Дори и за да станеш съпруга на Харли? — Присегна се, хвана ръката ѝ, поднесе я към устните си и целуна дланта ѝ.

Коленете ѝ омекнаха, но тя дръпна ръката си толкова рязко, сякаш целувката му бе прогорила дупка в кожата ѝ.

— Това са глупости. Няма начин...

— Помисли си все пак. Ако се омъжиш за него ще станеш госпожа Харли Тагарт.

— И ще бъда бременна с твоето бебе.

— Би могла да направиш спонтанен аборт...

Кендъл едва не повърна и притисна ръка към устата си.

— Ти си невероятно извратен.

— Само се опитвам да помогна. — Кендъл се обърна, но той беше по-бърз от нея. Обви силните си ръце около тялото ѝ така, че гърдите ѝ се опряха на тях.

— Помисли си, Кендъл — прошепна в ухото ѝ той. Постоянният тътен на океана се носеше над смълчаните дюни, а юлското слънце бавно слизаше надолу към хоризонта. — Бихме могли да се позабавляваме малко и след това... Бинго! И Харли е твой. Какво би могло да се обърка?

— Всичко — с отвращение отвърна тя, макар че кожата ѝ пламна под допира на ръцете му. — Ти би могъл да съсипеш всичко.

Той се разсмя.

— Не мисля така, малката. Ти вече и сама успя да провалиш тази връзка. — Пусна я и тръгна към стълбите. Преди да завие зад ъгъла ѝ извика през рамо: — Ако си решила да оставиш Харли да ти се изплъзне и да се ожени за Клеър Холанд, недей да обвиняваш мен. Не, скъпа, ако го допуснеш, ще трябва да обвиняваш единствено себе си.

В гласа на Харли определено се долавяше раздразнение.

— Съжалявам, Клеър, ще ти се обадя по-късно, но сега не мога да дойда, защото излезе нещо спешно. Бизнес. И татко не иска да ме освободи.

Клеър затвори очи, започна да навива кабела на телефона около пръстите си и едва успя да се пребори с желанието да се разкрещи. Нещо определено не беше наред и всичките онези съмнения, с които тя така храбро се бореше, отново изплуваха на повърхността, заплашвайки да я задушат.

— Той просто се опитва да ни раздели.

— Зная, но ще те видя по-късно. Знаеш, че ще дойда.

— Не сме се виждали повече от седмица.

— Зная, зная — отвърна той и по гласа му Клеър се досети, че трескаво се опитва да измисли нещо. Защо я лъжеше? Защо я избягваше? Защо просто не се разделят? Черно отчаяние изпълни душата ѝ. Обичаше Харли, обожаваше го, но въпреки това...

— Ще се срещнем по-късно... е, вероятно не тази вечер, но скоро. Кълна се. Клеър, липсваш ми!

Така ли? Наистина ли?

— Харли?

— Какво?

Раздразнение ли долови в гласа му? Възнамеряваше да му каже, че го обича, но се отказа. Той беше прекалено разсеян, твърде сдържан и хладен.

— Нищо.

— Добре. Виж можем да излезем с лодката. Някоя вечер.

— С удоволствие.

— Чакай ме в яхтклуба в десет. Не, в десет и половина. Знаеш на коя стоянка.

— Да, но...

— Съжалявам, че не мога да те видя по-рано. Аз... аз те обичам. Знаеш това.

— И аз те обичам — отвърна тя, но думите ѝ прозвучаха кухо и неискрено. Беше ги произнесла само защото той очакваше точно такъв отговор.

Опитвайки се да не мисли за главоболието си, тя се загледа през прозореца, приковала поглед върху слънцето, което бавно залезе зад западните склонове на планината. Откъде точно ѝ бе позвънил Харли? Кой беше с него? Защо отново бе отложил срещата им?

Той не те обича! Поне не истински. Твърде горчива мисъл, която не би могла да преглътне, без да изгуби голяма част от себеуважението си. Наля си лимонада и притисна студената чаша към челото си.

Къщата беше задушна и празна. Летните температури продължаваха да се покачват и тъй като Дъч категорично бе отказал да монтира климатици в старата хижа, температурата в кухнята през деня достигаше до деветдесет градуса^[1], че и нагоре. Дори и с отворени прозорци в къщата едва се дишаше.

Всички стаи тънеха в тишина. Чуваше се единствено тиктакането на големия стенен часовник в предното фоайе, тихото бръмчене на хладилника и проскърцването на старите дървени стени. Миранда, както често ставаше напоследък, бе излязла по-рано през деня без никакви обяснения. Доминик бе настояла Дъч да прекара заедно с нея уикенда в Портланд, за да се видят със стари приятели, да гледат някоя театрална постановка и да се порадват на града. Теса бе изчезнала с никакви приятели, които твърдяха, че отиват на кино, но вероятно я бяха излъгали. Както правеха всички напоследък.

Навън бързо притъмняваше и сенките на приближаващата нощ докоснаха стъклата на прозорците. Клеър излезе навън и седна в

стария люлеещ се стол на задната веранда. Оранжевите отблясъци на залязващото слънце бяха заменени от дрезгавия сумрак на теменужната вечер. Няколко прилепа се плъзнаха над повърхността на езерото. Рибата се разигра и взе шумно да подскача във водата. Звездите започнаха да се появяват една по една и Клеър за пореден път се запита къде ли е в момента Харли и с кого. Извиненията му бяха станали прекалено много и тя започваше да си мисли, че той наистина има връзка с друго момиче. И това момиче вероятно е Кендъл Форсайт.

— Идиотка! — промърмори тя, отвратена от собствените си романтични представи за връзката ѝ с Харли. Всички у дома ѝ повтаряха, че е идиотка. Баща ѝ и сестрите ѝ я предупреждаваха да не се обвързва с Харли. Тя обаче се инатеше, твърдо решена да им докаже, че грешат.

А той си играеше с нея и я правеше на глупачка.

Старият стол проскърца под тежестта ѝ. Ако останеше сама, може би щеше да се отдаде на сантиментална съзливост и да се преизпълни със съжаление към самата себе си. Само че точно в този момент не беше в настроение за сълзи. Пък и мисълта за това никак не ѝ допадаше. Беше сигурна, че обича Харли, но нямаше да допусне той — или което и да е друго момче — да я пренебрегва и унижава.

Стана от стола, прекоси кухнята и стигна до задната врата, където на една кука висяха резервните ключове на колите. Баща ѝ притежаваше цял парк от автомобили. Клеър си избра един тъмнозелен джип, седна зад волана и пое към Шинуук. Градчето беше съвсем малко — две таверни, няколко ресторанта, един-два мотела и смесен магазин — но там със сигурност щеше да ѝ е по-интересно отколкото у дома, където щеше да прекара времето си в мисли за едно момче, което напоследък все не можеше да намери време за нея.

Карайки с по-висока от позволената скорост, тя мина край методистката църква — единствената църква в града, която имаше островърх покрив — и зърна няколко хлапета, които се мотаеха из местната пицария. На паркинга се виждаха небрежно паркираните им мотори и стари пикапи. Клеър спря, прибра ключовете в джоба си и влезе в заведението. Посрещна я острата миризма на печен хляб, чесън, доматиен сос и цигарен дим.

Всички маси бяха заети със семейства, излезли на вечеря. Групата тийнейджъри се бе скупчила около камината, но Клеър

забеляза единствено Кейн Морън. Облечен беше с дънки и прокъсана черна тениска, опъната върху яките му рамене. Седеше в едно ъглово сепаре, подпрял гръб на стената и изпружил напред дългите си крака, и гледаше право към вратата. Като че ли я очакваше да се появи.

Страхотно! Единствения човек, когото не желаше да срещне. Ужасена, почувства, че пулсът ѝ се ускори.

Приблужи се до бара, поръча си една кока-кола, а след това, извикала на помощ цялата си смелост, тръгна към него.

На лицето му тъмнееше едnodневна брада; устните му бяха изкривени в мрачна, опасно привлекателна усмивка. На масата пред него стоеше пълна до половината чаша с кола, а цигарата, като че ли напълно забравена, догаряше в малкия пепелник.

— И това ако не е принцесата — провлачено изрече той и побутна един стол с върха на обеления си ботуш. — Решила си да видиш как живее простолюдието, а?

— Точно така. Това съм аз. Принцеса Клеър. — Седна на предложеното ѝ място и го погледна над ръба на чашата си. Надяваше се, че колата ще овлажни внезапно пресъхналото ѝ гърло. Наведе се напред и го погледна през масата. — Но и аз, също като теб, не възприемам тези хора като простолудие и не смятам, че съм нещо повече от тях.

— Само че всички те са от моята черга. И от моето обкръжение.

— Така ли? — не му остана дължна тя. — А пък аз бях чувала, че движиш с местните негодници и хулигани.

Сексапилната му усмивка стана още по-широка.

— Туш, госпожице Холанд. — Намигна ѝ и додаде: — Само че нещата не стоят точно така — истината е, че *те* движат с мен.

Е, сега поне знаеше, че Кейн притежава някакво изкривено чувство за хумор.

— Добре тогава, кажи ми защо напоследък си си поставил за цел да ме притесняваш постоянно?

— Това ли правя? — Дръпна от цигарата, след което отпи глътка кола. — Притеснявам те? — Впи очи в нейните и помещението около тях сякаш изведнъж изчезна. Клеър се почувства като във вакуум — имаше усещането, че е съвсем сама с него, макар да знаеше, че ресторантът е препълнен с посетители. Гледаше я така, сякаш тя бе

единствената жена на земята, а той бе преживял целия си живот в безбрачие. Усети капчиците пот, които се стичаха между гърдите ѝ.

— Ами аз... само се отбих да пийна нещо.

— Сама?

Тя сви рамене, опитвайки се да се пребори с обхваналото я смущение.

— И къде е по-добрата ти половинка?

— Не съм омъжена.

— Виж ти, а пък аз да не зная. — Пресуши колата си, а тя изтри капчиците вода, избили по стените на нейната чаша. Отчаяно се молеше той да престане да се взира в нея, присвил леко златистите си очи. — Всъщност, женитбата ти е само въпрос на време.

— Откъде знаеш?

— Защото решението, добро или лошо, вече е взето.

Тя леко прехапа устни.

— Ти не знаеш нищо за мен.

— Така ли мислиш? — Той се засмя и поглади с ръка бакенбардите си. — Зная повече, отколкото предполагаш, принцесо. Повече, отколкото ми е нужно. — Сега беше негов ред да се наведе към нея. Прикова поглед върху нея, изучавайки напрегнато всеки милиметър от лицето ѝ. — Ти си жена, която сама взема решенията си и прави каквото си е наумила. И тъй като си лоялна и предана до крайност, за нищо на света не би повярвала на лоша дума, изречена по адрес на човек, на когото държиш. Ще си останеш все така лоялна и почтена, дори и когато за всички останали е ясно, че въпросният човек само те използва.

Прииска ѝ се да го зашлеви през лицето.

— Не съм...

— Събуди се, Клеър! Твърде умна си, за да допускаш това. — С бързината на диво животно той се присегна през масата и хвана ръцете ѝ — топлите му, дълги пръсти собственически обгърнаха китките ѝ. — Е, къде е той?

— Кой? Харли? Работи до късно. — Обяснението ѝ се стори твърде банално.

— Тагарт не е работил нито ден през целия си живот. Опитай отново.

— Той... трябва да свърши нещо за баща си. Бизнес дела.

— Харли Тагарт участва в някаква важна делова сделка? И ти, като мен, едва ли вярваш в това.

Тя леко вирна брадичка.

— Той не би ме излъгал.

— Разбира се, че би те излъгал, Клеър — възрази Кейн. Чувствителната кожа на китките ѝ пламна от допира на топлите му пръсти. Лицето му, толкова близо до нейното, бе белязано от неприсъщи за възрастта му проникателност и горчив опит. — Всички мъже лъжат.

— Той ми се обади и... — Защо изобщо се оправдаваше пред Кейн Морън? Та той дори не ѝ бе приятел. Беше само един нафукан тийнейджър на прага на мъжествеността, а самочувствието му бе голямо като планината, в която живееха.

— И отложи срещата ви.

— Ще се видим по-късно.

Някаква емоция проблесна в очите му за част от секундата, но изчезна толкова бързо, че Клеър не беше съвсем сигурна дали не си е измислила болката и страданието, които ѝ се стори, че долавя в погледа му. Морън беше здрав като бик, жилав и издръжлив, костелив орех, неподвластен на страсти и емоции и закален срещу обиди и душевни рани; объркано дете, орисано да се превърне в криминален престъпник. Или поне така смятаха баща ѝ и другите мъже, с които той всеки вторник играеше покер в кабинета си. Но това момче, което седеше от другата страна на масата, което държеше китките ѝ с топлите си груби ръце, този възмъжаващ тийнейджър не беше по-лош от нея самата. Сърцето ѝ се преобърна докато се опитваше да си представи какво ли ще е усещането, ако целуне тези тънки, изкривени в перманентна цинична гримаса, устни. Смутена от странния обрат на мислите си, тя бавно издърпа ръцете си.

— Аз трябва да тръгвам. — Прекалено остро усещаше присъствието му; беше като омагьосана от близостта му.

— Пица за Браун — извика по микрофона един от сервитьорите. Касовият апарат непрекъснато подрънкваше, посетителите разговаряха и се смееха на висок глас, от скритите говорители се носеше едно старо парче на Бъди Холи, но Клеър не чуваше нищо от цялата тази врява, оглушена от силните удари на полудялото си сърце.

Той се изправи, дръпна за последно от цигарата си и я загаси в пепелника.

— Искаш ли да се повозим с мотора? — попита я, обгърнат от облак дим.

— Не, аз трябва да тръгвам...

— И къде ще отидеш? Ще се прибереш у дома и ще чакаш Тагарт да ти звънне по телефона?

— Не, но...

— Само ще се повозим, Клеър.

— Зная.

Очите му, засенчени от дебели вежди, предизвикателно проблеснаха.

— Не смятам...

— Както желаш. — Облече коженото си яке и вдигна яката му.
— Е, какво решавааш?

Защо пък не? Как можеше да е сигурна, че в този момент Харли не е с Кендъл или с някое друго момиче? Преглътна бързото *не*, което се канеше да изрече.

— Добре — най-после прие тя, тръсна глава и косата ѝ се разпиля по раменете ѝ.

На лицето му се появи опасна усмивка. Хвана я за ръката.

— Хайде, да вървим.

Излязоха от пицарията, прекосиха паркинга и спряха пред големия му черен мотор с лъщящи хромирани части. А Клеър вече бе започнала да изпитва колебания. Какво щеше да стане, ако някой ги видеше заедно? Ами ако случайно катастрофират? Ако Кейн я заведе някъде и откаже да я върне обратно до десет и половина? И какво изобщо знаеше за това момче? Че е хулиган, заподозрян за повечето престъпления, извършвани в малкия градец? Че има баща инвалид и изпитва непреодолимо желание да се махне далеч от Шинуук? И че тя инстинктивно усещаше, че той не е толкова лош, колкото го описваха.

Отпъди всичките си съмнения и страхове, седна зад него на мотора и обви ръце около кръста му. Огромната машина се закашля, после изрева и запали.

— Дръж се — извика през рамо Кейн и тя зарови лице между лопатките на гърба му. Обгърна я миризмата на кожа и цигарен дим.

Изпод гумите на мотора се разхвърчаха малки камъчета от чакъла, с който бе настлан паркинга.

Само след няколко секунди те се включиха в рехавия поток от превозни средства, които напускаха града. Понесоха се бързо край неоновите надписи на барове и мотели. Фаровете на движещите се срещу тях коли ги осветяваха само за миг, след което изчезваха, потънали в мрака зад тях. В главата ѝ отекваше бръмченето на мотора — ниско в началото и все по-силно и по-пронизително с увеличаването на скоростта. Само след миг градът остана зад тях и те се понесоха с бясна скорост по пътя. Очите на Клеър се пълнеха със сълзи, а вятърът, който я блъскаше в лицето и рошеше косата ѝ, веднага ги отвяваше в мрака.

Това е лудост, помисли си тя. Трябва да е била откачена да се съгласи на това лудо препускане в лунната нощ. Въпреки това обаче се чувстваше свободна и безгрижна както никога преди. Минаха край портите от ковано желязо на „Стоун Илахий“ — курорта, който беше собственост на баща ѝ. Клеър се облегна на гърба на Кейн, освободила се напълно от чувството на вина заради тази разходка. Кейн, беден и непокорен, твърдоглав и циничен, бе толкова различен от Харли Тагарт, че изобщо не можеше и дума да става за някакво сравнение между двамата.

Нарушавайки закона, те изминаха известно разстояние по плажа, след което отново излязоха на пътя и поеха нагоре през тъмната гора. Огромните дървета, разперили клони над главите им, не пропускаха лунните лъчи. Единствената светлина идваше от фара на мотора, който подскачаше нагоре-надолу по стесняващия се път. Кейн намали скоростта, когато асфалтът изведнъж свърши, и поеха по настлана с чакъл пътека.

— Къде отиваме? — попита Клеър със задавен от вятъра глас. Идеята за тази разходка вече не ѝ се струваше чак толкова добра.

— Ще видиш.

Моторът бавно мина между ръждясалите стълбове на неизползваема вече порта, осигурявала достъп към изоставен горски път, след което започна да се изкачва нагоре в планината. Кейн внимателно караше по коловозите на стария каменист път, криволичещ сред цели райони с потъмнели от дъждовете, загниващи пънове, които стояха като призрачни стражи по хълмовете, обрасли някога с вековни

дървета. Целият дървен материал от района бе изсечен и извозен надолу към града, а хълмовете тъмнееха около тях — голи и обезобразени. Сърцето на Клеър биеше силно, а в душата ѝ започна да се прокрадва страх. Допуснала бе ужасна грешка като се бе съгласила да тръгне с него.

Моторът с вой се изкачи до самия връх на един хълм, на който се извисяваше самотна ела, опазила се кой знае как от резачките на дърварите. Кейн намали и спря.

— Знаеш ли къде сме? — попита той, хвана я за ръка и я поведе към една широка скала, от която се разкриваше прекрасна гледка във всички посоки. Ниско долу видяха проблясващите светлини на Шинуук. На запад се виждаха няколко огъня на къмпингуващи по плажа младежи и разменената повърхност на океана.

— В планината сме. Това вероятно е някакъв неизползваем вече дърводобивен участък...

— Собственост на баща ти е.

— О! — Защо гласът му прозвуча толкова зловещо?

— Ела насам. — Обви ръка около кръста ѝ, подпря брадичка на рамото ѝ и посочи със свободната си ръка към един напълно оголен хълм, върху който не растеше нито едно дърво. — Точно там баща ми е претърпял злополуката, превърнала го в инвалид за цял живот.

Стомахът на Клеър се сви. Въпреки топлата звездна нощ и топлината на тялото му, тя почувства силен хлад в душата си. Ледена тръпка пробяга по гръбнака ѝ.

— Доведе ме тук, за да ми покажеш къде точно е пострадал баща ти?

Не ѝ отговори нищо. Свали ръка от кръста ѝ и седна на самия край на скалата. Разтършува се из джобовете си за нов пакет цигари, затвори очи и вдигна глава, сякаш се опитваше да проясни мислите си.

— Понякога се качвам тук, горе, за да размишлявам на спокойствие. — Пъхна една цигара „Кемъл“ в устата си, драсна с кибритена клечка по грапавата повърхност на скалата, фосфорният ѝ край припламна и Кейн запали цигарата си. Малкото пламъче освети за миг суровите черти на лицето му. Той вдиша дълбоко лютивия дим.

— И за какво размишляваш? — осмели се да попита тя.

Кейн загаси кибритената клечка и се усмихна. Белите му зъби проблеснаха в тъмнината заедно с червеното пламъче на цигарата.

— Понякога си мисля за теб.

Тя шумно преглътна.

— *За мен?*

— От време на време — призна й той. Край тях цареше непрогледна тъмнина, но очите му все пак успяха да намерят нейните.

— А ти не си ли мислиш понякога за мен?

Застанала близо до мотора, Клеър нервно разтърка палци във върховете на другите си пръсти.

— Ами аз... опитвам се да не го правя.

— Но не успяваш.

— В повечето случаи, не — призна си тя и се почувства като предател.

— Записах се в армията.

— Какво? — Сърцето й замря неподвижно. Думите му сякаш продължиха да отекват сред смълчаната планина. Какво си направил?

— Записах се в армията. Вчера.

— Защо? — Една малка част от нея сякаш умря, попарена от тази новина. Онази част, която Клеър предпочиташе да не анализира в дълбочина. Той щеше да заmine... Не че наистина й пукаше, но без него градът вече нямаше да е същият.

— Защото настъпи моментът да го направя.

Тя прехапа устни.

— Кога... Кога заминаваш?

Кейн сви рамене и дръпна силно от цигарата.

— След няколко седмици. — Загледа се някъде на запад, праметнал ръка върху едното си коляно. — Седни — без следа от усмивка я подкани той. — Не хапя... Е, поне не и на първа среща.

— Това... това не е среща.

Не възрази. Продължи да пуши мълчаливо, но Клеър знаеше, че мислено я нарича *лъжкия*.

— Ти май си мислиш, че се страхувам от теб — осмели се да подхвърли тя.

— Би трябвало да се страхувам.

— Защо? — Нервна като уплашено жребче, готово всеки момент да хукне през глава, тя се приближи до ръба на скалата и седна до Кейн.

— Имам лоша репутация. Или поне така твърдят хората. — Замисленият му поглед се спря върху устните ѝ и тя за миг си помисли, че белите ѝ дробове изведнъж са отказали да функционират. — А ти се ползваш с добро име, Клеър. Поне за момента. — Смачка цигарата си в прахоляка до него.

— Не смятам, че тази наша среднощна разходка ще промени това. — Клеър седна до него, опитвайки се да си внуши, че изобщо не е нервна, че ръцете ѝ се потят от влажния и лепкав въздух, а сърцето ѝ просто така, без видима причина, бе решило да ускори ритъма си.

— Струва ми се, че ми вярваш повече отколкото би трябвало.

— Не мисля така.

Отново не ѝ отговори. Погледна я изпитателно и кръвта ѝ пламна. Лекият вечерен ветрец погали лицето и разроши косата ѝ. Не спираше да се пита как щеше да се почувства, ако този непрокопсаник решише да я притисне към себе си и да я целуне. Мислено си представи как затваря очи и се отдава на ласките му. Само дето това никога нямаше да се случи. Защото тя обичаше друг.

— Защо ме доведе тук? — задъхано попита Клеър и се стресна от собствения си глас.

Той се намръщи и без да я докосва продължи напрегнато да изучава лицето ѝ.

— Беше грешка.

— Защо?

Кейн въздъхна, излегна се назад, подпря се на лакти и изви глава, за да я погледне в очите. За пръв път си позволи да смъкне нафуканата маска, която носеше на лицето си, и Клеър видя неописуемата болка, разкривила чертите му.

— Ти все още не разбираш, нали?

— Да разбирам какво?

Той здраво стисна зъби.

Тя обаче не възнамеряваше да му позволи да мълчи.

— Ти започна, Кейн — напомни му Клеър. — Ти ме убеди да дойда тук с теб.

— Не се наложи да те убеждавам кой знае колко много, нали? Не може да се каже, че съм те *заставил* да тръгнеш с мен.

Наведе се към нея и Клеър преглътна, за да навлажни внезапно пресъхналото си гърло.

— Признай си, Клеър, че тръгна с мен само защото искаше да разбереш що за човек съм и кое ме кара да върша нещата, които се говорят за мен. Отегчена си до смърт от твоя скучен и абсолютно предсказуем живот, писнало ти е да правиш само онова, което се очаква от теб. Точно затова се захвана с Тагарт — за да се опънеш на баща си. Само че сърцето ти май не се разкъсва от любов по Харли Тагарт, нали?

— Не намесвай Харли в този разговор! — Глупавото ѝ сърце блъскаше като обезумяло в гърдите ѝ.

— Защо? Боиш се, че той може да разбере, че го смяташ за скучен и елементарен?

— Той не е... — Клеър прехапа език. Опитите ѝ да защити Харли нямаше да променят нищо. Освен това Кейн изопачаваше думите ѝ, манипулираше целия им разговор. — Ти ме доведе тук, Кейн, и аз искам да зная защо. Отговори ми без се опитваш да подлагаш на психоанализа причините, поради които се съгласих да тръгна с теб.

Той повдигна скептично едната си вежда.

Без да си даде време да помисли, Клеър се присегна, стисна с две ръце кожените ръкави на якето му и почувства как мускулите на ръцете му се сковаха. Той бавно погледна ръцете ѝ, после очите му се преместиха нагоре към лицето ѝ и Клеър за пореден път установи, че не може да диша, прикована под напрегнатия му поглед. По тялото ѝ изби пот.

— Играеш си с огъня, принцесо — предупреди я той и се премести по-близо до нея. В тъмния му поглед проблесна обещание за забранени удоволствия.

Клеър нервно облиза устни и той простена.

— Само след две минути сигурно ще съжалявам за това — заяви Кейн. Лицето му беше толкова близо до нейното, че тя долавяше тютюневия аромат на дъха му, виждаше колебанията, замъглили очите му. — Но тъй като, така или иначе, заминавам, предполагам, че е време да ти призная истината.

Клеър цялата трепереше. Боеше се от онова, което можеше да ѝ каже, но в същото време отчаяно копнееше да го чуе.

Двете му силни ръце я хванаха за раменете, пръстите му свирепо се впиха в плътта ѝ.

— Това е единственият път, когато ще ме чуеш да ти го казвам. Никога няма да го призная пред когото и да било. Разбра ли?

Тя кимна.

— Дяволската истина е, че те обичам, Клеър Холанд — безизразно заяви той. — Господ ми е свидетел, че не го искам. Всъщност, дори се мразя заради чувствата си към теб, но не мога да направя нищо по въпроса. Любовта ми към теб е по-силна от мен.

Клеър замръзна неподвижно. Не можеше да говори. Не смееше да помръдне. Приличаше на сърничка, заслепена от фаровете на идваща срещу нея кола. Сърцето ѝ биеше оглушително. Крадешком погледна към устните му, като се чудеше дали да изчака да я целуне, или тя да притисне нетърпеливите си устни към неговите.

— Има и още нещо, което би трябвало да знаеш. Ако беше моя, нямаше да те карам да ме чакаш по цял ден. Харли Тагарт е глупак, а ти си по-глупава и от него, щом му позволяваш да се държи с теб по този начин. И знаеш ли защо те наричам принцеса? Защото вярвам, че всички трябва да се отнасят към теб като към кралска особа.

— О, господи — прошепна тя, осъзнала, че нейният спокоен, подреден свят изведнъж се бе разбил на безброй парченца. *Кейн Морън я обича?*

— Да, и аз се чувствам по същия начин. Дяволска каша, не мислиш ли? — Кейн я пусна и тя също отдръпна ръцете си. — Хайде, Клеър, ще те върна при колата ти. — Лицето му беше твърдо като гранит. — Не искаме да караме Харли да те чака, нали?

Рязко се изправи и тръгна към мотора.

— Кейн...

Закова се на място и погледна през рамо. Тя преглътна мъчително.

— Аз... ами не зная какво да кажа.

— Не казвай нищо. Не искам лъжи. Нито пък извинения. Просто не казвай нищо. — Преметна крак и седна на мотора. Завъртя ключа и изрита педала. Огромният двигател изръмжа и бръмченето отекна нагоре по хълмовете. — И за двама ни ще е по-добре, ако просто замълчиш.

Тя обаче не беше толкова сигурна.

С пресъхнало до болка гърло Клеър се изправи, несигурно се приближи до мотора и седна зад Кейн. Беше толкова естествено и

толкова истинско — да обвие ръце около кръста му. Стори ѝ се, че го чува да казва:

— Нека се опитаме да забравим, че тази нощ е съществувала.

Тя обаче не беше сигурна, че ще може да забрави. Знаеше, че ще скъта случилото се през тези няколко часа дълбоко в душата си и ще го помни докато е жива.

Мотоциклетът с рев се понесе надолу по хълма, а Клеър с все сила се притисна към гърба на Кейн. Даваше си сметка, че това вероятно беше последната ѝ възможност да почувства допира на тялото му.

---

[1] По Фаренхайт. — Бел.ред. ↑

4.

Уестън свали грота, закрепил утлегара и почувства върху лицето си хладните океански пръски. Имаше мигове, в които изпитваше огромна наслада от плаването. Обичаше да се носи сам сред необятния океан, да се полюлява върху вълните, да предизвиква с дързостта си природните стихии. Тази вечер обаче не изпитваше нищо подобно.

Светлините на яхтклуба се отразяваха в тъмните води. Уестън запали двигателя, прекосил залива и насочи лъскавата яхта към котвената стоянка. Завърза я с опитността на изкусен мореплавател, помисли си да се обади на Кристъл, но веднага се отказа от тази идея. Тя беше пламенна и всеотдайна; момиче, готово на всичко, за да му достави удоволствие. Само дето го отегчаваше до смърт. Имаше нужда от ново предизвикателство. И от ново завоевание.

Уестън обаче знаеше, че дори и това не би му донесло успокоение, не би задоволило нагона му. И тази мисъл го потискаше. Не желаше да се занимава с поредното лесно завоевание, със следващото невинно момиче. Не го блазнеше дори и мисълта за Кендъл, в случай че тя решише да приеме предложението му. Господи, бе постъпил с нея като истински негодник — престорил се, че е тласкан от благородни подбуди, той й бе предложил да я изчука и да й направи бебе. Голата истина обаче бе съвсем друга — просто му се искаше да изпробва вкуса на рошовото й котенце. Освен това го привличаше възможността да стане баща на едно дете, което Харли ще трябва да отгледа като свое — сценарий, напълно съответстващ на перверзната му същност. В резултат на това Кендъл ще му бъде задължена до гроб, а той ще си осигури дългосрочно надмощие над оня глупав задник, брат му.

Заклучи кабината и осъзна, че желанието му да притежава Кендъл изобщо не може да се сравни с неистовата страст, с която копнееше за някоя от дъщерите на Холанд.

Защо ли? Защото вече почти двадесет години баща му не спираше да говори за тях като за врагове и категорично забраняваше на

синовете си да се доближават до красивите, но покварени и порочни щерки на Дъч Холанд.

Само че това ги правеше още по-интересни в очите на Уес. А сега, когато Харли проявяваше дързостта да се среща открито с Клеър, Уестън просто не виждаше защо и той да не се подчини на инстинктите си. О, той бе наговорил цял куп глупости на Харли и го бе заплашил, че баща им ще го изключи от завещанието си. Уестън обаче знаеше, че старецът никога не би стигнал чак до такива крайности. А и той самият никога не би направил нещо, с което да застраши позициите си на основен наследник. Твърде много години бе посветил на това. Научил се бе да играе по свирката на Нийл, постигнал бе забележителни успехи във всяко едно начинание и не можеше да допусне всичките му усилия да отидат на вятъра. Нийл Тагарт никога не бе прикривал факта, че Уестън е неговият любимец и, като такъв, ще наследи лъвския пай от семейното богатство. Затова Уестън никога не би проиграл благоразположението на баща си.

Но какво ще стане ако онзи син предяви някакви претенции? Непризнатият син на Нийл? Копелето?

Когато Уестън спомена пред баща си, че този стар слух отново надига грозната си глава, Нийл се закле, че всичко е лъжа и хвърли вината върху Дъч Холанд. Поради някаква неизвестна причина Дъч мразеше Нийл и не би се спрял пред нищо в опитите си да го съсипе.

Уестън се поуспокои, поне за момента, и открадна от офиса на баща си в Портланд едно копие от завещанието му. Нийл току-що бе променил документа, но не бе предал сина си. Когато баща му един ден гушнеше букетчето, Уестън щеше да започне живота си на чисто.

Ако дотогава не прецака всичко. Не, нямаше да го направи. Беше твърде прозорлив и не би допуснал да се издъни. И въпреки това целият пламваше от желание само при мисълта за Миранда Холанд. Какво ли не би дал, за да прекара една нощ с тази леденостудена жена с остър като бръснач език? Само една нощ, в която да ѝ покаже какво означава пламенна, яростна, първично животинска страст. Беше добър любовник. Можеше да ѝ покаже неща, които да я изпотят, да разтупкат сърцето ѝ, да я накарат да го моли за още.

Мисълта за това извика усмивка на устните му. До този момент тя бе отклонявала с гордо вдигнат нос всеки негов опит дори да ѝ се усмихне. И сега се възбуди само като си я представи със зачервено

лице и влажна от пот коса да го умолява да я люби и да протяга ненаситни пръсти към ципа на панталона му.

— Някой ден — едва чуто промърмори Уестън. Някой ден Миранда щеше да разбере какво може да направи с нея един истински мъж.

Усмихна се, пооправи панталона си, слезе от яхтата и напусна кея. Спря се да запали цигара под осветения неонов надпис на яхтклуба Илахий. Образът на Миранда Холанд отново се прокрадна в главата му. Мислите за нея не му даваха мира нито в океана, нито на сушата. За бога, започваше да се държи като Харли. Само че, за разлика от Клеър, която очевидно с охота споделяше леглото на по-малкия му брат, Миранда по-скоро би го заплюла, отколкото да се съгласи да разговаря с него.

Седна в колата и отново си представи какъв би бил сексът с Миранда. Висока, с дълги крака и студени като лед очи, тя с пренебрежение отхвърляше ухажванията на повечето момчета и прекарваше времето си, забила почти съвършения си нос в някоя книга. Уестън обаче усещаше, че под ледената ѝ външност се крие пламенна и страстна жена, готова да се отдаде на животинския си нагон.

Изключително умна, с остър като бръснач език, дистанцирана и недостъпна, тя се стараше да внуши на света, че цялото ѝ бъдеще вече е предначертано и в него няма място за авантюри с представителите на противоположния пол.

Макар че това беше само поза. Фалшива и твърде далеч от истината.

Уестън си припомни как миналата седмица бе проследил черното ѝ камаро. Миранда не беше сама. С нея беше Хънтър Рейли, завареният син на градинаря на Дъч Холанд. Според Уестън Райли беше пълен нещастник. Загубеняк. Миранда и Хънт вероятно се познаваха от години и тя може би просто му вършеше услуга, откарвайки го до града, но Уестън бе забелязал прекалено фамилиарния начин, по който тя го гледаше и му се усмихваше, докато Хънт, праметнал нехайно ръка през раменете ѝ, нежно разтриваше основата на врата ѝ.

— Кучи син! — измърмори той, внезапно обхванат от силен гняв. За кого се мислеше този Райли?

Господин Никой, който работеше на половин работен ден в дърводобивната компания на Тагартови. В останалото време помагаше на баща си да поддържа градината на семейство Холанд. Кръгла нула! Хънтър Райли едва бе успял да завърши гимназия и сега с много усилия се опитваше да избута и местния общински колеж.

Какво бе видяла изтънчената Миранда в този селяндур?

Жени, помисли си той, навлезе в един завой с прекалено висока скорост и гумите пронизително изсвириха по асфалта. Готов беше да се прости с част от оная си работа, само и само да го разбере.

Свалил гюрука на поршето си, той се носеше с бясна скорост по посока на „Стоун Илахий“ — курортния комплекс, който баща му презираше. Изпитваше потребност от едно добро чукане. И бе тръгнал на лов. За пореден път. Трябваше да задоволи нагона си. Не можеше да се противопостави на парещата болка между краката си. Не знаеше дали в случаи като този действаше, тласкан от невероятната си животинска сексуалност или от вродената му амбиция да бъде пръв във всичко — стремеж, станал причина за някои доста неудачни избори на партньорки. Не че това имаше някакво значение.

— Миранда — промърмори той. Тя беше неговият избор, макар че Клеър беше повече жена, отколкото бе предполагал.

Доскоро гледаше на нея като на безлична сива мишчица, но момичето бе пораснало, превръщайки се в привлекателна тийнейджърка. Беше най-атлетичната от трите дъщери на Дъч — по всяко едно време можеше да бъде видяна да язди, да гребе, да плува или пък да се катери по скалистите хълмове. Свитото, свенливо момиченце се бе превърнало в дръзко дяволче. И може би точно затова излизаше с Харли.

Харли! Какво жалко нищожество беше този негов брат... Вечно хленчеше за нещо. Не спираше да се оплаква. На Уестън му беше трудно да повярва, че наистина са братя. Харли беше прекалено чувствителен и отстъпчив и едва ли някога щеше да започне да се държи като истински мъж.

Уестън стигна до входа на „Стоун Илахий“, намали скоростта, ухили се на себе си и, подчинявайки се на някакъв внезапен импулс, мина през масивния портал на скъпия курортен комплекс. Заобиколи с колата игрището на голф и тенис кортовете и мина край оградата от гъсти, осеяни с цветове храсти, която отделяше плувния басейн от

централния паркинг на комплекса. Все още нямаше десет часа, но Уестън бе подразбрал, че старият Холанд е извън града за уикенда, така че нямаше опасност да го срещне из курорта. Що се отнася до служителите на Дъч, никой от тях не би се осмелил да изхвърли от комплекса един от членовете на семейство Тагарт.

Беше в безопасност.

Защо тогава изпитваше тревога? Защо си мислеше, че идването му тук е грешка? Огромна и непоправима.

Зави зад ъгъла и пред погледа му се разкри голямата постройка от сив камък и тъмно дърво. Цялата окъпана в светлината на невидими прожектори, пететажната сграда от камък, стъкло и кедр, се издигаше на самия край на каменистата скала в близост до плажа. Близо до входната врата имаше водопад, облян от ярка светлина, който се спускаше с глухо бучене между боровите дървета и рододендроните.

Почувствал се като натрапник, Уестън паркира колата, пусна ключовете в джоба си и се насочи към сградата. През отворените прозорци на бара долиташе музика и го примамваше като песента на сирена. Не очакваше да срещне тук някоя от дъщерите на Дъч, но пък се надяваше, че в бара може да попадне на някое благосклонно момиче. Испита слаби угризения, спомнил си за Кристъл. В ранния следобед двамата се бяха любили на яхтата, след което я бе оставил пред дома ѝ, за да може тя да отиде на работа. Кристъл беше красиво момиче с гладка, златиста кожа, тъмни очи и невероятно черна коса. Само че беше прекалено достъпна и покорна и с времето се бе превърнала в негова сексуална робиня. Само да пожелаеше нещо и тя му го даваше веднага. Готова бе на всичко. Отнасяше се към него като към свой господар и той понякога изпълняваше тази роля до съвършенство. Покорството ѝ обаче бе започнало да го отегчава. Имаше нужда от по-голямо предизвикателство, от жена с малко повече плам в душата си. Жена, която да му се опъне в началото. Да се бори с него, да се опита да го отблъсне, преди да отстъпи пред настоятелността му и да разтвори крака.

Искаше Миранда Холанд.

— И ти си същият глупак като Харли — процеди през зъби той, бутна тежката врата от масивен дъб и стъкло и се насочи към бара. Тръгна по един къс коридор, като се ориентираше по стелещия се от бара цигарен дим и по оглушителната музика.

Свиреше група от Портланд. Солистката им, облечена с прилепнала по тялото кожена мини рокличка, изпълняваше някакво джаз парче, което звучеше непознато за Уес. Твърде много солови партии за саксофон и ужасно малко басове. Уестън си избра едно сепаре — възможно най-далеч от естрадата. Барабанейки нервно с пръсти по повърхността на масата, той се загледа в кедровата ламперия на стените, цялата покрита с рибарски мрежи, плувки, препарирани риби, донесени от всевъзможни кътчета по света, както и оръжията, с които рибите са били убити. Харпуни, копия, въдици и всякакви рибарски такъми — всички те бяха накачени между телата на препарираните съомги, дълбоководни риби и акули.

Една сервитьорка с черна пола, бяла блуза и червена вратовръзка плавно се приближи до масата му.

Уестън си поръча бира и се ухили, когато момичето му поиска някакъв документ за самоличност, с който да удостовери, че е на двадесет и една години.

— Уестън Тагарт — прочете името му тя и се усмихна по-широко, разпознала фамилията. — Ей сега се връщам.

Няколко жени му се усмихнаха, опитвайки се да привлекат вниманието му, но той не прояви никакъв интерес. Бяха твърде достъпна и лесна плячка и, ако се съдеше по отчаянието в очите им, очевидно от доста време играеха тази игра по баровете.

Не, тази вечер искаше нещо по-различно. Едно лесно чукане нямаше да премахне парещата болка в слабините му.

— Заповядай, миличък — рече сервитьорката и остави чаша светла бира на масата.

Макар и леденостудена, бирата не можа да охлади пламналата му кръв. Уестън набързо пресуши чашата, започвайки бавно да осъзнава, че непозволеното му присъствие в свещената частна собственост на Дъч Холанд не му бе донесло кой знае какво удовлетворение. Очевидно се нуждаеше от по-силна тръпка. Остави една петдоларова банкнота на масата и си тръгна. Вървеше през паркинга към колата си, когато я видя — най-малката дъщеря на Дъч. Русата ѝ коса блестеше като сребро на силната светлина на лампите. *Теса*. Облечена беше с разръфани, отрязани над коленете дънки, тясна тениска и късо кожено елече, украсено с малки фалшиви диаманти, които искряха на

светлината и по нищо не личеше, че е едно от най-богатите момичета в тази част на страната.

Говореше се, че момичето обича да се шляе из града с впити шорти и тесни потничета, които подчертаваха невероятните ѝ гърди и бяха достатъчно късички, че да открият гладката кожа на загорелия ѝ корем. Понякога небрежно намяташе кожено яке на раменете си, но никога не го закопчаваше. Възползваше се от всяка възможност да демонстрира невероятната си фигура. Тази вечер не беше изключение от правилото.

Седеше на оградата край водопада, пушеше цигара и отегчено наблюдаваше падащата с грохот вода.

Това не беше жената, която Уестън желаше. Теса не беше Миранда.

Тя обаче беше на разположение в момента, а Уестън бе излязъл на лов.

— Знаеш ли, тъкмо си мислех за теб и за сестрите ти, когато изведнъж те видях — рече той, изопачавайки истината съвсем малко, и дръпна нагоре ръкавите на якето си.

Стресната от гласа му, тя рязко вдигна очи, погледна го за част от секундата и отново насочи вниманието си към разменената вода.

— Това ли е дежурната реплика, с която заговаряш момичетата?

— Казах ти самата истина.

— Да бе, а пък аз съм английската кралица.

— Не мисля. Доколкото съм чувал, тя е малко по-възрастна от теб.

Теса завъртя очи и дръпна от цигарата.

— Какво правиш тук? Мислех, че това място е забранена зона за всички Тагартови. Всеки, който носи фамилното ви име, осмелил се да мине през портала на комплекса, рискува да бъде удавен или насечен на парчета.

Уестън се разсмя. Поне не беше тъпа като мотика.

— Може би е време някой от нас да сложи край на това съперничество.

Тя отново го изгледа с невероятно сините си очи, след което сви рамене, сякаш не даваше пет пари за истинските му намерения. Демонстрираше пълно безразличие към него, а и към всеки друг член на семейството му.

— Щом така си решил.

— Чакаш ли някого? — Седна до нея на оградата. Очакваше Теса да се отдръпне по-далеч от него, но тя не направи нищо подобно. Дръпна отново от цигарата си и изпусна дима през единия ъгъл на устата си.

— Предполагам.

— Не знаеш ли?

— Точно така. Не зная. — Предизвикателно вирна брадичка, но под тази фалшиво нафукана гордост той успя, макар и само за миг, да зърне истинската неуверена и далеч по-уязвима Теса Холанд. Веднага след това тя премигна и отново надяна тежката си, непробиваема броня — броня, в която имаше съвсем малка пукнатина.

— Ще дойде ли някой да те вземе?

— Може би.

— Искаш ли да те откарам?

Тя се усмихна и хвърли фасата в осветения водопад. Угарката изцвърча и, понесена от пенливия въртоп, изчезна в дълбоките води.

— Може.

— Къде искаш да отидеш?

Теса се поколеба за секунда. След това свъси съвършено оформените си руси вежди.

— Може пък да не ми пука.

Устните му потрепнаха в усмивка. Тя очевидно притежаваше достатъчно кураж и се държеше повече от предизвикателно.

— А може би би трябвало.

— Какво предлагаш? — Гласът ѝ беше нисък и съблазнителен. Играеше си с него, а на него това му харесваше. Защото това беше игра, която той разбираше. Игра, която владееше до съвършенство. Игра, в която винаги побеждаваше.

— Ти решаваеш.

— Така ли? — Тя внезапно се изправи и праметна през рамо някаква черна чанта с ресни. Хвърли един последен, изпълнен с презрение поглед към комплекса на баща си и каза: — Добре тогава, да тръгваме. Можеш да ме откараш до Сийсайд.

— И какво има там? — попита Уестън.

Тя се усмихна в отговор и усмивката ѝ сякаш освети цялата нощ.

— А какво няма?

Харли закъсняваше. Клеър крачеше нетърпеливо по пристана, на който бе закотвена лодката на баща му, и беше готова вече да се откаже да го чака. Не само тази вечер, но и въобще. Самата мисъл за това вледени сърцето ѝ, кожата на ръцете ѝ настръхна.

— О, Харли — прошепна тя, почувствала, че сестрите ѝ с пълно право я смятат за глупачка.

Сладкият, съвършен Харли се бе променил. Напоследък се бе отдалечил от нея. Като че ли ѝ се обаждаше единствено за да промени плановите им. В началото на връзката им не можеше да ѝ се насити и нищо, ама наистина нищо, не беше в състояние да му попречи да излиза с нея. В ония дни Харли отминаваше с пълно безразличие категоричните забрани на Нийл. Предупрежденията на по-големия му брат го направиха още по-дързък, а безспирните оплаквания и упреци от страна на Пейдж сякаш допълнително подклаждаха желанието му да бъде с Клеър.

През онези първи няколко шеметни седмици Клеър също бе готова на всичко, за да бъде с него. Харли беше мил, внимателен и чаровен. И я обожаваше. Отказал се бе от всичко, включително и от предишната си приятелка, примирено понасяше гневните изблици на баща си и подигравките на брат си, защото я обичаше. Беше ѝ го повтарял многократно и тя му бе повярвала с цялата невинност на младото си сърце.

Само че нещата постепенно се промениха. Клеър се облегна на парапета на пристана и се загледа в черната като мастило водна повърхност, осеяна с ярките отражения на лампите, които висяха високо над главата ѝ. Потребността му да бъде близо до нея бе намаляла. Отношението му към нея се бе променило подобно на вятър, сменил неусетно посоката си.

Най-голямата ѝ грешка бе, че му позволи да я люби. Връзката им започна да се променя веднага след онзи следобед, в който пресякоха невидимата граница, превърнала ги в истински любовници. Една бариера, отвъд която се бяха заклели да не преминават.

Бяха излезли да се поразходят с лодка из езерото. Спряха в едно малко заливче на северния му бряг. Харли носеше бутилка вино, която бе отмъкнал от избата на баща си. Под топлите лъчи на лятното слънце

двамата пийнаха вино, поплуваха, полудуваха във водата, като не спираха да се смеят и да се целуват, омаяни от сладостното очарование на споделената си любов.

Клеър, която никога преди не бе близвала алкохол, се почувства замаяна и безметежно щастлива. Въздухът около тях сякаш трептеше от магията на чувствата им. Клеър се отпусна и захвърли предпазливостта си на вятъра, който нежно галеше лицето ѝ и рошеше черната коса на Харли.

Харли стана по-смел и настоятелен в ласките си. Главата на Клеър продължаваше да се върти, мислите ѝ бяха объркани и неясни. Той я целуваше все по-страстно и настойчиво, а тя, позволила му да плъзне ръце надолу по гладкото ѝ тяло, с готовност отвърщаше на ласките му. Пръстите му ловко се пъхнаха под горнището на банския ѝ костюм и само с едно бързо движение той свали оскъдната дрешка с обиграността на човек, правил това поне стотина пъти. Притисна я към себе си и започна да целува гърдите ѝ — под и над водата. Клеър цялата потрепери, кръвта ѝ кипна, подпалена от жарката вълна, заляла тялото ѝ.

— Обвий крака около кръста ми — тихо прошепна Харли, притиснал лице към тялото ѝ. Малки капчици езерна вода блестяха по миглите му. А когато тя се подчини и, обвила с крака мускулестото му тяло, се отпусна по гръб във водата, изложила голите си гърди на ласките на топлото лятно слънце, Харли прошепна задавено:

— Това е моето момиче. — После я целуна по корема. Клеър, понесла се на вълните на чувствената наслада, не възрази, когато Харли я отнесе на брега и започна страстно да целува гърдите ѝ, да я гали, докосва и милва с устни. Ласките му я подлудиха, изпепеляваща страст се надигна в самия център на женската ѝ същност. Той хвана ръката ѝ и я притисна към слабините си. Изстена от удоволствие и се закле, че ще я обича вечно. Изхлузи банския си и Клеър за пръв път видя голото му тяло. Силната му ерекция я изплаши мъничко, но Харли вече се бе заел да свали долнището на банския ѝ.

В следващия миг и двамата бяха напълно голи. Целуваха се до забрава, притиснали голите си тела, разкъсвани от непоносима болка и копнеж. Харли не я попита, а и тя изобщо не възрази, когато той я сложи да легне по гръб, раздалечи с коляно краката ѝ и с един бърз и

мощен тласък открадна девствеността, която тя така храбро бе бранила в продължение на седемнадесет години.

Последва силна болка, а също и няколко сълзи, но той ги избърза с устни, след като свърши след още три силни и бързи тласъка. Отпусна се изтощен до нея и, задъхан от преживяната сладна наслада, ѝ се закле, че ще я обича до смъртта си.

В онзи ден никой от двамата не бе възнамерявал да стигнат до края, помисли си Клеър и погали с ръка погрознелия от годините парапет. Една мършава черна котка пробяга край нея и се скри в сенките. Преди онази разходка из езерото бяха говорили по този въпрос, но и двамата се бяха съгласили, че предпочитат да изчакат да се оженят и едва след това да споделят страстта на телата си.

През онзи следобед обаче, размекнати от топлите лъчи на слънцето и отпуснати от виното, двамата се любиха, позволили на желанието и страстта да замъглят здравия им разум и да повлияят на преценките им.

Стиснала с пръсти парапета, Клеър затвори очи и отново си го представи — изпотен от усилието, с напрегнати до крайност мускули, да се усмихва триумфално, когато проникна в нея. В онзи момент и тя беше полудяла от желание, пламтеше от копнеж, който никой друг мъж не би могъл да утоли. Такава глупава, блажена в неведението си любов!

В онзи ден се заклеха да останат заедно завинаги, да се оженят, да имат деца, да излекуват раните, нанесени от враждата между семействата им. Само че Харли междувременно се промени. Вече не се усмихваше толкова искрено и като че ли искаше единствено да правят секс. При всяка тяхна среща — а те и не бяха кой знае колко през изминалите седмици — той очакваше от нея да се съгласи да се любят. Струваше ѝ се, че след онзи ден на брега на езерото Харли бе започнал да се интересува единствено от тялото ѝ.

Но това си беше чиста лудост. Та той я обичаше! *Или?*

Чу бръмченето на колата му и сърцето ѝ радостно подскочи, защото до този момент изобщо не бе сигурна, че няма отново да ѝ върже тенекия. Забързаните му стъпки отекнаха в тишината и Клеър се усмихна, когато го видя да тича към нея.

— Извинявай, че закъснях — промълви той, грабна я в прегръдките си и зарови лице в извивката на врата ѝ. — Господи,

толкова ми липсваше. — Зарови ръце в косата ѝ и въздъхна дълбоко, заглушавайки свистенето на вятъра, който духаше над залива. Сърцето ѝ се размекна и тя веднага се изпълни с опрощение. Това беше нейният скъп, любим Харли. Момчето, което обичаше с цялата си душа и сърце.

Затвори очи, притисна го към себе си, пренебрегнала всички съмнения, страхове и тревоги, които заплашваха да подкопаят любовта им.

— И ти ми липсваше — дрезгаво прошепна Клеър. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Прости ми.

Сърцето ѝ сякаш спря за миг.

— Няма какво да ти прощавам.

— О, Клеър, само ако знаеше... — Отчаянието в гласа му отекна болезнено в душата ѝ.

— Да зная какво?

Цялото му тяло се напрегна. Притискаше я толкова силно, че тя едва успяваше да си поеме дъх.

— Какво да зная, Харли?

Колебанието му продължи твърде дълго.

— Че те обичам. Каквото и да се случи, моля те, никога не се съмнявай в любовта ми.

— Харли... нищо няма да се случи — промълви Клеър, но макар да продължаваше да се притиска към него, дълбоко в сърцето си почувства хлад. Ледена буца, студена като океанските вълни през зимата, се загнезди в дълбините на душата ѝ.

— Надявам се да си права — отвърна той, вдигна глава и се вгледа в очите ѝ. — Моля се на Господ да си права...

Миранда погледна часовника си и почувства, че сърцето ѝ ускорява ритъма си. Наближаваше часът за уговорената ѝ среща с Хънтър в дървената къщичка. Устата ѝ пресъхна от напрежение.

Беше влюбена за пръв път през живота си и макар да съзнаваше, че тази връзка е пълна лудост, тъй като двамата с Хънтър Райли не можеха да се надяват на съвместно бъдеще, тя не можеше да устои на привличането, което изпитва към него. Не беше в състояние да

промени убеждението си, че той е мъжът за нея. Ако не завинаги, то поне за момента.

От доста време насам наблюдаваше страданията и терзанията на Клеър и не можеше да не си даде сметка, че и тя, също като сестра си, е поела по много опасен път, който щеше да ѝ донесе единствено болка. В продължение на осемнадесет години бе следвала неотклонно избраната от нея посока, не се бе отклонила нито за миг от правия път, изпълнена с решимост да докаже на Дъч Холанд, че, макар и момиче, по нищо не отстъпва на един евентуален наследник от мъжки пол, за каквото баща ѝ не спираше да мечтае.

Въпреки всичките си усилия обаче не бе успяла да го впечатли. Той дори не бе забелязал отчаяния ѝ стремеж да му се хареса. Годишите се бяха изнизали една след друга и Миранда скоро щеше да замине да учи в колеж.

Грабна един пуловер от леглото си, пхна чантата си под мишница и се спусна по задното стълбище.

Хънтър беше по-голям от нея и макар че бе изпаднал от последния гимназиален клас, бе успял да завърши като частен ученик и сега учеше в местния общински колеж, като едновременно с това работеше на половин работен ден в дърводобивната компания на Тагарт и помагаше на застарелия си баща да поддържа имението на семейство Холанд.

Миранда го забеляза за пръв път късно през пролетта, когато го видя заедно с баща си да разчиства храсталаците около една поляна за пикник на брега на езерото. Тя седеше на задната веранда и четеше, когато небето изведнъж се покри с облаци и тежки дъждовни капки забарабаниха по покрива.

Миранда остана на сухо на верандата, но Хънтър и баща му продължиха работата си дори и след като небесата сякаш се продъниха и истински порой се изля върху вече влажната земя. Хънтър продължи да сече дъбовите и лескови издънки, избуяли край поляната, без да обръща никакво внимание на проливния дъжд. Дъждовните капки се стичаха по брадичката му, мократа тениска залепна за гърба му. С пресъхнало от вълнение гърло Миранда се взираше в тялото му, очертано под тънката памучна тъкан, наблюдаваше ритмичното свиване и разпускане на стегнатите му мускули и стомахът ѝ се свиваше при вида на плавните му движения.

Пясъчнорусата му коса потъмня, намокрена от дъжда. В един момент той погледна през рамо, прикова я под погледа на сивите си като зимна буря очи и Миранда смутено се извърна. Неочаквана топлина плъзна нагоре по шията ѝ, някакво ново, напълно непознато чувство събуди сексуалните ѝ инстинкти и тя усети странно потрепване ниско в корема си.

През този ден не размени нито дума с него. Нито пък през следващия, когато отново седна на верандата, преструвайки се, че чете. Времето беше топло и задушно. Облаци пара се вдигаха от мократа земя, стоплена от лъчите на слънцето. Миранда седеше на верандата и не можеше да откъсне очите си от мъжа, когото бе познавала през целия си живот, но сякаш за пръв път виждаше истински.

— Ти ме наблюдаваш — подхвърли ѝ той, когато по-късно през седмицата се срещнаха в конюшната.

Миранда беше отишла да потърси Клеър, без да знае, че Хънтър е вътре и помага на баща си да ремонтира пода на празния сеновал. По-възрастният Райли не се виждаше наоколо, но Хънтър стоеше на най-горното стъпало на металната стълба и подменяше една от изгнилите дъски на сеновала.

Капки пот се стичаха по врата му и попиваха в кичурите влажна коса.

— Аз ли? — Тя вдигна очи и погледът ѝ се плъзна по дългите му крака, загорели от работата на открито и покрити със златисти косъмчета.

Разръфаните дънки, с които беше облечен, бяха отрязани високо над коленете и сякаш се крепяха върху него благодарение единствено на олющения колан с инструменти, който бе закопчал около кръста си. Останалата част от тялото му беше гола — гладка, загоряла от слънцето кожа, жилави, мускулести ръце, широки гърди, покрити с червеникаворуси косъмчета. Твърдо решена да не му дава повече поводи за подобни твърдения, Миранда побърза да отклони поглед от стройното му тяло и се загледа в тила му. Хънтър хвърли изгнилата дъска и тя се приземи точно до стълбата. *Тряс!* Вдигна се облак прах, една конска муха забръмча като обезумяла, Миранда се закашля, а Хънтър се зае да закове новата дъска на мястото ѝ.

— Няма смисъл да отричаш — продължи той. — Видях как ме наблюдаваше онзи ден, докато кастрех храсталаците.

— Не, аз...

— Стига, Миранда! Мислех си, че ти си умницата в семейството. Онази, която никога не лъже. — Говореше с нисък и провлачен глас, който я привличаше и възбуждаше, макар че думите му никак не ѝ допадаха. — Не ми казвай, че съм се лъгал...

— Моля? — Миранда цялата настръхна. За какъв се мисли той? Как си позволява да ѝ говори като на някакво потайно, вятърничаво хлапе и да намеква, че се е опитвала да го шпионира?

Той извади няколко пирона от торбичката, окачена на колана му и ги пхна в единия ъгъл на устата си. Заговори с пълна уста:

— Всички в града смятат, че ти си най-умната от трите сестри Холанд. Амбициозна и мотивирана. Нали се сещаш какво се говори? Че си най-голямото и най-отговорно дете в семейството. Ей такива неща. — Погледна надолу и се усмихна, без да изпуска проклетите пирони от устата си. — Хайде, Ранда, не се опитвай да ме убеждаваш, че не знаеш с каква репутация се ползваш в града.

— Не се интересувам от клюките по мой адрес.

— Сигурно. — Измъкна един чук от колана с инструментите.

Миранда скръсти ръце пред гърдите си и, отказала се от всякакви преструвки, погледна право в него.

— Ти май си мислиш, че ме познаваш добре?

— Не, но познавам този тип хора. — Сложи един пирон върху дъската и го удари три пъти с чука. *Бам! Бам! Бам!*

— Аз не принадлежа към никакъв тип.

— Така ли? Хайде, признай си, че ти доставя удоволствие да гледаш как работниците на баща ти се трепят, докато ти се размотаваш и чакаш да изсъхне лакът на ноктите ти. — Погледна я през мускулестото си рамо. Погледът му беше обвинителен, но и необикновено привлекателен и вълнуващ.

— Знаеш ли какво? Ти си просто поредният арогантен, самовлюбен негодник. Такива като тебе с лопата да ги ринеш в този град.

— Ти ме наблюдаваше.

— Значи съм допуснала грешка.

— Естествено.

Зае се отново с работата си и заби още един пирон в дъската. Гладките мускули на гърба му подскачаха при всяко негово движение.

— И, за твое сведение, не съм негодник.

— А пък аз не съм егоистична богата кучка.

Ниският му смях отекна в конюшната.

— Не си ли?

— Не, не съм. — Миранда се запъти към вратата. Изведнъж той скочи от стълбата и се приземи точно пред нея.

Стресната, тя неволно отстъпи назад. От него се носеше миризма на пот и мускусен афършейв. Беше толкова близо до нея — полугол и дяволски съблазнителен, че тя за миг сякаш спря дори да диша.

Острите черти на скулестото му лице се смекчаваха единствено от наболата златиста брада и от сивите му очи, които в полумрака на конюшната проблясваха като оксидиран метал. Взираше се в нея толкова напрегнато, че ѝ се прииска да избяга. Само че нямаше накъде да отстъпва — гърбът ѝ вече бе опрял в една от дървените подпори на сеновала. Освен това Миранда не желаше да му достави удоволствието да я види как плашливо се дърпа назад. За нищо на света! Продължи да стои пред него, макар че стомахът ѝ се преобърна, когато погледът ѝ се спря на устата му и на белите зъби, които се показваха между твърдите и опасно съблазнителни устни. Облиза собствените си устни, а той пристъпи още по-близо и голото му тяло почти докосна върховете на гърдите ѝ.

— Чух, че искаш да станеш адвокат.

— Точно... точно така.

Плоските зърна на гърдите му бяха почти скрити сред къдравите косъмчета на гърдите му. Стегнатите му коремни мускули потрепваха при всяко негово вдишване и издишване.

Коленете ѝ изведнъж омекнаха.

— Имаш големи амбиции, а?

— Не... да, предполагам.

— И какво се опитваш да докажеш?

Въпросът му я прониза болезнено. Вдигна очи към неговите и видя, че той вече не ѝ се подиграва, а е просто любопитен. Зениците му бяха леко разширени и Миранда предположи, че и той, също като нея, е подвластен на сексуалното привличане помежду им.

— Нищо. Не ми се налага да доказвам каквото и да било.

— Но искаш да го направиш. — Вдигна ръце и ги подпря на стълба зад гърба ѝ, приковавайки я между тях. Не направи обаче

никакъв опит да я докосне.

— Да.

— Защо? Надяваш се, че тогава баща ти ще престане да се оплаква от съдбата, лишила го от синове?

— Не зная — отвърна тя, но гласът ѝ потрепери от изречената лъжа. Разбира се, че искаше да докаже на Дъч Холанд, че струва не по-малко от всеки син, който би могъл да има.

— Или защото искаш да докажеш себе си в един предимно мъжки свят?

— Просто искам да дам най-доброто от себе си.

— И заради това си готова да се лишиш от всички простички удоволствия на този свят?

— Ти не знаеш нищо за мен.

— Зная, че внимаваш много какво точно ядеш, редовно играеш каланетика в стаята си, четеш всичко, което, според теб, ще обогати кръгозора ти и се стараеш отчаяно да докажеш, че си всичко онова, което Дъч би желал от децата си.

— Откъде знаеш...

— Аз също те наблюдавам.

Гърлото ѝ се сви и тя се запита дали не бе надничал през прозорците на стаята ѝ нощем. Дали не я бе видял да разглежда тялото си, да докосва гърдите си, да гали корема си и да копнее за мъжка ласка.

— Нямах право...

— Така е, нямам. Само желание. Същото като твоето.

— Не изпитвам никакво же...

— Не лъжи!

Беше толкова близо до нея; в конюшната беше тясно и задушно.

— Махни се от пътя ми.

— Ако наистина смяташ да си изкарваш хляба като адвокат, трябва да се научиш как да се държиш с хората. Само с обиди и спорове няма да се получи. Понякога са нужни и комплименти. — Свали поглед към гърдите ѝ, които бързо се издигаха и спускаха под тънката материя на ризата ѝ.

— О, започвам да разбирам — присмя му се тя, неспособна да прикрие язвителността, която напираше в гласа ѝ. — Това очевидно е нещо като тест. А ти се изживяваш като учител.

— Не, просто се опитвам да водя някакъв разговор.

За миг очите му се спряха върху устните ѝ и част от нея — онази част, която се измъчваше от желаниа и копнежи — цялата потрепери в отговор. В този момент Миранда го мразеше, но едновременно с това изпитваше привличане, което, колкото и да не ѝ се искаше да си го признае, докосваше някаква първична струна в душата ѝ.

— Намери си някой друг, който да проявява интерес към онова, което имаш да му кажеш.

— *Ти* проявяваш интерес.

— Не мисля така.

Усмивката му говореше, че не ѝ вярва. Отстъпи встрани. Миранда понечи да мине край него, но той я хвана за китката. Само с едно бързо движения я завъртя към себе си и я обгърна със силните си, твърди като скала мускулисти ръце. Миранда не можеше да помръдне. Едва успяваше да си поеме дъх, а сърцето ѝ биеше толкова бързо в гърдите ѝ, че се уплаши да не вземе да припадне.

— Недей...

Устните му се впиха в нейните. Целувката му, настойчива и продължителна, я остави без дъх. Целуваше я така, сякаш искаше да я накаже за изречените от нея думи. Миранда се опита да се бори, макар да съзнаваше, че усилията ѝ са напразни. Разумът ѝ отчаяно ѝ нашепваше да се освободи от прегръдката му, но онази непозната, току-що разпъпила, разпътно женствена част от нея отчаяно копнееше да отвърне на целувката му, да почувства безумното вълнение, съпътстващо истинския, разкрепостен секс.

Ръцете му бяха големи и силни, тялото му, сгорещено и влажно от потта, ухаеше на мъж и стърготини. В гърлото му се зароди глухо стенание, езикът му облиза устните ѝ и ги разтвори без всякакви усилия.

— Ето че проявяваш интерес — прошепна той в разтворената ѝ уста и изведнъж я пусна. — Когато станеш достатъчно жена, за да си го признаеш, обади ми се.

Миранда се измъкна със залитане през вратата и енергично поклати глава.

— Можеш да си изгниеш в ада докато чакаш това да се случи.

— Не мисля така.

Беше се оказал прав, по дяволите! Избягваше го в продължение на две седмици след това. Правеше се, че не го вижда и бързаше да се отдалечи всеки път щом го зърнеше близо до себе си. Умът ѝ обаче всеки път се връщаше към онази единствена целувка в конюшната, сърцето ѝ неволно ускоряваше ритъма си и тя цялата се обливаше в пот.

Нощем лежеше в леглото си със сгорещено от лятната жегата тяло и мислеше за него. Мислеше за него и през деня, докато се опитваше да чете за вечерните курсове, които посещаваше в местния колеж — още едно място, на което не можеше да не се сблъска с него.

След две седмици изостави всякаква съпротива и захвърли гордостта си на вятъра. Вдигна телефона и му се обади. Вечерта прекараха часове наред на плажа. Газеха в плитката вода и гледаха пенливите вълни, които се разбиваха в пясъка. Той дори не я докосна.

Същото се случи и на следващата им среща, както и на последващата. Хънтър се държеше така, сякаш онази целувка беше единствената ласка, която възнамеряваше да сподели с нея. Най-накрая Миранда го хвана за китката, килна глава на една страна и въздъхна.

— Боиш ли се от мен?

Той се разсмя. Дълбок, гърлен смях, който отекна дълбоко в душата ѝ.

— Да се боя? Не ставай смешна!

— Но... — Почувства се като глупачка. Какво можеше да му каже? Той стоеше, подпрял се на бронята на колата ѝ. Беше горещо, слънцето светеше ослепително. Миранда беше паркирала в едно уединено кътче на плажа, отдалечено на няколко мили от курортния комплекс на баща ѝ.

— Какво *но*?

— Ние никога... ами, ти знаеш.

— Не мога дори да предположа — бавно отвърна той, но на устните му се появи едва забележима усмивка.

— Не ми се прави на срамежлив, Хънтър.

— Говори тогава направо. Какво имаш предвид?

Тя преглътна и безсилно отпусна ръка, неспособна да намери подходящите думи.

— Хайде, адвокате — предизвикателно подхвърли той. — Щом вярваш, че можеш да станеш първокласен юрист, би трябвало да

можеш да изразиш с думи всяка своя мисъл.

— Ти изобщо не ме докосваш — изтърси тя и почувства, че лицето ѝ пламна от срам.

— И това те притеснява? — Зачака отговора ѝ, като междувременно си играеше със златния си пръстен с ониксов камък.

Прииска ѝ се да излъже, но не го направи.

— Да, така е.

— Може пък да си мисля, че си недосегаема.

— Не, има нещо друго. Какво е то, Хънтър?

Той я изгледа от главата до петите, а след това, процедил някаква ругатня през стиснатите си зъби, я сграбчи и я притисна към себе си. Жадните му устни се впиха в нейните, големите му длани се плъзнаха по гърба ѝ, а тя се разтопи в ръцете му, тялото ѝ се нагоди към неговото, устните ѝ отвърнаха на целувката му със същата настоятелност и пламенна страст, които очевидно изгаряха душата му. Миранда разтвори устни, пое езика му и цялата се притисна към него, изгаряща от желание да почувства допира на силното му тяло.

Океанските вълни с трясък се разбиваха в брега, ситният пясък лепнеше по краката ѝ, жаркото слънце палеше гърба ѝ, а Миранда се чувстваше така, сякаш те двамата бяха единствените живи хора в цялата вселена.

— Това... това ли искаш? — попита я той и отмести кичур коса от бузата ѝ.

Искам да ме любиш, трескаво си помисли тя.

— Да.

— А това? — Целуна я отново. Пъхна едната си ръка под блузата ѝ и докосна гърдите ѝ.

— Д-да.

Пръстите му проникнаха под памучната чашка на обикновения ѝ сутиен и леко погалиха зърното ѝ.

Дъхът ѝ изведнъж заседна в гърлото ѝ, сладостна болка сгръстомаха ѝ.

— Още ли? — дрезгаво попита Хънтър.

— Да... Не. Ооо... — Облегнал се на колата, той леко помръдна, разкрачи крака и я притегли между тях. Късите ѝ шорти се притиснаха точно към ципа на дънките му, под който напираше силната му възбуда. Целуна я отново и разкопча сутиена ѝ. Гърдите ѝ се залюляха

свободно. Ръцете му — неговите груби и горещи ръце, изведнъж се плъзнаха по цялото ѝ тяло. Докосваха, галеха, милваха.

— Това може да донесе много неприятности — промълви той, докато се занимаваше с ципа на рязаните си дънки.

— За теб?

— Не, *за теб*.

— О! — Целуна го с нетърпеливото очакване на девственица, опиянена от първия си истински опит да се люби с мъж.

— Ако продължаваме така, ще настъпи момент, в който просто няма да мога да спра.

— Не спирай тогава. Никога...

— О, Ранда! — Целуна я отново. Устните му бяха настойчиви, пръстите му ласкаво галеха голия ѝ корем. И тогава, изведнъж, той рязко я отблъсна от себе си. — Не! — изръмжа Хънтър по-скоро на себе си, отколкото на нея. — Не, не, *не*! От това няма да излезе нищо добро.

— Ка... какво? Разбира се, че ще излезе.

— Ти нищо не схващаш, нали? — Той поклати глава и безсилно прокара пръсти през косата си. — Ти и аз... разделят ни толкова много неща, Миранда, и ние не можем да направим абсолютно нищо, за да променим това.

— Не разбирам.

— Ще разбереш — отвърна той и, присвил очи, се загледа към хоризонта.

Миранда обаче не желаше да отстъпи. Започна да го умолява, превръщайки се в едно от момичетата, които ненавиждаше — онези, които не оставят момчетата на мира и не спират да ги преследват. Смелостта и безсрамието ѝ дадоха резултат. Той ѝ обеща, че ще продължи да се среща с нея, но постави едно условие — да запазят връзката си в тайна.

— Нямам никакво желание да се сблъскам с гнева на баща ти, ако той разбере за нас — рече ѝ Хънтър, докато двамата седяха сами край потока. — Нямам нищо против да получи инфаркт заради Тагарт и сестра ти, но не желая името ми да бъде намесвано по какъвто и да било начин.

— Защо?

— Защото цялата ситуация е дяволски заплетена, затова. Моля те да ми повярваш и да ми се довериш.

И тя го направи. Никой не знаеше, че двамата се виждат. Продължиха да се срещат тайно, а цялата тази потайност придаваше допълнително очарование на романтичната им връзка.

Докато шофираше към дървената къщичка в северния край на имението, Миранда си мислеше, че този път сигурно щяха да се любят. На няколко пъти почти бяха стигнали до момента, от който нямаше връщане назад, но Хънтър винаги успяваше да се овладее и да се отдръпне. С времето Миранда бе започнала да му се доверява изцяло. Загледана в звездите, изпъстрили тъмното небе, тя си помисли, че този път може и да не успеят да се въздържат. Тази мисъл обаче изобщо не я притесняваше.

Зави по обраслата алея към къщата и чу как изсъхналите бурени драскат по дъното на колата ѝ. От двете страни на алеята избуялата трева стигаше до прозорците на камарото. Във въздуха се носеше сладостният аромат на розовите храсти, които, подивели и неподкастрирани, се виеха редом с малиновите шубраци, които растяха в тази част на Орегон.

Никой не живееше вече в дървената къщичка. Била е построена преди голямата къща, още в началото на века, и сега бе напълно забравена от всички. Бодливите малинови храсти бяха плъзнали по парапета на верандата, няколко тухли от комина липсваха, но вътре беше топло и сухо и макар температурата навън да беше някъде около 65 градуса, през прозорците се виждаха пламъците на запаления огън.

Хънтър я очакваше.

С разтуптяно сърце Миранда се изкачи бързо по стълбите и натисна бравата на вратата.

— Закъсня. — Гласът му я изненада, защото не бе чула стъпките му на верандата. Подскочи от уплаха, но в следващия момент почувства силните му ръце, които собственически обгърнаха тялото ѝ.

— Ти си подранил.

— Нямах търпение.

— Така ли? — Тя се разсмя, а той я вдигна на ръце и блъсна с крак вратата. Подобно на младоженец, който пренася булката си през прага на новия им дом, Хънтър я целуна и влезе вътре. Зави ѝ се свят, когато внимателно я положи върху старото желязно легло, застлано със

завивки, които бе донесъл от дома си. Огънят прасеще в камината и пламъците му бавно поглъщаха големите, покрити с мъх пънове. Миранда вдигна очи и погледна мъжа, когото бе започнала да обича.

Абсолютно непредсказуем, той можеше да бъде невероятно жесток и неописуемо мил. Беше я научил да стреля с лък и да прави жабчета по водната повърхност. Доверил ѝ бе, че момчетата на четиринадесет години проявяват интерес единствено към храната, но на шестнадесет вече копнеят да изчукат всичко, което мърда. Не понасяше глупаците и категорично отказваше да се среща с нея открито.

— Няма смисъл да развързваме езиците на хората — повтаряше ѝ той. — Повярвай ми, не ти трябва да се превръщаш в основна тема на разговорите им.

— Нямам нищо против — обикновено възразяваше тя, но той не искаше и да чуе за това. Тези спорове бяха единственият повод за напрежение помежду им.

И сега, докато лежеше в ръцете му, загледана в скулестото му лице и в потъмнелите от страст очи, Миранда се питаше дали някой ден все пак ще се омъжи за него. За пръв път може да се абстрахира от различното положение, което заемаха в обществото. Тя беше привилегированата дъщеря на милионер, а той — беден заварен син на обикновен градинар. Само че какво значение имаше всичко това?

Хънтър я целуна и кръвта ѝ пламна. Старият матрак поддаде под тежестта им. Миранда обви ръце около шията му. Ръцете му се плъзнаха по тялото му — докосваха я, галеха я, а кожата ѝ сякаш оживяваше под пръстите му. Никога досега не се бе чувствала толкова жива. И така желана.

Дълбоко в душата ѝ се надигнаха желание и копнеж и тя почувства силен трепет в най-съкровената, най-женствената част на тялото си.

— Хънтър — дрезгаво промълви Миранда. Кипналата ѝ кръв бучеше в ушите ѝ.

Той продължи да я целува. Смъкна презрамката на сутиена ѝ и погали с влажния си език части от тялото ѝ, които никой друг не бе виждал и докосвал. Наболата му брада беше остра и груба, дъхът му — горещ, а тялото му, също като нейното, пламтеше от огъня на страстта.

Миранда зарови пръсти в гъстата му коса, задъхана от желание и копнеж. Пламъците на огъня хвърляха медните си отблясъци по гладката му кожа.

Хънтър разкопча сутиена ѝ и го хвърли на пода, неспособен да отдели очарования си поглед от гърдите ѝ, които се залюляха свободно.

— Толкова си красива — най-накрая промълви той и я опари с горещия си дъх. — Това, което вършим, не може да е грях. — Докосна зърното на едната ѝ гърда и то мигновено се втвърди. Хънтър наведе глава и го засмука.

— О... о...

Ръцете му се спуснаха към шортите ѝ и ги смъкнаха надолу. Хънтър нежно докосна внезапно овлажнелите косъмчета между краката ѝ, пръстите му продължиха да я галят, достигайки до най-съкровениите кътчета на женската ѝ същност.

И Миранда не можа да му устои. Тя, която винаги се държеше толкова студено и надменно, че караше момчетата да повтарят, че във вените ѝ тече ледена вода вместо кръв, изведнъж изви тяло, притискайки се към него, молейки го без думи да продължи. Намираше се в малка мизерна стаичка в една порутена дървена колиба, целуваше до премала един мъж, когото почти не познаваше, мъж, който категорично отказваше да се среща с нея на публични места, мъж, който всеки момент щеше да стане нейният пръв и единствен любовник.

После и двамата се отпуснаха отмалели, опиянени от преживяната наслада. Хънтър я притискаше към себе си и нежно галеше лицето ѝ. Пръстенът му проблясваше, уловил пламъците на огъня. Миранда докосна черния камък.

— Той има ли някакво значение за теб?

— Този пръстен е единственото нещо, което имам на себе си в момента.

Миранда се засмя и го погледна.

— Зная. Просто се питах дали е важен за теб. — Зарови пръсти в къдравите косъмчета на гърдите му. — Нали разбираш... чудя се дали не ти е подарък от някое момиче.

Той изсумтя.

— Нищо подобно. — Свали златния пръстен от пръста си и погледна през него. — Това е единственото, което имам от истинския си баща — някакъв тип без лице, който направил бебе на майка ми и си плюл на петите. Предполагам, че би трябвало да го изхвърля, но продължавам да го нося по една-единствена причина — искам нещо да ми напомня, че онова копеле не ме е искало, не е искало и майка ми, а пък аз съм извадил огромен късмет, когато Дан Райли се е съгласил да стане мой втори баща.

— Как се казва?

— Моят истински баща? — Той въздъхна. — Не зная. Никой никога не ми е казвал името му. Не фигурира и в акта ми за раждане.

— Не искаш ли да го узнаеш?

— Не. — Върна пръстена на мястото му, привлече я по-близо до себе си и тя сгуши глава върху твърдите мускули на голото му рамо. — Името му няма значение. — Целуна я по косата и додаде: — Точно в този момент единственото, което има значение, сме ние двамата.

— Завинаги ли? — попита Миранда.

— Завинаги е много дълъг срок, но може би. Да, може би.

Миранда леко повдигна глава в очакване на целувката, за която беше сигурна, че ще последва. Най-накрая бе успяла да намери своето малко райско кътче тук долу, на земята.

— Снощи си била с Уестън Тагарт? — прошепна Миранда и видимо пребледня.

Наля вода в кафе машината, която веднага започна да нагрява и готовото кафе потече с бълбукане. Изненадващото съобщение на сестра й отекна в объркания й мозък, който все още се опитваше да се справи с факта, че предишната вечер се бе любила с Хънтър. Болката, която изпитваше между краката си тази сутрин, непрекъснато й напомняше за случилото се между тях двамата. Тя се изкашля и се опита да се концентрира върху настоящия проблем. Проблемът както винаги беше Теса.

— За бога, Теса, защо?

Теса предизвикателно сви рамене — жест, с който искаше да покаже, че не дава пет пари за мнението й. Приближи се до масата и едва сподави поредната си прозявка.

— И защо не?

— Знаеш защо. Онзи тип е негодник.

— Защото е Тагарт ли? О, Ранда, започваш да говориш също като татко.

— Престани да се преструваш, Теса. Мнението ми няма нищо общо с фамилното му име и ти го знаеш. Този тип се ползва с ужасна репутация.

Ами Хънтър? Защо не иска никой да узнае, че двамата се срещате? Срамува ли се от теб? Опитва се да те предпази ли? Или пък, също като Уестън, ще се окаже долен негодник?

От радиото се носеше гласът на Кени Роджърс.

Руби... не заминавай за града...

Миранда рязко загаси радиото, без да е чула края на песента.

Теса отмести с крак един от столовете и се настани в него. Подпряла брадичка с едната си ръка, тя погледна Миранда и се усмихна свенливо.

— Уестън се смята за един от най-перспективните кандидати за женитба в този град.

— Чуй се само! За какво говориш, Теса? Перспективни кандидати за женитба? — Миранда отвори един пакет с нарязан хляб и пхна две филии в тостера. — Та ти си само на петнадесет години, за бога. Петнадесет! Още си бебе! И изобщо не ти трябва съпруг!

Теса, видимо раздразнена, издаде напред долната си устна. Разтърка очите си с ръка и гримът ѝ, непочистен от предишната вечер, се размаза по лицето ѝ.

— Е, аз пък нямам намерение да се превръщам в сбръчкана стара мома.

— Това камък в моята градина ли е?

— Както искаш, така го разбирай. — Теса си играеше с керамичните солнички. Взираше се в изрисуваните по тях ягодки, сякаш в тях се съдържаха всичките тайни на вселената.

Миранда извади готовите филийки, сложи други две в тостера и се зае да маже първите с масло. Движенията ѝ бяха толкова резки, че едва не проби дупка в препечения хляб.

— Аз самата също не възнамерявам да оставам стара мома, но пък никога не бих допуснала да се превърна в играчка в ръцете на някакво разглезено богаташко синче. Уестън Тагарт е използвач. —

Подсили думите си, размахала ножа под носа на Теса. — Взима от момичетата всичко, което може. А когато му писне, ги захвърля като носни кърпички.

— Откъде знаеш?

— Всеки, който има малко мозък в главата си, го знае.

Теса се излегна на стола, без дори да погледне към препечените филийки, които Миранда сложи на масата пред нея.

— Виж, той се опитва да ме свали от години — призна й Миранда.

Теса се изсмя.

— Теб? — Изгледа изпитателно сестра си. — Не ти вярвам.

— Само че това е самата истина.

— Може, но аз не го вярвам. Има ли нещо за пиене в тази къща? Сок?

— В хладилника. — Проклетата да е, ако налее на Теса нещо за пиене. И филийките й бяха много!

Искаше й се отново да повтори предупрежденията си по отношение на Уестън, но си даде сметка, че всичките й усилия са напразни. С Теса бе невъзможно да се спори. Ама че катастрофа! Теса и Уестън. Дъч със сигурност щеше да получи сърдечен удар. Миранда само се надяваше, че снощната им среща е била еднократна свалка, която няма да се повтори.

— Къде е Руби? — попита Теса. Взе си една препечена филийка и се зае да бели кората й.

Миранда погледна часовника си. Наближаваше десет часа, а Руби Сонгбърд все още не бе дошла. Миранда не си спомняше друг подобен случай. Руби неизменно се появяваше още преди осем и се залавяше да мие прозорци, да търка подове, да пече хляб и стоически да раздава заповеди, очаквайки те да бъдат изпълнявани безпрекословно. Хрумна й, че може да се е случило нещо, но веднага отхвърли тази мисъл и отново съсредоточи вниманието си върху по-малката си сестра. Теса все успяваше да се забърка в някакви неприятности. Големи неприятности, които можеха да променят целия й живот.

— Виж, не зная какво си мислиш, Тес, но ще допуснеш голяма грешка, ако се обвържеш с Уестън. Повярвай ми, зная какво говоря.

— Точно като грешката, която допускат Харли и Клеър? — попита Теса и, зърнала Клеър, отмести поглед към вратата.

— При тях е различно. — Миранда се почувства като хваната в капан. Притисната до стената от хитрата си като лисица сестра.

— Как така? — настоятелно попита Теса.

Миранда мълчаливо преброи до десет и след това погледна право към Клеър.

— Харли и Клеър се обичат. Те двамата излизат от известно време, изглеждат предани един на друг и...

— Ами Кендъл Форсайт?

Клеър пребледня като платно и сви юмруци.

— Какво?

— Изглежда, че Харли не може да скъса напълно с нея. — Теса се премести заедно със стола си назад. Дори и да бе забелязала болката в очите на Клеър, изобщо не го показва.

— Това е лъжа — твърдо заяви Клеър. — Връзката му с Кендъл е история.

— Не мисля така. — Теса отвори вратата на хладилника и извади отвътре бурканче с домашното сладко от малини на Руби и кана с портокалов сок.

Руби? Къде беше тя, за бога! Миранда се приближи до прозорците и се загледа към алеята, която завиваше отзад зад гаража и продължаваше между езерото и плувния басейн. Това бе пътят, по който Руби идваше всяка сутрин.

— Не трябва да вярваш на онова, което ти говори Уестън. — Клеър, успяла да се овладее достатъчно и да изправи гордо гръб, прекоси кухнята и си наля чаша кафе, макар че каничката все още не беше съвсем пълна. Няколко капки паднаха върху нагорещената повърхност, преди да успее да върне каничката на мястото ѝ. Ръцете ѝ почти не трепереха.

Теса обаче си остана невъзмутимо спокойна.

— И защо? — Отвори едно чекмедже и си взе лъжица.

— Защото... защото на него не може да му се вярва.

— А на Харли може, така ли? — Теса изразително повдигна вежди, подпря се на един шкаф и загреба сладко с лъжицата.

— Да!

— Виж, Тес, няма смисъл да продължаваме този спор. Просто бъди внимателна, става ли? — обади се Миранда.

— Като теб ли? — Теса се усмихна като прословутата котка, изляла домашното канарче, и облиза лъжицата. — Както ти внимаваш с Хънтър?

— Хънтър? Хънтър Райли? — попита Клеър, свъсила вежди и се обърна към по-голямата си сестра.

— Според Уестън Ранда тайно се среща с Хънтър.

— Ние сме приятели — заяви Миранда. Това поне не беше лъжа.

— Май сте много повече от обикновени приятели.

— Наистина ли? — Клеър, непоправимата романтичка, изглеждаше заинтригувана.

Дяволите да го вземат Уестън Тагарт! Него и голямата му уста!

— Нали сте чували приказката за хората, които живеят в стъклени къщички? — попита ги Теса, настани се отново на стола си и намаза една филия със сладко. — Та за същите тези хора ще е най-добре, ако не хвърлят камъни по другите.

— Ти и Хънт? — Клеър като че ли все още не можеше да смели новината. Миранда обаче беше сигурна, че пламналото ѝ лице я бе издало веднага. — Наистина ли?

— Не е станало кой знае какво.

Теса изразително завъртя очи.

— Ти се виждаш с него! — Клеър лекичко се усмихна. — Не мога да повярвам.

— Недей! Нищо не е станало...

Е, това вече беше лъжа. Чувствата ѝ към Хънтър бяха важни, това беше единствената важна връзка в живота ѝ.

Теса изсумтя презрително.

— Само си помисли какво ще каже татко. Най-голямата му дъщеря, неговото сериозно, добро момиче, онова, което планира да продължи образованието си в... къде точно? О, да, в „Радклиф“, „Иейл“ или пък „Станфорд“, нали?

— Уиламет^[1].

Теса отново завъртя очи.

— Такива възвишени идеали, а в същото време прави Бог знае какво със сина на градинаря. — Теса цъкна с език и драматично поклати глава. — Ами мама? Ранда, помисли си само как ще реагира

като научи, че излизаш с човек, който не отговаря на общественото ти положение.

— Той не е... — Миранда рязко замълча. — Не мога да повярвам, че водим този разговор.

— Ти го започна.

— И смятам да го прекратя веднага! — Отново погледна часовника си. — Къде е Руби? Тя никога не закъснява.

— Остави я на мира, ако обичаш. Мама и татко са в Портланд. И тя вероятно е решила да си поспи до късно. Нали знаеш онази поговорка: Когато котката спи... — Теса облиза устни.

— Ти пък откога знаеш толкова много поговорки?

— Ако те стяга чепикът...

— О, я престанете! — Клеър отпи голяма глътка кафе. — Мисля, че вие двете трябва първи да научите новината.

— Каква новина? — Миранда почувства ледените пръсти на страха да се плъзгат по гръбнака ѝ.

— Опа! — Самодоволната усмивка на Теса помръкна.

— Аз взех много важно решение. — Клеър дълбоко си пое дъх.

— За? — настоятелно попита Миранда. Теса, сякаш досетила се какво ще последва, само поклати глава.

Клеър остави чашата си на масата, успя да изобрази някаква усмивка на лицето си и протегна напред лявата си ръка. На безименния ѝ пръст имаше пръстен с диамант, който гордо проблясваше на утринната светлина.

— Всичко вече е официално — заяви тя с леко разтреперан глас, неспособна да прикрие измъчващите я съмнения и колебания. — Не ме интересува кой какво мисли по въпроса. Двамата с Харли ще се женим.

---

[1] Университет в Салем, Орегон. — Бел.пр. ↑

5.

Сълзите на Кендъл бяха искрени и горчиви. Стичаха се безспирно от сините ѝ като порцелан очи и мокреха лицето ѝ.

— Не можеш — прошепна тя, блъскайки с юмруци по гърдите му. Тялото ѝ бе окаменяло от мъка. — Не можеш да се ожениш за нея.

Стоеше на верандата на бащината си къща на плажа. От океана духаше силен вятър и навяваше пясък от дюните по дъските на дървената веранда. Утринното слънце не топлеше, а Харли беше студен като смъртта. Беше дошъл да каже на Кендъл, защото смяташе, че тя първа трябва да научи. Едва сега започваше да осъзнава каква грешка бе допуснал.

Погледна през тънките пердета и видя майката на Кендъл, която се бе настанила в един удобен фотьойл. Пушеше цигара, пиеше кафе и четеше сутрешния вестник. Дори и да проявяваше някакъв интерес към разговора между дъщеря ѝ и момчето, с което тя бе излизала почти цяла година, с нищо не го показваше.

И слава богу!

Харли искаше да утеши Кендъл, да ѝ каже, че с времето ще го забрави, да се опита да ѝ помогне да преодолее болката си... Но как би могъл да го направи, когато точно той бе причина за всичките ѝ страдания? Усещаше топлия ѝ дъх върху шията си и се чувстваше като негодник. Докато Уестън изпитваше истински триумф след всяко разбито женско сърце, Харли мразеше болката, която момичетата преживяваха.

— Виж, просто не исках да го научиш от някой друг...

— Но какво... какво ще стане ако съм бременна? — задавено попита тя и той почувства тъмните нокти на страха, които сграбчиха иначе почтената му душа.

— Не си.

— Аз... не зная. — Тя подсмръкна, опита се да се овладее, но не можа и се хвърли към него. Той неволно я прегърна. Леко се премести така, че чадърът над масата за пикник, който се ветрееше на силния

вятър, да ги прикрие, поне отчасти, в случай че майката на Кендъл решише да погледне през прозореца.

— Ще се погрижим за това. Казах ти, че...

— А пък аз ти казах, че никога няма да направя аборт! — В думите ѝ имаше такава страстна убеденост, че Харли се изплаши. — Баща ми ще ме убие.

— Отпусна се в ръцете му и той усети аромата на кожата ѝ и уханието на парфюма, който използваше и който леля ѝ от Париж ѝ изпращаше всяка година за Коледа.

— Всичко ще се оправи.

— Как?

— Аз... не зная — призна той, почувствал се изведнъж твърде млад, за да се справи с цялата тази бъркотия. Всъщност, изобщо не вярваше, че Кендъл може да е бременна. Една бременност точно в този момент изглеждаше твърде удобна и идеално отговаряше на желанието ѝ да го задържи при себе си. Но пък как би могъл да е сигурен? — Ще дойда с теб при доктора.

— Ще го направиш ли?

По дяволите! Той се опитваше да блъфира, а тя посрещна думите му с нов прилив на надежда. Дали наистина беше бременна? Щеше ли да го направи баща? *О, мамка му!*

— Разбира се.

— Часът ми е след три седмици.

— Три седмици?

— Това е първият свободен час на доктор Спенър във Ванкувър. — Тя го погледна и се усмихна. — Моля те, не прави никакви прибързани съобщения за годеща ти с Клеър, преди да сме се уверили, че не съм бременна. — Тя сгуши глава на гърдите му и той осъзна, че не може да отхвърли молбата ѝ. Не можеше да ѝ каже не. Никога не бе могъл. Исусе, защо продължаваше да се държи като бебе?

— Харли? — тихичко го повика тя. Гласът ѝ прозвуча толкова несигурно на фона на оглушителния рев на океанските вълни. Влажният солен въздух сякаш лепнеше по кожата му.

— Да?

— Обичам те! — Тя въздъхна. — Каквото и да се случи между нас, аз винаги ще те обичам.

— Недей. Моля те, Кендъл...

— Готова съм на всичко, за да останеш при мен. Не искам да те загубя.

— Това вече са глупости.

— Може би. — Вдигна очи и го погледна невинно. Устните й, без следа от червило по тях, потрепнаха. — Говоря сериозно. Ще направя всичко, което е нужно, за да те накарам да ме заобичаш отново.

И наистина говореше сериозно.

Уестън запали цигара и я остави в пепелника до мивката в банята си. Намокри лицето си и го покри с пяна за бръснене. Болезнено усещаше признаците на махмурлука — очите му горяха, мозъкът му пулсираше мъчително. Вкусът в устата му беше отвратителен, мускулите го понаболяваха, но той вярваше в старата поговорка, която гласеше, че щом човек е летял с орлите през нощта, най-добре ще е, ако стане с лястовичките на следващата заран.

Сръчно и бързо се зае да избръсне едnodневната си брада и видя тъмните петна на шията си, оставени му като подарък от Теса Холанд, която, притиснала малките си топли устни към кожата му, бе го целувала и смукала като никое друго момиче, с което се бе любил до сега. По дяволите, възбуждаше се само при мисълта за нея.

Кой би си помислил, че това момиче е девствено, след като години наред се шляеше из града, излагайки предизвикателно прелестите си на показ? Уестън я откара в бунгалото, което обикновено използваше при подобни случаи. Теса изобщо не възрази и не показва никакви признаци на смущение или страх. Оказа се страстно и пламенно момиче. Целуваше го и го докосваше като жена с опит, а не като наивна и неопитна ученичка. Той изобщо не заподозря, че това момиченце може да го вкара в затвора.

Поряза се, изпсува, попи кръвта от лицето си, дръпна от цигарата, закрепил я в единия ъгъл на устата си и продължи да бръсне брадата си. Трябваше да прояви по-голяма предпазливост предишната вечер. Можеше поне да използва презерватив. Само че изобщо не бе помислил за това, въодушевен и превъзбуден от мисълта, че наистина бе успял да изчука една от дъщерите на Дъч Холанд.

Теса, естествено, не беше любимката му сред трите момичета. От доста време насам беше като обсебен от Миранда, но пък снощната

възможност не беше за изпускане и нямаше място за придиричливост от негова страна. Когато целуна Теса за пръв път, тя въздъхна блажено. Погали я по гърдите и тя проплака от удоволствие. Извика високо и страстно, когато захапа със зъби зърната на прекрасните ѝ гърди и я възбуди с езика си. Отговаряше на всичките му ласки с пламенност, страст и обиграност. Държеше се така, сякаш го беше правила и преди. Ето защо Уестън изпита истински шок, когато разтвори краката ѝ и се опита да проникне във влажния център на женската ѝ същност. Само че срещна съпротива.

Не че това го възпря. Нищо подобно. Тя искаше той да я изчука, умоляваше го — наистина ли? — и изглеждаше твърдо решена да стигнат до края. В първия момент извика от болка и се отдръпна от него в другия край на леглото, върху което бе прекарал толкова много момичета. В следващия миг обаче животинската ѝ страст надделя и тя отново се превърна в пламенна и ненаситна жена.

Уестън издиша струйка дим, загаси цигарата и изплакна лицето си. В моменти като този се питаше защо сексуалният му нагон е толкова силен, а апетитите му — толкова ненаситни. Не можеше да погледне някоя жена, без да му се прииска да я вкара в леглото си и да я изчука.

Всъщност в това нямаше нищо лошо. Проблемът му беше друг. Кой знае защо Уестън никога не успяваше да устои на първичните си импулси. Дори и в случаите, в които подсъзнателно разбираше, че трябва да е по-придиричлив, той се поддаваше на нагона и животинското си желание. Може би това негово поведение идваше като реакция срещу всичките проповеди и лекции, които майка му му изнасяше на тема морал. Като че ли тя знаеше нещо за добродетелността...

Лицето му сякаш изведнъж се втвърди, той стисна зъби и намръщено погледна отражението си в огледалото. Мислите му го върнаха назад във времето. Тогава беше още момче — десет или единадесет годишен. Беше се качил на любимия си дъб и се оглеждаше за катерички. Държеше прашката си готова за стрелба и си мислеше, че би искал да има пушка, като някои от приятелчетата си. Седеше, подпрял се удобно на любимия си клон, насочил вниманието си към един глогов храст, където знаеше, че живеят семейство катерички. В този момент долови музиката, която долиташе от един от прозорците на втория етаж в къщата за гости.

Мик Джагър — любимецът на майка му, когото тя бе виждала на живо и от когото имаше дори автограф — отново пееше нещо за кафявата захар. Мили боже, вече му се повръщаше от тази песен. Беше я слушал години наред, наблюдавал бе с изумление как неговата необичайно консервативна майка затваря очи и, поклащайки глава, започва да припява заедно с радиото. Никога не бе успял да разбере тази нейна мания. А сега определено се ядоса, защото музиката непременно щеше да прогони катеричките от хралупата им.

Тъкмо се канеше да слезе от дървото, когато от отворения прозорец долетя смях — трептящият смях на майка му, който толкова рядко чуваха напоследък. Нечий непознат дълбок и плътен мъжки глас каза нещо неразбираемо и Мики Тагарт отново се изкикоти като ученичка. Уестън бе обхванат от мрачното предчувствие, че там става нещо нередно. И макар да знаеше, че не бива да го прави, той пропълзя по-нагоре по клона, който почти опираше до къщата за гости.

— Не мога да повярвам, че си тук — възбудено прошепна Мики, когато песента свърши.

— Не мога да стоя далеч от теб.

— Радвам се — още по-тихо прошепна тя.

Уестън, стиснал клона с потните си длани, предпочете да не гледа надолу към земята, която му изглеждаше невероятно далеч, и съсредоточи цялото си внимание върху отворения прозорец.

— По всичко личи, че си ме очаквала и си се подготвила добре за мен.

— Не, глупчо, просто смятах да поработя върху тена си.

Бурен смях.

— През септември?

— И защо не?

— Мисля, че бихме могли да поработим върху нещо друго.

— Толкова си лош! — възкликна Мики, но не изглеждаше уплашена или пък възмутена. Гласът ѝ звучеше задъхано и някак си приповдигнато.

Уестън целият настръхна като я слушаше — все едно, че някой бе драснал с нокът по черната дъска в училище. Здравият разум му нашепваше да се смъкне от това дърво и час по-скоро да се махне далеч от къщата за гости, но гласът на майка му го привличаше като

магнит. И той пропълзя още по-близо до отворения прозорец, привлечен от неустоима и, по всяка вероятност, зловредна сила.

— Лош? — повтори мъжът и на Уестън му се стори, че долавя подрънкването на кубчета лед в стъклена чаша. — Не мисля така.

— А какво ще каже Нийл?

Да! Какво ще каже татко?

Смях. Дълбок, зловещ и опасен.

— Ето това вече е интересен въпрос. Но нека не го обсъждаме точно сега.

— И защо? — Въпросът на Мики Тагарт увисва в късния следобед. — Аз пък си мислех, че всичко това е заради него. Защото, идвайки тук, ти, така да се каже, прекарваш и него.

Прозорецът беше съвсем близо. Уестън изпружи врат и леко примижа. Когато очите му привикнаха с полумрака в стаята, стомахът му, който и без друго бе започнал да се бунтува, изведнъж се преобърна болезнено. Майка му стоеше на пръсти, обвила ръце около дебелия врат на един едър мъж, който плъзгаше ръце по голия ѝ гръб и разкопчаваше горнището на банския ѝ. Тънък слой плажно масло блестеше по загорялата кожа на Мики.

Мъжът я целуна и само с едно бързо движение смъкна червения сутиен на банския ѝ. Уестън преглътна, когато видя гърдите на майка си — бели и недокоснати от слънцето, с огромни тъмни зърна и белези от целулит по тях. Здравно стисна очи и едва не падна от наблюдателния си пост. Главата му започна да пулсира болезнено. Какво правеше майка му с този мъж? С този непознат тип с дебел врат и леко прошарена кафява коса?

Стомахът му се сви и той едва успя да се овладее и да не повърне. Капчици пот се стичаха по лицето и носа му. Щеше му се никога да не се бе качвал на това дърво, да не бе пропълзявал близо до шибания прозорец... Въпреки това продължи да гледа, неспособен да отклони поглед. С нездрав, болезнен интерес наблюдаваше как майка му, жената, която бе боготворил през целия си живот, отмята глава назад и позволява на онзи тип да я целува, как ръцете му обгръщат големите ѝ гърди и двамата се търкулват върху стария юрган, който баба му бе ушила преди много години. Мики издаваше противни гърлени звуци и, извила тяло, стискаше онзи мъж между краката.

В гърлото на Уестън се надигна жлъч, когато онзи съблече ризата си. Прашката, която бе прибрал в задния си джоб му убиваше и за миг Уестън си помисли, че би могъл да се прицели през отворения прозорец и да изпрати едно камъче право в главата на непознатия мъж. И защо не? Копелето си го заслужаваше. Присегна се да извади прашката, когато майка му въздъхна блажено и промълви:

— Ооо, точно така, миличък.

Сърцето на Уестън се вледени. Колко лекции бяха изслушали двамата с по-малкия му брат? Колко пъти майка им им бе повтаряла, че трябва да бъдат добри, да постъпват честно, никога да не мамат и да са лоялни до гроб? Не можеше да преброи всичките недели, в които майка му приглаждаше с любящи пръсти щръкналия му перчем, оправяше вратовръзката му, качваше ги с Харли и малката Пейдж в колата и заедно посещаваха църквата в града, където, възправил се на високия си олтар, преподобният Джоунс, най-скучният проповедник в целия свят, с часове им говореше за гнева и силата Господни.

Майка му постоянно му втълпяваше, че трябва да бъде верен на самия себе си, на семейството си, на Господ и на Исус. Безброй пъти му бе повтаряла, че никога не трябва да нарушава десетте Божии заповеди. А ето че сега точно тя се натискаше с някакъв непознат мъж, събличаше дрехите му и го прегръщаше, за бога!

В стаята беше твърде тъмно и той не можеше да види лицето на мъжа, но докато се взираше в луничавия му, космат гръб, Уестън изпита отвратителното чувство, че го познава. На отсрещната стена, точно срещу леглото, имаше огледало, но мъжът нито за миг не погледна нагоре. Уестън виждаше само върха на главата му и гърба му. В следващия миг го чу да разкопчава ципа си.

— Искаш ли ме, миличка?

Този глас! Уестън го бе чувал и преди.

— Да.

— Колко, бебче? Покажи на татко колко го желаеш.

Не можеше да гледа повече. Измъкна прашката и едно ръбато камъче от задния си джоб и се приготви. Прицели се през отворения прозорец в белия, луничав гръб, дръпна ластика до край и освободи малкото остро камъче.

Тряс! Огледалото на бюрото се разби на безброй парченца, а мъжът, стреснато извика и погледна през рамо. О, мамка му! Сега вече

лошо му се пишеше. Бързо се смъкна надолу по клона и тупна тежко на земята. Само за миг обаче успя да зърне зачервеното лице на Дъч Холанд.

— Това твоето хлапе ли беше? — попита Дъч.

Уестън се претърколи в храсталаците и подплаши един заек, който хукна през орловата папрат. Уестън рязко се изправи. Без дори да се обърне назад, хукна през гората. Тичаше все по-бързо и по-бързо по брега на потока. Клоните на дърветата го удряха през лицето, бодливите храсталаци деряха краката му. Ридаещ, уплашен и гневен, той навлизаше все по-навътре в гората. По лицето му се стичаха сълзи, гърдите му свиреха от умора, краката му се плъзгаха по скалите и по калта по брега на потока, сърцето му биеше до пръсване, а в главата му се въртяха потресаващите картини, на които бе станал свидетел, и ужасни мисли за майка му — неговата добродетелна, набожна и благочестива майка.

Не се прибра през цялата нощ. Скри се в гората, подслонил се под една скалиста козирка, откъдето всеки момент очакваше да се появи я някоя пума, я мечка или пък койот. Не се прибра и на следващия ден. Бродеше из гората уморен и гладен и не спираше да мисли за развратната си майка. Не му се живееше. Искрено се надяваше, че тя вече се е поболяла от тревоги по него. Прекара и следващата нощ на открито — този път по-близо до къщата им. Достатъчно близо, че да види осветените прозорци, които сякаш го приканваха да се върне у дома.

На третия ден стомахът започна да го присвива от глад. Промъкна се в кухнята, откъдето отмъкна няколко кутийки кола. Взе си и кутия бисквити от килера. И тогава тя го залови. Облечена беше с бежов костюм. Преметнала бе чантата си през рамо, сякаш се канеше да ходи на пазар.

— Мисля, че трябва да си поговорим, Уес — каза му тя. Очите ѝ бяха студени и сини, лишени от всякакви емоции. — Баща ти е много ядосан заради бягството ти.

Той не каза нищо. Просто стоеше до плъзгащата се врата, готов да побегне към гората. Майка му изцъка с език и продължи:

— Виж се само. Целият си покрит с мръсотия. Предлагам ти веднага да се качиш горе и да се измиеш. А аз ще се постарая да поговоря с баща ти и да го убедя да не те пребива от бой.

Уестън присви очи. Това не беше правилно. Нищо от онова, което му казваше, не беше правилно.

— Казах му, че си счупил огледалото в къщата за гости и че си избягал от мен. Убедих го да не вика полицията, а да те остави да се прибереш когато сам решиш. Но баща ти... е, ти знаеш какъв е. Както вече ти казах, той ти е ядосан, синко. Много ядосан.

— Ами на теб? Предполагам, че на теб също ти е сърдит?

— Защо да се сърди на мен? — попита тя, сякаш наистина не разбираше. Беше се чукала с най-големия враг на баща му, а сега му се правеше на невинна.

— Заради онзи тип.

— Какъв тип?

— Господин Холанд. Ти беше в леглото с господин Холанд. И го чукаше!

— Какво? — Тя прекоси стаята и го зашлеви толкова силно, че главата му се удари в стената. — Няма да ти позволя да държиш такъв език в този дом.

— Но ти наистина...

Пляс! Ръката ѝ отново се стовари върху бузата му.

— Никога повече не си позволявай да разпространяваш лъжи по мой адрес, Уестън. Аз съм ти майка и заслужавам малко уважение. А сега ще отида да поговоря с баща ти. Ще го помоля да не те наказва прекалено жестоко за счупеното огледало и за бягството ти, но ако пак започнеш да сипеш лъжи по мой адрес, няма да мога да ти помагам повече.

— Аз не лъжа.

— Напротив, лъжеш — възрази тя и се наведе, така че почти допря нос в неговия. — Ти си лъжец от деня на раждането си, Уестън. Постоянно измисляш някакви истории, но до този момент не бях чувала нещо толкова ужасно. Тази... тази твоя лъжа е... зловна и жестока. Ако споменеш само още една дума по този въпрос, кълна се, че ще кажа на баща ти, който ще превърне живота ти в истински ад. Знаеш, че е в състояние да го направи, Уестън. Правил го е и преди. Така че какво избираш? Ще си понесеш ли наказанието за счупеното огледало и бягството от дома, или ще продължиш да разпространяваш лъжи по мой адрес и ще ме принудиш да накарам баща ти да те

затвори в мазето? Нали знаеш как изглежда мазето? При последното си наказание там беше видял един голям плъх, нали така? И паяци.

— Не ме е страх от паяци.

Тя леко повдигна тъмните си вежди.

— Така ли? Надявам се да е така. Но още повече се надявам, че ще размислиш и ще постъпиш като умно момче. Винаги съм те смятала за изключително интелигентен и любящ син. — Тя се изправи, скръсти ръце пред гърдите си, а Уестън се постара да прогони от съзнанието образа на Дъч Холанд, който докосва с дебелите си пръсти бялата кожа и тъмните зърна на гърдите ѝ.

Бавно осъзна, че няма избор. Кутийките с кола се изплъзнаха от пръстите му и се търкулнаха по лакирания дървен под.

— Добре — прошепна той и разтърка с ръка удареното си лице.

— Добре какво?

— Няма да кажа на никого за господин Холанд.

— Искаш да кажеш, че няма да разпространяваш *лъжи* по мой адрес?

Вдигна очи и видя суровата решителност в погледа ѝ.

— Ще кажа онова, което ти искаш.

— Искам единствено истината, Уестън — заяви тя. — А сега бягай горе да се измиеш. Хвърли тези ужасни дрехи и прашката в боклука. Естествено, ще трябва да понесеш наказанието си, но предполагам, че ще се разминеш само със забрана да излизаш от къщи за седмица-две. Обещавам да кажа на баща ти колко много съжаляваш за всичко. Е? Съгласен ли си? — Широка усмивка изгря на лицето ѝ. Бляскава като фалшиво злато.

— Няма да забравя — намръщено промълви той.

— Какво няма да забравиш?

— Никога няма да забравя — повтори той и тръгна нагоре по стълбите.

От този ден нататък отношенията му с майка му станаха непоносими, а презрението му към всички хора с името Холанд се загнезди в душата му навеки.

Ето защо не изпитваше никакви угризения за отнетата девственост на Теса. Всъщност, тя буквално му я бе поднесла на сребърен поднос. Що се отнася до него, той само бе направил нужното, за да го върне тъпкано на баща ѝ. Каквото повикало, такова се

обадило? Дъч Холанд бе изучава майка му, а сега Уестън му връщаше жеста, преспивайки с най-малката му дъщеря.

Освен това се беше поучил от майка си. През първите десет години от живота си бе вярвал, че баща му е по-хитър и проникателен от съпругата си, но Мики Тагарт притежаваше някои таланти, които дори и интелигентният ѝ съпруг не би могъл да оцени.

Уестън избърса лицето си, махна парченцето тоалетна хартия, което бе залепил върху порязаното място, и си каза, че трябва да се наслади докрай на Теса Холанд. Ще остане с нея колкото е възможно по-дълго. А след това току-виж му излязъл късметът и с Миранда. Нахлузи панталона си, замислен за най-голямата от сестрите Холанд. Стройна, тъмнокоса, с проникателни очи и остър език, тя беше истинско предизвикателство. О, с какво удоволствие би я прелъстил!

С Теса така и не бе стигнал до момента на прелъстяването. Всъщност нещата се развиха така, сякаш *тя* бе решила, че той е момчето за нея. Но с Миранда щеше да е много по-трудно. Усмихна се и закопча токата на колана си. Нито за миг не си позволи да се обезпокои от мисълта, че може би, само може би, Теса бе тази, която го бе манипулирала, за да го принуди да я вкара в леглото си.

Присегна се за якето си, излезе от банята и с огромно изумление видя Кендъл Форсайт да седи в единия ъгъл на леглото му. Приличаше на парцалена кукла, изгубила половината си пълнеж.

— Какво правиш тук? — Погледът му отскочи към вратата. Господи, надяваше се, че никой не я е видял.

— Пейдж ме пусна.

— Тя знае, че си в моята стая?

— Аз... аз просто нямах друг избор. — Треперещата ѝ ръка се стрелна към устата ѝ, тя го погледна за миг и веднага отклони поглед. — Зная, че е ужасно неловко. О, господи, не мога да повярвам, че наистина го правя.

— Какво *правиш*? — Беше озадачен, но постепенно започваше да се досеща какво точно става в прекрасната ѝ главица.

Свила ръце в юмруци, тя се изправи и се приближи до отворения прозорец.

— Аз... ами... смятам да приема предложението ти — промълви тя толкова тихо, че Уестън едва успя да различи думите.

— *Моето предложение!* — Тогава си спомни. — О!

— Точно така. — Тя застина и се извърна да го погледне. Гладкото ѝ лице бе пребеляло като тебешир. — Трябва да забременея. Колкото е възможно по-скоро.

Не можа да сдържи усмивката си. Всички мисли за Миранда и Теса Холанд се изпариха от главата му.

— Ти ме познаваш, Кендъл — рече той и тръгна бавно през стаята, без да я изпуска от поглед. Приличаше на хищник, забелязал ранена птичка. — Винаги съм готов да помогна на приятел.

— И така, двете най-богати семейства в целия ни шибан щат най-после обявиха официално намерението си да се обединят. — Джак Сонгбърд вдигна пушката си, подпря приклада на рамото си, присви едното си око и натисна спусъка. Празната консервна кутия, която бе поставил върху бала сено в далечния край на полето, подскочи във въздуха. Облачното небе над главата му притъмня още повече. Очевидно приближаваше буря. — Харли Тагарт ще се жени за Клеър Холанд.

Новината натежа като олово в стомаха на Кейн. Той се постара да изхвърли от главата си всички мисли за Клеър, която се канеше да прекара остатъка от живота си с безгръбначната дрипа Харли Тагарт. Какво толкова притежаваше този тип, по дяволите? Само пари, и пак пари.

— Тази сватба ще стане, само ако и двете семейства я позволят. — До ушите му бяха достигнали клюките, които се разпространяваха като прериен огън из фризьорските салони, бакалиите, групите за изучаване на библията, таверните, кафенетата, закусвалните и магазинчетата за продажба на алкохол из малките градчета по цялото крайбрежие.

— Какво биха могли да сторят?

— Клеър е прекалено млада. Ще има нужда от писменото съгласие на баща си.

— Освен ако не изчакат тя да навърши осемнадесет години.

Цялото тяло на Кейн изведнъж се напегна като тетивата на лък. И защо му пукаше толкова? Клеър Холанд можеше да се омъжи за когото си пожелае. Тя беше просто едно нафукано богаташко момиченце с огромно мнение за себе си, а неговите чувства към нея си

бяха пълна глупост. Ученическо увлечение, което щеше да преодолее с годините. И въпреки това не можеше просто ей така да отmine, преструвайки се на глух и сляп. Не и когато се чувстваше по този ужасен начин. Бяха изминали почти две седмици от среднощната им разходка, а срещата му с Чичо Сам приближаваше. Времето му в този град изтичаше.

Кейн надигна бутилката, пресуши я и я пусна на земята. След това вдигна пушката си двадесет и втори калибър и внимателно се прицели. Натисна спусъка и пропусна. Джак изкрещя победоносно, имитирайки индианските викове, които бе чул от старите черно-бели филми.

— Нещастен бледалик — присмя се той.

— Да бе, ей сега ще видим какво ще направиш с лъка и стрелата.

— Естествено, че и там ще съм дяволски по-добър от тебе. — Той погледна часовника си и изруга. — Кучи син. Шибан кучи син. — После се ухили. — Пак закъснях за работа.

— Мързелив индианец.

— А на теб би ли ти харесало да работиш за Уестън Тагарт? — Думите на Джак прозвучаха като ръмжене. Устните му се изкривиха в грозна гримаса, от силната омраза към Уестън кожата му сякаш изтъня и се изпъна до скъсване върху скулестото му лице.

— Никак.

— На мен също не ми харесва. Тази сутрин се скарах с майка по този въпрос. Казах ѝ, че ще напусна работа, а пък тя ми заяви, че няма да мога да си намеря друга работа по тези места. Толкова време се карахме, че тя закъсня за работа. Мамка му, ужасно се пищисах. — Отметна назад кичур от гарвановочерната си коса, паднал върху очите му, и на лицето му бавно се изписа хитро и лукаво изражение. — Знаеш ли какво трябва да му се случи на Уестън Тагарт?

— Веднага се сецам за няколко неща.

— Трябва някой да се промъкне в стаята му през нощта и да го изплаши до смърт като си вземе част от скалпа му... е, поне част от косата му. Ей така, на майтап.

Прицели се бързо и изстреля три куршума. Две кутийки подскочиха във въздуха, една стъклена бутилка се пръсна.

— Страхотно око — отбеляза Кейн, загледан в резултата от стрелбата на Джак. Три счупени бутилки и намачкани кутийки се

търкаляха на земята около балята слама.

— Иска ми се само да можех да взема на мушка грозната глава на Тагарт.

Не си единственият, помисли си Кейн, застана в положение за стрелба, прицели се в последната бутилка, но не натисна спусъка.

— Внимавай какво и пред кого говориш.

— Да, знам. Съзнавам, че думите ми могат да стигнат до ушите му и чрез сестра ми. — Джак зърна един ястреб да се вие високо в небесата и насочи пушката си към него, сякаш възнамеряваше да го свали с един изстрел. — Никога няма да проумея защо се съгласи да стане курва на онова долно копеле. — Тънките устни на Джак изведнъж се присвиха в жестока гримаса. — Той само я използва.

— Уестън използва абсолютно всички.

— Може би трябва да започна да чукам малката му сестричка. Да го видя тогава как ще се чувства.

— Тя е още хлапе. Много странно хлапе при това.

Според Кейн Пейдж Тагарт не беше съвсем редовна. Но пък какво разбираше той от тези неща! Нали беше само едно бедно бяло момче. Бял боклук, който си пада по една от местните принцеси. Ако имаше и капка здрав разум, щеше да напусне града още сега. Щеше да се примолди да го вземат в армията още тази седмица, вместо да чака... Какво точно? Примижа и насочи поглед към притъмнялото небе. Отново го обхвана онова мрачно предчувствие за надвиснала опасност, което не му даваше мира вече цяла седмица.

Джак продължаваше да беснее.

— Да, ама и Кристъл не е много по-голяма. Само че тя с готовност ляга по гръб и вдига крака заради онова нищожество, след което се прави, че не забелязва безкрайните му забежки и изневери.

— С времето ще помъдрее и ще се промени.

— Или ще забременее — изръмжа Джак.

Кейн натисна спусъка, надявайки се да строши последната бутилка, но отново пропусна. Бутилката остана на мястото си, сякаш му се присмиваше.

— По-добре се откажи — посъветва го Джак, вдигна пушката си и стреля. Бутилката се пръсна. — Изобщо не умееш да стреляш. — Преметна пушката през рамо и се затича през полето. — Ще се видим по-късно. Ако извадя късмет, може и да ме уволнят.

— Няма да се омъжваш за когото и да било, особено пък за някой от семейство Тагарт. Точка по въпроса! Това просто не подлежи на обсъждане — заяви Дъч на вечеря. Говореше през стиснатите си устни, а вената на врата му пулсираше от обхваналата го ярост. — Дяволите да ви вземат! Няма ме само две вечери у дома и какво става? Теб — насочи студените си сини очи към най-малката си дъщеря — са те забелязали да пиеш... да пиеш алкохол при положение, че чак след шест години ще навършиш двадесет и една! Видели са те да се наливаш с алкохол в курорта, в моя курорт, а след това си хукнала нанякъде с Уестън Тагарт. А пък ти — отново насочи цялата си враждебност към Клеър, — ти си невероятно глупава, щом си готова да се омъжиш за член от това проклето семейство. — Неспособен да контролира повече гнева си, той с все сила бутна чинията си настрана. Сосът, с който бе залято печеното телешко, се разплиска по ленената покривка. Дъч бръкна във вътрешния джоб на самото си и извади една пура.

— За бога, Бенедикт, овладей се! — Лицето на Доминик беше напрегнато и пребледняло. Тя го погледна и стисна устни с отвращение. — Синовете на Тагарт поне притежават някаква почтеност.

— Искаш да кажеш *пари* — поправи я Теса. На Миранда ѝ се искаше малката ѝ сестра поне веднъж да си замълчи. Прекрасно знаеше, че когато Дъч изпадне в подобно настроение, всички спорове и аргументи са излишни.

— Цялото им смрадливо семейство не притежава и грам почтеност. — Дъч рязко се изправи и стисна пурата между зъбите си. — Знаеш ли, предчувствах, че това ще се случи — обърна се към съпругата си той, подпрял ръка на една от дръжките на френските прозорци. Пурата подскочаше между зъбите му. — Казвал съм ти го и преди, нали? След всяко раждане ти го повтарях. Момичетата носят само неприятности.

— Ти искаше синове — отбеляза Доминик. На лицето ѝ се четяха поражение и горчиво разочарование.

Клеър прехапа долната си устна, Теса изразително завъртя очи, а Миранда, която бе чувала този спор и преди, почувства първите

признаци на зараждащото се силно главоболие.

— Можеш да си сигурна, че исках синове. Големи, силни момчета, които да наследят всичко, за което съм работил. Аз произхождам от семейство с много мъже, Доминик.

— Не намесвай и нея в това. Тя не е виновна — прекъсна го Теса.

— Разбира се, че е. Всичките сте виновни. Чувствам се като риба на сухо в собствената си шибана къща. *Момичета!* От години ви заплашвам, че ще ви изпратя в пансион. По дяволите, майка ви ще остане очарована, ако ви изпратя да учите в Швейцария или пък в шибаната Франция и, повярвайте ми, ще ви натирия и трите в чужбина, ако само още веднъж чуя някоя от вас да ми говори за брак с Тагарт.

— Но... — Клеър се изправи.

— Не се шегувам. Само се опитай да спориш с мен и няма да разбереш как ще се озовеш на първия самолет, който излита от Портланд.

— Но аз го обичам! — обяви Клеър, която цялата трепереше. После погледна баща си в очите. За пръв път в живота си си позволяваше да му противоречи. На Миранда ѝ се прииска да скрита Клеър под масата. Моментът не беше подходящ за бунтове. Трябваше да отстъпят за момента и да дадат на баща си малко време, за да се поуспокои.

— Обичаш го значи — промърмори Дъч. — Любов, а? Предполагам, че и той те обича?

— Д-да — отвърна тя и преглътна мъчително.

— Затова ли продължава да се навърта край момичето на Фотрсайт?

— Какво?

— Дъч, недей — обади се Доминик.

— Напротив, тя би трябвало да е наясно срещу какво е изправена. Накарах един от служителите в охраната на компанията да държи Харли Тагарт под око, защото предполагах, че може да се стигне до тук.

Миранда се вледени от ужас.

— Точно така. И се оказа, че твойт скъпоценен Харли, онзи лицемер, позволил си да ти даде този пръстен, те е мамил през цялото време.

— Не!

Дъч поклати глава, изумен от наивността на Клеър.

— Разбира се, че ти казвам истината. Но ти си толкова влюбена, че отказваш да видиш дори и очевидното. А що се отнася до Уестън — продължи той, преместил поглед към най-малката си дъщеря, — той е толкова почтен и моногамен, колкото едно краставо куче сред сюррия разгонени кучки. Това момче не може да държи ципа на панталона си закопчан, та дори и животът му да зависи от това. Така че, отнася се и за двете, стойте настрана от братята Тагарт. — Най-накрая погледът му се спря и върху Миранда. — Ти поне като че ли проявяваш малко здрав разум в отношението си към момчетата.

Миранда цялата посърна. Тя беше лицемерната. Сестрите ѝ не прибегваха към измами, но виж, тя се измъкваше тайно от къщи, за да се среща с Хънтър. Боеше се от реакцията на баща си, но в същото време се чувстваше безумно уморена от ролята на доброто, почтено момиченце.

— Момичета... Мамка му! — Той поклати глава и прехапа език, но Миранда знаеше какви мисли се въртят в главата му. И друг път бе ставала свидетел на подобни спорове, които родителите ѝ водеха от години. Доминик бе предала Дъч, унизила го бе, раждайки му само дъщери. И нито един син. Той я умоляваше, заплашваше, настояваше, изискваше тя да му роди още едно дете — момче при това, но тя неизменно му отказваше с оправданието, че последната ѝ бременност едва не я убила. И категорично му заявяваше, че няма намерение да рискува живота си отново.

Тези спорове никога не се водеха в присъствието на момичетата и Миранда, която безцелно побутваше грахчетата из чинията си, предполагаше, че до тази вечер Теса и Клеър изобщо не бяха предполагали колко дълбоко е разочарован баща им от пола на своите деца. Миранда обаче не бе имала техния късмет, тъй като стаята ѝ се намираше непосредствено до спалнята на родителите ѝ. Само една тънка стена разделяше двете помещения — между тях нямаше нито баня, нито пък вграден гардероб, които да заглушат кавгите и любовните им игри. За щастие второто се случваше рядко. На Миранда ѝ се повръщаше при мисълта, че майка ѝ и баща ѝ се търкалят задъхани между чаршафите и наистина го правят... особено пък след някой ожесточен скандал. В продължение на години бе слушала

оплакванията на баща си и предизвикателните отговори на Доминик, която стоварваше върху него цялата отговорност за пола на децата им. Постоянно му натякваше, че очевидно не е достатъчно мъж, че да създаде поне един син от четирите си опита. Дори и първото им дете, което Доминик бе изгубила след спонтанен аборт, е било момиченце.

Когато беше по-малка, Миранда изпитваше угризения, имаше чувството, че самата тя е отговорна за пола си. В резултат на това отчаяно се опитваше да угоди на Дъч, да спечели благоразположението му, да бъде сина, който никога не бе имал. Беше умна и постигаше изключителни резултати в училище. Стана капитан на училищния отбор по дебати, сътрудничеса на училищния вестник, беше приета в няколко елитни колежа, но, за жалост, просто нямаше как да промени анатомията си и да се сдобие с някои мъжки атрибути. Беше се родила жена и затова щеше да бъде наказвана до края на дните си.

На осемнадесетгодишна възраст започна да проумява, че каквото и да направи никога няма да спечели одобрението на баща си. Никакви постижения не можеха да го накарат да се гордее с нея и затова тя престана да се опитва да му угоди. Вместо това реши, че е време да направи нещо за себе си. *С Хънтър.*

Тя изпрати с поглед Дъч, който излезе навън и затръшна френските врати след себе си толкова силно, че стъклата издрънчаха, а полилеят над главите им се залюля и отраженията от пламъчетата на стотите малки свещички заиграха по стените и прозорците на стаята.

Доминик хвърли един поглед към силуета на съпруга си и въздъхна с примирението, придобито след годините съвместен живот с този толкова избухлив мъж. Поля картофите в чинията си със сос със сирене и тихо заговори:

— Трябва да го оставим да изпусне малко пара. В състоянието, в което е, не бихме могли да му въздействаме по никакъв начин.

— Той е свиня — заяви Теса, която, вярна на себе си, просто не можеше да контролира гнева си.

Доминик повдигна вежди.

— Той е твой *баща*. Трябва да го приемем такъв, какъвто е.

Теса, която си играеше с чашата си вода, яростно изглежда майка си.

— Не виждам защо. Би могла да се разведеш с него.

— Теса! — изсъска Клеър. — Не говориш сериозно...

— Разбира се, че говоря сериозно. Разводът не е грях, както сигурно знаете.

Миранда също тайничко се чудеше защо родителите ѝ продължават да живеят заедно.

— Заклех се, че ще му бъда вярна докато смъртта ни раздели и нямам намерение да се отмятам от думата си — сериозно заяви Доминик. — Ние сме семейство.

— Значи това означава, че трябва да правим всичко, което той пожелае? Той ще ни казва какво да правим и ние само ще изпълняваме. Клеър ще се откаже от Харли, а аз... аз ще се откажа от целия си живот, така ли? — Теса гневно прокара пръсти през косата си и погледна към баща си, който, облегнал се на парапета на верандата, се взираше към езерото, а огънчето на пурата му проблясваше в мрака.

— Ще избягам от къщи, но няма да му позволя да ме изпрати да уча в Европа.

— Той само така си говори — увери ги Доминик. — Дайте му малко време да се успокои.

Клеър отмести стола си назад.

— Не може да ми попречи да се омъжа за Харли.

— Разбира се, че може, миличка — възрази Доминик. Лицето ѝ сякаш изведнъж се състари.

— Но това са глупости! Той не може да ми казва какво да правя! — Теса скочи от стола си и, почти тичайки, се запъти към предната част на къщата.

— Тревожа се за нея — промълви Доминик. — Толкова е твърдоглава... А що се отнася до теб... — присегна се и докосна ръката на Клеър с дългите си, отрупани с пръстени пръсти. — Не е особено разумно да се влюбваш толкова силно.

— И защо? — нервно попита Клеър и побърза да отдръпне ръката си.

— Трябва да си малко по-сдържана и да имаш едно наум. Просто за всеки случай.

— Какъв случай?

— В случай че мъжът, в когото си влюбена, не те обича.

— Но Харли ме обича — бързо отвърна Клеър и понечи да се изправи. — Защо никой не ми вярва? — Тя също излезе от стаята, но Миранда успя да зърне тревогата и съмненията, помрачили очите ѝ.

— О, господи! — възкликна Доминик, когато двете с Миранда останаха сами в стаята. От скритите говорители се носеше някаква класическа музика, сантименталният плач на цигулките отекваше в напрегната тишина. — Вземи си поука от случилото се тази вечер, Миранда. — Усмихна се тъжно. — Предполагам, че не се налага да ти изнасям лекция на тази тема.

— Не, мамо, не се налага — отвърна Миранда с ясното съзнание, че я лъже в очите.

— Е, един ден някое момче ще те погледне или пък докосне по по-специален начин и тогава, моля те, прояви достатъчно разум и предпазливост.

— Това ли се случи между теб и татко?

На лицето на Доминик се изписа неизразима тъга. Погледна през прозореца към верандата, където съпругът ѝ, обвит в облак дим, се взираше в тъмната нощ.

— Не — призна тя. — Истината е, че израснах в бедност, без никакви пари. А баща ти беше богат и аз... аз реших, че е единственото ми спасение. И забременях.

— Нарочно? — прошепна Миранда, спомнила си за бебето, което не бе доживяло до раждането си. По-голямата сестра, която така и не се бе появила на белия свят.

Доминик сви раменете си, облечени в ефирна коприна.

— Направих каквото трябваше и никога не съм съжалявала за това. Е, освен в моменти като този. Просто не разбирам защо никога не можем да седнем всичките и да си поговорим като цивилизовани хора.

— Ти си се побъркал, по дяволите! — Уестън удари по масата за бiliarд с щеката, с която бе упражнявал ударите си, преди Харли да нахълта в кабинета и да направи това откачено съобщение. — Не можеш да се ожениш за която и да било.

— Защо?

Уестън приседна на ъгъла на масата и изглежда брат си така, сякаш Харли наистина беше първокласен, доказан извън всякакво съмнение, идиот.

— Нямах ли някаква недовършена работа с Кендъл?

— Връзката ни приключи.

— Така ли? — Уестън хвърли един поглед към коридора и зърна нечия сянка да се плъзга надолу по стълбите. *Пейдж*. По дяволите, това хлапе постоянно слухтеше около тях. За пореден път се запита как е възможно да е кръвно свързан с този безгръбначен мухльо Харли и с откачената Пейдж. Ако питаха него, Пейдж непременно трябваше да бъде прегледана от психиатър.

Харли взе черната топка и започна нервно да я подхвърля във въздуха. Имаше защо да е нервен. Момчето наистина беше загазило. Само дето още не знаеше колко много. Ако нещата се развиеха според плана му, не след дълго Кендъл щеше да го сюрпризира с новината, че ще става татко — е, по-скоро *чичо*.

— Кендъл като че ли вярва, че вие двамата все още сте заедно.

— Не виждам как би могла да вярва в това.

— Може би защото продължаваш от време на време да смъкваш гащичките й.

Харли взе, че се изчерви! Господи, този беше пълен загубеняк...

— Вече не се виждам с нея.

— Чудесно. Значи вече можеш да се ожениш за Клеър Холанд и животът отново ще стане прекрасен. Наистина ли вярваш в това? При положение, че татко те изключи от завещанието си? И престане да плаща таксите ти в колежа? Не съзнаваш ли, че ще трябва да започнеш работа като механик в някой гараж, като сервитьор или пък като работник във фабрика? Само че не съм сигурен, че ще можеш да издържиш на такава работа. Ще трябва да живееш в някакво мърляво апартаментче в лош квартал на Портланд или Сиатъл или пък в който и да е друг град — но това при положение, че попаднеш на човек, достатъчно глупав, че да те наеме на работа. Татко няма да ти даде никакви препоръки, можеш да си сигурен в това, а ти не си работил нищо през целия си живот. Клеър също ще трябва да работи. Като секретарка или рецепционистка... о, не, тя не става за такава работа, нали? Може би ще се залови с обучение на коне и уроци по езда. И всичко ще бъде просто прекрасно. Съвършено!

— Не мисля, че нещата ще се развият по този начин.

— Напротив, Харли! Тя няма да има никакви пари. Ти също. Дори и колата ти е на името на татко. Предполагам, че все още не си му съобщил новината, нали?

— Когато той се върне в града...

Телефонът извъня пронизително и сянката, спотаила се на стълбището, изчезна. Добре. Уестън кой знае защо винаги се изнервяше в присъствието на Пейдж. Тя беше толкова тромаво и недодялано хлапе.

— Мислиш, че когато татко се върне от Луизиана, ще приеме благосклонно новината, че смяташ да се жениш за една от дъщерите на най-върлия му враг? Сигурно ще стане точно така, Харли! Когато ми поникнат рога.

— Имам една новина за теб, Уестън. Те вече са ти поникнали.

— Уестън, на телефона! — провикна се Пейдж. — Кристъл е.

— Мамка му!

Харли има наглостта да му се ухили.

— Аз поне не чукам някаква индианка само заради спорта. Обзалагам се, че брат й не е очарован от факта, че се отнасяш с нея като със своя държанка. Как я наричаш, когато говориш за нея? Индианското курве? Може би някой трябва да го каже на Джак.

— Джак Сонгбърд е задник.

— Аз не бих се заяждал с него.

— Не ме е страх от него. От никого не ме е страх.

— Казах ти, че Кристъл чака на телефона — долетя отново пронизителният глас на Пейдж.

— Кажи й, че ме няма — извика в отговор Уестън.

Стъпките на Пейдж затрополяха надолу по стълбите.

— Аз вече й казах, че си долу и играеш билиард.

— По дяволите, Пейдж... Защо не използваш главата си! — Приблужи се до бара, като си мечтаеше за едно силно питие, и вдигна слушалката. — Виж, в момента съм зает. Ще ти се обадя по-късно.

— Чакай малко. Днес Джак яви ли се на работа?

Стомахът на Уестън се сви.

— Пак закъсна.

— Но беше там.

— До момента, в който го уволних.

— Ти... какво си направил?

— Уволних го. Брат ти беше най-лошият работник в дъскорезницата, Кристъл. И аз го освободих.

— Не, не е вярно. — Долови разочарованието в гласа й и изпита угризения. Това момиче бе успяло някак си да му влезе под кожата и

затова Уестън се съмняваше, че някога ще може да скъса с нея напълно. Тя вероятно щеше да му остане любовница за цял живот.

— Вярно е. Питай го.

— Ще го направя, но той още не се е прибрал у дома.

— Ще го потърся в местната кръчма. Брат ти по всяка вероятност е решил да удави проблемите си в малко огнена вода.

— Ти си копеле — спокойно заяви тя.

— Винаги съм бил такъв.

Преди да затвори телефона тя промърмори нещо на индиански — отвратителен неин навик, който го вбесяваше. Не му харесваше факта, че не разбира езика ѝ, и макар че по всяка вероятност тя просто го бе нарекла копеле и на родния си език, Уестън се притесняваше, че може да е изрекла някаква клетва по негов адрес... Не че наистина вярваше в приказките, които се разправяха за индианските магии. Затвори телефона, осъзнал, че целият е настръхнал.

— Неприятности с малката женичка? — подразни го Харли. Исусе, този негов брат можеше да е ужасно досаден!

— Не и за мен. — Уестън грабна щеката, взе черната топка от ръката на Харли и отново се зае да упражнява удара си. Нямаше защо да се притеснява от остроумните забележки на брат си, от странностите на сестра си или пък от някаква индианска курва и нейните проклетия. В края на краищата той беше Уестън Тагарт.

И можеше да прави каквото си пожелае.

6.

Баща му беше пиян.

Отново.

А точно тази вечер пиянството на баща му го вбесяваше. Самият Кейн нямаше обяснение за поведението си, но откакто Джак му спомена за годежа на Клеър Холанд и Харли Тагарт, той само търсеше с кого да се сбие. Идеше му да стовари юмрук върху някоя стена, върху дебел дънер и/или върху самодоволната физиономия на Тагарт. Не непременно в този ред.

— Кучи син — изръмжа той и се присегна за ключовете си, които държеше в един пепелник върху стария и олющен скрин.

Месецът вече бе преполовен и Хемптън отдавна бе изпил скъпите си и качествени питиета. През последните десетина дни се наливаше предимно с долнопробно уиски и не спираше да се оплаква от бившата си съпруга — егоистична и потайна кучка, изоставила бедния инвалид да отглежда сам непокорния им син.

— Какво ли знаеш ти, татко... — промърмори през зъби Кейн и отвори прозореца. Чу инвалидния стол на баща му да се движи по ленолеума. Телевизорът гърмеше оглушително — монологът на Джони Карсън и смехът на публиката в студиото се чуваха съвсем ясно през тънките гипсови стени.

Господи, как ненавиждаше това място! И съжителството с баща си — изпълнен с горчивина и ожесточение инвалид, който бе отблъснал всички съседни и роднини, опитали се да им помогнат по някакъв начин. Милостивите и богобоязливи хора от града му предлагаха работа — в железарския магазин, в консервната фабрика, в супермаркета, че дори и в една застрахователна компания, но Хемптън Кейн, бивш дървосекач, не желаше подаяния. Не, предпочиташе да се самосъжалява по цял ден и единствената работа, която похващаше, бе свързана с хобито му като резбар.

Цялата предна морава и верандата бяха затрупани със стърготини и с особените скулптури на Хептън — непродадени дървени фигури, които стояха като стражи, охраняващи мизерната им

собственост. Ръмжащи мечки, индианци с жестоки лица, кривокраки каубои, предъвкващи кибритени клечки, изправили се на задните си крака коне с подивели очи и развети гриви — всички те бяха изработени от дънери на дървета, същите като онова, от което бе паднал на времето и бе потрошил краката си. Понякога Кейн имаше чувството, че Хемптън е подел някаква лична вендета, битка на живот и смърт с горите около Шинуук и „Стоун Илахий“. Негови врагове бяха всички дървета и шубраци из околността, както и всеки човек, носещ фамилното име Холанд.

Хората, които се отбиваха да разгледат работите му, често си тръгваха с впечатлението, че обезобразените дървени скулптури в двора им са чудати и необикновени. Те като че ли възприемаха Хемптън като ексцентричен творец и смятаха, че мрачният му характер е по-скоро следствие от вътрешната му потребност да изрази сам себе си, а не от горчивината и омразата, които той възприемаше като дар от бога и не спираше да се налива с евтиния алкохол, който замъгляваше съзнанието и размекваше мозъка му.

Според Кейн обаче в тези брътвежи нямаше и капка истина.

Входната врата се затвори с трясък и само след минута трионът на баща му оживя. Още един нищо неподозиращ дънер беше на път да се превърне във вълк, съомга или в някакъв друг символ на изкуството от северозападните щати. Кейн обаче нямаше намерение да остане достатъчно дълго в дома си, за да види най-новото творение на Хемптън. Измъкна се през прозореца, спусна се от ръба на покрива и скочи на земята. Не се опитваше да се измъкне незабелязано от къщи. Не, баща му нямаше дори да забележи отсъствието му. Но точно тази вечер на Кейн просто не му се говореше със стареца.

Освен това искаше да се срещне с Клеър. Отчаяно копнееше да я види. Макар да знаеше, че това ще е грешка.

Запали мотора, остави зад гърба си къщата, в която бе изпитвал единствено болка, и полетя надолу по тъмната магистрала. Постепенно увеличи скоростта. Изпитваше потребност да чуе воя на двигателя, да почувства соления вятър върху лицето си, докато летеше по пътя, превел се ниско върху кормилото. Моторът му „Харлей Дейвидсън“, поднесе за миг, но веднага след това отново се понесе по магистралата. Кейн караше около езерото — движеше се все по-бързо и по-бързо, сякаш самият дявол го гонеше по петите. Светлините на къщата от

другата страна на посребрената от лунните лъчи водна повърхност проблясваха сред дърветата. Светеха поне дузина прозорци, а в притъмнялото небе се виеше тънка струйка дим от комина на покрива. Къщата изглеждаше като слязла от някоя от шибаните картини на Къриър и Ийвс.

Портата беше отворена и той, без да се поколебае нито за миг, смело мина през нея и продължи напред, ориентирайки се единствено на светлината от фара на мотоциклета си. Плавно спря близо до гаража, стисна зъби, изкачи се по стълбите на верандата и едва не натисна звънеца. Само че преди това я видя — свита на люлката в ъгъла на верандата, подпряла брадичка върху коленете на дългите си крака. Очите ѝ, блеснали на лунната светлина, бяха приковани върху него.

— Какво правиш тук?

— Търся те. — Не се помръдна. Стоеше като хипнотизиран, загледан в лунните отблясъци, които проблясваха в косата ѝ.

— Мен?

— Чух, че ще се жениш.

Усмивката ѝ беше скована и принудена.

— Не ми казвай, че и ти ще се опитваш да ме разубеждаваш.

— Не и ако наистина желаеш този брак.

— Желая го. — Тя придърпа колене под брадичката си.

Кейн внезапно се изпотих. Представи си как я хваща за ръката и хуква надалеч. Държи я близо до себе си и бяга с всички сили през гората. Ако тя не успее да го следва, ще я вдигне и ще я понесе на ръце. Ще направи всичко, но ще напуснат тази къща. Не можеха да останат тук. Трябваше да се махнат от предчувствието за предстоящо зло, спотаило се в заобикалящите ги гори, изгарящо ги с алчните си, жадни за мъст очи, притискащо ги с неизбежността на последствията от тази омразна, изпълнена с отчаяние ситуация, в която бяха изпаднали.

— В такъв случай, надявам се да бъдеш щастлива.

— Не си искрен. — Тя опъна дългите си крака. — Не си тук, за да ме поздравиш и да ми пожелаеш късмет. — Прекоси разстоянието, което ги разделяше. Кейн забеляза влагата в очите ѝ и се досети, че е плакала. Застана точно пред него, вдигна лице и го погледна право в

очите, забулени от въпросите, които не му даваха мира. — Какво точно искаш от мен, Кейн Морън?

— Повече, отколкото бих могъл да получа — призна й той и видя как устните й потрепнаха за миг. Един бухал се обади от дърветата наблизо. Някакво куче от другата страна на езерото, най-вероятно Оскар, излая продължително.

— Аз съм влюбена в Харли Тагарт.

— Само че този кучи син не те заслужава.

— Защо? — попита Клеър. Стоеше толкова близо до нея, че почувства дъха й, видя червенината по бузите й, породена от внезапно обхваналия я гняв. — Защо всички в този шибан град смятат, че Харли не струва?

— Той е слабохарактерен човек, Клеър. А ти имаш нужда от решителен и силен мъж.

— Някой като *теб*? — предизвикателно попита тя.

Изглежда я продължително, без да каже нито дума. Бухалът издаде протяжен самотен вик, някъде в далечината премина влак.

— Да — най-накрая призна той. — Имаш нужда от някой като мен.

— Но ти заминаваш.

— Ще бъда тук още няколко седмици.

Тя въздъхна дълбоко и издуха нагоре косъмчета от бретона си. Кейн впрегна цялата си воля, опитвайки се отчаяно да не помръдне ръцете си, които държеше скръстени пред гърдите си. Представи си как я взема в прегръдките си и я целува, как я притиска толкова силно към себе си, че тя не може да се помръдне, как отмята глава назад и извива тяло под ласките му... само че изобщо не се помръдна. Не се осмели. Вместо това продължи да се поти, опитвайки се да прогони от главата си еротичните образи, които сякаш прогаряха съзнанието му.

— Какво всъщност искаш? — внезапно попита тя.

Той се изсмя нервно.

— Не би искала да знаеш.

— Напротив, искам.

— Не...

— Неслучайно си тук, Кейн!

— Искях само да те видя отново.

— И нищо повече.

Той се поколеба.

— Какво?

Цялата му воля изведнъж го напусна, сякаш пометена от соления вятър, който духаше от океана.

— Господи, Клеър, а ти какво смяташ, че искам?

— Не зная...

— Разбира се, че знаеш.

— Не, Кейн...

— Ами помисли си тогава. — Погледна я право в очите, а след това премести поглед към устните ѝ. Кръвта му се сгорещи, мускулите му сякаш се схванаха от обхваналото го желание да я има. Присегна се и я хвана за голите ръце. Тя леко разтвори устни и възбудата му стана неконтролируема. Мислите му препускаха като бързата река Шинуук, която се виеше сред дълбоките планински клисури. — Каквото и да си мислиш, че искам, вероятно си права.

— Просто го кажи — задъхано промълви тя.

Кейн се замисли за миг, а след това реши да прати всичко по дяволите. Какво значение имаше какво си мисли тя.

— Добре, Клеър — започна той и стисна ръцете ѝ още по-силно. — Истината е, че искам да направя с теб всичко, което ми позволиш. Искам да те целувам, да те докосвам, да заспивам, притиснал те в прегръдките си, и да се събуждам сутрин до теб. Искам да прокарам език по голата ти кожа и да те галя, докато цялата се разтрепериш от желание, и повече от всичко друго на света искам да се изгубя целия в теб и да те любя до края на живота си!

Клеър се опита да се отдръпне, но той се засмя и я стисна още по-здраво.

— Ти пожела да ти го кажа.

— О, господи!

— И, повярвай ми, никога, ама никога, няма да се отнасям с теб така, както прави онова копеле Тагарт. — След това я пусна. Глупавите му думи продължаваха да отекват в ушите му, когато се обърна, приближи се до мотора си и с все сила изрита стартера. Машината изрева, Кейн се метна на нея и отпраши по алеята. Знаеше, че тя продължава да стои там, където я беше оставил, на самия край на верандата, и вероятно се надсмива над него и налудничавите му романтични копнежи.

— Глупак — изръмжа той и прелетя с мотора през портата на имението. — Шибан, ненормален глупак!

Излезе на магистралата и пое към града, надявайки се да се избави от предчувствието, че току-що бе допуснал най-сериозната грешка в живота си, когато видя първата полицейска кола, която бързо го застигаше. Нощта оживя от светлините ѝ — червени, сини и бели. Сирената ѝ оглуши смълчания път.

Кейн погледна скоростомера и веднага си даде сметка, че ченгетата го бяха засекли. Караше със седемдесет и пет мили в час и бе превишил разрешената скорост с цели двадесет мили. Отби на един по-широк участък от банката, но полицейската кола изобщо не намали и продължи по пътя си. Ченгето дори и не погледна към него. Само след миг край него профуча линейка, последвана от друга полицейска пола, която, надула сирената си, го задмина също като първата.

С разтуптяно сърце Кейн отново излезе на пътя. Изкачвайки последния стръмен участък преди града, той започна постепенно да се успокоява. Преживял бе една ужасна вечер, но поне бе отървал поредната глоба... И тогава я видя — колоната от коли, които завиваха по „Трета улица“, близо до старата мелница. Полицейските коли бяха паркирали безразборно, а ченгетата отклоняваха пешеходците и преминаващите превозни средства и ги караха да заобикалят отдалеч петата къща по улицата вляво — спретнатата дървена хижа, собственост на Руби и Ханк Сонгбърд.

Първата мисъл на Кейн беше за Джак. Законът постоянно беше по петите му. Джак вечно се забъркваше в някакви неприятности. На шестнадесет години вече бе арестуван веднъж за кражба на кола, на седемнадесет го обвиниха в притежание на алкохол, а на осемнадесет го задържаха, след като бе стрелял по пощенските кутии на хората от града и по уличните стълбове. Този път обаче положението беше далеч по-сериозно. За ченгетата Джак вече бе пълнолетен, а това означаваше, че ще се отнасят към него като към истински престъпник, а не като към непълнолетен нехранимайко, неспособен да контролира буйния си и непокорен нрав.

Кейн зави по задръстената от хора и коли улица, като пресече железопътната линия, която минаваше през тази част на града. Загаси мотора и спря, независимо че полицай Туули, когото Кейн имаше честта да познава лично, му махна с ръка да продължи.

— Хайде, хора, тръгвайте. Няма какво да гледате тук. Хайде, вървете си по пътя.

— Какво се е случило? — попита Кейн.

— Момчето. Пострадало е. Паднало от скалите в „Стоун Илахий“ — обясни му един от зяпачите — мъж със съсухрено лице, облечен с анцуг и блуза с качулка.

Кейн застина неподвижно. Сърцето му сякаш замря в гърдите му.

— Джак? — едва се осмели да попита той. Мили боже, какво ли се бе случило? Представи си приятеля си, както го бе видял за последно по-рано през деня — самоуверен и леко подпийнал да се отдалечава тичешком, праметнал пушката си през рамо.

— Хайде, хора, размърдайте се — монотонно повтаряше Туули, размахал фенера си, докато колите и минувачите продължаваха да се тълпят по улицата.

От къщата се разнесе пронизителен протяжен вой. Само жена, изпаднала в дълбоко, черно отчаяние и безмерна скръб, можеше да изтръгне подобен писък от гърдите си.

— Мили боже — прошепна една жена, застанала зад Кейн, и бързо се прекръсти. — Мили боже, моля те, чуй молитвите ни...

Кейн не можеше повече да стои безучастен. Без да обръща внимание на ченгетата, той се втурна към входната врата, която в този миг се отвори и Кристъл изтича навън. Силуетът ѝ се очерта на светлината, която струеше през отворената врата. Без да промълви нито дума, тя се хвърли в ръцете на Кейн и се разрида неудържимо. Слабото ѝ тяло се тресеше от неконтролируеми спазми, момичето сякаш изплакваше душата си, а небесата над главите им изведнъж сякаш се продъниха и плисна проливен дъжд.

— Джак! — проплака тя. — Джак! О, господи, Джак!

— Шшт... — прошепна Кейн, макар че черно отчаяние бе сграбчило душата му. Държеше Кристъл в прегръдките си, галеше косата ѝ и се опитваше да я успокои, при все че цялото му същество се гърчеше от мъка.

— Мили боже, не! — отново извика тя.

— Кристъл, моля те! Миличка, всичко ще се оправи...

— Няма да се оправи — проплака тя с отчаяние, което попари всичките му надежди. — О, господи, Кейн, той си отиде.

— *Отиде* си? — Беше го разбрал още преди да чуе ужасните думи. Джак Сонгбърд, непокорното индианско момче, арогантният непрокопсаник, единственият приятел на Кейн, беше мъртъв.

Дива ярост възпламени кръвта му, стомахът му се сви от болка. Горещи сълзи опариха очите му, ръцете му се свиха в юмруци. Искаше му се да удря, да крещи, да проклина съдбата. Но не можеше да го стори. Не и сега. Не и когато Кристъл се разпадаше пред очите му.

Прегърнал я нежно, Кейн я поведе обратно по небоядисаните стълби към входната врата. Бащата на Джак, Ханк, стоеше близо до камината. Очите му бяха сухи, но лицето му бе разкривено от неизразима мъка. Ръцете му силно трепереха.

Руби седеше в люлеещия се стол край студеното огнище, приковала поглед върху пъстрия килим и загледана в нещо, което единствено тя виждаше. Тихо припяваше с монотонен глас някакви думи, които Кейн не можеше да разбере. Лелята на Кристъл, Луси някоя си, я изтръгна от прегръдките му.

— Момчето само си докара тая беля — заяви бащата на Джак с присъщия си стоицизъм.

— Джак не е паднал — уверено възрази Кристъл, макар гласът ѝ да трепереше неудържимо. — Беше пъргав като антилопа. Познаваше района като пръстите на ръката си. Изкачвал се е на онази скала поне милион пъти.

— Но сега е бил пиан — изрече Ханк с нетърпящ възражения глас.

— Няма значение.

Руби замижа и заговори със суров глас, изричайки непознатите думи на езика на предците си. Когато отвори очи, погледът ѝ бе прикован право върху Кейн.

— Това беше проклетие — обясни тя. Очите ѝ бяха сухи, устните ѝ трепереха, брадичката ѝ нервно подскачаше нагоре-надолу. — Току-що проклех човека, убил момчето ми.

Ханк презрително изсумтя.

— В такъв случай си проклела душата на собствения ни син, Руби. — Прикова върху жена си изпитателния поглед на черните си очи, но не я докосна, не ѝ предложи утеха и подкрепа. Всеки един от двамата страдаше мълчаливо, изпепелен от собствената си болка. — Джак глупакът уби сина ни Джак. Това е истината.

Уестън, целият окъпан в пот, изстена продължително и се отпусна отмалял върху женското тяло под себе си. Образът на Миранда все още не можеше да се изличи от ума му, когато се наведе и целуна за последно безстрастните устни на Кендъл. Нищо чудно, че Харли бе престанал да се интересува от нея. Тя се любеше като парцалена кукла — просто лежеше с безучастно и леко намръщено лице, оставила на него да свърши цялата работа. Но на Уестън не му пукаше. Имаше нужда от време, за да проясни главата си и да помисли. Струваше му се, че животът започва да се изплъзва от контрола му. Започнал бе да действа импулсивно и прибързано, без да обмисля нещата до край. Трябваше да се вземе в ръце, защото не можеше да си позволи да прецака всичко точно сега.

Ето че чукаше Кендъл, Теса и Кристъл едновременно, но това не му носеше никакво задоволство и удовлетворение. На всичкото отгоре не преставаше да се притеснява от факта, че баща му може би има още едно семейство, или поне още един син, готов да излезе на светло и да предяви претенциите си към част от богатството на семейство Тагарт. А имаше и още нещо... онази по-тъмна и зловеща страна от характера му, проявила се през изминалата нощ... Само при мисълта за това започна да се облива в пот — ту ледена, ту гореща.

— Слез от мен — обади се Кендъл и го блъсна по рамото.

— Знаеш ли, можеше поне да се опиташ да ми помогнеш малко — подразни я той, претърколи се на леглото и я плесна с ръка по кокалестия задник.

Тя потрепери.

— Това е отвратително...

— Какво? — Уестън се ухили и се присегна към смачкания пакет цигари. — О, Кендъл, аз съм наранен. — Разпери едната си ръка точно над сърцето си, а с другата измъкна една цигара „Марлборо“ от пакета. — Дълбоко наранен.

— Запази тези приказки за пред някоя, която ще ти повярва. — Кендъл грабна един плажен халат от стола край леглото и го наметна на гърба си.

— Би могла да се позабавляваш, ако се отпуснеш и си го позволиш. — Той се присегна за запалката си.

— Дай да си изясним нещо, Уестън. Това не е забавление. — Завърза колана около тънката си талия и се приближи до прозорците, засенчени от плътно спуснатите щори. — Само се надявам да даде резултат.

— Ще даде. Но е нужно време.

Тя потрепери отново.

— Толкова ужасно ли ти се струва? — Той щракна със запалката и се загледа в пламъчето, близнало края на цигарата му.

— Ти наистина не схващаш, нали? Аз обичам Харли. Той е единственото момче, с което съм го правила някога... е, до този момент... но това с теб е различно. — Брадичката ѝ леко се разтрепери, но тя бе твърде силна и праволинейна, за да си позволи да се пречупи. — Правя го единствено заради бебето.

Пъхнал цигарата в единия ъгъл на устата си, Уестън взе намачкания си панталон в цвят каки и го навлече на краката си.

— Но искаш да продължим, нали?

— Докато не се уверя, че съм бременна. Да, искам да продължим. — Обгърнала тялото си с ръце, тя додаде: — Чух, че вече излизаш с Теса Холанд.

— Лошите вести идват бързо.

— Значи е истина — с отвращение заключи тя.

Той бавно закопча токата на колана си.

— Да, и какво от това?

— Ти май наистина си като разгонен уличен котарак, а? — попита тя и надникна през щорите навън. — Ако си обвързан с Теса по някакъв начин, защо, докато се любеше с мен, викаше името на Миранда?

— Така ли? — Протегна ръка към ризата си. Бе дал воля на всичките си необуздани фантазии, докато се опитваше да изтръгне някакъв ответ от Кендъл, която от тук насетне щеше да провъзгласи за царица сред най-студените и сковани в леглото мадами.

— Да.

— Ами защото, да си призная честно, това винаги е била една от фантазиите ми.

— Фантазии? — Тя леко пребледня.

— Аха! Да изчукам и трите сестри Холанд.

Кендъл с отвращение сбърчи нос.

— Не желая да слушам това.

— Е, не едновременно, разбира се. Освен ако те не го пожелаят.

— Уестън, достатъчно! Господи, как можеш изобщо да мислиш за подобни неща!

Смехът му прозвуча треперливо.

— О, Кендъл, що за добродетелност ми демонстрираш в момента? Нямах кой знае какво право да ме съдиш, при положение че току-що ме изчука с едничката цел да представиш детето ми като бебе на Харли.

— О, господи! — Тя покри лицето си с ръце.

Той обаче не млъкна. За каква се мислеше пък тази, по дяволите?

— Не забравяй, Кендъл, че се натискаш с мен, само защото искаш с измама да принудиш Харли да се ожени за теб.

— Зная, но това е, защото го обичам. — От гърлото ѝ се изтръгна тихо ридание.

— Какво благородство!

— Ти ме мразиш.

— Разбира се, че не те мразя. — Господи как мразеше момичетата, които се опитваха да му се правят на мъченици! — Виж, просто се отпусни. И се наслаждавай на онова, което правим. — Облак дим обви главата му. — Чуването може да е много по-забавно от това, което правиш. Освен това би могла да научиш цял куп трикове, които след това да приложиш на брат ми.

Тя буквално занемя. Господи, тая беше пълна откачалка!

Уестън закопча ризата си и отново дръпна от цигарата си.

— Утре пак, а? По същото време, на същото място?

Тя се отпусна на един стол и наведе глава. Приличаше на жертвен агнец, поведен на заклание.

— Да — най-сетне промълви Кендъл. Говореше толкова тихо, че той едва успя да я чуе.

— Ще бъда готов — увери я Уестън, отвори вратата и потъна в нощта. Истината обаче бе, че и той, също като нея, не беше във възторг от тайните им срещи. Уестън винаги се бе гордял със способностите си да задоволи всяка жена и да я накара да стигне до оргазъм само с няколко думи или ласки. Кендъл обаче остана студена като лед. Направи какво ли не, за да привлече вниманието ѝ, но тя продължи да лежи безучастно под него със затворени очи и разкрячени крака,

докато той се блъскаше като някакъв шибан робот. Тази жена беше толкова хладно безучастна към него, че той щеше да остане много доволен, ако не успееше да забременее.

Но пък, от друга страна, това щеше да обърка всичките му планове. Мисълта, че семето му е посято в утробата на Кендъл, му носеше някакво странно успокоение. Кендъл не само щеше да накара Харли да се ожени за нея, но детето им всъщност щеше да бъде истински потомък на Уестън. Можеше да използва бащинството си и да изнудва Кендъл, за да е сигурен, че тя никога няма да му се противопостави за каквото и да било. Ако пък истината някога излезе наяве, той щеше да припознае детето и да получи, като негов баща, полагащия му се дял от наследството на Харли.

Да, чукането с Кендъл, макар и крайно неудовлетворително като преживяване, си струваше напълно половинчасовата хамалогия.

Седна в поршето си, опитвайки се да не обръща внимание на дълбоката драскотина, започваща от предния калник и свършваща чак при задните стопове — грозен белег, оставен от някой страхливец. Стисна зъби в мълчалива ярост, породена от мисълта, че някой е имал нахалството да съсипе скъпото му и лъскаво возило. Поршето беше истинска класика — двигателят му мъркаше безшумно, а боята, при съответното осветление, изглеждаше като течна. Завъртя ключа и моторът послушно забръмча. Лъскавото му бебче беше единствената жена, на която можеше да разчита.

Превключи на първа и подкара по алеята пред плажната вила на семейството Форсайт. Чувстваше се съсипан. Денят се бе оказал дълъг и уморителен. Проблемите бяха започнали със спора в дъскорезницата. Джак Сонгбърд, закъснел отново за работа, бе проявил глупостта да се опита да фалшифицира присъствената си карта, а след това се бе подиграл на Уестън, плюейки в краката му. Уестън го уволни на часа и то пред погледа на всичките му колеги. По-късно двамата се срещнаха отново и... бедничкият Джак, пиян като дъска, падна от скалите близо до „Стоун Илахий“. Уестън се усмихна и опипа ножчето, което лежеше на дъното на джоба му. Ножчето, по грозното острие на което имаше частици червена боя, съвпадаща напълно с боята на колата му.

Да, това беше един дълъг, изпълнен с много емоции ден. Жалко, че трябваше да свърши в студеното легло на Кендъл. Онова, което трябваше да бъде едно страстно, удовлетворително чукане, се бе

оказало истинско разочарование. Интимностите с Кендъл бяха лишени от всякаква страст и той все още се чувстваше напрегнат и неспокоен.

Имаше нужда от истинска жена с гореща кръв и необузdana фантазия. Помисли си за Теса; тя беше винаги готова, но дълбоко в сърцето си Уестън знаеше, че и тя няма да запали огъня в душата му. Не! Единствената жена, която със сигурност щеше да му донесе удовлетворение, беше по-голямата ѝ сестра. Само почакай, миличка, помисли си той и се изсмя грозно. Някой ден, съвсем скоро при това, ще ти покажа какво означава истинската любов.

Кендъл неохотно избра телефонния номер. Какво можеше да каже на Харли? Че току-що бе започнала месечното си неразположение? Че след закъснението от три, изпълнени с въодушевление дни, тя бе почувствала силни болки и не след дълго се бе случило и неизбежното.

Можеше ли да изтърпи още един месец? Щеше ли да намери сили да продължи да го прави с Уестън, само и само да принуди помалкия му брат да се обвърже с брак, който не желае? Една самотна сълза се търкулна по лицето ѝ и тя се запита защо се бе влюбила в Харли. Защо, при положение, че можеше да има всяко момче, което си пожелае, бе избрала точно Харли? Нямахше отговор на този въпрос, но знаеше, че наистина го обича. А мисълта, че той я бе изоставил заради Клеър, една мъжкарана с ужасно тяло, беше поредния удар върху раненото ѝ самолюбие.

Родителите ѝ изобщо не ѝ помагаха. Майка ѝ я засипваше с въпроси:

— Какво се случи между теб и онова симпатично момче от семейство Тагарт? Защо не започнеш да излизаш с някой друг? Синът на Ана Прескът ме нита за теб; той е ужасно симпатичен, а семейството му има пари и...

Въпросите ѝ просто нямаха край.

— Домът на семейство Тагарт — отговори ѝ нечий студен глас.

— Бих искала да говоря с Харли — рече Кендъл.

— Господин Тагарт отсъства в момента.

Кендъл погледна часовника си. Минаваше пет, а тя знаеше, че Харли никога не закъснява.

— Кога го очаквате да се прибере?

— По-късно. Да му предам ли, че сте се обаждала?

— Не... Ще се опитам да му звънна по-късно — отвърна тя и затвори телефона. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Харли беше с Клеър. Чувстваше се го с цялата си душа. Долен, двуличен негодник!

Тя се хвърли на леглото и се загледа в тавана. Може би подходът ѝ беше напълно погрешен. Съмнението, че може да е бременна, очевидно не беше достатъчно, за да го накара да промени решението си, но ако тя направи нещо драстично и се озове в болницата... ако го излъже, че е изгубила бебето... Тези неща обаче вероятно можеха да бъдат доказани с изследвания. Все щеше да се намери някой в болницата, който да разкрие истината... Какво щеше да прави тогава?

Гадеше ѝ се само при мисълта, че ще трябва пак да го прави с Уестън. Изпълваше се с омраза към себе си всеки път, когато го видеше в дома си. Кожата ѝ настръхваше от допира му. Той дяволски се стараеше в началото и Кендъл не можеше да не му го признае — докосваше я, целуваше я, опитваше се да я възбуди, но тя бе устояла на всичките му усилия, в резултат на което напоследък той просто идваше, за да свърши очакваната от него работа. Понякога дори не си събличаше дрехите — просто смъкваше гащичките ѝ, разтваряше ципа си и изпомпваше малко семе в утробата ѝ. Когато свършеше, той неизменно палеше цигара, поглеждала с усмивка надолу към нея и омачканите чаршафи на леглото ѝ, предлагаше ѝ цигара, а това я караше да се чувства още по-презряна и омърсена.

Готова беше обаче да преглътне всички унижения. Само и само да забременее! Е, просто ще трябва да положи повече усилия. Да накара Уестън да го правят по няколко пъти на ден.

Горчива жлъч се надигна към гърлото ѝ, но тя си каза, че ще може да го изтърпи още известно време. Щеше да започне веднага щом неразположението ѝ премине. Ще трябва да си внуши, че той е Харли. А щом ще прави любов с Харли, значи преди това ще си вземе вана с ароматни масла, ще облече най-финото си дантелено бельо и ще запали свещи в стаята си. А когато Уестън се появи след няколко дни, ще започне да го целува и докосва, бавно ще свали дрехите му и ще го прелъсти. Точно както бе постъпила с по-малкия му брат.

Очевидно бе, че има нужда не само от секс, а и от романтика.

Трябваше обаче да измисли и някакъв резервен план. Напълно възможно бе да не успее да забременее. В такъв случай трябваше да измисли друг начин, за да накара Харли да проумее, че тя е единствената жена за него, а онази кучка, Клеър, не му подхожда.

Щеше да има нужда от помощ, за да очерни Клеър в очите му. В противен случай всичките ѝ усилия току-виж се обърнаха срещу нея. Ще трябва да намери някой друг, който да свърши мръсната работа вместо нея. Някой, който ще изпълни разпорежданията ѝ, без да задава въпроси и без да я съди. Някой, като подлата сестричка на Харли. Пейдж би направила всичко, което Кендъл реши да поиска от нея.

Денят на погребението беше горещ и задушен. Не полъхваше никакъв ветрец, макар че далеч на хоризонта се събираха буреносни облаци. Прахът на Джак, разпръснат от същата скала, от която бе паднал, се посипа надолу към скалистите плитчини на брега на океана.

Клеър стоеше редом със сестрите и майка си, а душата ѝ се късаше от мъка. Дъч отсъстваше от града, но бе изпратил съболезнованията си — голям венец от лилии и чек, издаден на името на Руби и семейството ѝ. Сякаш парите можеха да им помогнат по някакъв начин.

Клеър почти не познаваше Джак, но Руби работеше за семейството ѝ от години, а Кристъл ѝ беше приятелка. Сестрата на Джак седеше, загледана в океанските вълни. Очите ѝ бяха сухи, а медната ѝ кожа изглеждаше бледа и посърнала. Без грим изглеждаше изключително млада и уязвима. В ръцете си стискаше червена бандана — Клеър предполагаше, че кърпата е принадлежала на Джак.

Теса изразително завъртя очи, когато някакъв мъж, наследник на многолюдното племе, живяло някога по тези земи, излезе напред и заговори. Макар да се смяташе за представител на местното индианско население, той по нищо не се отличавахе от останалите присъстващи с късо подстриганата си посивяла коса и набръчкана от годините кожа. Мъжът обаче очевидно се ползваше с някакъв авторитет в техните среди, защото говореше от името на племето, изтъквайки мястото на Джак в него. Клеър не чу нито дума от речта му, заглушавана от рева на океанските вълни и пронизителните крясъци на чайките, които кръжаха над главите им.

Трудно ѝ беше да повярва, че Джак е мъртъв. Че един толкова млад и жизнен човек най-ненадейно си бе отишъл завинаги. Чу рева на приближаващ мотор и пулсът ѝ се учести. С периферното си зрение зърна Кейн, който спря мотора до ствола на един приведен от годините бор и застана встрани от тълпата, пъхнал ръце в джобовете на коженото си яке и скрил очи зад тъмните стъкла на слънчевите си очила. Лицето му бе сурово, стиснатите му устни образуваха тънка черта, а погледът му бе прикован някъде далеч към хоризонта. Колко още щеше да остане в Шинуук?

Истината е, че искам да направя с теб всичко, което ми позволиш. Искам да те целувам, да те докосвам, да заспивам, притиснал те в прегръдките си и да се събуждам сутрин до теб. Искам да прокарам език по голата ти кожа и да те галя, докато цялата се разтрепериш от желание, и повече от всичко друго на света искам да се изгубя целия в теб и да те любя до края на живота си!

Клеър прехапа устни и се опита да не мисли за Кейн и за последната им среща в нощта, в която бе намерено тялото на Джак Сонгбърд.

И, повярвай ми, никога, ама никога, няма да се отнасям с теб така, както прави онова копеле Тагарт.

Теса, застанала непосредствено до Клеър, се размърда, пристъпвайки от крак на крак.

— Къде са Тагартови? — прошепна тя.

— Не зная — още по-тихо отвърна Клеър, изненадана от факта, че изобщо не бе забелязала отсъствието на Харли.

— Човек би си помислил, че трябва да са тук. Джак все пак работеше в *тяхната* дъскорезница. — Сините очи на Теса огледаха малката групичка от хора, събрали се на скалата.

— Уестън го уволнил в деня на смъртта му.

— Зная, зная — промърмори Теса и се намръщи. Искаше ѝ се да е където и да е другаде, но не и на тази скала. Майка ѝ я изгледа предупредително и допря пръст до устните си. Теса гневно я изгледа в отговор, но Доминик се извърна настрана, като че ли наистина проявяваше някакъв интерес към ужасния ритуал. Погребенията бяха толкова потискащи... Освен това Теса искаше да види отново Уестън. Предположила бе, че той ще дойде на погребението и бе останала

разочарована, когато осъзна, че не присъства нито един член от клана Тагарт.

— Кога най-после ще свърши това? — прошепна тя и погледна Миранда, която пред последните няколко дни изглеждаше помислена от всякога.

Миранда не ѝ отговори. Теса едва се сдържаше да не се махне от това място. Къде беше Уестън? Почувства познатото свиване под лъжичката. Защо бе допуснала да се увлече по него? Беше се забавлявала истински при първата им среща. Беше толкова дръзко и вълнуващо. Изобщо не се притесняваше за изгубената си девственост. Само че, най-неочаквано и за самата нея, бе осъзнала, че той я *привлича*. Уестън беше толкова по-голям от нея. Беше обигран светски лъв, егоцентричен и самонадеян. И изобщо не му пукаше за нея. А това направо я влудяваше.

Най-накрая шаманът, или какъвто беше там, свърши с приказките и групата индианци започна да припява бавно и монотонно. Теса не можеше да повярва на очите си. Джак Сонгбърд може и да беше чистокръвен индианец, но приживе не бе проявявал никакъв интерес към така нареченото им племе и традициите, които по-възрастните все още спазваха. Та нали никой не го бе виждал да пропуска на петнист кон, украсен целият с пера и мъниста!

Непознатите думи бавно заглъхнаха и хората се разпръснаха. Теса мигновено тръгна надолу по пътеката към пътя, край който бяха паркирани колите. Пикапи, джипове, няколко седана и две комбита бяха спрени край сребристия мерцедес на Доминик. Теса отвори вратата и се настани на меката седалка, оставила другите членове на семейството ѝ да изкажат съболезнованията си на Руби и Кристъл.

Теса не се и опитваше да се държи приятелски. Какво би могла да им каже? Разбира се, че съжалява за Джак. Смъртта му сигурно е била ужасна. Тя потрепери, представила си главоломното му падане от скалата. Само че каквото и да им кажеше в този момент, тя по никакъв начин не би могла да промени станалото. На всичкото отгоре, изобщо не знаеше как да се държи с Кристъл. Смъкна се ниско на седалката с надеждата, че сестрата на Джак няма да я забележи. В колата беше ужасно топло. И задушно. Теса започна да се поти. Крадешком погледна към Кристъл. Момичето се взираше право в нея — погледът ѝ беше толкова напрегнат, че чак плашещ. Исусе, Кристъл можеше да

изкара ангелите на човек! Нервно се присегна за цигарите, които бе скрила в дъното на чантата си. Не, няма да стане. Майка ѝ веднага щеше да разбере, че е пушила.

Не можеха ли просто да си тръгнат? От деня на първата си среща с Уестън Теса бе започнала да усеща острия поглед на Кристъл върху себе си, който я пронизваше като остър нож право в сърцето. Теса разбираше, че индианката я презира, но не можеше да направи нищо по въпроса. В края на краищата, Кристъл нямаше никакви права над Уестън.

Проблемът беше в това, че и тя самата *нямаше*.

Вратите на мерцедеса се отвориха отново. Доминик седна зад волана, а Миранда и Клеър заеха местата си на задната седалка.

— Зная, че това е ужасен удар за Руби — промълви Доминик и попи сълзите си с измачканата кърпичка, която стискаше в ръка. След това извади ключовете от чантата си. — Да изгубиш дете... е, няма нищо по-лошо от това. — Колите около тяхната също потегляха една по една. — Но, макар че преживява такава ужасна загуба, не мисля, че е избрала подходящия момент за промени в живота си, за които по-късно би могла да съжалява. — Доминик запали колата и пое по тесния, застлан с чакъл път.

— Какви промени? — попита Клеър, а Теса отново завъртя очи. На кого му пука?

— Руби напуска — обяви Миранда, а Доминик само стисна устни.

— Напуска? — повтори Клеър.

— Е, сигурна съм, че ще промени решението си. — Доминик погледна в огледалото за обратно виждане. — В момента е силно разстроена. След няколко седмици, когато се справи с мъката си, ще си даде сметка, че има нужда от стабилността и сигурността, които ѝ дава работата у дома. — Доминик въздъхна и регулира температурата на климатика. — И без друго смятах да ѝ предложа повишение на заплатата. Това може да я накара да преосмисли решението си.

— Не мисля, че решението ѝ има нещо общо с парите — осмели се да подчертае Клеър.

— Разбира се, че няма. Не и в момента. Но когато животът на семейство Сонгбърд отново се върне към нормалното си русло, Руби изведнъж ще установи, че има прекалено много свободно време. Ще

трябва да мисли и за дъщеря си, която сигурно ще пожелае да учи в колеж. А това, както знаете, не е никак евтино. — Наближиха магистралата и Доминик включи мигача. — Руби ще се върне.

Теса изобщо не се вълнуваше от този въпрос. От край време смяташе Руби за досадница, която си позволява да ги командори наред. Теса винаги бе недоволствала от факта, че Руби, която не беше нищо повече от слугиня в дома им, си позволяваше да ѝ казва какво да прави. Според Теса семейството им щеше да си живее по-добре без Руби Сонгбърд и нейните тъмни, вечно обвиняващи очи. Жалко за Джак, който приживе като че ли беше готин пич, но пък Теса нямаше никакво намерение да променя живота си само защото той бе намерил смъртта си.

— О, господи! Сега пък какво? — прошепна Доминик и рязко натисна спирачките, когато един мотоциклет прелетя край тях. Сребристият мотор и облеченият му в черно ездач се носеха напред по асфалта сякаш изобщо не чуваха принизителния клаксон на камиона, който се движеше в насрещното платно.

— О, господи! — извика Клеър и закри лицето си с ръце. — Кейн...

— Това момчето на Морън ли беше? — попита Доминик, притиснала сърцето си с ръка. — Мислех си, че има повече мозък в главата си, но, от друга страна, откъде би могъл да го вземе?

— Какво искаш да кажеш? — попита Клеър с разширени от уплахата очи.

Теса погледна майка си.

— Това момче израсна без какво възпитание. Баща му е пияница, а майка му ги зарязва да се оправят сами. — Доминик огледа пътя и вдигна крак от спирачката. — Ако я кара все така, едва ли ще доживее до двадесет години.

— Не говори така! — възкликна Клеър, загледала се след отдалечаващия се мотор.

— Ти пък защо се тревожиш толкова? — с интерес попита Теса.

— Не се тревожа. Просто зная, че беше добър приятел на Джак Сонгбърд.

— Така ли? И откъде го знаеш?

— Виждала съм ги да се мотаят заедно и... — Клеър се поколеба за секунда. — Той ми го каза.

— Кога?

— Не си спомням.

— Ти го *познаваш*? — изненадано попита Теса. Обърна се назад и погледна бледото лице на Клеър. *Какво става тук?*

— Да.

— И колко добре го познаваш?

Клеър погледна сестра си право в очите.

— Достатъчно — отвърна тя, извърна глава и се загледа през прозореца. — Познавам го достатъчно добре.

Три дни след погребението Миранда изпитателно се взираше в календара. Нещо не беше наред. Месечният ѝ цикъл закъсняваше. Но това не би могло да се случи! Просто не би могло... Беше толкова предпазлива и внимателна. А също и Хънтър. Много рядко се бяха любили, без да използват кондом. Продължи да брои дните върху календара и тогава си даде сметка, че цикълът ѝ закъсняваше не с три, а с цели десет дни.

И тогава истината се стовари с цялата си тежест върху раменете ѝ.

Беше бременна.

Краката ѝ отмаляха и тя се отпусна на стола зад бюрото си. Това не би могло да се случва, не и с нея, не и с момичето, което внимателно бе планирало целия си живот до последната подробност. Стисна юмруци и се замисли за бебето... бебе, за бога! Не беше само срамът от случилото се; плашеха я всички последици, произтичащи от факта, че ѝ предстои да роди дете. *Детето на Хънтър*. Покри лицето си с ръце. Обхвана я неописуемо униние.

— Помогни ми... — прошепна тя.

И какво щеше да се случи с плановете ѝ за колежа? С мечтите ѝ да стане адвокат?

Горещи сълзи опариха очите ѝ, но тя не заплака. В живота ѝ се бе появило едно ново същество, с което трябваше да се съобразява. То беше част от нея самата и от Хънтър. Едно мъничко създание растеше в утробата ѝ. *Бебе!* Отпусна ръце, погали плоския си корем и, неспособна повече да сдържа сълзите си, се отдаде на романтични блянове. Представи си как се жени за Хънтър, ражда бебето, а след

това продължава и образованието си. Щеше да ѝ се наложи да работи, а Хънтър ще трябва да отложи за известно време плановете си да създаде свое собствено ранчо, но това все пак не беше край на света, нали?

Не, всъщност, можеше да се окаже дори, че не е никакъв край, а *начало*.

И въпреки това Миранда беше уплашена до смърт. Ще трябва да отиде на преглед в общинската болница, за да се увери, че не става дума за фалшива тревога, а след това ще съобщи новината на Хънтър. Как ли ще я приеме, запита се тя, припомнила си чувствата, които той изпитва към собствения си баща... всъщност към втория си баща.

Хънтър Райли не беше истински син на Дан, както всички в града смятаха. Не, Дан Райли се бе оженил за майката на Хънтър, когато момчето било едва двегодишно. Хънтър не си спомняше друг мъж да е присъствал в живота му, а Дан винаги се бе отнасял към него така, все едно беше негова собствена кръв и плът.

Хънтър бе признал пред Миранда, че не би могъл да приеме друг баща и тъй като никой мъж не би могъл да заеме мястото на Дан Райли в сърцето му, той не считаше за необходимо да се опитва да открие биологичния си баща. Майката на Хънтър бе отнесла тайната за истинския му баща в гроба. Починала бе от рак, когато Хънтър приближавал дванадесетата си година. На погребението в малката презвитерианска църква в покрайнините на града момчето все се оглеждало за някой господин на средна възраст, който да се приближи до него и да го увери, че е неговият баща, но нищо подобно не се случило. С годините Хънтър си дал сметка, че биологичният му баща или не знае за неговото съществуване, или просто не дава пет пари за сина си.

Разбрал още, че истината изобщо не го интересува.

Миранда се изправи, приближи се до прозореца и го отвори, наслаждавайки се на свежия въздух. Лекият ветрец носеше със себе си аромата на рози и орлови нокти.

Ами ако Хънтър не пожелае да се ожени за нея? Ами ако мечтите му се окажат по-важни от нея и от собственото му дете? Ами ако започне да настоява за аборт? Хвана се за рамката на прозореца, търсейки някаква опора, и преглътна мъчително. Изведнъж си даде

сметка колко малко знае за него. Прекалено малко, за да мисли за женитба.

И въпреки всичко го обичаше. Нещата щяха да се подредят някак си; винаги ставаше така. Отново докосна корема си и се усмихна. Колкото и сантиментално да звучеше, двамата с Хънтър може би имаха нужда точно от това. От едно бебе.

— Какво е това? — с блеснали очи попита Пейдж, когато Кендъл ѝ подаде една кутийка, завита във фолио и превързана с голяма розова панделка.

— Изненада.

— Но аз нямам рожден ден, нито пък е Коледа.

— Зная — отвърна Кендъл, седна на един стол, кръстоса крака и скръсти ръце над едното си коляно. — Просто го видях на едно място и си помислих, че ще ти хареса. Хайде, отвори го.

Усмивката на Пейдж беше патетично трогателна — също като претрупана стая, в която живееше. Огромно легло с балдахин и тоалетка, нощно шкафче и скрин в същия стил. Мебелите бяха бели със златни орнаменти, върху копринените тапети имаше изрисувани напъпили розови цветчета, цялата стая бе отрупана с дантели. И за какво си бяха дали целия този труд? Заради това шантаво момиче!

Широко усмихната, Пейдж скъса опаковката, махна панделката и видя наградата, скрита в кутийката — сребърна гривна с едно-единствено талисманче — котка с вирната нагоре опашка, което висеше, закачено с тънка халкичка.

— О, боже... — прошепна тя, приближила шибаната гривна до очите си и загледана в котето, което се поклащаше ритмично точно над носа ѝ. За момент Кендъл се притесни, че Пейдж току-виж се хипнотизирала сама. — Красива е.

— Нищо особено.

— О, не, Кендъл — възрази Пейдж и притисна гривната до сърцето си. Държеше се така, все едно че бе получила огромен диамант. — Това е най-милият жест, който някой е правил за мен.

— Но това е само една гривна.

Пейдж поклати глава и преглътна шумно.

— Много повече е. Благодаря ти!

— Не ми благодари, а ѝ се порадвай — рече Кендъл, която си мислеше, че хлапето реагира по много странен начин. Нима никой не си бе направил труда да направи нещо мило за това момиче? Богатото хлапе на Нийл Тагарт, единствената му дъщеря, която носеше ужасно грозни скоби на зъбите и която се бе подложила на пластична операция на носа? Нима Пейдж не бе получавала безброй подаръци през живота си?

— Тази гривна е специална, защото ти ми я подари — обясни Пейдж, сложи гривната на дебелата си китка и я закопча. — И то не защото си била длъжна, а защото си *искала* да го направиш.

Кендъл се почувства по-ужасно от всякога. Надявала се бе да успее да си осигури лоялността на Пейдж, но никак не ѝ се искаше да разбие сърцето на това нещастно дете. Остро чувство на вина се стовари на плещите ѝ.

— Не съм направила кой знае какво.

Очите на Пейдж преливаха от обожание.

— Искан ми се ти да беше станала моя снаха, а не онази тъпа Клеър Холанд — възкликна тя.

Сякаш бе успяла да прочете мислите на Кендъл. Може би детето беше значително по-умно, отколкото изглеждаше.

— Аз също, но не мога да направя нищо. Харли иска нея.

— Харли е глупак.

— Знаеш, че го обичам.

— О, зная, разбира се. — Пейдж кимна с глава, а редките кичури коса се разлюляха върху раменете ѝ. — А тя не го обича. Не и колкото теб.

— Не би и могла. — Кендъл погали с пръст златния кант на бюрото на Пейдж. — Бих направила всичко, за да го убедя, че тя не е за него, но, повярвай ми, вече опитах какво ли не, но безуспешно.

— Трябва само да го накараме да прекарва повече време с теб и по-малко с нея. — Пейдж се приближи до огледалото, вдигна китката си и се загледа в отражението на сребърната котка, която блестеше на слънчевата светлина. — Ще ми се тя да замине някъде.

— Това няма да се случи. — Кендъл въздъхна с копнеж.

— Тогава искам да претърпи някакъв инцидент. Също като онова индианското момче.

— Джак Сонгбърд? — Ледена тръпка, зловеща като смъртта, пробяга по гръбнака на Кендъл.

— Да. — Пейдж вдигна очи и срещна ужасения поглед на Кендъл в огледалото. — Той умря.

— Зная.

— И сега няма да създава никакви проблеми.

— Не мисля, че... Не знаех, че е създавал никакви проблеми.

— Крадеше от дъскорезницата.

— Какво? — Гърлото на Кендъл изведнъж се сви.

Беше се надявала да насочи разговора към Клеър и да предложи на Пейдж да направи малко проучване — да се срещне с лекомислената по-малка сестра на Клеър и да се опита да изрови някаква грозна тайна или компромат. Все щяха да попаднат на нещо, защото никой на този свят, дори и Клеър Холанд, не беше чак толкова почтен и невинен. Само че разговорът им, който знае как, бе взел твърде неочакван и опасен обрат.

Тя нервно облиза устните си и се опита да измисли някакъв предлог, който да ѝ позволи да се измъкне час по-скоро. Пейдж не беше просто странна; момичето си беше направо лудо.

— Така че Господ наказва Джак задето крадеше от татко.

— Сигурна съм, че не вярваш в това. — Кендъл беше ужасена.

— Защо не? Нали точно това учим в неделното училище. А и всеки човек все някога умира. — Пейдж вдигна глава и се загледа в тавана. — Да, мисля, че няма да е лошо, ако Клеър умре.

— Тя няма да умре. Та тя е едва на седемнадесет години. Хората не умират просто ей така на тази възраст.

— Но Джак умря — философски отбеляза Пейдж, присегна се и взе любимата си плюшена играчка — огромно мече панда с тъжни очи. — И той беше млад, макар и малко по-голям от нея. — Отново погледна сребърното котенце и Клеър потрепери, съзряла погледа в очите ѝ. После Пейдж погали голямата глава на мечето. — Знаеш ли, Клеър също би могла да умре. — Кимна сама на себе си. — Трябва само отчаяно да го пожелаеш и да се молиш пламенно и от сърце.

7.

Уестън щракна със запалката, запали цигарата си и се запита защо се бе съгласил да се срещне с Теса тук, съвсем близо до дома ѝ, и то посред нощ. Започваше да си мисли, че тя умишлено предизвиква съдбата и става все по-смела и безразсъдна при всяка тяхна следваща потайна среща. Би трябвало да я разкара — момичето беше прекалено напористо за вкуса му, но мисълта, че чука една от дъщерите на Дъч продължаваше да го възбужда. Нищо, че се бе обвързал не с тая дъщеря, която желаше.

Разхождаше се по брега на езерото, прикрит единствено от живия плет, който започваше от едната стена на гаража и свършваше долу до пристана. Внезапно косата на тила му настръхна — имаше чувството, че някой го наблюдава, притаен в мрака.

Луната изведнъж помръкна, скрита зад паяжина от рехави облаци. Уестън обаче все още успяваше да различи очертанията на хижата, сгушена сред дървета, виждаше гаража, градините и всевъзможните каменни пътеки и стъпала, които свързваха различните постройки в имението. Езерото беше тъмно и гладко като огледало, високо над главата му прелитаха прилепи и той чуваше шумоленето на крилете им. Погледна часовника си. Теса закъсняваше. За бога, идването му тук наистина щеше да се окаже грешка.

Точно тогава дочу леки, забързани стъпки и загаси цигарата си. Надникна през рехавите клони на живия плет и видя една жена, която тичаше към него, а босите ѝ крака едва докосваха плочите на пътеката. Едва не ѝ извика, но в последния момент замълча, здраво стиснал устни. Момичето, което тичаше в нощния мрак, не беше Теса, а по-голямата ѝ сестра. *Миранда*.

Приближи до него и той зърна дългата и тъмна коса, привързана с бяла панделка.

Сърцето на Уестън започна да бие като обезумяло, устата му пресъхна. Миранда беше облечена с ефирна бяла рокля — може да беше и нощница — която се ветреше свободно и откриваше дългите ѝ, стройни крака.

Някой тихо подсвирна в мрака, тя се ослуша за миг, а след това бързо се спусна по пътеката към езерото.

Уестън не можа да се въздържи. Последва я. Спусна се между дърветата, загледан в ефирната ѝ рокля, която проблясваше в тъмнината. Следваше я по петите, опитвайки се да укроти желанието, което пулсираше във вените му. Господи, наистина беше красива! Поспря се за миг на брега и той зърна лицето ѝ, осветено от лунната светлина.

Уестън се прикри зад дънера на една дебела ела и преглътна мъчително, когато на брега се появи още една фигура — висок, мускулист мъж, който, без да промълви нито дума, взе Миранда в прегръдките си и я целуна страстно и продължително. Тя простена от удоволствие, а кръвта на Уестън кипна от ярост.

Веднага разпозна мъжа. Хънтър Райли. Синът на шибания градинар. Облечен само с някакви изсулени дънки, той продължи да целува Миранда, докато краката ѝ не се разтрепериха от обхваналата я страст. После двамата се отпуснаха върху пясъка.

— Ранда... — изръмжа Райли, докато трескаво разкопчаваше копчетата на роклята ѝ. — Моята красива Миранда. — Роклята се разтвори, разкривайки голите ѝ, сочни гърди и Уестън мигновено се възбуди. Трябваше да впрегне цялата си воля, за да не вдигне ръка и да докосне болезнено възбудения си член.

Подобно на болен воайор, продължи да наблюдава Хънтър, който галеше и целуваше прекрасните ѝ гърди, засмукваше зърната ѝ и, замаян от удоволствие и страст, издаваше дълбоки, гърлени звуци.

Копеле! Кой беше той? *Никой!* И въпреки това докосваше единствената жена, която Уестън не можеше да притежава.

Райли смъкна роклята ѝ и Уестън с все сила стисна зъби, за да заглуши надигналото се в гърлото му стенание. Видя стройните ѝ, дълги крака, зърна прекрасните черни къдрици в основата на бедрата ѝ, които проблеснаха на лунната светлина. Райли зарови глава в корема ѝ. Миранда вплете пръсти в косата му, а той продължи да се плъзга все по-надолу и по-надолу. Целуваше я, докосваше я, опиваше се от вкуса ѝ. Дишането на Уестън стана накъсано и повърхностно. Трябваше да се извърне, да отмести поглед от еротичната картина, но просто не можеше. Ръката му се плъзна към ципа на панталона му, свали го надолу и погали пулсиращия, болезнено възбуден член. Искаше му се

той да е на мястото на Хънтър, да се зарови в топлата плът на Миранда Холанд и да я чука до забрава.

Хънтър изрита дънките си и разтвори краката ѝ. Уестън силно прехапа език, за да не извика на глас.

Миранда тихичко стенеше, разкъсвана от нетърпение и пламенен копнеж. Извиваше тяло към любовника си, притискаше се към него, любеше се като разгонено животно, освободено от всякакви задръжки. Предположенията на Уестън се бяха оказали верни — Миранда беше изключително страстна жена. Пръстите му, обхванали възбуждения му член се задвижиха още по-бързо, когато Хънтър отметна глава назад и нададе продължителен вик на неописуема наслада и триумф.

Уестън потръпна, когато Райли, потен като свиня, се стовари отгоре ѝ и я притисна към себе си, премазвайки под тежестта си прекрасните ѝ гърди. Прошепна нещо в ухото ѝ, после за момент вдигна глава и очите му, тъмни като нощта, се насочиха право към Уестън. Беше напълно невъзможно да го е видял, притаен в сенките на големите ели, но въпреки това Хънтър като че ли се взираше право в него.

Уестън замря неподвижно. Не смееше да диша дори. Струйка пот потече надолу по врата му.

Миранда каза нещо и Хънтър отново насочи цялото си внимание към дългокраката, красива жена, която лежеше под него. Разкъсван от несподелената страст, с пламнал от желание мозък, Уестън бавно пое обратно по пътеката. Препъна се веднъж и обувката му се плъзна по оплетените коренища на някакво дърво, остриите иглички на елите го блъскаха в лицето, но той все пак успя да се добере до пристана.

Сърцето му сякаш спря за миг, когато зърна Тереса да седи на ръба на пристана, провесила крака над водата. По-малко от двеста метра я делиха от мястото, където сестра ѝ лежеше гола на плажа.

Тя се обърна, когато го чу да се приближава и Уестън забеляза сълзите, които се стичаха от очите ѝ.

— Хареса ли ти представлението? — попита Теса. Дрезгавият ѝ шепот вероятно отекна чак до другия бряг на езерото.

— Да се махаме от тук.

— Какво ти става? — попита го тя. — Защо продължаваш да се виждаш с мен, когато в действителност желаеш единствено нея?

— Кого?

Тя отмахна косата, паднала върху лицето ѝ.

— Не ставай глупав. Аз не съм сляпа. И зная, че желаеш Миранда. Искане ми се само да можех да разбера защо си така обсебен от нея.

Уестън изобщо не се опита да оспори думите ѝ. А тя запази малкото ѝ останало самообладание.

— Само че тя е влюбена в Хънтър. — Теса се изправи, изтръска праха от ръцете си и избърса сълзите от очите си. Ако не друго, поне гордост имаше в изобилие. — Не зная защо, но Миранда мисли, че земята, луната и звездите се въртят около него. — Изтри носа си с опакото на ръката си и изправи крехките си рамене. Когато Уестън се опита да я докосне, тя бързо се отдръпна назад и едва не падна от кея. — Кой би си го помислил? Ледената принцеса да се възпламени не от кого да е, а от сина на градинаря! — Усмивката ѝ беше студена. Тя се вгледа изпитателно в очите на Уестън. — Това те наранява, нали?

— Теса — изрече той и се присегна да хване китката ѝ.

Тя рязко отдръпна ръката си.

— Не ме докосвай — рязко възкликна Теса, отстъпи назад и го зашлеви през лицето. Пляс! Звукът отекна над смълчаната вода. — Няма да позволя да ме използваш като евтина курва. Върни се обратно при Кристъл, ако единственото, което искаш, е едно бързо чукане.

Уестън побесня.

— Ей... чакай малко! — заповеднически изрече той и я сграбчи през тънкото кръстче. Какво ставаше тук? Теса, която винаги с такава готовност бе задоволявала всичките му желания, внезапно се бе обърнала срещу него, демонстрирайки плам и страст, каквито не бе показвала вече седмици наред. Преодолявайки съпротивата ѝ, Уестън я помъкна по брега на езерото, далеч от Миранда и от къщата на родителите ѝ.

— Пусни ме, копеле такова! — Заби пети в земята и се задържа за едно дебело коренище. Блузата ѝ се закачи за един клон и се раздра с оглушено прашене.

— Защо?

— Защото всичко свърши! — Продължи да се бори, но Уестън я сграбчи с все сила, почувствал огъня в слабините си, запален от отчаяната ѝ съпротива.

— Ще свърши, когато аз кажа.

— Остави ме на мира, Уестън, или, кълна се...

Той запуши устата ѝ с ръка, но тя веднага впи зъби в дланта му. Той обаче дори не трепна. Нека да се съпротивлява колкото си иска. Точно в този момент обаче Теса беше изцяло негова. Яростта подсилваше страстта му, клокочещият в душата му гняв го възбуди отново. Почувства промяна в поведението ѝ, долови обхваналото я напрежение и разбра, че тя започва да се страхува. Мирисът на страха ѝ достигна до ноздрите му и той си помисли, че всеки момент ще се изпразни в дънките си.

— Не знаеш ли, че никой не може да се разпорежда с мен. Теса? Още ли не си го разбрала?

Напрегнала цялото си тяло, тя леко се извърна и заби свитото си коляно в слабините му. Прониза го остра, пареща болка. Уестън рязко издиша.

— Кучка! — изсъска той и я разтърси с все сила. — Шибана, долна кучка! Е, сега вече ще си го получиш! — Леко приведен той тръгна напред, като я влачеше по каменистата пътека. Тялото ѝ се блъскаше по падналите на пътя им пънове, острите шипове на малиновите храсти деряха кожата ѝ. Най-накрая стигнаха до поляната, на която бе оставил колата си. Беше започнал да се поти и дишаше тежко, но сега поне се намираха достатъчно далеч от къщата на Дъч и никой нямаше да чуе писъците ѝ, ако тя се окажеше чак толкова тъпа, че да се разпищи. Беше готов на всичко и знаеше, че, каквото и да се случи, тя просто нямаше шанс да го победи.

Бръкна в джоба на дънките си и извади ножчето на Джак Сонгбърд. Рязко го отвори и го поднесе пред очите ѝ.

— Ако не вършиш глупости, няма да те нараня.

Пусна я, но тя го заплю в лицето и, препъвайки се, се опита да избяга от него.

— Търсиш си белята — гневно изсъска Теса.

— Аз ли? Струва ми се, че в момента ти си тази, която има нужда от помощ.

— Не се боя от теб, Уестън — предизвикателно заяви тя и той почти ѝ повярва. Само че гласът ѝ бе започнал да трепери, а очите ѝ тревожно се взираха в оръжието в ръката му. — Всъщност, мисля, че си жалък нещастник! — Беше започнала да се поти и парфюмът ѝ дразнеше обонянието му. Обърна се, като че ли решена да си върви, но

той веднага се спусна след нея. Допря ножа до гърлото ѝ и тя нададе приглушен писък.

— Пусни ме, нещастник такъв!

— Няма начин, Тереса. Дватама имаме среща, забрави ли? — Обвил двете си ръце около тялото ѝ, той силно я притисна към себе си. Гърбът ѝ залепна за гърдите му, а задникът ѝ се заизвива върху ципа на дънките му. Гърдите ѝ учестено се повдигаха и спускаха точно под ръката му, парещият ѝ дъх изгаряше кожата му.

— Пусни ме, по дяволите!

Той облиза кожата на врата ѝ и тя рязко отметна глава назад, надявайки се да го нарани. Глупава кучка.

— По-внимателно, скъпа. — Уестън захапа солената от пот кожа. Теса изкрещя.

— Това е заради плесницата. — Тя цялата трепереше, а той се опиваше от чувството за власт, породено от страха ѝ. Сега вече знаеше, че може да я контролира, да я превърне в свой роб. — А сега, кучко, ще правиш точно онова, което ти кажа, и няма да спираш, докато аз не ти нареда. Застани на колене.

Блъсна я на земята, без да изпуска ножа от ръката си. Държеше го така, сякаш бе готов да го използва във всеки един момент.

— А сега, красавице, свали ципа на дънките ми.

— Не...

Уестън сграбчи кичур от косата ѝ и го отрязва с ножа.

— Ааах!

Жълтите кичури паднаха на земята.

— Сега! Разкопчей ципа ми и ме обслужи като послушно малко момиченце.

— Иди да намериш Миранда. Тя е тази, която желаш.

— Миранда е заета.

— И това те притеснява? Нали обичаш да го правиш с повече от едно момиче?

— И нейният ред ще дойде.

Тя рязко се изправи и замахна към лицето му. Острите ѝ нокти одраха бузата му.

— Мамка му! — Лицето му изтръпна от болка. Сграбчи я и я блъсна обратно на земята. — Край на играчките, кучко — изръмжа той, а по рамото му покапаха капки кръв. — Свали ципа ми и...

— Отвращаваш ме!

— Така ли? Много лошо. Защото просто нямаш избор и ако само ме докоснеш със зъбите си ще ти го върна тъпкано.

— Не, няма — възрази тя и, сякаш осенена от внезапно прозрение, се изправи пред него. — Няма да ме убиеш, нито пък ще ме нараниш, защото знаеш, че ще те хванат. Дори и да не оставиш никакви улики, баща ми ще те преследва като хрътка и няма да се откаже, докато не те обвини. Много хора са ни виждали заедно и сега... — Тя размаха пръстите си с техните мръсни и окървавени нокти пред лицето му. — ... сега има твоя кръв по ръцете ми.

Сърцето му сякаш спря за миг.

На лицето на Теса изгря злобна усмивка.

— Ако ме принудиш да направя нещо, което не желая... нещо, каквото и да е то, ще кажа на татко и ще подам оплакване срещу теб в полицията. Ще те арестуват за... за нахлуване без позволение в частна собственост и... за нападение и доказано изнасилване.

Уестън не ѝ повярва.

— Ти не би...

— Копеле такова, по-скоро ще те убия, но няма да ти позволя да ме докоснеш отново!

Той се присегна към нея, но Теса го плясна през ръката.

— Ще те вкарам в затвора, Уестън! Баща ми ще се погрижи за това. — Погледна го с блеснали от ярост очи. Лицето ѝ беше сериозно и решително. Цялата бе омазана с пръст и мръсотия, блузата ѝ беше раздрана, а тя го гледаше така, сякаш едва се въздържахше да не го разкъса с голи ръце.

— Исусе, не би го направила...

— Ти само гледай! — предупреди го Теса. Очите ѝ святаха като на ранено животно. Уестън си спомни един опосум, който бе хванал в капан. Спомни си как животното ръмжеше с яростно оголени, остри като бръснач зъби. След това Уестън го застреля, за да го избави от мъките му.

— Махай се! — нареди му Теса. И очевидно изобщо не се шегуваше.

Всяко мускулче в напрегнатото му до краен предел тяло отчаяно копнееше да я притежава. Искаше му се да се спусне към нея, да я хвърли на земята и да разреже дрехите ѝ. Само че не беше толкова

глупав, че да допусне такава съдбоносна грешка. Не и сега. Независимо дали това му харесваше или не, тя наистина можеше да го тикне зад решетките.

По-късно, каза си той. По-късно ще се разправи с нея. Ще подбере подходящия момент и ще си осигури пълна безопасност. Рязко затвори ножчето и се качи в колата си. Гумите пронизително изпищяха, моторът изрева и колата заподскача по стария изровен път. Зърна Теса в огледалото за обратно виждане. Стоеше гордо изправила гръб, а раздраните ѝ дрехи се вееха като символ на нейната смелост и чест.

Ръцете му, стиснали волана, се изпотиха. Взе първия завой и превключи на втора. Кръвта пулсираше в слепоочията му, ушите му бучаха. Тази малка кучка горчиво се лъжеше, ако смяташе, че е успяла да го победи и унизи. Да, много се лъжеше...

— Казвам ти, сине, че изцяло разчитам на теб!

— Нийл насочи дебелия си пръст по посока на Уестън. Намираха се в кабинета на Уестън в дъскорезницата. Старата климатична инсталация се задъхваше и шумно дрънчеше над главите им. — Някой трябва да налее малко здрав разум в главата на брат ти. Няма да допусна никой, ама наистина никой от семейството ни, да се обвърже с член от фамилията Холанд! Пресвети боже, това момче не разбира ли, че тя се интересува единствено от наследството му? — Нийл извади носна кърпичка и попи потта от олисялото си теме като не спираше да снове от единия край на стаята до другия. Червендалестото му лице бе по-червено от всякога, чертите му бяха разкривени от възмущение и гняв, златният зъб в устата му просветваше при всяка негова дума. Челото му бе покрито със ситни капчици пот, под мишниците на ризата му тъмнееха големи влажни петна.

— Какво, по дяволите, се е случило с лицето ти?

Уестън успя да се усмихне, макар да се разкъсваше от яд при спомена за остриите нокти на Теса.

— Влязох в малък спор с една от местните курви. — Думите не бяха много далеч от истината.

— По дяволите, не е онова индианско момиче, нали?

— Кристъл? Не.

— Добре. Нали разбираш, че не можем да си позволим да влизаме в конфликти с членове на местното племе. Те притежават доста земи наоколо. Бихме могли да закупим част от земята им, за да построим още един курорт, който да конкурира комплекса на Дъч. Двамата с теб прекрасно знаем, че Джак Сонгбърд беше един мързелив неудачник, но родителите му току-виж ни обвинили в дискриминация или други подобни дивотии. Цялото проклето племе може изведнъж да се обърне срещу нас.

— Не мисля, че някой от тях смята да поеме по пътя на войната — присмехулно отбеляза Уестън. — Успокой се, нищо не ни заплашва.

Нийл въздъхна уморено.

— Може би имаш право. Но другите ни проблеми си остават. Трябва да се справим с глупавия ти брат и решението му да се ожени за едно от момичетата на Холанд. Ама че каша забърка това момче!

— Не смяташ ли, че Клеър Холанд и без друго ще наследи достатъчно пари от собствения си баща? Наистина ли вярваш, че едничката ѝ цел е да отмъкне и част от нашите?

— Разбира се, че вярвам. Те всичките се еднакви. Алчни като онзи кучи син, баща им. Той така и не ми прости задето успях да измъкна изпод носа му онова парче земя на север от Сийсайд.

— А след това построи и „Сий брийз“.

— Точно така. Този комплекс заседна като остър кокал в гърлото на стария Дъч. — Нийл се изхили доволно. Златният му зъб отново проблесна. — На фона на „Сий брийз“ „Стоун Илахий“ изглежда евтин и западнал. Така му се пада на копелето!

— Но това беше преди години.

— Е, старият пръдльо не забравя лесно.

— Може би е време да престанете с тази вражда.

— Няма начин. Враждата ще спре само ако Дъч направи първият опит за помирение.

— Защо?

Очите на Нийл проблеснаха заплашително.

— Тази вражда излиза извън пределите на деловите ни взаимоотношения, сине. Нещата са твърде лични.

Обзалагам се, че е така, помисли си Уестън. Питаше се дали баща му знае, че милата му съпруга се е търкаляла в леглото с най-омразния му враг. Представи си луничавия гръб на Дъч и счупеното

огледало в къщата за гости. След онзи съдбоносен ден двамата с майка му така и не успяха да изгладят отношенията си.

Нийл разхлаби вратовръзката си.

— Така че не се опитвай да се правиш на адвокат на дявола пред мен. Вече казах на Харли, че по-скоро ще го прогоня от семейството, отколкото да позволя на някоя от кучките на Холанд да се докопа до парите ми. И няма да се поколебая да го сторя. Същото се отнася и за теб. — Отново измъкна кърпата от джоба си и избърса лъсналото си от пот лице. — Исусе, тук е ужасно горещо...

— Аз нямам никакво намерение да се женя за някоя от дъщерите на Холанд — изтъкна Уестън. Все още беше в мрачно настроение, неспособен да забрави за Миранда и Райли. А също и за Теса. Само да му падне някъде насаме! Ще я накара горчиво да се кае за дързостта си.

— Зная, но Харли... о, той никога не е притежавал и капчица здрав разум. Цял живот хленчи и се оплаква от нещо. Когато за пръв път чух, че излиза с една от дъщерите на Дъч, реших, че това е само някакъв каприз от негова страна, увлечение, за което не си струва човек да се притеснява. Той обаче не се отказа, а продължи да се среща с нея. — Нийл стисна основата на носа си, сякаш се опитваше да предотврати настъпващото главоболие. — Какво не й хареса на Кендъл? Ето това не мога да разбера. Момичето е дяволски по-красиво от трите дъщери на Холанд взети заедно. Освен това баща ѝ и аз се разбираме чудесно и от години имаме общ бизнес. Защо, по дяволите, Харли не желае да се ожени за нея?

— Не питай мен. — Уестън се правеше на света вода ненапита, а баща му бе така погълнат от собствения си гняв, че изобщо не забелязваше преструвките му.

— Е, ще видим какво ще прави нашето момче като го оставя без пукната пара. Ще му дам една последна възможност да види нещата в истинската им светлина и ако за една седмица не сложи край на тази история с Клеър Холанд, ще го изгоня от дъскорезницата, ще му взема шибания ягуар и ще го изрита от къщи. И тогава всички ще разберем що за стока е това момиче на Холанд. Залагам десет към едно, че ще го зареже на часа.

Уестън нямаше никакво намерение да се хваща на подобен облог. Според него Клеър притежаваше повече кураж, отколкото баща му

изобщо можеше да предположи.

— Може пък да е много добра в леглото — предположи Уестън, а мислите му отново се насочиха към Миранда.

— Чудесно. Щом е толкова добра, може да я чука колкото си иска, но не може да се ожени за нея.

— Каква е разликата?

Нийл изгледа сина си така, сякаш Уестън току-що му бе заявил, че възнамерява да построи най-новия им курортен комплекс на Юпитер.

— Разликата е в това, че ако само спи с нея и я използва като своя курва, той е победителят. Ако обаче тя успее да го примаме да се ожени за нея, той от победител се превръща в губещ. Исусе, на теб ли точно трябва да го обяснявам!

— Значи всичко е въпрос на чест.

— Бинго! — Нийл разтърка лицето си, изръмжа през зъби и размаха ръка във въздуха, сякаш се опитваше да прогони досадна муха. — Просто се постарай да го накараш да разбере колко много е заложено на карта. А сега бих искал да обсъдим още няколко въпроса с теб. Искам да се извърши вътрешен одит на всички счетоводни книги. Искам да се срещнеш с Джери Бест от „Бест лъмбър“ и да се опиташ да разбереш защо преустанови деловите си взаимоотношения с нас. И... ще трябва да изплатим и някакво обезщетение на семейство Сонгбърд заради смъртта на сина им.

Уестън рязко изправи глава. Тялото му се скова от яд.

— Джак имаше застраховка, направена от компанията. Мисля, че тя все още е валидна, независимо от факта, че бе уволнен в деня на смъртта си.

— Зная, зная и се съмнявам от застрахователната компания да ни създадат проблеми. Твърде много пари печелят от нас, за да се формализират по този въпрос. Парите от застраховката обаче не са достатъчни. Искам „Тагарт милинг“ да направи нещо повече за семейството. Нека се възползваме от повода, за да си направим малко реклама.

— Не виждам защо трябва да плащаме, при положение, че Джак не е пострадал при злополука на работното си място — възрази Уестън, вбесен от намерението на баща си да разиграва подобни сценки и да се прави на добрия самарянин. — Джак Сонгбърд изобщо

не беше добър работник и това може да бъде проверено в работното му досие. Няма бригадир, който да е работил с него и да не му е дал възможно най-ниската оценка. Постоянно закъсняваше за работа, никога не спазваше мерките за безопасност, самоволно удължаваше почивките си, флиртуваше със секретарките и дори, доколкото зная, потроши автомата за безалкохолни напитки. Каквото и нарушение да ти дойде на ум, можеш да се сигурен, че е вписано в досието на Сонгбърд.

— Това няма значение.

— Но...

— Виж, зная, че ти уволни тъпото копеле, но, за бога, Уестън, помисли си само за миг за рекламата, която можем да си направим покрай този случай. Компанията ще дари пет хиляди долара, които аз ще им връча лично и ще основем попечителски фонд за семейството му и за племето Шинуук ли се казваше?

— Клатскани или някаква друга подобна дивотия — ядосано промърмори Уестън. На кого му пукаше за Джак Сонгбърд, по дяволите? Хлапето беше пълен глупак, дребен крадец и вандал. Без него светът и особено Шинуук, Орегон, се превърнаха в едно по-добро място. Уестън силете пръстите на ръцете си и започна да пука ставите им една по една. — Щом толкова държиш на общественото мнение, защо не отиде на погребението му?

— Не, ти трябваше да отидеш! Аз бях на конгрес в Батън Руж.

— Заедно с Дъч Холанд.

Нийл се намръщи.

— Да, старият пръдльо също беше там и се опитваше да ми отмъкне част от бизнеса. Гади ми се само при мисълта, че една от дъщерите му е впила пипалата си в моето момче. — Въздъхна високо и погледна по-големия си син право в очите. — Харли винаги е бил проблем за семейството ни.

— Татко...

— Престани, Уестън, не ти казвам нищо, което вече да не знаеш. Надявах се, че той ще възмъжее и ще стане по-силен и решителен, но това по всяка вероятност няма да се случи никога. — Погледът на баща му помръкна от обхваналото го разочарование. — Знаеш ли, никак не е лесно човек да живее в сянката ти и да се опитва да се сравнява с теб.

Непрекъснато си го напомням. Предполагам, че трябваше да имам повече деца.

— С мама?

Нийл едва забележимо присви очи.

— Разбира се, че с майка ти. С кого друг?

— Не зная. Ти ми кажи.

— Ти все още продължаваш да вярваш на онази клюка, че имам цяла сюрня незаконни копелета, които живеят някъде другаде, така ли?

— Не цяла сюрня. Само едно.

— Забрави за това, Уестън. Ти си моят любимец. Първородният ми син. А това е нещо много специално, не го забравяй. — Почука с пръсти по бюрото на Уестън, след което се запъти към вратата. Уестън го изпрати с поглед и баща му изведнъж му се стори невероятно стар и уморен. — Не забравяй да разговаряш с Харли и да му предадеш посланието ми. Може пък на теб да ти повярва.

— А може и да не ми повярва.

— В такъв случай ще се окаже по-глупав, отколкото си мислех. — Нийл се поколеба за секунда. — Знаеш ли, когато на човек му се роди син, той целият се изпълва с надежди и гордост. Мисли си, че един ден това момченце ще се превърне в най-страхотния мъж, раждал се някога на тази земя... А след това годините започват да се нижат една по една, разочарованията и тревогите се трупат и на бащата му остава само да се надява, че синът му все някак си ще се справи в този живот. С Харли обаче... — Той сви рамене. — Не зная. Просто не зная...

Нийл затвори вратата след себе си, а Уестън, доволно усмихнат, се облегна на стола си и старите пружини изскърцаха под тежестта му. Изведнъж си даде сметка, че подходът му към цялата тази ситуация е абсолютно погрешен. Тихичко се наруга за глупостта. Опитваше се да помогне на Харли, без да се замисли, че той, всъщност, е най-големият му съперник.

Вярно, че Уестън бе предопределен да наследи лъвския пай от богатството на баща си, но в завещанието имаше заделени средства и за Мики, Харли, Пейдж, както и за всяко друго, припознато от Нийл Тагарт дете, без значение дали е законородено или не.

Ако Харли се ожени за Клеър, той автоматично ще се откаже от своя дял от богатството и този дял, в по-голямата си част, щеше да

премине в ръцете на Уестън. Нийл вече бе дал ясно да се разбере, че синовете му ще наследят бизнеса и ще поемат управлението на компанията. Ако Харли доброволно се лишеше от благоволенieto на баща им, тогава Уестън щеше да поеме пълния контрол над всичко — курортите, дърводобивните и дървопреработвателните компании. Нетърпелива усмивка се появи на лицето му. Защо, по дяволите, така отчаяно се опитваше да помогне на брат си, чукайки Кендъл с надеждата, че тя ще забременее? За него ще е по-добре, ако Харли наистина вземе, че се ожени за Клеър. А когато старецът един ден хвърли това, той ще наследи всичко, с изключение на къщата и жалката месечна издръжка, предназначена за майка му и за Пейдж. Неволно потръпна при мисълта за малката си сестра. Пейдж беше грозна. И странна. Достатъчно странна, че да изживее живота си в клиника за душевноболни, заключена в луксозна стая със стени, боядисани в успокояващи пастелни цветове. Уестън трябваше само да намери някой предприемчив психиатър, нуждаещ се от допълнителни доходи, и тогава щеше да е сигурен, че Пейдж ще прекара живота си, бродейки сред градини с вековни дървета и малки езерца, пълни с водни лилии. Щяха да я заключат завинаги зад металните врати на някоя скъпа и луксозна клиника.

Разбира се, ще трябва да изчака смъртта на баща си, но това беше само въпрос на време. Във всеки един момент Нийл Тагарт бе сериозно застрашен от инфаркт; лекарят му неведнъж го бе предупреждавал, че трябва да внимава и да се пази. От Уестън се изискваше единствено малко търпение. Освен това трябваше да престане да се вижда с Кендъл. А това можеше да създаде известни проблеми.

Нямаше да му е лесно и да отбягва момичетата на Холанд. Макар че Теса го бе отблъснала и отказваше да отговори на обажданията му, той не се притесняваше особено. Колкото по-често обаче виждаше Миранда, толкова по-силно я желаше. А това си беше пълна глупост от негова страна. Тя със сигурност щеше да му донесе само неприятности. Беше жена, която трябваше да отбягва на всяка цена.

Освен това тя никога не бе крила отвращението, което изпитва към него. Дори Теса му бе признала, че Миранда изпаднала в пристъп на ярост, когато узнала, че малката ѝ сестричка се среща с него.

Защо това я притесняваше толкова? Дали възраженията ѝ срещу него не бяха породени, пък било то и на някакво подсъзнателно ниво, от ревност, за която тя дори не си даваше сметка? Кръвта му сякаш отново кипна. Може би в характера на Миранда имаше някаква разпътна черта, която дори и тя не можеше да контролира? Може би, тайно от всички останали, тя отчаяно копнееше за нещата, които са забранени и непозволени? Господи, как само се бе извивала върху пясъка през изминалата нощ!

Уестън стисна юмруци толкова силно, че ставите му побеляха от усилието.

Но защо Райли? Той беше кръгла нула. Абсолютен бедняк. Заварен син на проклетия им градинар. Поради някаква неизвестна причина Миранда очевидно си падаше по простолюдието и не се боеше да се отдаде на разгулната си страст.

Освен това трябваше да се справи и с Теса. Все още не бе решил как да постъпи с нея. Ако тя решеше да се разприказва и да изпълни заканите си, с безгрижния му и охолол живот беше свършено.

Ако изобщо имаше капка ум в главата си, щеше да забрави за момичетата на Холанд и да се върне в колежа, преди да е направил някоя наистина съдбоносна грешка. Самата мисъл обаче, че би могъл да се откаже от Миранда, му се стори абсолютно неприемлива. Само една нощ! Не искаше нищо повече — една-единствена нощ, в която да ѝ покаже какво означава страстния, разкрепостен, животински секс, сексът, който притъпява сетивата за часове напред, а уханието му с дни се носи от намачканите чаршафи.

Климатичната инсталация нададе протяжен вой. Уестън нервно стисна химикалката си и се замисли за Райли — мъжът, който, макар и все още да не го знаеше, беше негов съперник. Мъжът, който от тук нататък трябваше много да внимава в картинката. Готов беше да се обзаложи на десет към едно, че мотивите на Райли не са чак толкова чисти и непорочни. Хънтър имаше противоречиво минало — в края на краищата той дори не беше истински син на градинаря. Кой ли беше истинският баща на това копеле, запита се Уестън, завъртя се със стола и се загледа през прозореца. Внезапно съзнанието му бе пронизано от мисъл, студена като смъртта. Дали пък Хънтър не беше отдавна загубеното копеле на собствения му баща! Но това си беше пълна

лудост, нали така? Старата параноя отново впи в душата му дългите си пипала.

Нямаше да му отнеме много време да открие истината. През последните няколко седмици, откакто увлечението му по Миранда се бе превърнало в нещо повече от мимолетно любопитство, Уестън бе започнал свое собствено проучване и бе открил, че Райли има не една и две ревниво пазени тайни. Беше само въпрос на време да открие цялата истина и да го изобличи като долен мошеник.

Уестън беше търпелив човек. Твърдо вярваше в старата поговорка, че добрите неща се случват на онези, които знаят как да чакат. Е, той беше готов да чака достатъчно дълго, стига да е сигурен, че накрая ще задоволи изгарящата го жажда по Миранда Холанд.

— Господин Тагарт? — Гласът на секретарката прекъсна мислите му.

— Да?

— Госпожица Форсайт на втора линия.

Уестън почувства прилив на задоволство. Крайно време беше да сложи край на тази авантюра с Кендъл. Жалко.

— Веднага ще ѝ се обадя — заяви той, след което нагласи алармата на часовника му да иззвъни след две минути. Кендъл, тази студена и безжизнена кучка можеше да го почака малко.

Миранда стискаше в ръка шишенцето с витамини, което бе получила в клиниката. Беше бременна, в това вече нямаше никакво съмнение. И лекарят, и извършеният тест потвърдиха онова, което тя вече бе започнала да подозира. А сега трябваше да каже на Хънтър. О, господи! Ами ако той не желаше това бебе? Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя се качи в колата си. Какво щеше да му каже? Какво щеше да каже на родителите си? На Клеър и Теса?

Тя, която винаги бе контролирала живота си.

Тя, която още от дванадесетгодишната си възраст следваше предначертания от нея самата ясен и категоричен план за бъдещия ѝ живот.

Тя, която толкова отчаяно се бе опитвала да се превърне в извор на гордост за семейството си.

Бременна.

— Запомни, че това не е крайт на света, а просто ново начало — отново си повтори тя, пусна радиото и свали стъклото на прозореца. Започна да върти станциите, докато накрая попадна на един блус на Бони Райт. След това подкара към Стоун Илахий. Топлият ветрец развяваше косата ѝ през прозореца. Тя се подчини на внезапно обхваналия я импулс, сви от магистралата и спря на отбивката за плажа. Свали сандалите си, остави витамините в колата и тръгна боса по топлия пясък. Остави джуните зад себе си, прекоси безлюдния плаж и нагази в ледените води на прилива като заобикаляше внимателно изхвърлените на брега медузи, малки рачета и мидени черупки. Сивите чайки, излезли на лов, внимателно наблюдаваха брега, търсейки нова плячка. Далеч на хоризонта няколко рибарски лодки се поклащаха върху океанските вълни.

Миранда стигна до един пън, забит в сухия пясък на брега. Едната му страна бе почерняла от огньовете на къмпингуващите по брега хора, а другият му край бе почти заровен в пясъка. Дали някога отново ще дойде тук със своя син или пък дъщеря, за да строят пясъчни замъци, да гонят вълните, да подхвърлят фризбито на някое игриво кученце?

Щеше ли да се омъжи за Хънтър?

Седнала на пъна, със скръстени в скута ѝ ръце, Миранда, изцяло погълната от собствените си мисли, забеляза, че не е сама едва когато нечия сянка падна върху раменете ѝ.

Стресната, тя бързо се извърна и едва не умря от изумление.

— Бях сигурен, че това там долу е твоята кола — подхвърли Уестън Тагарт и приклезна, за да я погледне в очите.

— Какво искаш? — Тагарт беше последният човек, с когото би искала да разговаря точно в този момент.

— Компания.

— Купи си куче.

Веждите на Уестън подскочиха нагоре.

— Лош ден, а?

— Който току-що стана още по-лош. — Понечи да се изправи, но той хвана ръката ѝ.

— Защо се държиш така?

— Защото имам достатъчно здрав разум. — Изтръгна ръката си, взе сандалите си и тръгна към колата.

— Какво съм ти сторил, че се държиш по този начин?

Тялото ѝ сякаш се вцепени и, макар да съзнаваше, че не трябва да се хваща на въдицата му, Миранда рязко се обърна и изпод краката ѝ се разхвърча пясък.

— Виждала съм начина, по който ме наблюдаваш, и го намирам за отвратителен — отвърна тя, припомнила си циничните забележки, които бе подхвърлял по неин адрес, докато двамата учеха в гимназията. — Чувала съм и слуховете, които разпространяваш по мой адрес. Но най-много ме вбесява факта, че мамиш сестра ми и приятелката ми.

— Приятелка?

— Кристъл? Спомняш ли си я?

— Смътно.

Миранда побесня.

— Остави ги на мира и двете!

— Това заплаха ли е? — попита той, сякаш не вярваше на ушите си.

— Както искаш, така го разбирай, Уестън, но защо не вземеш да направиш една голяма услуга на всички нас и да се изметеш за колежа си час по-скоро?

— Защо?

— Не ми харесва начина, по който се отнасяш с Теса, ясно?

— Може пък към теб да се отнасям по-добре.

Зашеметена от изненада, тя изгуби дар слово за част от секундата, а после, осъзнала какво всъщност ѝ предлага, едва не повърна от отвращение.

— Върви по дяволите!

— Май предпочиташ да продължа да се виждам с Теса.

— Предпочитам да те видя мъртъв. — Отново се запъти към колата си, като газеше в пясъка с босите си крака. Този беше невероятен негодник! С морал на улично псе.

— Миранда?

Тя изобщо не се обърна. Не желаше да има нищо общо с него.

— Мисля, че тези хапчета са твои.

— Какво? — Погледна през рамо и го видя да подхвърля шишенцето във въздуха. Рязко се обърна и го хвана, осъзнала, че той бе намерил витамините ѝ в колата и сега знаеше, че е бременна.

— Поздравления!

Горчива жлъч опари гърлото ѝ.

— Знаеш ли, ако Райли не приеме новината добре, винаги можеш да се обърнеш към мен. — Усмивката му беше злобна и жестока. — Аз с готовност ще направя от теб почтена жена.

— По-скоро ще умра. — Миранда стигна до колата си, хвърли шишенцето с витамините през отворения прозорец на седалката, след което се настани зад волана. Стомахът ѝ се свиваше болезнено, устата ѝ се пълнеше със слюнка, но тя бе твърдо решена да не му достави удоволствието да я види как повръща. В никакъв случай! Колата ѝ рязко потегли, гумите изсвириха пронизително и тя се понесе по магистралата. Намали скоростта едва когато се скри зад завоя и зави по частния път към дома им. Рязко отвори вратата и изпразни съдържанието на стомаха си в една канавка, пълна с изсъхнали листа и празни бирени бутилки.

— Сигурна ли си? — прошепна Хънтър. Миранда едва успя да долови гласа му, заглушаван от пращенето на огъня. Лежаха един до друг, след като се бяха любили в запуснатата къща в края на имението, а неочакваното съобщение на Миранда сякаш увисна помежду им.

— Днес бях на лекар.

— Исусе! — промълви той, загледан в златистите отблясъци на огъня, които се гонеха по тавана. — Бебе.

Гърдите на Миранда се свиха от болка.

— Да. Трябва да се роди през март.

Твърдо решена да не даде воля на сълзите, които, стиснали гърлото ѝ, напиха в очите ѝ, Миранда седна в леглото и придърпа стария чаршаф над гърдите си.

— Зная, че е неочаквано... и крие куп неудобства.

— Неочаквано? — повтори той. — Неудобства? — Изправи се, леко прегърбил рамене, а тялото му, стройно и стегнато, се очерта на фона на пламтящия огън. — Става дума за нещо далеч по-сложно, по дяволите!

— О, боже, ти не го искаш.

— Не... Да... Не зная, по дяволите! — Въздъхна дълбоко, приближи се отново до леглото и я погледна с потъмнели от тревога

очи. — Не мога да разсъждавам нормално. Бебе?

Тя кимна. Едва успяваше да си поеме дъх през свитото си гърло.

— А от поведението ти разбирам, че ти би искала да го задържиш.

— О, господи, да!

— Не желая да обмислиш възможността за...

— Дори не го споменавай. — Сграбчи го за ръцете и отчаяно впи нокти в плътта му. — Моля те, Хънтър, до този момент вярвах, че ще съм в състояние без никакви угризения да взема едно такова решение, но се оказа, че не е така. Не и когато става дума за *мое* бебе. И за *твое*.

Той прехапа долната си устна и бавно поклати глава.

— Ще ни бъде много трудно.

— Зная, но заради детето ни си струва да понесем всички несгоди.

— Сега пък ми се правиш на философ.

— Не — възрази тя и вирна брадичка. — Не съм философ, но съм — или по-скоро ще бъда — майка. — Хвана голямата му ръка и промълви с разтреперан глас: — А ти, Хънтър Райли, ще бъдеш баща. Независимо дали това ти харесва или не.

— Исусе!

— И по мое мнение ще бъдеш най-добрият баща на света.

Пръстите му, силни и загрубели от работа, се свиха около нейните.

— Аз, Миранда, все още съм никой. Не ми достигна времето, за да постигна нещо важно и значимо в този живот.

— За мен и за това малко същество ти си най-важният човек на земята. — Бавно придърпа ръката му и я постави върху плоския си корем. Лицето му беше съвсем близо до нейното и Миранда го целуна по бузата. — Вярвам, че двамата с теб можем да покорим света, Хънтър.

— И аз вярвам, че *ти* ще го покориш. Но не съм толкова сигурен за себе си.

— Имай повече вяра! — Отново го целуна по бузата. — Двамата с теб, Райли, сме страхотен екип.

— Наистина ли го мислиш? — Едното ъгълче на устата му закачливо подскочи нагоре, а ръката му собственически се притисна

към голата ѝ кожа. Миранда почувства допира на пръстена му.

— Зная го.

— Добре. — Гласът му потрепери неуверено. Той се пхна между чаршафите и я взе в прегръдките си. — В такъв случай... нека да поговорим за това. Знаеш, че съм готов на всичко, за да прекарам остатъка от живота си с теб.

Сърцето ѝ литна, окрилено от думите му.

— Наистина ли?

— И винаги съм се надявал, че може би за нас двамата има шанс, в случай че успея да завърша училище, да си купя собствен дом и да се устроя по някакъв начин.

— Наистина имаме шанс.

Погледна я в очите и въздъхна.

— Това... бебето... никога не е било част от плана ми.

— Нито пък от моя.

— А какво ще стане с кариерата ти?

— Бебето няма да промени плановете ми. Само малко ще ги забави.

Той се замисли върху казаното от нея.

— Ще бъде трудно.

— Зная, но не е като да нямам никакви пари...

— Забрави за това. Ако наистина искаш двамата с теб да се оженим и да създадем семейство, ще трябва да го направим сами. Без никаква помощ от страна на баща ти. Без да пипаме парите, предназначени за образованието ти.

— Те са в попечителски фонд на мое име — информира го Миранда. — И не са чак толкова много.

— Няма да ги харчим. — Целуна я по челото. — Аз съм старомоден мъжкар и държа сам да издържам собствената си съпруга и децата си. О, господи, чу ли ме какво казах? *Децата ми!* — Разсмя се, притисна я към себе си и праметна единия си крак върху нейните. — Това е пълна лудост.

— Зная.

— Но те обичам.

— И аз те обичам. — Примигна няколко пъти, за да прогони проклетите сълзи, които продължаваха да напират в очите ѝ.

— Е, това решава въпроса — заяви той и се усмихна напрегнато. — Предполагам, че няма какво повече да го увъртаме. — Измъкна се от леглото, застана, както си беше гол, на едно коляно и, осветен от пламъците на огъня, ѝ зададе въпроса, който тя така отчаяно копнееше да чуе: — Миранда Холанд, ще станеш ли моя жена?

Значи беше истина.

Усамотил се в сауната в бащината си къща, Уестън за трети път четеше доклада на частния детектив. Ръцете му трепереха неудържимо, идеше му да крещи от ярост. Баща му имаше още едно дете — син. Син, който един ден неминуемо щеше да научи истината и щеше да предяви претенциите си върху своя дял от наследството.

По тялото му се стичаха едри капки пот. Уестън затвори очи и, без да става от пейката, отново заля с вода нагорещените камъни. Помещението се изпълни с пара. Дишането му се затрудни. Сърцето му биеше до пръсване. Погледна двата документа — прегледно напечатания доклад и копие от акта за раждане, след което ги смачка в юмрука си.

— Мамка му! Мамка му! Ти, тъпо, дърто копеле!

Това все пак не беше истинска катастрофа. Поне не още. Единствено той, баща му и онзи раболепен частен детектив, нает лично от него, знаеха истината.

Разполагаше с предостатъчно време, за да се погрижи за проблема. Сигурен беше, че ще намери някакво решение. Трябваше само да помисли. Първоначално смяташе да изгори двата документа тук, в сауната, но впоследствие реши, че някой може да забележи пепелта и да започне да задава въпроси. Изправи се, превърза една хавлия около кръста си, взе запалката си от шортите, които бе окачил на една закачалка близо до вратата, и излезе от сауната. Запали навлажнените листи, хвърли ги в тухлената камина, след което реши, че има нужда от цигара, питие и жена... Не непременно в този ред.

Защо хората около него, включително и баща му, винаги прецакваха всичко? Върна се в сауната и намери цигарите си. Навлече шортите и тениската си, а когато се върна в стаята, малкият му огън бе изгорял напълно, без да остави никаква следа върху почернялата от сажди решетка.

Щеше да подкупи частния детектив. Това поне не беше никакъв проблем. Алчното копеле можеше да бъде придумано да си държи устата затворена. А след това Уестън щеше да се погрижи за своя полубрат. Пулсът му се учести само при мисълта за това и той се намрази заради вълнението, обхванало душата му.

Трябваше да бъде изключително предпазлив. Планът обаче вече бе започнал да се оформя в главата му. Тръгна нагоре по стълбите и разсеяно потърка с ръка едно черно петно, открояващо се върху прясно боядисаната стена. Умът му обаче бе изцяло зает с настоящия проблем. Веднага щом се справи с него, щеше да си купи бутилка качествено и скъпо питие, а после щеше да си намери жена — единствената жена, която истински желаше.

8.

Кучка!

Ранда беше противна, престорено благочестива кучка.

Теса, скрита в отдавна неизползваното ателие на майка си, седеше на перваза на прозореца и наблюдаваше играта на слънчевите лъчи по огледалната водна повърхност на плувния басейн. Половин дузина недовършени платна бяха разхвърляни из ателието, а грънчарското колело стоеше потънало в прах в единия ъгъл на помещението. Теса започна да подрънква на китарата, опитвайки се да заглуши яростта, която не бе спирала да разяжда душата ѝ от момента, в който видя Уестън да наблюдава Миранда и Хънтър да се любят на брега на езерото.

— Дяволите да ги вземат и двамата!

Какво толкова имаше Миранда, което Теса да не притежава? Е, вярно че беше по-висока, по-изтънчена, по-голяма и... О, какво значение имаше всичко това? Уестън се оказа пълна откачалка. Спомни си как държеше ножа си, опрян в гърлото ѝ, и притискаше острието му към кожата ѝ, сякаш искаше, ама наистина искаше, да ѝ пусне кръв. Никога преди не бе изпитвала подобен ужас.

— Надявам се да се пържиш в ада — промълви тя.

Ръцете ѝ се разтрепериха от страшния спомен. Радваше се, че се отърва от него. Радваше се. Радваше се. Наистина се радваше. Нека да изпробва перверзните си фантазии с някоя друга.

Някоя като Миранда?

Дръпна погрешната струна.

— Мамка му!

Теса не обичаше да губи, особено пък когато ставаше дума за някоя от сестрите ѝ. А ето че Ранда не само че се бе оказала права по отношение на Уестън, ами се бе превърнала в обект на болезнената му, маниакална страст. Този факт вбесяваше Теса и подхранваше яростта, която тлееше в душата ѝ.

Ако имаше малко повече кураж, щеше да му го върне на Уестън. Тъпкано при това. Щеше да се подиграе с него така, както той беше

направил с нея. Ще го заплаши с нож или пистолет, ще го накара да се изпоти от страх и ще го гледа как, разтреперан от унижение, съблича дрехите си, прикован под присмехулния ѝ поглед.

— Забрави за това! — каза си тя. — Забрави за него!

Яростта обаче продължаваше да клокочи в гърдите ѝ. Не можеше да остави нещата така. Уестън трябваше да си плати.

Погълната от собствените си мисли, не чу стъпките по стълбището. Стресна се от лекото почукване по вратата, която в следващия момент се отвори и Миранда влезе в стаята.

Страхотно! Последния човек, когото бих искала да видя.

— Упражнявам се — заяви Теса, без да вдига поглед от китарата.

— Зная. Чух те.

— И бих искала да го правя насаме.

Ранда като че ли не схвана намека. Вместо това пристъпи навътре с дългите си, боси крака и се озова в средата на стаята. Красива като майка им, но далеч по-представителна, Миранда години наред не бе обръщала внимание на външния си вид и бе отбягвала момчетата. Въпреки това обаче, както Теса прекрасно знаеше, в очите на Уестън тя беше красива като богиня.

— Мисля, че трябва да поговорим. — Миранда седна на самия край на стария диван и сгъна крака под себе си.

— За какво? — Теса продължаваше да дрънка на китарата си, пренебрегнала факта, че по-голямата ѝ сестра очевидно бе силно притеснена. На кого му пука? Миранда беше само една лицемерна кучка, която се тревожеше за какво ли не.

— За Уестън.

Теса опъна струните толкова силно, че тънката жица поряза върховете на пръстите ѝ.

— Исусе! — промърмори тя. — Виж какво направих заради теб. — Жестока обида изгаряше душата ѝ. Тя стисна устни, отметна косата си назад и пхна кървящите си пръсти в устата си. — За твое сведение, изобщо не ми пука на Уестън. Пет пари не давам за него. Интересува ли те още нещо?

— Да. Искам да съм сигурна, че си добре — рязко отвърна Ранда.

— Както виждаш, нищо ми няма.

— Както виждам, свряла си се тук сред тия потънали в прахоляк реликви, за да се скриеш.

— Да се скрия! Каква смешка!

— Да се скриеш и да ближеш раните си на спокойствие. Нямам предвид пръстите ти, естествено.

Теса цялата се напрегна. Едва се сдържаше на мястото си. Идеше ѝ да стисне Миранда за гърлото и да информира Нейно Височество, че единствено тя е виновна за прецакания живот на Теса.

— Не знаей откъде черпиш информацията си. — Отново насочи вниманието си към песента, която се опитваше да композира.

— Лицето на Уестън изглежда така, сякаш някой е прекарал метално гребло по него.

Теса изсвири една фалшива нота.

— Видяла си го?

— Да, днес. Беше спрял на един светофар в града. Аз пресичах улицата на път за библиотеката и... ами, знаей, че звучи шантаво, но гюрукът на колата му беше свален и макар че носеше слънчеви очила, аз все пак можах добре да огледам лицето му. Едната му буза е цялата в белези — все едно че котка го е драла. Помислих си, че раните може да са в резултат на някаква злополука... или пък на отчаяна битка.

— Бинго! Брилянтният ти ум отново достигна до вярното заключение. Знаеш ли, Миранда, трябва да се запишеш за участие в някое телевизионно шоу... Как се казваше онова, в което състезателите трябва да разгадаят уликите? А, да, Концентрация. Това би било точно по твоята част.

— Ти ли го издра? — попита Миранда.

— Да, Шерлок, аз го издрах — призна си Теса и нехайно сви рамене. — С всичка сила. И ако отново ми се отдаде подобна възможност, пак ще го направя. Само че този път ще издера проклетите му очи.

— Защо?

— Бях побесняла, ясно?

— Защото...

— Не е твоя работа.

— Нарани ли те? — попита Миранда и сърцето на Теса лекичко се сви от загрижеността, която напираше в гласа на по-голямата ѝ сестра. Да, наистина беше наранена. Не можа да заспи през цялата

нощ. Стоеше до прозореца, взираше се в непрогледната тъмнина и кроеше планове. Искаше да го спечели обратно, само за да може след това да го отблъсне. Потънала в отчаяние се опитваше да измисли задоволителен начин, по който да отнеме живота му.

— Скарахме се — призна тя и отново сведе глава над китарата. — Ти беше права по отношение на него. Аз сгреших. Сега доволна ли си?

— Само ако ти си добре.

— Добре съм. Както винаги — заяви Теса и заби пръст в гърдите си. — Аз винаги оцелявам.

— Не си струва да се измъчваш заради него.

— Не започвай отново с поученията си. Вече съм ги чувала, а и освен това, вече си имам майка. Ясно?

— Но ти си само...

— Да, да... Само на петнадесет. Зная. — Отказа се от песента и остави китарата на масата, отрупана със стари бои и едно изсъхнало мушкато. Кръвта ѝ кипеше от гняв. Искаше ѝ се да отвърне на удара с удар. Още повече че вече разполагаше с нужните амуниции. — Е... снощи сбогува ли се с Хънтър?

— Да се сбогувам? — Миранда изведнъж прикова поглед върху сестра си. — Защо?

— Той не ти ли каза? — Теса се намръщи, но дълбоко в душата си изпита задоволство от факта, че най-после бе успяла да причини болка на Миранда, която, съзнателно или не, винаги успяваше да я нарани по някакъв начин.

— Какво да ми каже? — Гласът на Миранда беше нисък и несигурен. Говореше така, сякаш очакваше да чуе най-лошото. Е, това беше добре.

— Че заминава. — Теса бръкна в чантата си и потърси цигарите си.

— Заминава? Хънтър Райли? И къде отива?

— Не зная, по дяволите.

— Не, не мисля, че заминава...

— Дан ми каза, че вече не е тук. Тръгнал някъде към полунощ. — Извади неотварян пакет цигари и разкъса целофана със зъби.

— Но къде? — Макар че никога не бе вярвала на Теса, Миранда се почувства така, сякаш земята изведнъж се бе разтворила под краката

й. Нямах начин Хънтър да я изостави така — съвсем сама и бременна. Това беше някаква грешка. Злобна клюка, перверзен опит на Теса да се пошегува с нея.

— Не зная — отвърна Теса, която сякаш искрено се забавляваше от объркването на Миранда. — Чух Дан да казва на мама тази сутрин, че Хънтър е заминал без дори да се сбогува с него, или пък да му напише бележка. Оставил колата си на гарата в Портланд късно снощи, или пък рано тази сутрин. Ти... ти не знаеше ли? — Най-накрая успя да отвори пакета и извади една цигара „Вирджиния Слимс“.

— Не ти вярвам. — Миранда поклати глава. Това беше поредната фантазия на Теса, една от многото ѝ лъжи. Това момиченце вечно си измисляше нещо, а сега, поради някаква неизвестна причина, Теса ѝ беше сърдита. В мига, в който влезе в старото ателие, Миранда почувства напрежението помежду им, видя неизречените обвинения в очите на по-малката си сестра.

— Чудесно. Не ми вярвай, щом така предпочиташ, но това е самата истина. Хънтър е заминал. Поне за известно време. Не можах да чуя целия разговор, но... — Замълча за момент, пхна цигарата в устата си и запали клечка кибрит. — ... той определено не е тук. Аз... ами мислех си, че ти сигурно знаеш. — Запали цигарата си и загаси клечката. — Не започвай сега да ми четеш лекция за опасността от рак на белия дроб.

— Тялото си е твое — отвърна Миранда, но мислите ѝ бяха на светлинни години от тук.

Заминал? Хънтър напуснал дома си? Не ѝ вярвай. Тя си измисля. Сигурно те лъже. Но защо? Душата ѝ се сви, пронизана от силната болка на обхваналата я несигурност. Имай доверие на Хънтър. Той те обича. Не можеш да се съмняваш в него. Сигурно е станала някаква грешка.

— Или ме лъжеш, или нещо не си разбрала както трябва.

— Не мисля така. Какво има, Миранда? Нима смяташ, че си толкова перфектна, че никой мъж не би те зарязал?

— Не, но...

— Ако не ми вярваш, питай Дан — рече Теса, макар думите ѝ вече да не звучаха толкова заядливо. Погледна встрани, отказвайки да срещне погледа на сестра си. Прокара ръка по повърхността на масата и във въздуха се разхвърча прахолякът, натрупал се през изминалата

година, през която майка ѝ се бе отказала от изкуството си. — Повярвах на чутото, защото от разговора им останах с впечатлението, че Дан е разстроен. *Много* разстроен. Опита се да го скрие от мама, но аз знаех, че нещо става, Миранда. И каквото и да е то, сигурна съм, че не е на добро.

Бебето. Всичко беше заради бебето. Хънтър вероятно бе заминал, за да потърси работа или нещо подобно... А може би просто е искал да остане сам и да помисли на спокойствие. Той обаче щеше да ѝ се обади. Щеше да се върне при нея и всичко щеше да се подреди както трябва. Освен ако не беше избягал. *О, господи, не!* Не би я оставил сама в това положение. Не би могъл.

Теса продължаваше да седи на перваза на прозореца. Миранда погледна навън, забеляза буреносните облаци, които се събираха над океана, и в душата ѝ се прокрадна мрачно предчувствие. Вледеняващ студ скова сърцето ѝ — все едно, че самият дявол бе прокарал костеливия си пръст по гръбнака ѝ.

— Точно така. Замина. Без дори да се сбогува.

Дан Райли се подпираше на греблото и отбягваше погледа на Миранда. Беше жилав мъж с оредяваща, ниско подстригана сива коса и зъби, пожълтели от цигарите и кафетата. Вдигна шапката си с безсилен жест почеса набръчкания си врат.

— Винаги съм знаел, че все някога ще настъпи денят, в който той ще се изнесе. Но че очаквах, че ще го направи по този начин. — За миг спря уморените си очи върху Миранда, но веднага след това отмести поглед. Изглеждаше смутен — като че ли знаеше, или просто *подозираше* нещо. — Ще ми се да знаех защо. Защо той не пожела първо да обсъди плановете си с мен?

Защото е бил уплашен — страхувал се е да поеме отговорността да стане баща, с тревога си помисли Миранда, но все пак успя да се усмихне. Бяха изминали три дни откакто Теса ѝ бе казала за заминаването на Хънтър. Миранда не бе повярвала на сестра си и през всичкото това време бе очаквала той да ѝ се обади, уверена, че Хънтър не би избягал от нея.

Тази сутрин обаче бе решила да поговори с баща му.

— Не зная защo не го е обсъдил с тебе — рече тя с ясното съзнание, че изрича поредната лъжа. Естествено, че не би могъл да довери тайната им на баща си.

— В какви ли неприятности се е забъркал този път...

— Неприятности? — повтори Миранда. — Какви неприятности?

Дан внимателно обмисли отговора си, загледан в мръсната си шапка. После рязко си пое дъх.

— Това момче винаги е намирало неприятностите така, както ловна хрътка намира застрелян заек. Години наред той... е, да кажем, че с полицията се познават достатъчно добре. Хънтър твърде рано загуби майка си и аз винаги съм си обяснявал проблемите му с това. През изминалата половин година обаче той се стегна и, така да се каже, изплати дълговете си към обществото. Успя да завърши гимназия, започна да посещава местния общински колеж. Реших, че най-после се е осъзнал и е поел по правия път.

— Така е — увери го Миранда, а Дан само вдигна посивялата си вежда, изразявайки безмълвното си учудване от факта, че тя се опитва да защити едно момче, което почти не познава.

— Напоследък Хънт пак се промени. Започна да се измъква нощем от къщи. Само един Господ знае с какво се е занимавал. — Дан се намръщи, нахлупи отново овехтялата си бейзболна шапка на „Доджърс“ и се зае да събира с греблото листата, нападали около големия дъб, който растеше в северния край на къщата. — Нещата тук много се промениха. — Погледна я изпитателно. — Майка ти... тя намери ли заместничка на Руби?

Миранда поклати глава.

— Не още. Струва ми се, че продължава да се надява, че Руби ще промени решението си и ще се върне да работи тук.

— Съмнявам се. Познавам я и знам, че е упорита като муле. Освен това изгуби детето си, а това е нещо, което никога не се преодолява. Няма да се върне. Твърде много спомени има тук — спомени за времето, когато Джак беше жив. — Събра изсъхналите листа и коренища на малка купчинка. — Пресвети боже, само се надявам Хънт скоро да ми се обади.

Аз също, помисли си Миранда. Мрачно предчувствие сграбчи сърцето ѝ.

— Ще ти се обади.

Той се намръщи и се зае отново да събира листата.

— Ако ми се обади, ще ти кажа... а пък, ако случайно се обади на теб... Но защо да го прави? — Погледна я отново, далеч поизпитателно този път, и Миранда заподозря, че баща му започва да се досеща за връзката ѝ с Хънтър.

— Аз... аз ще ти кажа — обеща тя, стисна палци и мълчаливо се помоли Хънтър наистина да ѝ се обади.

— Ако ли пък не се обади на никой от нас... Ами, значи не си е струвало да се притесняваме за него. — Отново почеса врата си и продължи: — Има много неща, които не знаеш за това момче, госпожице Холанд. Много неща, които той криеше от всички. Хънтър обаче беше син на съпругата ми и винаги се отнасяше добре с мен.

Гърлото на Миранда се сви болезнено.

— Какво точно не зная?

— Все лоши неща. — Дан отново започна да рови земята. — В характера му имаше нещо, което... — Той едва-едва се намръщи — ... ами преподобният Тачър веднъж го нарече *зло*.

— О, не...

— Преподобният... е, той беше предубеден и думите му бяха твърде крайни, но в душата на Хънт имаше нещо диво и необуздало, което никой не би могъл да опитоми.

— Не го вярвам — заяви тя и се обърна да си върви. Краката ѝ трепереха несигурно, сърцето ѝ биеше до пръсване. Стори ѝ се, че го чу да прошепва след нея:

— Внимавайте, госпожице...

Не беше сигурна дали наистина го чу да произнася думите или това бе просто лекият вятрец, който духаше от океана и шумолеше в листата на дърветата.

— Чух, че напоследък се занасял с някакво четиринадесетгодишно момиче в Сийсайд.

— Четиринадесетгодишно? — повтори Миранда и невярващо изгледа Кристъл. Тя сигурно си беше изгубила ума, за да дрънка такива небивалици.

След като изминаха почти четири дни без никаква вест от Хънтър, Миранда се качи на колата си, отиде в града, бавно обиколи

улиците му и най-накрая спря да изпие една кола в „Деъри Фрийз“. Забеляза Кристъл, която видимо се сепна от появата ѝ, но Миранда не ѝ позволи да се отдръпне, независимо от скръбта, породена от смъртта на брат ѝ, и ревността, предизвикана от факта, че Теса Холанд я бе лишила от вниманието на Уестън Тагарт. Кристъл и майка ѝ знаеха всички клюки в града. Ето защо Миранда, притеснена от думите на Дан, че Хънтър вероятно отново се е забъркал в някакви неприятности, се настани на празната пейка точно срещу Кристъл и я попита дали не се носят някакви слухове по негов адрес.

От другата страна на бара се чуваше цвърченето на олиото в дълбоките фритюрници, касовият апарат постоянно дрънчеше, а миксерът забъркваше всевъзможни млечни шейкове. Миранда отпиваше от колата си, седнала от едната страна на жълтата пластмасова маса, и внимателно слушаше Кристъл.

— Доколкото можах да схвана, това момиче било бременно от Хънтър. Той поискал тя да направи аборт, но това не е възможно, защото момичето е малолетно.

Миранда почувства как цветът се изцежда от лицето ѝ и едва не изпусна колата си.

— Майка ѝ била някаква откачалка на тема религия — истинска преродена християнка, която не давала и дума да се издума за аборт. Дъщеря ѝ се изпуснала пред нея за бебето и онази женица едва не получила сърдечна криза.

— Няма начин! — Миранда завъртя натрошения лед, който издрънча по стените на чашата ѝ, и поклати глава. Съмненията обаче, подобно на силен водовъртеж, я понесоха право надолу, заплашвайки да удавят и последната капчица вяра в момчето, което обичаше. — Аз... не мога да повярвам, че той... — Преглътна мъчително, опитвайки се да се пребори със силния световъртеж и обхваналото я гадене.

— Ей! — възкликна Кристъл и натопи едно пържено картофче в купата с кетчуп. — Казвам ти само какво говорят хората. Не зная дали обаче тези слухове отговарят на истината.

— Хънтър не би... — Или? Гърлото ѝ се сви от болка, заля я вълна на паника. — Кое е момичето? Как се казва?

Кристъл сви рамене.

— Като че ли никой не знае името ѝ.

Миранда бе твърдо решена да го научи.

— Мисля, че всичко това е лъжа.

— Може би. — Кристъл се намръщи. — Кой знае...

— Все някой трябва да знае.

— Да, Хънт.

— И момичето. Ако изобщо съществува. Кой ти каза всичко това?

— Майка ми. Тя го чула от някаква жена, с която играят карти, която пък научила клюката от съпруга си, който късно предишната вечер чул да се говори за това в бара „Уестуинд“.

— Но... — Бяха изминали само няколко вечери от последната им среща с Хънтър. Как е възможно някой да е научил за това? Миранда реши, че на всяка цена ще разбере какво точно става. Набързо допи колата си. — Виж, благодаря ти за информацията. Надявам се, знаеш колко много съжалявам за Джак.

Погледът на Кристъл се плъзна край рамото на Миранда и се прикова върху някаква точка в далечината, която единствено тя виждаше.

— Нали разбираш, че през онзи ден той не се е подхлъзнал просто ей така от ръба на онази скала — безизразно заяви тя. — Сама знаеш, че поне милион пъти се е изкачвал там. — Бутна пържените си картофи настрана и замислено запредъвква долната си устна. — И не е паднал, защото е бил пиан.

Миранда бе чула да се говори, че Джак, след като бил уволнен от „Тагарт индъстриз“, се напил като казак, опрашил към планината, тръгнал по някаква стара индианска пътека, следваща скалистото било, подхлъзнал се, паднал надолу в пропастта и се пребил.

— Някой го е *блъснал* — убедено заяви Кристъл.

Стомахът на Миранда се сви.

— Някой го е *блъснал*? — Обхвана я поредният силен пристъп на гадене и тя бавно преглътна горчивата жлъч, опарила гърлото й. — Мислиш, че е бил убит?

Кристъл изтри сълзата, появила се в ъгъла на окото й.

— Изобщо не се съмнявам в това. Нито пък майка ми. Само че не можем да докажем. Все някога обаче ще успеем.

— Ами желая ви успех тогава. — Миранда внезапно се почувства неловко. — Руби много ни липсва.

— Наистина ли? — Кристъл се изсмя презрително и прикова Миранда под погледа на проникателните си черни очи. — А може би просто съжалявате, че вече не разполагате с лична индианска робиня?

— Винаги сме възприемали Руби като член от семейството — заяви Миранда и се изправи.

— Защо тогава баща ти не се раздели с част от смрадливите си пари, за да наеме някой първокласен детектив и да му възложи да открие какво точно се е случило с Джак?

— Мислех, че полицейското заключение гласи, че става дума за...

— *Злополука*. Точно така. Освен това ни беше подсказано, че според тях може би става дума дори за самоубийство, но от полицията предпочели да не дават гласност на тази версия, за да ни спестят излишното неудобство. *Самоубийство!* Можеш ли да си го представиш? Никой не обичаше живота повече от Джак.

— Съжалявам...

— Тогава направи нещо. Не възнамеряваше ли да станеш първокласен адвокат?

— Някой ден и това ще стане.

Долната устна на Кристъл потрепери и тя закри лицето си с ръце.

— Майната му на всичко! — Твърде горда, за да плаче пред всичките хора в заведението, тя се измъкна от сепарето и излезе навън.

Миранда, почувствала се по-зле от всякога, я последва и, навела глава, за да се предпази от вятъра, тръгна към колата си. Кристъл беше права в едно: тя наистина щеше да стане адвокат; най-добрият адвокат в този шибан град, който благодарение на острия си ум и съобразителност щеше да смаже всичките си опоненти. Ето защо можеше да започне да се упражнява още сега — едва ли щеше да ѝ е толкова трудно да открие какво точно се бе случило с Джак Сонгбърд и Хънтър.

В момента обаче беше само една емоционална развалина. Приказките на Кристъл за Хънт, прибавени към предупреждението на Дан, бавно разяждаха доверието ѝ към него, подкопаваха вярата ѝ в любовта.

— Недей! — каза си тя. — Имаше нужда да поговори с Хънт, да пресее истината от лъжите. Значи трябваше да го намери. И толкова. Едва ли щеше да се окаже чак толкова трудно.

Приела присърце предложението на Кристъл, Миранда спря пред една телефонна кабина, разлисти окъсаните жълти страници и се зачете в страницата, върху която бяха изредени телефонните номера на няколко частни детектива. Прокара пръст надолу по колоната, намери името на някакъв човек в Ман — запита и бръкна в чантата си за дребни монети.

Щеше да намери Хънтър. По един или друг начин. И тогава щеше да се изправи лице в лице с истината — каквато и да е тя. Беше длъжна да го направи. Заради собственото си бебе.

Вентилаторите на тавана се въртяха в такт с музиката на „Бий Джийс“, сребърните прибори потрепваха, а касовият апарат със звънене отчиташе всяка поръчка на бургер и пържени картопки.

Пейдж облиза и последната капчица бита сметана, с която бяха полети плодовете в мелбата, която си бе поръчала. После протегна крака под масата в местния „Деъри Фрийз“. Забелязала беше Миранда Холанд и Кристъл Сонгбърд да си говорят в едно ъглово сепаре и се бе прикрила зад дървените прегради, които отделяха залите на „Деъри Фрийз“ една от друга. Двете момичета очевидно водеха доста сериозен разговор и Пейдж бе готова да се раздели с джобните си пари за два месеца, за да чуе за какво си говорят. Не посмя обаче да се приближи, а само се смъкна надолу в собственото си сепаре, за да се скрие от погледите им и ги изчака да напуснат заведението. Запита се дали Уестън не е бил тема на разговора им. По всяка вероятност — да. Кристъл беше такова отчаяно създание!

В този момент обаче не ѝ се мислеше нито за Кристъл, нито за Уестън, нито пък за когото и да било друг. Можеше и искаше да мисли единствено за себе си. Сребърната гривничка проблясваше на китката ѝ и подрънкваше при всяко нейно движение. Този звук ѝ напомняше, че Кендъл все още я харесва, а това ѝ носеше огромно удовлетворение и спокойствие. Също като пистолета, който криеше в чантата си. Как ли щяха да се почувстват посетителите в заведението, ако можеха да предположат, че тя има пистолет?

От мига, в който Кендъл ѝ намекна, че ѝ се иска Клеър да умре, Пейдж съвсем сериозно бе започнала да обмисля различни планове за елиминирането ѝ. Не беше глупачка и нямаше никакво намерение да се

изправи и да застреля една от дъщерите на Дъч Холанд; не, полицаите веднага щяха да я разкрият, а и тя съвсем не беше сигурна, че би могла просто ей така да застреля, когото и да било. Между плановите да убиеш някого и самото убийство имаше огромна разлика, а истината в случая бе, че Пейдж беше доста плашлива и гнуслива. Не, това, че притежава пистолет, в никакъв случай не означаваше, че ще може да натисне спусъка... Би могла обаче да уплаши Клеър. Да я стресне и да я принуди да се оттегли. Или пък — тази идея май беше още по-добра — би могла да подплаши Харли. Ето това не би трябвало да е особено трудно.

Остави малко дребни пари на масата и излезе от прохладното помещение. Улицата отвън блестеше, окъпана от лъчите на слънцето, а острата и свежа миризма на сол и морски водорасли почти успяваше да надвие противната смрад на изгорели газове, която се носеше от магистралата, пресичаща града. Не можеше да си обясни какво я бе прихванало днес и защо бе взела пистолета със себе си. Единственото обяснение бе, че не ѝ се искаше да го оставя у дома, където някой би могъл случайно да го намери. Беше сигурна, че всеки момент майка ѝ ще открие липсата му и тогава на Пейдж щеше да ѝ се наложи да излъже, или пък да си признае, че го е отмъкнала от спалнята ѝ. Цялата потрепери, представила си как обяснява защо изобщо е решила да го вземе. Мики Тагарт се подчиняваше на много строги правила. Както в случая, при който бе заварила Пейдж да се оглежда в огледалото, пременена с един неин комбинезон и чифт обувки с високи токове. Мики не се поколеба нито за миг. Зашлеви дъщеря си през лицето и ѝ заповяда никога повече да не пипа нещата ѝ. След това съблече комбинезона и обувките и я остави чисто гола на тавана. Пейдж трябваше да се загърне в един стар чаршаф, който миришеше на мухъл, след което, ридаейки на глас, изтича до стаята си. Инцидентът никога повече не бе споменат, но Пейдж часове наред усещаше пареща болка върху половината си лице.

Ето защо сега или трябваше да измисли някаква достатъчно убедителна история, или просто трябваше да върне пистолета на мястото му. Пейдж мина край една книжарница, край антикварен магазин и художествена галерия и тогава зърна Клеър, която стърчеше на пешеходната алея, успоредна на плажа. Широка циментова алея бе оградена с красива, но доста нисичка ограда, която отделяше плажа

от брега. На всеки три преки имаше проход в стената, който осигуряваше на пешеходците достъп до алеите, които криволичеха между тревясалите дюни по посока на океана. И точно там, в един от проходите, стоеше Клеър Холанд. Облечена беше с дънки и тениска, изглеждаше ужасно нервна и се опитваше да прикрие интереса си по отношение на някакво мърляво момче, възседнало огромен мотоциклет. Макар че не можа да се сети за името му, Пейдж го познаваше; виждала го беше и преди. Сети се, че той е един от местните хулигани. Спомни си още, че баща му май имаше някакви здравословни проблеми. Та същият този нехранимайко стоеше пред Клеър и се взираше в нея така, сякаш тя бе единственото момиче в цялата вселена.

Пейдж се опита да потисне пронизалата я остра болка на ревност и преглътна мъчително. Прехвърли се през стената, промъкна се край дюните и се приближи до тях, надявайки се да подслуша разговора им. О, какво ли не би дала, за да може някое момче, кое да е момче, да я погледне по начина, по който този тип се взираше в Клеър.

Вятърът напълни очите и устата ѝ с пясък. Тя се изплю и избърса език с ръкава си. Сълзите, потекли от очите ѝ, се погрижиха за дребните песъчинки, попаднали под клепачите ѝ. Беше толкова близо, че чуваше гласовете им, но думите им не достигаха до нея, заглушавани от рева на вълните и воя на вятъра. Ако не се приближеше още малко, ако не излезеше иззад дюната, зад която се криеше, Пейдж едва ли щеше да разбере за какво си говорят.

Тя премигна и погледна надолу към гривната си. Какво ли значение имаше какво точно си говорят Клеър и онзи тип? Самият факт, че ги е видяла заедно, сам по себе си беше достатъчно силно оръжие в ръцете на Кендъл. Сега трябваше само да си спомни името му...

Клеър толкова силно стисна ключовете си, че металът се вряза в дланта ѝ. Ама че късмет имаше! Надявала се бе да срещне Харли, а изведнъж се бе натъкнала на Кейн. Тъкмо излизаше от спортния магазин, когато Кейн я забеляза, направи веднага обратен завой по средата на натоварената улица и нагло подкара мотора си по пешеходната алея, пренебрегвайки напълно многобройните пътни

знаци, които забраняваха движението на моторни превозни средства в тази пешеходна зона.

Сърцето ѝ незабавно учести ритъма си. Не го беше виждала от погребението на Джак Сонгбърд, не бе разговаряла с него от нощта, в която той бе разголил душата си пред нея. На няколко пъти го бе сънувала — сънища, изпълнени със сексуални желания и безпътна страст, които я оставяха без дъх и я караха да изпитва срам при мисълта, че по някакъв начин мами и предава Харли.

И ето че отново го бе срещнала — възседнал мощния си мотор, скрил очите си зад слънчеви очила с огледални стъкла, нахлузил неизменното черно кожено яке.

— Е, принцесо — провлачено поздрави той с присъщата си дразнеща самоувереност. — Как се отнася светът към теб напоследък?

— Просто чудесно. — Това беше лъжа. Защо винаги, когато беше с него, изпитваше необходимост да заобиколи истината?

— Така ли? — Едната му вежда подскочи над огледалното стъкло. — И нямаш никакви оплаквания?

— Абсолютно никакви — отново с лекота го излъга тя, като се питаше дали той не притежава способността да чете мислите ѝ.

— Късметлийка — присмехулно възкликна Кейн, обвинявайки я безмълвно в безброй изречени неистини.

— Точно така.

— Добре. В такъв случай ще си тръгна от тук с чиста съвест.

— Ще си тръгнеш? — *О, не!*

— Вдругиден.

— Постъпваш в армията? — Внезапно тялото ѝ бе пронизано от необяснимото убеждение, че нещо жизненоважно и съдбоносно изведнъж ще изчезне от живота ѝ.

— Започвам първоначално обучение във Форт Люис.

— О! — Това все пак не беше краят на света. Форт Люис се намираше в щата Вашингтон, само на 150 мили от града им. — А след това?

— След това ме очаква широкият свят. — Усмивката му беше напрегната, а пръстите му, стиснали дръжките на кормилото, мърдаха неспокойно.

Внезапно извилият се вятър запрати кичур коса върху очите на Клеър и тя нетърпеливо тръсна глава, за да може да го вижда по-добре.

— Значи искаш да се сбогуваме? — Почувства силна болка, която запулсира дълбоко в душата ѝ.

— Точно така.

Изобрази на лицето си усмивка, макар че никак не ѝ беше до смях.

— Желая ти късмет!

— Никога не съм разчитал на късмета.

Сърцето ѝ подскочи в гърдите ѝ и макар да съзнаваше, че се кани да направи глупава грешка, за която по-късно ще съжалява, Клеър прекоси разстоянието, което ги разделяше, наведе се напред и го целуна по бузата.

— Въпреки това бих искала да вземеш малко със себе си.

Изправи се, а тъй преглътна мъчително. Очите му, скрити зад огледалните стъкла на очилата, потърсиха нейните. За част от секундата светът около тях сякаш замря. Бученето на океана, ревът на автомобилните двигатели, крясъците на чайките, воят на вятъра... всички звуци утихнаха в този единствен кратък миг, който щеше да промени живота им. Клеър се опита да се усмихне, но не можа. Почувства сълзата, изплъзнала се от ъгълчето на едното ѝ око.

— Ще ми липсваш — каза ѝ Кейн и Клеър за миг си помисли, че той ще обвие дългите си пръсти около врата ѝ, ще привлече главата ѝ надолу към себе си и ще впие устни в нейните.

— Ти... ти също ще ми липсваш.

Той се вгледа изпитателно в лицето ѝ. Едно мускулче нервно заигра върху скулата му.

— Пази се. А ако Тагарт посмее да вдигне пръст срещу теб... О, по дяволите! — Завъртя китката на ръката си, моторът изрева и се понесе надолу по алеята, скочи от тротоара, занесе на завоя и се скри зад най-близкия ъгъл.

— О, господи — прошепна Клеър и се отпусна на каменната стена. Какво правеше? Наистина ли беше влюбена в Харли Тагарт? Защо тогава пулсът ѝ се учестяваше всеки път, когато чуеше името на Кейн Морън? Защо именно той, облечен с черното си кожено яке и яхнал огромния си мотор, бе обсебил сънищата ѝ, в които я докосваше с интимността на любовник? Нали вече се бе врекла във вечна любов и вярност на Харли? Защо тогава изпитваше толкова силна болка при мисълта, че никога няма да види Кейн отново?

Удари с юмрук по бедрото си и зърна диаманта на пръстена си — диамант, който би трябвало да означава, че е обвързана завинаги. Започна да ѝ се гади. И в този момент осъзна ужасната истина. Не можеше да се омъжи за Харли, не и когато беше толкова объркана и изпълнена с безброй съмнения и колебания. Прехапа силно устни — толкова силно, че почувства кръв в устата си. После, съзнавайки, че е на път да вземе най-важното решение в живота си, тя бавно свали годежния си пръстен. Стори ѝ се, че забелязва някакво движение зад една от дюните. Вгледа се по-внимателно, но не видя нищо. Помисли си, че въображението ѝ играе номера, че вероятно е зърнала някоя чайка или пък пясъчен кюкавец, а не кичур кафява коса, както си бе помислила в началото.

Опитвайки се да се пребори със сълзите и ругаейки се безмълвно за безпътните си мисли, тя прибра пръстена в джоба на дънките си и си каза, че трябва да се види с Харли, за да развали годежа.

Никак не ѝ се щеше да се изправи пред него и да му върне пръстена, но знаеше, че няма друг избор. Тази вечер, помисли си тя, загледана в буреносните облаци, които се събираха над океана. Ще му каже още тази вечер.

9.

Писмото я очакваше в къщата. В купчината рекламни материали, списания и сметки, оставена върху масата във фоайето, имаше един обикновен бял плик. Адресът беше написан на пишеща машина, а клеймото сочеше, че писмото е било изпратено от Ванкувър, Британска Колумбия.

— Хънтър — тихичко промълви тя и изпълнена със смесица от вълнение и страх, скъса плика и извади отвътре една-единствена страничка. Тя също бе написана на машина. Единствено подписът на Хънтър в дъното на страницата показваше, че писмото е лично.

Миранда се облегна на стената, търсейки някаква опора. Ръцете ѝ трепереха, сърцето ѝ биеше като обезумяло. Той беше в Британска Колумбия и работеше за „Тагарт логинг“. Уестън му дал работа извън страната, когато положението станало малко напечено. Чувствал се като подлец, задето я изоставил така — нея и бебето, но искрено вярвал, че тя ще е по-щастлива с човек, който принадлежи към нейната класа, някой, който би могъл да даде на нея и детето ѝ всичко, което пожелаят. И всичко, което *заслужават*. Обичал я и тя винаги щяла да заема специално място в сърцето му, но не можел да поеме отговорността да стане неин съпруг и баща на детето им.

Миранда смачка писмото в юмрук и здраво стисна устни, за да не изплаче на глас. Как можа да се случи това? Нима не я обичаше? Беше ѝ обещал, че ще се оженият, че заедно ще се справят с проблемите.

Знаеш, че съм готов на всичко, за да прекарам остатъка от живота си с теб... И винаги съм се надявал, че може би за нас двамата има шанс... Миранда Холанд, ще станеш ли моя жена?

Беше пожелал да се ожени за нея, нали? Или просто се бе почувствал притиснат в ъгъла? Хванат като в капан? Беше ѝ предложил брак едва след като тя му каза за бременността си.

Това... бебето... никога не е било част от плана ми.

Здраво стисна очи, но сълзите продължиха да се стичат по лицето ѝ. Наистина ли е била толкова сляпа и погълната от собствените си мечти, че да пропусне да обърне внимание на

неговите? Избърса лицето си, подсмръкна шумно и се замисли за слуховете, които бушуваха като горски пожар из града — слухове за Хънтър и за някакво четиринадесетгодишно момиче, което уж било бременно от него. Нима те също отговаряха на истината? Обви ръце около тялото си и се залюля, сякаш се опитваше да утеши не само себе си, но и нероденото си дете.

— Всичко ще се оправи — промълви Миранда, макар да не вярваше на нито една изречена дума. Дори и вторият баща на Хънтър му нямаше доверие... поне не напълно... Но тя го обичаше толкова много, а острата болка в гърдите ѝ сякаш щеше да разкъса сърцето ѝ на парченца.

Излегнала се върху леглото си, Пейдж внимателно докосна с пръсти овъгленото парченце хартия. Доколкото можеше да прецени, това беше част от нечий акт за раждане, но изгорелите и почернели краища на документа не ѝ позволяваха да разбере чий е. Уестън, в пристъп на ярост, се бе опитал да го изгори. Държеше се така, сякаш този акт за раждане го застрашава по някакъв начин. Но защо? Кой бяха хората, чиито имена бяха споменати в документа, и каква връзка съществуваше между тях и по-големия ѝ брат?

През август 1960 година жена на име Маргарет Потър родила момче. Коя беше тя? Като се изключи нейното име и името на болницата, в която е родила детето, всички останали данни бяха изгорели.

Пейдж бе прекарала часове наред в опити да разгадае тази загадка, но така и не можа да си обясни интереса на Уестън към този документ. Въпреки всичко реши, че полуизгорелият акт за раждане вероятно е от значение за брат ѝ, поради което го прибра в плюшеното туловище на мечето панда — там, където му беше мястото; при другите ѝ тайни съкровища.

Телефонът иззвъня и Пейдж вдигна слушалката едновременно с някой друг от обитателите на къщата. Заслуша се внимателно и чу резкия глас на Уестън, който излая едно сърдито:

— Ало?

— Здравсти. — Тих женски глас. Жената като че ли плачеше. За секунда Пейдж си помисли, че това може да е Кендъл, но веднага

отхвърли тази възможност. Защо ѝ е на Кендъл да се обаждат на Уестън?

— Какво искаш?

— Да те видя.

Пауза.

— Защо?

— Защото двамата с теб имаме недовършена работа.

— О, Исусе, не мисля... Разбира се. Защо пък не, по дяволите? Ще се срещнем тази нощ. На лодката. Около полунощ.

Щрак.

Разговорът прекъсна, а Пейдж остана неподвижно, загледана в слушалката. Кендъл ли бе позвънила току-що или някоя друга жена? Но коя? Кристъл? Или друго момиче, с което брат ѝ излизаше... Пейдж го бе виждала из града с Теса Холанд... Може пък да беше някоя друга, за която тя изобщо не знаеше.

Какво ли беше намислил Уестън този път, зачуди се Пейдж.

Теса съблече плажната си хавлия и я захвърли върху облегалката на един шезлонг. Идеше ѝ да крещи от ярост, да удрия, да чупи, да причинява болка. На когото и да е. Не, не... Искеше да нарани единствено Уестън и Миранда, защото знаеше — чувстваше го инстинктивно, че между двамата съществува привличане. Сега, когато Хънтър бе изваден от играта, Уестън непременно щеше да направи своя ход, а Миранда, независимо от всичките си приказки по негов адрес, щеше да си изгуби ума по него. Както всички останали момичета в този град. Господи, беше ужасно задушно! Не полъхваше никакъв вятрец. На хоризонта се тъмнееха няколко буреносни облака, които сякаш чакаха океанът да ги поеме и да ги понесе към сушата.

Прибра косата си на опашка и я привърза с гумено ластиче. Трябваше да направи нещо, за да се освободи от обхваналото я напрежение.

Стъпи върху трамплина и започна бавно да брои, опитвайки се да се успокои и да се концентрира единствено върху плуването, както правеше по време на състезания. Засили се, направи няколко малки крачки върху дъската на трамплина, подскочи във въздуха и се заби като нож в хладната вода. Изплува на повърхността и започна да плува

от единия край на басейна до другия — плуваше дължина, след дължина опитвайки се да не се чувства омърсена и използвана, стараейки се да се абстрахира от мисълта за отмъщение, която сгорещяваше кръвта ѝ и се промъкваше дори и в сънищата ѝ.

Мах с ръцете. Едно. Две. Вдишай.

За какъв се мислеше Уестън, че си позволяваше да се отнася с нея като с най-обикновена уличница? След онази нощ, в която той бе опрял нож в гърлото ѝ, опитвайки се да я принуди да изпълни желанията му, Теса живееше, разкъсвана от силна ярост и безумен страх.

Мах с ръцете. Едно. Две. Едно. Не! Вдишай. Мах с ръцете. Едно. Две. Вдишай. Ето това е!

Никога преди не ѝ бе минавало през ума, че някой би могъл да я нарани.

Никога преди не се бе страхувала да заспи в собствената си стая, както сега — дори и със затворени прозорци и заключена врата.

Никога преди не се бе стряскала при всеки шум, не се бе оглеждала през рамо, не се бе страхувала от сенките, спотаени в мрака. Дори и сега, припомнила си студеното и смъртоносно острие на ножчето му, притиснато към кожата ѝ, представила си погледа в очите му, Теса едва успя да си наложи да не изхвъркне с писък от водата.

Така ѝ се искаше да му го върне! Какво казваха старите хора? Не се ядосвай, а си отмъсти. Но какво би могла да направи, за да изравни резултата? Уестън я бе унизил. Отнел бе гордостта ѝ, самоуважението ѝ, радостта ѝ от живота.

Копеле. Долно, гадно копеле!

Мах с ръцете. Едно. Две. Обръщане в края на басейна и отново мах с ръцете. Отново и отново. Не спирай! Опитай се да забравиш желанието да съсипеш подлото сърчице на Уестън. Три. Четири.

О, господи, той нямаше право, никакво право, по дяволите, да ѝ причинява всичко това. Никой нямаше това право.

Не се ядосвай, а си отмъсти.

Още тази нощ.

Мах с ръцете. Едно Две.

— Единственото, което искам да знам, е дали наистина си наел Хънтър Райли на работа — твърдо попита Миранда, настанила се върху единствения стол в офиса на Уестън. Прозорците бяха затворени и температурата в стаята беше около деветдесет градуса, независимо от задъханото бръмчене на старата и претоварена климатична инсталация.

По-голямата част от служителите на компанията вече си бяха тръгнали, но през прозореца се виждаше дворът на дъскорезницата. Лампите вече светеха и на бледата им призрачна светлина Миранда видя, че работата продължава — трупите, останали без кора, се прибираха под навесите, след което се разбиваха на дървен материал. Миранда седеше сковано на стола, стискаше чантата си с лепкави от пот ръце и си мислеше, че предпочита да е навсякъде другаде на земята, но не и в този кабинет. Въпреки това обаче трябваше да се справи. Длъжна беше на всяка цена да открие истината за Хънтър.

Уестън се облегна на стола си и сплете пръсти на бюрото пред себе си. Преценяващите му сини очи блестяха, а бележите, спомен от връзката му с Теса, все още личаха по лицето му.

— А пък аз си помислих, че си дошла да ме видиш.

— Заблудил си се.

Уестън се намръщи, разхлаби възела на вратовръзката си и се присегна към чашата с алкохол, която стоеше на края на иначе безупречно подреденото му бюро.

— Хънтър беше изпаднал в затруднение. Трябваше да се махне от града и от страната. Бързо при това. Изпитваме недостиг на хора в предприятието ни в Британска Колумбия и татко се съгласи с предложението ми да го преместим там. — Вдигна чашата си и отпи голяма глътка.

— Просто ей така? И той се е обърнал именно към теб, а не към баща си или пък към мен? — Не си направи труда да прикрие скептицизма, с който бе съпроводен последният ѝ въпрос.

— Да.

— Защо?

— Предполагам, че дойде при мен, защото е знаел, че няма да го съдя като баща му... нито пък ще бъда наранен по някакъв начин... за разлика от теб... предвид състоянието ти. — Допи питието си и бръкна

в чекмеджето на бюрото си, откъдето измъкна една пълна до половината бутилка уиски.

— Не намесвай *състоянието ми* във всичко това!

Той сви рамене и вдигна бутилката.

— Искаш ли?

— Не...

— Заради бебето?

— Защото обикновено не пия с кретени.

Уестън се усмихна.

— Не ме харесваш особено, нали?

— Изобщо не те харесвам.

— Но си дошла да искаш информация от мен?

— Както вече ти казах — с изненадващо спокойствие отвърна Миранда, — това е единствената причина, поради която съм тук.

— Жена с мисия.

— И с малко свободно време — добави тя, изгаряща от желание час по-скоро да приключи с този разговор. Уестън обаче може би наистина разполагаше с информация за Хънтър — информация, за която никой, даже и полицаите, не подозираха.

Той почука с пръст по зъбите си. Изглеждаше потънал в размисъл, но изражението на лицето му изобщо не се промени. В блесналите му очи се спотайваха страст и похот и Миранда се запита колко ли е била пълна бутилката в началото на деня.

Вътрешно потрепери. Изобщо не биваше да идва тук. Само че просто нямаше как да го избегне.

— Хънтър е проумял, че аз — по-скоро татко — може да му даде онова, което желае.

— И то е?

Чу гласа на секретарката да пожелава лека нощ през стъклената врата, отделяща офиса от приемната. Всеки мускул на тялото ѝ се напрегна, когато осъзна, че двамата с Уестън вече са съвсем сами. В сградата нямаше други хора, а мъжете, които работеха в дъскорезницата от другата страна на улицата, все едно че не съществуваха. Ако нещо се случеше, никой от тях нямаше да чуе писъците ѝ сред пронизителния вой на трионите, свистенето на поточните линии и бученето на камионите. Само че нищо нямаше да ѝ се случи. Позволила бе на въображението ѝ да се развихри, само

защото нямаше доверие на Уестън и защото знаеше, че Теса бе издрала лицето му до кръв.

— Хънтър имаше нужда от убежище.

— Не ти вярвам.

Едната му вежда подскочи нагоре. Сините му очи бяха изпълнени със съжаление към нея. Като че ли разбираше какво преживява в момента и ѝ съчувстваше. Отпи от питието си, след което стисна чашата с двете си ръце.

— Зная, че ти е трудно, особено след като... — Очите му се плъзнаха надолу към корема ѝ, а Миранда побърза да го закрие с дамската си чанта, като че ли се опитваше да предпази и защити бебето.

Идването ѝ тук и оставането ѝ насаме с него си беше чиста лудост, но тя просто не можеше да се откаже. Той беше единственият човек в Шинуук, който като че ли разполагаше с някаква информация за Хънтър — била тя достоверна или измислена — и беше готов да я сподели с нея. Стисна зъби и остана на мястото си, кацнала на неудобния стол.

— Зная, че не искаш да чуеш точно това, но аз останах с впечатлението, че Хънтър се е забъркал в някакви неприятности. Говори се нещо за някакво четиринадесетгодишно момиче.

— Същото онова момиче, което като че ли си няма име.

— О, напротив, има. Казва се Синди Едуардс. Живее близо до Арч Кейн. Ако тя повдигне обвинение срещу него, Хънтър ще трябва да се върне в Щатите и да се изправи пред закона. — Уестън разсеяно докосна раните по лицето си.

— Не ти вярвам — заяви Миранда, но се постара да запомни името на момичето.

Острият писък на сирена оповести края на работната смяна в дъскорезницата.

Уестън поклати глава и прокара пръсти през косата си.

— Кога най-после ще проумееш, че Хънтър не е светец?

— Ти не знаеш нищо за него — възрази Миранда с ясното съзнание, че току-що бе хлътнала във внимателно подготвен капан.

— Така ли? — Отново отпи от чашата си и я остави толкова рязко върху бюрото си, че част от уискито се изплиска навън. — Прекрасно знаеш, че той работеше за нашата компания. Работното му

досие е прилично. Прочетох внимателно резюмето и автобиографията му, а после разговарях с него. Повярвай ми, Миранда, зная за Хънтър Райли много повече от теб. — Усмивката на Уестън беше студена като лед. — Забъркал се е със Синди преди около шест месеца. По онова време бил наказан да изработи определен брой часове общественополезен труд заради някакво недоразумение с нечия кола. Хънтър твърдял, че просто я взел на заем, но собственичката на колата го обвинила в кражба. Както и да е, присъдата била условна и включвала безвъзмезден общественополезен труд.

— Всичко това ми е известно — призна Миранда. В основата на косата ѝ и под мишниците ѝ избиха ситни капчици пот.

— Струва ми се, че всичко това се е случило, преди да се обвърже с теб. Или поне той твърдеше така.

— Хънтър ти е казал *за нас*? — Това изобщо не можеше да е истина. Хънтър беше непреклонен в изискването си никой да не знае за връзката им. Не искаше да каже на никого. Даже и на баща си.

— Не искаше да го прави, но аз му признах, че зная за теб и за бебето и...

— О, господи! — *Не е възможно!* Мозъкът ѝ отказваше да приеме случилото се. — Той никога не би ти казал за нас.

Уестън въздъхна търпеливо — сякаш бе готов да изчака гневът ѝ да попремине. Очите му обаче се плъзнаха надолу към устните и към тялото ѝ, преди отново да се върнат, блеснали и нетърпеливи, към лицето ѝ.

— Права си, не би го сторил. Изглеждаше ужасно смутен, но беше притиснат в ъгъла и просто нямаше друг избор. Помоли ни за работа извън страната и ние веднага му осигурихме такава. Той дори сключи застраховка живот, посочвайки теб за получател на сумата при евентуална злополука с него. Оригиначните документи са в главния офис на компанията ни в Портланд, но мисля, че тук разполагаме с копия... — Изправи се, залитна и едва не се спъна, но веднага се стегна и излезе през вратата на офиса, оставяйки Миранда насаме със страховете и съмненията ѝ. Каква част от думите му отговаряха на истината? Колко от казаното беше истина и колко лъжа?

Изпита облекчение, че поне за няколко минути остана сама. Трябваше да се стегне и да намери начин да докаже, че Уестън я лъже. Въпреки това не можеше да се избави от потискащото чувство на

обреченост. Страхът, че казаното от Уестън и Дан Райли можеше да се окаже вярно, стягаше гърлото ѝ като леденостудена стоманена верига.

Възможно ли бе всичко, което бе чула до този момент, да се окаже истина? Всичките ѝ инстинкти ѝ нашепваха, че Уестън най-невъзмутимо я лъже в лицето, само че просто нямаше как да го докаже. Частният детектив, когото бе наела преди няколко дни, се бе оказал пълен неудачник.

— Ето, заповядай. — Уестън влезе отново в стаята и хвърли една папка на бюрото пред нея. Речта му беше леко завалена и неясна.

Миранда прегледа документите. Здравен картон, застрахователна полица, автобиография и трудова справка. Всичките документи бяха подписани от Хънтър Райли. Сърцето ѝ сякаш спря. Поне част от думите на Уестън очевидно отговаряха на истината; нямаше друго разумно обяснение. В някаква част от съзнанието ѝ предупредително зазвъня някаква камбанка.

Уестън не седна на стола си. Вместо това застана зад нея. Миранда преглеждаше документите, опитваше се да се концентрира и да се пребори с непреодолимото чувство на поражение, но през цялото време го усещаше непосредствено до себе си, чувстваше топлината на тялото му. Стоеше твърде близо до нея. *Твърде близо* наистина.

Уестън се наведе над нея и тя почувства горещия му дъх, премесен с миризмата на уиски.

— Независимо дали си готова да я приемеш или не, истината е само една, Миранда. Хънтър Райли е един невъздържан и твърде потаен кучи син. Краде коли и спи с малолетни момиченца. Та тя е едва на четиринадесет, за бога! А той на колко е? На деветнадесет?

— Двадесет.

Сърцето ѝ биеше до пръсване. Нещо тук не беше наред... Въпреки това обаче страниците, които се размазваха пред втренчения ѝ поглед, бяха доказателство — истинско, необоримо доказателство, че Хънтър наистина я бе изоставил. Душата ѝ се сви от непоносима болка.

— Предполагам обаче, че притежава и някои добри качества — продължи Уестън. Или се опитваше да я накара да се почувства по-добре, или просто се стараеше да оправдае решението на „Тагарт индъстриз“ да го наеме на работа. — Когато не се забърква в неприятности, Райли е отличен работник. Отнася се добре към баща си

и иска да те подсигури финансово — теб и детето... Е, поне след смъртта си.

— Не — прошепна Миранда и поклати глава.

— Така е. Приеми го най-после.

— Той не би ме изоставил.

— Разбира се, че би го направил. Нямахте друг избор. — Заобиколи стола ѝ, застана пред нея и сложи ръка на рамото ѝ. Пръстите му бяха горещи. Напрегнати. — Бих искал да се погрижа за теб, Миранда — рече ѝ той.

— Не ме докосвай — предупреди го тя и се опита да се отдръпне от него.

— Не мога да се въздържа.

Звъненето в главата ѝ продължи и тя изведнъж си даде сметка, че той е много по-пиян, отколкото бе предполагала.

— Не си го и помисляй — заплашително изрече Миранда, но той вече се бе приближил твърде много. — Уестън, в името на бога, недей...

Обви я с двете си ръце и без никакви усилия я вдигна от стола.

— Много те харесвам, Ранда. Винаги съм те харесвал.

— Ти май ме бъркаш с Теса.

Смехът му беше дрезгав и брутално жесток.

— Не мисля така.

— Но...

— Тя не ти ли каза? Престана да се вижда с мен, защото всеки път, когато я докосвам или я любя, аз си представям, че съм с теб.

— Не желая да слушам това — заяви тя и се опита да избяга. Стаята изведнъж сякаш се завъртя пред очите ѝ, Уестън я сграбчи и я придърпа към себе си.

— Не съзнаваш ли колко ми е трудно в момента?

— Престани тогава! — Мили боже, какво щеше да се случи?

— Не мога, Ранда, и ти го знаеш. Ти също си го почувствала. Огънят помежду ни. Никога не съм желал Теса. Никога. Тя беше просто под ръка, за да запълни една празнота в живота ми.

Миранда го удари, опита се да се откопчи от ръцете му, но той беше прекалено силен с калено от дългогодишните тренировки тяло. Колкото повече се съпротивляваше Миранда, толкова по-настойтелен ставаше той.

— Пусни ме, копеле такова... недей...

Устните му се спуснаха към нейните. Бяха горещи. Нетърпеливи. Пропити с миризмата на алкохол.

Миранда почувства, че ѝ се гади. Ръцете ѝ продължиха да го удрят и дерат, макар че той я държеше здраво и тя просто не можеше да замахне достатъчно силно. Опита се да го ритне, но Уестън се извъртя и тя не уцели. Отвори уста, за да изпищи и той веднага се възползва от предоставилата му се възможност и пъкна език между зъбите ѝ. Беше гладък и гъвкав. Пъргав и настоятелен. Миранда понечи да го ухапе, но той я изпревари — измъкна език, завъртя я в ръцете си и я подпря на ръба на бюрото му.

— Ти, малка кучке, признавам си, че те желая. А и ти ме желаяш не по-малко.

— Не...

Притисна тялото си към нея и тя почувства силната ерекция, която издуваше ципа на дънките му до пръсване. Стаята отново се завъртя пред очите ѝ. Целуна я отново и въздухът около тях сякаш запулсира от животинската му страст и неутолимото му желание да я притежава.

Миранда си даде сметка, че не би могла да го възпре. Не знаеше как точно му въздейства, но беше наясно, че той няма да се укроти, докато не проникне в тялото ѝ.

Отвратена и разтреперана от погнуса, Миранда продължи да се съпротивлява, но той се опря отгоре ѝ с цялата си тежест и я притисна към твърдия плот на бюрото.

— Пусни ме! — изкрещя тя, когато той за миг се отдели от нея и вдигна глава.

— Аз ще се погрижа за теб.

— Ти си животно! Пусни ме, Уестън, защото в противен случай ще започна да пищя.

— Никой няма да те чуе. Вратите са заключени, миличка. А ние сме съвсем сами в цялата сграда.

— Върви по дяволите! — От гърлото ѝ се изтръгна писък, който би събудил дори и мъртвите. Отвърна ѝ единствено ехото. И тогава Уестън се нахвърли върху нея.

Треперливият му дъх опари лицето ѝ. Тялото му натежа върху нейното. Вече нямаше връщане назад.

— Хайде, Миранда. Престани да се съпротивляваш.

Тя рязко изви тялото си, успя да освободи едната си ръка и го зашлеви през лицето. *Пляс!* Дланта ѝ с все сила се стовари върху бузата му. Той изрева от болка.

— Кучка! Долна, смрадлива кучка! И ти си същата като сестра си.

— Не намесвай Теса в това.

— Би трябвало да ти направя същото, което сторих с нея.

— К... Какво?

Лицето му, надвесено над нейното, беше смръщено в заплашителна гримаса. Кожата му беше зачервена, в очите му тлееше сладно желание и животинска страст. Миранда не спираше да се бори, но Уестън беше силен. Мускулите на младото му тяло бяха закалени през годините на постоянно физическо натоварване. Успя да хване двете ѝ китки само с едната си ръка и да ги прикове над главата ѝ.

— Знаех си, че ще се съпротивляваш.

— Махни се от мен!

— Какво каза? Да се махна от теб? — Изхили се неприлично. — Нищо подобно няма да направя, миличка. Смятам да ти го вкарам. Неведнъж при това. Щом можеш да се чукаш с оная отрепка, Райли, значи можеш да разкрачиш шибаните си крачка и заради мен. — Със свободната си ръка свали ципа на дънките си и Миранда осъзна, че той наистина няма да спре.

— Не го прави, Уестън — примоли се тя, вбесена от факта, че се налага да му се моли. Той запретна полата ѝ нагоре. Дърпаше толкова силно, че един от ръбовете се разпра. После разкъса гащичките ѝ. Миранда не спираше да се мятат като обезумяла в ръцете му.

Започна да пищи отново, но Уестън затисна устата ѝ с ръка, смаза гърдите ѝ под тежестта на тялото си, което започна да движи в сладострастен ритъм. Със свободната си ръка освободи катарамата на колана си. Дънките му се свлякоха на пода.

Надвеси се над нея и я изгледа победоносно. В очите му проблесна триумф. Дишаше тежко и се потеше като животно.

— А сега, миличка — задъхано изръмжа той, — хайде да видим какво имаш за мен.

Сърцето на Клеър щеше да се пръсне от напрежение. Ръцете ѝ, студени като лед, нервно премятаха годежния ѝ пръстен. Прехапала устни, тя стоеше на пристана близо до яхтата на семейство Тагарт и наблюдаваше как диамантът проблясва подигравателно на светлината на лунните лъчи. Какво точно се опитваше да направи? Да развали годежа с Харли, с прекрасния Харли, заради глупавото привличане, което изпитваше към Кейн Морън? Какво ще стане сега с всичките обещания, които му даде, с клетвите, с които му се вриче във вечна вяност, с възмущението, с което отблъскваше възраженията на всичките членове на собственото си семейство?

Затвори очи, облегна се на перилата на пристана и чу лекото потропване на шамандурата, понесена от вълните на прилива. Кейн щеше да напусне града, за да се запише в армията. Съвсем скоро щеше да замине надалеч и тя нямаше да го види никога повече. И въпреки това беше убедена, че няма да бъде щастлива с момчето, на което само преди един месец бе обещала, че ще го обича вечно.

Уличница!

Но пък Харли също не ѝ беше верен. Независимо дали беше готова да го признае или не, тя знаеше, че той продължава да се вижда с Кендъл и макар да беше уж сгоден за Клеър, така и не пожела да прекрати напълно връзката си с другото момиче.

Клеър въздъхна, вдиша дълбоко соления океански въздух и се загледа в буреносните облаци, които се носеха по тъмното небе.

Не беше сама. Слабата като скелет бездомна котка, която бе виждала и при другите си посещения на кея, се плъзна безшумно край нея, след което скочи в една малка рибарска лодка, закотвена наблизко. На една от лъскавите яхти имаше купон, който беше в разгара си — над спокойните води на залива се носеха веселите и енергични гласове на гостите, силният им смях и приятната мелодия на „Хотел Калифорния“ на „Ийгълс“.

— Хайде, хайде — тихичко промълви Клеър и погледна часовника си. Нямаше търпение да се срещне с Харли. Сега, когато вече бе взела решението, тя искаше час по-скоро да приключи с всичко, да се освободи от поетите ангажименти и да сложи край на техния така наречен годеж.

„Добре дошли в хотел Калифорния...“

Чу ръмженето на колата му, преди да я е видяла. След това под една от уличните лампи зърна блестящите джанти на гумите и смарагдовозелената ѝ боя. Дай ми сили, безмълвно се помоли тя, докато се питаше дали решението ѝ щеше да го нарани по някакъв начин. Може би и той щеше да посрещне с неописуемо облекчение възможността да се отърве от тази толкова трудна и проблематична връзка.

„... поръчайте си шампанско с лед...“

С пресъхнало от напрежението гърло Клеър го наблюдаваше как се приближава забързано по овехтелите от годините кей.

— Клеър! — Вдигна ръка, усмихна се и пробяга последните няколко метра, които ги разделяха... всички ние, по собствена воля, сме затворници тук...

— Господи, колко ми липсваше — възкликна Харли, взе я в прегръдките си и я притисна силно към себе си. Сърцето ѝ се сви от болка, когато той зарови глава във врата ѝ и я целуна с едва сдържана страст, подпалила кръвта и сгорещила кожата му.

Тя обаче не отвърна на ласките му. Харли се опита да целуне устните ѝ, но тя отдръпна глава и се освободи от прегръдката му.

— Недей. — Гласът ѝ беше дрезгав от неизплаканите сълзи, които пареха в очите ѝ. Внезапно си даде сметка, че разговорът им няма да е толкова лесен, колкото се бе надявала.

— Какво? — попита той и на красивото му лице се изписа недоумение и объркване. Отново наведе глава към нея.

*„... можем да се регистрираме
по всяко време,
но никога не можем
да си тръгнем от там...“*

— Просто престани.

— Сериозно ли говориш? — Усмихна ѝ се с онази срамежлива, неуверена усмивка, която на времето беше покорила сърцето ѝ.

— Напълно. Виж, Харли, трябва да поговорим — рече тя и цялата потрепери, когато видя предпазливостта, изписала се на лицето му. Харли се огледа, видя, че пръстенът не е на ръката ѝ, и бавно издиша.

— Всичко това е заради Кендъл, нали?

Сърцето ѝ се сви. Макар че бе решила да прекрати връзката си с него, на Клеър никак не ѝ се искаше да научи, че той наистина не ѝ е бил верен през всичкото това време. Само че това май щеше да се окаже голата истина. Истина, потвърдена от предизвикателно вирнатата му брадичка.

— Не. Не съвсем. — Клеър едва не се задави от думите, изненадана, че е толкова наранена от бързото му признание. Отдавна бе започнала да се досеща, че клюките по негов адрес са верни, но да го чуе от собствената му уста... — Става дума за нас двамата. Връзката ни няма да се получи.

— О, господи! — Той пребледня и кожата му, осветена от светлината на уличните лампи, придоби синкав оттенък.

— Мисля, че и двамата го знаем. — Хвана ръката му, обърна я с дланта нагоре и пусна в нея пръстена, който до този момент бе стискала с все сила.

— Не! — прошепна той. — Клеър, недей...

— Така е най-добре.

Очите му се напълниха със сълзи.

— Но аз те обичам! Знаеш го...

— Не, Харли, не мисля, че...

Протегна ръце към нея, но тя отстъпи и се отдръпна назад.

— Недей. — Пръстите му обаче се вкопчиха в раменете ѝ и започнаха отчаяно да я дърпат към него.

— Не мога да те изгубя.

— Всичко свърши.

— Ще кажа на Кендъл, че няма да се виждаме повече. Ще скъсам с нея завинаги. Кълна ти се! Ще намеря начин да я накарам да проумее, че обичам теб. Само теб.

— Не, Харли...

Целуна я. Притисна я с все сила към себе си и, с окъпано от сълзите лице я целуна отчаяно, а тя почувства солено-горчивия вкус на сълзите му.

— Ще се откажа от всичко заради теб — закле ѝ се Харли. — От всичко. — Вкопчи се в косата ѝ и се разрида неудържимо, заровил лице в шията ѝ.

— Не, Харли, моля те, недей... — Почувства, че и нейните очи се пълнят с горещи сълзи.

— Ще ти се реванширам за всичко, обещавам. Никога няма да съжаляваш, че си се обвързала с мен... Но, Клеър, моля те, недей... не казвай, че всичко е свършило...

Сърцето ѝ се късаше от мъка. Тя го прегърна и прошепна:

— Не мога, Харли.

— Ти не ме обичаш — обвини я той и тя се почувства попрезряна и от най-подлото създание на света.

— Не мога да променя чувствата си към теб.

— Но аз мога да те накарам да го направиш! — Хвана я за ръка и я поведе към яхтата.

— Не...

— На борда има вино. Шампанско.

— Не искам да пия...

— Ей! — остър мъжки глас успя да надвика шума, долитащ от съседната яхта. — Има ли някакъв проблем? Този тип притеснява ли те? — Едър сивокос мъж, който вървеше с типично моряшка походка, застана под една от лампите. Многобройните крушки, които висяха над главите им, се отразяваха в стъклата на очилата му.

— Не... няма проблем — отвърна Клеър и последва Харли на борда. Дължеше му поне толкова, помисли си тя и се настани на един от столовете. Харли се приближи до бара и извади бутилка „Дом Периньон“.

— Не можеш да скъсаш с мен — заяви той и се зае да отвори бутилката. Корковата тапа изхвърча към тавана. Пенливото шампанско преля от бутилката. Харли бързо напълни две чаши. Жестовите му бяха припрени и отчаяни.

— Харли, недей...

— Това е неписан закон. — Приблечи се до стола ѝ, надвеси се над нея и ѝ подаде чашата.

— Закон? — Клеър неуверено взе питието. Не биваше да го прави. Не трябваше изобщо да идва на яхтата.

— Да. Никой никога не зарязва член от фамилията Тагарт. — Изпи шампанското на една глътка и веднага отново напълни чашата си.

— Това не е закон, а блян някакъв. Виж, трябва да вървя. — Остави пълната си чаша на бара.

— Не още.

— Довиждане, Харли — рече Клеър и се изправи. — Надявам се, че ще можем да си останем...

— Дори не го казвай! Никога няма да бъдем приятели, Клеър! — заяви той и очите му отново се напълниха със сълзи. Допи питието си, пусна чашата на килима и надигна бутилката. — Любовниците не могат да бъдат приятели.

— Надявам се поне да се виждаме наоколо.

— Не, няма, Клеър. Ако ти си тръгнеш от тази яхта сега, кълна ти се, че ще се напия до смърт, а след това ще се прехвърля през предпазните перила и ще се бухна в залива.

— Не...

— Мислиш, че няма да го направя? — Харли въздъхна. — За бога, Клеър, ако не мога да имам теб, значи оставам без нищичко.

— Това не е вярно — възрази тя, макар по очите му да разбираше, че той е напълно убеден в думите си. — Ела, ще те откарам до вас.

Той се изтегна на пейката и започна да пие направо от бутилката.

— Остани.

— Не мога.

— Заради Кендъл? Или заради Кейн?

Клеър подскочи от изненада, а той се усмихна язвително.

— Мислеше си, че не съм чул, нали?

— Няма нищо за чуване.

— Ха! — Отпи поредната щедра глътка. Яхтата леко се залюля върху вълните.

— Срегнах Кейн...

— Срегнала си го? Просто ей така си го срещнала? Стига, Клеър, можеш да измислиш нещо по-убедително. Не само си го срещнала... но си прекарала известно време заедно с него... — Той

отчаяно размаха ръце... — Посред нощ си се качила на проклетия му мотор и си отпътувала с него бог знае къде.

Тя застана на вратата с пламнали от срам бузи. Остро чувство на вина разкъсваше душата ѝ.

— Изобщо нямаше да го срещна, ако ти ми беше верен — заяви тя, макар да се питаше дали това ѝ изявление отговаря напълно на истината. — Никога не съм те мамила, Харли. Никога!

— Може и да не си — съгласи се той и закрепил полупразната бутилка върху гърдите си. — Само че в момента копнееш да го направиш. Виждам го в погледа ти. Исусе! И като си помисля, че наистина те обичах...

— Харли...

— Хайде, махай се от тук — изръмжа той и пресуши на един дъх останалото в бутилката шампанско.

С разтуптяно сърце Клеър се изкачи на палубата и на бегом слезе от яхтата. Харли беше пиян, сърдит и изпълнен с омраза и Клеър не вярваше на нито една негова дума. Когато изтрезнее... какво? Какво щеше да стане? Нищо нямаше да се промени. Тя поспря на портала. Пазачът, затворил очи, дремеше на стола си.

— Бихте ли проверили Стоянка С-13? — помоли го тя.

— Яхтата на семейство Тагарт?

— Да. Харли Тагарт е там и... мисля, че някой ще трябва да го откара до тях.

Той я измери с поглед, взе ключовете си и, подрънквайки с тях, тръгна надолу по кея.

— Ще се погрижа за него, госпожице. Господин Тагарт би искал да е сигурен, че синът му е добре.

— Да... да, така е — съгласи се Клеър и бързо се приближи до джипа, който бе взела от гаража на баща си. До ушите ѝ все още достигаха звуци от празненството на яхтата. Някъде в далечината излая куче.

Клеър бръкна в джоба си за ключовете на колата и изведнъж си даде сметка, че тази вечер в живота ѝ бе настъпила драстична и неочаквана промяна. Все още не можеше да прецени дали промяната ще е за добро или пък за лошо, но за пръв път от месеци насам се почувства свободна и необременена от страхове и съмнения.

— Всичко ще се подреди както трябва — каза си тя, настани се зад волана на джипа и мина под осветения неонов надпис на яхтклуба.

Ами Кейн?

Ръцете ѝ, стиснали волана, се изпотиха. Той не беше момче, на което би могла да разчита. Освен това заминаваше в армията.

Не можеше да си позволи да се влюби в него. Нямахте да го допусне.

Но докато шофираше през гористите хълмове на път за дома си, тя разбра, че се опитва да излъже себе си. Защото, независимо дали това ѝ харесваше или не, Клеър вече бе влюбена в него.

10.

Клеър натисна спирачките и джипът плавно спря близо до гаража. Неспособна да овладее треперенето си, тя погледна пръста, на който до скоро бе носила годежния пръстен, и се опита да се спре сълзите, опарили очите ѝ. Последните три часа бе прекарала в шофиране из града. Избягваше местата, на които Харли би могъл да я намери, не смееше да се прибере у дома, защото се боеше, че може да я потърси. Той имаше нужда от време, за да изтрезнее и да помисли върху онова, което му беше казала. Тя самата имаше нужда от пространство, за да преосмисли живота си.

Тъкмо излизаше от пристанището, когато буреносните облаци, събирали се цял ден на хоризонта най-сетне се струпяха над града. Разрази се силна буря. Вятърът огъваше клоните на дърветата, които сякаш танцуваха в тъмнината. От небето се изля пороен дъжд. По пътя се образуваха големи локви, а старата хижа, домът, който Клеър толкова обичаше, ѝ се стори мрачен и изпълнен с лоши поличби и предзнаменования.

Вкъщи нямаше никой. Колата на Ранда не беше паркирана на обичайното ѝ място, а напоследък Дъч прекарваше повечето си време в Портланд, където се срещаше с архитекти, адвокати и счетоводители, за да обсъдят следващата фаза от застрояването на „Стоун Илахий“. Този път Доминик бе заминала с него, макар че Клеър нямаше представа защо. Лятото бавно преминаваше в есен, а родителите ѝ като че ли все повече и повече се отдалечаваха един от друг.

Доминик не беше от хората, които страдат мълчаливо. През целия си съзнателен живот Клеър я бе слушала да се оплаква от живота им в това забравено от бога място, скрито в сърцето на пустошта.

Теса вероятно също бе някъде навън. Къде и с кого, Клеър просто не знаеше. Никога не бе съществувала кой знае каква близост между нея и по-малката ѝ сестра, но през това лято отношенията им съвсем охладняха. Между тях се появи напрежение. Теса беше като буре с барут, готово всеки момент да избухне. Клеър пък бе станала

необичайно раздразнителна и обидчива, решена на всяка цена да защити връзката си с Харли.

Само дето връзка вече нямаше. А двете с Теса току-виж почнали да се разбират.

Миранда беше единственият човек в семейството, който беше твърд и надежден като скала. Единствения човек, на когото Клеър можеше да разчита.

Рязко дръпна ключовете, вдигна яката си, слезе от джипа и чу равномерно бръмчене на мощен двигател, заглушил плющенето на дъжда и грохота на водата, която се изливаше от улуците на къщата. Между дърветата проблеснаха фаровете на кола. Сърцето ѝ се сви. Харли. Беше изтрезнял и бе хукнал подире ѝ!

Само че тя просто не можеше отново да се изправи пред него.

Въпреки това продължи да стои като хипнотизирана, подобно на сърничка, заслепена от фаровете на кола. Опитва да се овладее. Стегна се вътрешно и се приготви да му заяви по категоричен начин, че за всички ще е най-добре, ако наистина сложат край на връзката си. Надяваше се да го убеди в това — ако не веднага, то все някога щеше да успее.

Камарото на Миранда се появи с висока скорост иззад завоя и рязко навлезе в паркинга. Клеър въздъхна с облекчение. Гумите на колата изсвириха, тя леко занесе и спря само на два-три метра от Клеър.

— Качвай се! — извика Миранда през отворения прозорец. Гласът ѝ трепереше от отчаяние.

— Ка...?

— Не спори, Клеър! Нямам време за това. Просто се качи в шибаната кола, по дяволите! — Напрежението, обхванало Ранда, граничеше с безумие и Клеър не си и помисли да възрази по някакъв начин. Отвори предната врата. Теса, очевидно изпаднала в шок, седеше прегърбена до Ранда. Беше пребледняла като мъртвец, очите ѝ гледаха безизразно, а зъбите ѝ тракаха неконтролируемо. Миранда не изглеждаше много по-добре. Тъмната ѝ коса беше разрошена и залепнала за главата ѝ, дрехите ѝ бяха разкъсани, а на лицето ѝ бе застинало сурово и неумолимо изражение. В угълчетата на устните ѝ обаче се прокрадваше някакъв страх. Изглеждаше като човек, който

знае, че е преследван от зла сила и трябва да се бори за живота си. Както и за живота на Теса.

— Ранда...?

— Влизай в колата, по дяволите!

Сърцето ѝ се сви от ужас. Тя се настани на задната седалка.

— Какво става?

— Затвори вратата! — разпореди се Ранда, а Теса, която сякаш не можеше дори да разсъждава самостоятелно, се подчини на часа.

Миранда рязко завъртя волана, настъпи педала на газта и се понесе по алеята. Колата профуча с висока скорост покрай дърветата — тъмните стражи, охраняващи сребристите води на езерото.

Сърцето на Клеър щеше да се пръсне от страх; дланите на ръцете ѝ започнаха да се потят.

— Някоя от вас ще ми каже ли най-после какво се е случило?

— Тази вечер виждала ли си се с Харли? — попита я Миранда. Колата занесе на завоя и задната гума се плъзна по разкаляния банкет. Миранда завъртя волана като обезумяла и само след миг колата отново се понесе по блесналия от дъжда асфалт.

— Да.

— На пристанището?

— Да. Да. Ама какво е това? На въпроси и отговори ли ще си играем?

Миранда леко намали скоростта и зави на север по пътя, който вървеше успоредно на езерото. По-голямата ѝ сестра неволно водеше Клеър към къщата на Кейн, докато тя самата отчаяно се опитваше да овладее паниката, надигнала се в гърдите ѝ. Какво се бе случило? Защо сестрите ѝ изглеждаха така, сякаш току-що бе настъпил краят на света? Теса тихичко се разплака на предната седалка.

— Кога го видя? — настоятелно попита Миранда.

— Харли ли? — Мислите ѝ отново се върнаха към мъчителната среща. — Аз... ами, видяхме се към десет и половина. Защо? За бога, Ранда, ще ми кажеш ли...?

Зърнаха една полицейска кола, която, пуснала всичките си светлини, се движеше с висока скорост в обратната посока.

— Мамка му! — възкликна Миранда и зави по един страничен, застлан с чакъл и издълбан от времето път.

— Миранда...

— Изчакай само минутка, моля те! В момента трябва да се погрижа да се измъкнем от цялата тая бъркотия.

— Каква *бъркотия*! — отчаяно извика Клеър и Миранда рязко натисна спирачките. Камарото поднесе и спря като едва не се блъсна в един електрически стълб. Къпините край пътя одраскаха боята с бодливите си клони.

— Слизай от колата. — Миранда остави двигателя да работи, но загаси фаровете.

— Какво? Та аз току-що се качих.

Миранда вече бе отворила вратата и излизаше навън. Клеър я последва с обезумяло от ужас сърце. Вътрешното осветление в колата светна за един кратък миг и Клеър зърна кървавите петна по полата на Миранда.

Кръв? Стомахът ѝ се преобърна от страх. Кръв? Но как? Защо? Гърлото ѝ се сви. Стори ѝ се, че не може да диша. Внезапно установи, че не желае да чуе какво се е случило. В един кратък миг на просветление проумя, че от тук насетне животът ѝ, а също и животът на хората, които обичаше, щеше да се промени. Към по-лошо. Необратимо и безвъзвратно. Погледна към Теса, която седеше, обгърнала коленете си с ръце, сгушена на предната седалка на колата. Докато наблюдаваше окъпаното ѝ от сълзи лице и размазания грим, Клеър изведнъж осъзна, че някакво ужасно зло бе впило в тях противните си и отвратителни пипала.

— Не разполагаме с много време, така че просто ме изслушай — заяви Миранда веднага щом Клеър се измъкна от колата. Сграбчи раменете на сестра си и я стисна толкова силно, че Клеър едва не извика от болка. На лицето на Миранда бе изписана решителност. Погледът ѝ беше напрегнат, а в очите ѝ проблясваше безумие, каквото Клеър не бе виждала никога преди. Дъждът продължаваше да се лее отгоре им. Косите им подгизнаха, дъждовните капки се стичаха по носовете им, пълнеха вратовете им. — Харли е мъртъв.

— Ка... — Гласът на Клеър заглъхна, коленете ѝ се разтрепериха, но Миранда я подпря на калника и ѝ помогна да остане права. — Какво? Не!

— Умрял е тази вечер в пристанището.

— Ранда...

— Истина е, Клеър.

— Но... но...

— Той е мъртъв!

— Не! — Краката ѝ омекнаха напълно и тя се смъкна на земята. Сестра ѝ продължаваше да я стиска за раменете.

Гласът на Миранда се разтрепери.

— Аз... не зная никакви подробности, но чух, че преди около час тялото му е било намерено в залива.

— Не. О, господи, не! — Клеър се разтрепери неудържимо. Стомахът ѝ се разбунтува и тя си помисли, че всичко това е сън — някакъв ужасяващ кошмар. Ей сега щеше да се събуди и да разбере, че нищо подобно не се е случило.

— Истина е.

— Но аз го видях... — Трябваше да продължи да отрича — това беше единственият начин да запази разсъдъка си. Миранда я лъжеше. Сигурно си беше измислила цялата тази история. Но защо? Може би просто не бе чула добре. Точно така — всичко беше грешка... ужасна, отвратителна грешка. — Ти... ти просто си измисляш, нали?

— О, Клеър, защо да го правя?

— Не зная, но това не е истина! Не може да е истина! Ти просто си се заблудила.

Миранда изплака, разкъсвана от болка заради сестра си.

— Толкова съжалявам; зная колко много го обичаше.

Думите сякаш изобщо не стигнаха до съзнанието ѝ — отскачаха от главата ѝ подобно на малки камъчета, подскачащи по повърхността на езерото. Тя поклати глава.

— Бъркаш нещо, Ранда. Харли е добре. Пиян е, но ще изтрезнее.

— Мъртъв е, Клеър. Мъртъв. Умрял е преди няколко часа. Удавил се в залива.

— Не...

Миранда толкова рязко поклати глава, че зъбите ѝ изтракаха.

— Чуй ме, по дяволите!

И тогава прозрението я връхлетя. Заля я подобно на мощна океанска вълна, въвлече я във водовъртежа си, повлече я надолу към дъното, спря дъха ѝ. Клеър отвори уста, опитвайки се да си поеме въздух. Отчаяно поклати глава. Ранда хвана лицето ѝ с двете си ръце и я принуди да я погледне право в очите. Видя агонията и отчаянието в погледа на по-голямата си сестра. Пресвета богородице, истина беше!

От гърлото ѝ се изтръгна пронизителен писък, който можеше да си съперничи единствено с бурния вятър, който виеше в клоните на дърветата. Клеър сви ръката си в юмрук и започна с все сила да блъска по земята. Около нея се разхвърчаха кални пръски, които оплескаха дрехите и лицето ѝ.

— Но аз бях заедно с него само преди три часа.

— Зная. Пазачът те е видял.

— Харли, о, моля те, не... — Душата ѝ се разкъсваше от неопишуема мъка и чувство на вина. Ако не се бе съгласила на тази среща, ако не се бе качила на яхтата заедно с него, ако не го бе оставила сам, той може би още щеше да е жив. Тя беше отговорна за смъртта му. Вината беше изцяло нейна.

— Никой все още не знае дали става дума за злополука, убийство или самоубийство — каза ѝ Ранда. Гласът ѝ сякаш идваше някъде отдалеч, макар че Ранда стоеше толкова близо до нея, че Клеър чувстваше топлия ѝ дъх. — Проблемът е в това, че всички ние ще бъдем разпитвани... и най-вече ти, заради връзката ти с него. Освен това си сред хората, които последни са го видели жив.

Клеър продължаваше да пръска кал около себе си и изобщо не се вслушваше в думите на Миранда. Знаеше единствено, че Харли, скъпият Харли, е мъртъв. Твърдостта и самообладанието я напуснаха.

— Аз съм виновна — заяви тя.

— Не, дори не го изричай. — Ранда, подпряла гръб на задната гума, продължаваше да я държи в прегръдките си. Галеше я по опръсканата с кал буза, сякаш Клеър беше малко дете, ударило силно главата си.

— Аз скъсах с него и...

— Ти какво?

— Развалих годежа. О, господи, аз съм виновна.

— Не!

— Но аз... О, Харли! — Клеър имаше чувството, че тялото ѝ е било разсечено на две. Та тя бе обичала Харли, вярвала бе в него. Тялото ѝ се разтресе от конвулсивни, сърцераздирателни ридания. Лицето ѝ се окъпа в сълзи. Остро чувство на вина се загнезди дълбоко в ума ѝ. Миранда продължаваше да я притиска към себе си и да я люлее в прегръдките си. — Как... как разбра? Откъде научи? — попита Клеър, макар че това не я интересуваше особено.

— Бях в града и чух да се говори за смъртта му — отвърна Миранда, която очевидно се стараеше да не навлиза в подробности. Клеър обаче изведнъж се почувства твърде уморена, за да я разпитва повече.

— Знаех, че си била на яхтата при него, но реших, че вероятно вече си се прибрала у дома и затова тръгнах към къщи. Видях Теса, която стоеше на „Магистрала 101“ и се опитваше да спре някоя кола. Взех я и продължих към къщи, за да взема и теб.

— Но защо? Какво се е случило с теб? — попита Клеър, докосна с ръка раздраната блуза на Миранда, но не посмя да погледне към петното на полата ѝ.

Кръв. Чия? На Ранда? На Харли? Исусе, да не би Ранда да е била с Харли? Може би е отишла да я търси на яхтата, заварила го е пиян и... какво? Не! Не! Не! Всичко това беше напълно безсмислено. Ако само можеше да върне стрелките на часовника с няколко часа назад и да промени събитията от последните няколко часа...

— Това е дълга история. Нямаме време за нея сега — отвърна Миранда. Главата на Клеър пулсираше от болка. — Какво прави, след като се разделихте с Харли?

— Шофирах наоколо. — Защо ѝ беше толкова студено?

— Кой те видя?

— Не зная. Вероятно никой. — Горчива жлъч опари гърлото ѝ. Стана ѝ лошо.

— Сигурна ли си?

— Аз... не зная. — Зъбите ѝ тракаха неудържимо, кожата ѝ бе настръхнала.

— Не можем да се тревожим за това сега, но ще трябва да се овладееш и да се стегнеш, Клеър. Клеър...? — Миранда отново я разтърси, но Клеър я отблъсна настрана и пропълзя до пълната с вода канавка край пътя. Мократа трева я удряше по лицето. Стомахът ѝ се сви болезнено и, превита на две, тя започна да повръща. Отново и отново. Цялата се тресеше от конвулсиите, разтърсили тялото ѝ. Накрая в стомаха ѝ не остана нищо.

Почувства ръката на Ранда върху рамото си.

— Добре ли си?

— Не!

— Не разбираш какво ти говоря, нали? Ще можеш ли да се качиш в колата? Трябва да се махаме от тук. Клеър?

— Аз... не зная дали ще мога. — Изтри уста с опакото на ръката си, но не можа да прогони горчивия вкус от устата си. Мрачно чувство на обреченост изпълни душата ѝ.

— Опитай. След което трите заедно ще трябва да скалъпим някаква история. Бързо при това. Следиш ли мисълта ми? Ще трябва да си измислим алиби за времето, в което е умрял Харли.

— Не разбирам...

— Трите трябва да сме в състояние да обясним къде точно сме били.

— Защо? — попита Клеър и се вгледа в очите на Миранда. Едва в този момент внезапно проумя, че Миранда е в беда. Сериозна беда. Даде си сметка, че сестра ѝ по някакъв начин е въввлечена в смъртта на Харли. Сякаш някаква студена и кокалеста ръка я сграбчи за гърлото и тя установи, че не може да диша.

— Ето какво ще кажем... Били сме на кино... Гледали сме трилогията от стари филми на Клинт Истууд. „Обесете ги нависоко“. „Поплачи за мен“ и „Мръсният Хари“. По време на втория филм сме решили да се прибираме и сме си тръгнали, без да изчакаме началото на последния филм. Аз съм заспала на волана, колата е излязла от пътя и е паднала в езерото.

— Какво...? Но това е лудост. Защо?

Миранда не отговори. Само се вгледа напрегнато в очите на сестра си. Някаква искра на разбирателство прехвъркна помежду им.

— Довери ми се, Клеър. Нямаме друг избор. Ако Харли е бил убит, а аз мисля, че случаят е точно такъв, ти ще бъдеш основната заподозряна. На всичкото отгоре аз също ходих на пристанището тази вечер.

— Какво?

— Теса също.

Гласът на Миранда сякаш идваше някъде отдалеч. Кънтеше и звучеше неясно, но въпреки това всяка нейна думичка успяваше да достигне до замаяния разсъдък на Клеър.

— В един момент имената и на трите ни ще излязат наяве, а ние нямаме никакво алиби.

— Но аз *не съм убила* Харли. Нито пък ти, или Теса. Не можем ли просто да им кажем истината?

— Не и този път — отвърна Миранда и въздъхна мъчително. — Този път истината ще навлече огромни неприятности поне на една от трите ни. Повярвай ми, семейство Тагарт няма да се спрат пред нищо, за да ни видят на подсъдимата скамейка.

Клеър премигна в дъжда.

— Не виждам как... — понечи да възрази на сестра си, но се въздържа. Миранда очевидно бе затънала до гуша. Каквото и да се бе случило, сестра ѝ се намирал в сериозна беда... Тя имаше нужда от алиби. Клеър преглътна мъчително и кимна. — Добре.

Миранда ѝ помогна да се изправи и отвори предната врата на колата. Теса продължаваше да седи неподвижно, вперила немиждащ поглед в мрака.

— Седни между нас двете. Не искам да се окажеш хваната в капан на задната седалка. — Клеър се притисна към Теса, а Миранда подкара колата към другия бряг на езерото. — Нито една от трите не бива да казва на когото и да било за случилото се през тази нощ. Няма да говорим за това помежду си, няма да споделяме с мама и татко, нито пък с най-добрите си приятелки. Няма да се доверяваме на никого. От този момент нататък всички ще разказваме една и съща история — били сме на кино и толкова. Клеър, ще трябва да ми помогнеш с Теса, след като влезем с колата във водата.

— Не смяташ да го направиш наистина, нали? — възкликна Клеър, внезапно обхваната от ужас. — Просто ще кажеш, че...

— Трябва да го направя! Всичко трябва да изглежда автентично. Ясно? Езерото не е много дълбоко в северния си край. Нищо няма да ни стане.

Колата пое по черния път.

— Но това е лудост! Хората се дават дори във ваните си. А Теса... та тя като че ли дори не е в съзнание. — Миранда превключи скоростите и колата се понесе още по-бързо по пътя. — Ранда...

— Само ми обещавай, че ще се придържаш към версията ни.

— Ти си си изгубила ума...

Миранда взе последния завой и езерото Ероухед проблесна между дърветата. Водата беше тъмна и бурна, силният вятър образуваше пенливи вълнички по повърхността му.

— Ранда... не!

Камарото се понесе по пътя. Все по-бързо и по-бързо. Чистачките скърцаха по предното стъкло, гумите свистяха по мокрия път.

— Хайде, Клеър, ще ми помогнеш да го направим, нали? — Миранда продължи да настъпва педала на газта. Дърветата по брега оредяха и пред тях изникна един затревен участък.

— Ами Теса? — обхваната от паника попита Клеър.

— Тя вече се съгласи.

— Та тя не е промълвила нито дума, по дяволите!

— Но се съгласи с плана ми.

— Добре, добре!

— Дръж се! — Миранда рязко завъртя волана. Камарото подскочи. Гумите стъпиха върху чакъла край пътя и колата поднесе.

— Милостиви боже...

Колата подскачаше по неравния участък, прегазваше по пътя си треволяци, бурени и храсти и се носеше все по-бързо и по-бързо към езерото, което се простираше като зинала черна дупка в края на пътя.

— Господ да ми е на помощ! — Миранда рязко натисна спирачките и гумите изораха дълбоки бразди в пясъка на брега. Колата цопна във водата. Ударът беше силен. Клеър удари глава в покрива. От устата ѝ се изтръгна писък, който едва не проби тъпанчетата на ушите ѝ. Водата достигна до прозорците на колата. Двигателят угасна.

— Дотук добре! Сега помогни на Теса!

Миранда отвори вратата откъм шофьора и Клеър, присегнала се през тялото на сестра си, успя да отвори и другата. Водата нахлу в купето. Клеър се закашля, гмурна се във водата, извлече Теса на повърхността и в този миг си даде сметка, че сестра ѝ не може да стои на краката си. Свлече се надолу към калното дъно, но главата ѝ остана над водата.

Харли. О, господи, Харли, съжалявам! Сърцето ѝ се сви от мъчителна болка.

— Хайде, хайде! — Миранда праметна едната ръка на Теса през рамо и я повлече през мътната вода обратно към пътя. — Кои филми гледахме?

— „Обесете ги нависоко“.

— И?

— „Поплачи за мен“. Стига, Ранда, как си представяш, че Теса ще се справи с всичко това?

— Тес? — подкани я Миранда. Не последва никакъв отговор и трите продължиха да газят във водата, която стигаше до коленете им. — Теса?

— „Мръсният Хари“ — прошепна тя.

— Този последния обаче не сме го гледали, защото сме си тръгнали преди началото му. Запомнете това. И стойте близо до мен. Не им позволявайте да ни разделят.

Изведнъж чува гласове. Някакъв пикап намали скоростта и спря на банката край пътя. Мъж, облечен с жълт дъждобран, се затича към тях.

— Ей! — провикна се той. Гласът му беше груб и изплашен. — Добре ли сте? В името на Исус, какво, по дяволите, става тук? Първо хлапето на Тагарт, а сега и това!

Значи беше истина. Краката на Клеър натежаха като олово.

Край пътя спряха още коли. Първият мъж най-сетне дотича до тях и подкрепи Теса със силните си ръце.

— Добре ли сте, момичета? Има ли още някой в колата?

— Няма — отвърна Ранда. — Ние... ние сме добре.

— Сигурна ли си? — Извърна глава по посока на Теса и тя почувства киселия мирис на бира в дъха му. — Ами ти?

— Добре... Добре съм.

— Какво се е случило? — попита някаква жена, спряла колата си до пикапа. — Всемогъщи боже, да не би някой да е паднал с колата в езерото?

— Аз... аз сигурно съм заспала на волана — промълви Миранда. Зъбите й тракаха неудържимо. Това беше началото на лъжата. Клеър цялата потрепери. — Както си карах по пътя изведнъж се озовахме...

— Мили боже! — прекъсна я жената. — Най-напред трябва да ви стоплим. Джордж, Джордж, донеси одеялата от багажника. Тези момичета ще се простудят до смърт.

Вцепенена от преживяното и от студа, Клеър почувства, че я водят към групичката превозни средства, паркирали безразборно на банката край пътя.

— Мили боже, вижте ги само — възкликна един възрастен мъж.

— Имат късмет, че са оцелели. — Този път се обади някаква жена, облечена с дъждобран. Силуетът ѝ ясно се очертаваше на светлината на запалените фарове.

— За разлика от хлапето на Тагарт.

Краката на Клеър се подкосиха, но някой я подхвана, изправи я и, подкрепяйки я, отново я поведе напред. Душата ѝ се късаше от болка, скръбта дълбаеше като с остър нож сърцето ѝ. Тя се разтрепери неудържимо.

— Някой повика ли линейка?

— Потърсете още малко, момичета — обади се спокоен мъжки глас. — Ще се оправите.

Клеър разпозна гласа, но не можа да си спомни името на човека. Знаеше, че той работи в бензиностанцията, от която тя обикновено зареждаше бензин.

— Имате ли някакви сериозни наранявания?

Клеър не отговори. Не можеше да изтръгне нито звук от свитото си гърло.

— Не мисля. — Отново Миранда. Запазила самообладание и поела цялата отговорност.

Клеър успя да кимне на Теса, която прошепна единствено:

— „Мръсният Хари“.

Това, което правеха, беше погрешно. Ужасно погрешно.

— Какво каза тя? — попита една жена.

— Стори ми се, че спомена думата мръсен.

— Вероятно и трите са все още в шок.

Клеър премигна на дъжда и потрепери от студ. Мокрите ѝ, мръсни дрехи лепнеха по тялото ѝ подобно на острата болка, обгърнала сърцето ѝ.

— Джордж, за бога, не ти ли казах да донесеш одеялото, което е в багажника на колата?

Някъде наблизо, вероятно в една от колите, спрели безразборно покрай пътя, заплака бебе. Малкото човече се дереше толкова силно, че чак се давеше от собствения си плач. От каросерията на един от пикапите залая куче.

— Млъквай, Роско!

Кучето веднага престана да лае.

— Я чакайте... — прошепна една от жените, но достатъчно високо, за да я чуят всички присъстващи. — Това не са ли дъщерите на Дъч Холанд?

— Някой да се обади на родителите им.

— Полицаяте вече пътуват насам.

— Как, по дяволите, са се озовали в езерото? Исусе Христе, извадили са късмет, че се е случило точно на това място. Ако бяха изхвърчали на някой друг участък от пътя, със сигурност щяха да се разбият в някое дърво.

Една от жените поведе Клеър към стар олдсмобил седан.

— Влезте вътре, момичета. Не се притеснявайте, че ще намокрите седалките — тапицерията е найлонова. Винаги може да се измие. И без друго непрекъснато возя кучетата си отзад. Може да не е много чисто, но ще се постоплите.

Отвори вратата и Клеър се напъха на задната седалка. Теса и Миранда я последваха. Трите се притиснаха една към друга и придърпаха одеялата върху раменете си. Собственичката на колата, жена с набръчкано лице и редки, раздалечени зъби, предложи на Клеър чаша кафе, което наля от термоса си. Другите добри самаряни, спрели, за да им окажат помощ, осигуриха топли напитки и за Теса и Миранда. Трите стиснаха топлите чаши в ръцете си и продължиха да се притискат една към друга на задната седалка.

Фаровете на спрелите коли осветяваха дъждовната нощ. Жените се събраха на малка групичка, а мъжете се заеха да търсят колата.

— Някой сети ли се да повика влекач?

От парата, която се вдигаше от чашите, и от топлия им дъх прозорците на седана се замъглиха и Клеър изпита искрена благодарност заради уединението, което изпотените стъкла предлагаха — крехка и мокра завеса, която ги предпазваше от любопитните погледи на зяпачите.

Пронизителният вой на сирена отекна в смълчаната нощ. Целият район бе осветен от червените, бели и сини светлини на полицейската кола. Клеър подскочи и разля кафето си върху индианското одеяло, с което беше завита.

Погледна към Миранда и сърцето ѝ се сви от ужас, когато си даде сметка, че по-голямата ѝ сестра беше уплашена. Лицето ѝ, пребеляло като платно, бе цялото наплескано с кал. Мократа ѝ,

сплъстена от калта коса, висеше безжизнено край лицето ѝ. Миранда срещна погледа на по-малката си сестра и преглътна мъчително.

— Не забравяйте какво се разбрахме — прошепна тя в мига, в който пристигна дежурната кола на градската шерифска служба.

Двама от заместник-шерифите слязоха от колата и Клеър зърна неясните им фигури през замъглените стъкла на седана. Единият офицер остана близо до пътя, извади фенерчето си и се зае да регулира движението по пътя. Другият тръгна към колата.

По пътя се спря, за да поговори набързо с насъбралите се хора. Задаваше им въпроси, които Клеър не можеше да чуе добре. След това отвори задната врата на седана и осветлението в купето се включи. Беше висок и едър мъж, облечен в някаква водоустойчива униформа. Струйки дъждовна вода се стичаха от периферията на шапката му.

— Здравейте, момичета! Аз съм заместник-шериф Хенкок. Най-напред искам да разбера дали някоя от вас е ранена. И ако е ранена, колко сериозно. Линейката вече пътува насам. След това ще трябва да ми разкажете какво точно се е случило, за да го отразя в доклада си. — Усмихна им се окуражително, но усмивката му изплаши Клеър до смърт. Опита се да се овладее и да се подготви за първия си сблъсък със закона.

— Вината е изцяло моя — обади се Миранда и погледна Хенкок право в очите. — Аз... изгубих контрол върху колата си. Предполагам, че сигурно съм заспала на волана.

— Има ли ранени?

Клеър отрицателно поклати глава.

— Не мисля — отвърна Миранда.

— Ами ти, миличка? — Заместник-шерифът погледна Теса.

Тя вдигна поглед и потрепери.

— „Мръсният Хари.“

— Моля? — възкликна той и въпросително свъси вежди.

— Бяхме на лятно кино — намеси се Миранда. — „Мръсният Хари“ е филма, който пропуснахме, защото решихме да си тръгнем веднага щом започна бурята.

— О! — Той замислено почеса брадата си и вдигна очи към небето. — Неподходяща нощ за кино на открито.

— Да... ние... киното беше грешка.

Той прикрепи фенерчето си върху капака на колата.

— Е, по-късно ще ми разкажете всичко най-подробно, но най-напред трябва да се уверим, че не се нуждаете от медицинска помощ. Вече се обадох за линейка и влекач. Всеки момент трябва да са тук.

— Не е нужно да ходим в болницата — възрази Миранда. — Добре сме.

— Нека да оставим на лекарите да преценят това.

Още една пронизителна сирена отекна в нощта и чашата с кафе, която Клеър продължаваше да държи, се изплъзна от пръстите ѝ. Но това не я притесни изобщо. Нищо вече нямаше значение. Харли беше мъртъв, а тя седеше на задната седалка на нечий седан в цяла локва езерна вода. Беше прекалено уморена, за да разсъждава. Чак ѝ се гадеше от болката, стиснала душата ѝ — беше ѝ толкова зле, че нямаше сили да помисли върху случващото се. Миранда бе настояла, че трябва да излъжат. Клеър забеляза страха, изписан по лицето на по-голямата ѝ сестра, видя шока, разкривил чертите на Теса. В този момент си каза, че ще трябва да продължи да лъже заради тях. Сестрите ѝ бяха единствените близки същества, останали ѝ на този свят.

Ами Кейн?

Той заминаваше.

На следващия ден щеше да се запише в армията.

Чу шум от приближаващи стъпки. Чакълът хрущеше под тежките ботуши на приближаващия към колата човек и острият шум отекваше болезнено в главата ѝ. Ако само можеше да се види с Кейн в този момент, да поговори с него, да го прегърне... Горещи сълзи опариха лицето ѝ. Излезе от колата заедно със сестрите си и почувства очите на зяпачите, приковани върху тях. Поведоха ги през тълпата, след което се приближиха парамедиците, за да ги прегледат. Пристигнаха още служители от шерифската служба.

Като в просъница Клеър видя няколко от шерифите да опъват жълта лента около района на злополуката. Изневиделица се появи огромен влекач. В този момент до ушите ѝ достигна силното бръмчене на мощен мотоциклет.

Тя се извърна към пътя, но самотният ездач бързо отмина в нощта като едва-едва намали скоростта край шерифа, който продължаваше да насочва пътуващите по пътя превозни средства.

Дали беше Кейн? Ръцете на Клеър стиснаха мокрото одеяло, с което беше загърната.

— Ама че нощ! — оплака се един от шерифите. — Първо момчето на Тагарт, а сега и това!

Клеър неволно подскочи — думите на шерифа отново я върнаха към жестоката действителност, далеч от мечтите и фантазиите ѝ за Кейн Морън.

Харли беше мъртъв и тя, макар и неволно, бе станала причина за смъртта му. Не знаеше какво се бе случило, след като тя си тръгна от яхтата, но беше убедена, че нещастieto е предизвикано от решението ѝ да скъса с него. Сигурна беше в това. Харли, нежният, сладък Харли, може и да не беше любовта на живота ѝ, но със сигурност не заслужаваше да умре.

Клеър не можеше да спи. Въртеше се и се обръщаше в леглото си, а образите на Харли и Кейн сякаш прогаряха съзнанието ѝ. От време на време избухваше в плач или пък просто лежеше вцепенена със сухи и парещи очи, взираше се в часовника и се вслушваше в проскърцването на старата къща, блъскана от пристъпите на бурния вятър. Клоните на близките дървета се удряха в прозорците, дъждът плющеше силно и се изливаше с бучене през улуците. Малко преди зазоряване бурята утихна и дъждът внезапно спря.

Клеър обаче все така не можеше да заспи. Случилото се през изминалата нощ се въртеше непрекъснато в главата ѝ — подобно на развалена грамофонна плоча, която свири една и съща мелодия.

След като бяха прегледани от лекар и разпитани от няколко заместник-шерифа и детективи от полицейското управление, сестрите Холанд бяха предадени на родителите им, които се бяха прибрали по спешност от Портланд. Доминик, обляна в сълзи, обгърна момичетата си с грижи и внимание, а Дъч обеща да им осигури най-добрите адвокати, практикуващи по Западното крайбрежие. Никой, нито дори шибаният Нийл Тагарт, нямаше да успее да го победи в този случай. Увери момичетата, че им вярва. Заяви, че е сигурен, че никоя от тях не е убила сина на Тагарт. Думите му обаче не звучаха особено убедително. За него смъртта на Харли беше само още една спънка в и без това сложния му живот.

Клеър, сгушена на задната седалка на линкълна на баща си, случайно улови суровия му, безкомпромисен поглед в огледалото за обратно виждане и внезапно проумя, че той изобщо не скърби за безсмислената загуба на един млад живот. Не, силната загриженост на баща ѝ бе породена единствено от възможността дъщерите му да се превърнат в център на голям и неприятен скандал. Дъч Холанд се тревожеше от онова, което биха могли да си помислят акционерите в „Стоун Илахий“ и в другите му холдингови компании.

Красивото лице на Харли изплува пред очите ѝ, в главата ѝ отекнаха отчаяните му вопли, молбите му да не разваля годеча им.

Не мога да те изгубя. Ще се откажа от всичко заради теб. От всичко. Моля те, Клеър, недей... не казвай, че всичко е свършило...

Сълзите потекоха като реки от очите ѝ. Само с устни изрече името му. Не бе искала да го нарани. А ето че сега той беше мъртъв. Според онова, което бе подслушала в шерифската служба, тялото му, обърнато с лицето надолу, е било намерено в залива. Хипотезите засега бяха три — злополука, самоубийство, или убийство.

Самоубийство? Мили боже, не, помоли се Клеър. *Убийство?* Кой би посегнал на живота му? Съществуваше ли човек, който да го мрази толкова много, че да го убие?

По полата на Миранда имаше петна от кръв; Теса бе изпаднала в нещо подобно на кататония. Оказа се, че и двете са били на пристанището и имаха нужда от алиби. О, Харли, какво направих...

Силно стисна очи, опитвайки се да прогони образа му от главата си. Не можеше да прекара остатъка от живота си, раздирана от чувство на вина заради начина, по който Харли бе намерил смъртта си точно през нощта, в която тя му бе върнала годечния пръстен. Въпреки това обаче дълбоко в сърцето си знаеше, че до края на дните си няма да може да се отърве от измъчващите я в момента тъмни съмнения, подозрения и ужасяваща несигурност.

Надигна се, седна в леглото и покри лицето си с ръце. Но и това не ѝ помогна. В мислите ѝ този път изплува образът на Кейн — висок и кокалест, облечен с избелели дънки и черно кожено яке. Ъгловатото му лице, напрегнатите златисти очи и дрезгавият му глас напълно обсебиха мислите ѝ.

Истината е, че искам да направя с теб всичко, което ми позволиш. Искam да те целувам, да те докосвам, да заспивам,

притиснал те в прегръдките си, и да се събуждам сутрин до теб. Искам да прокарам език по голата ти кожа и да те галя, докато цялата се разтрепериш от желание и, повече от всичко друго на света, искам да се изгубя целия в теб и да те любя до края на живота си!... И, повярвай ми, никога, ама никога, няма да се отнасям с теб така, както прави онова копеле Тагарт.

Не можеше да остане в тази стая нито миг повече. Отметна завивките и съблече нощницата си. Грабна дънките, които бе преметнала в долния край на леглото си, и тениската, която лежеше намачкана на пода. Успя да нахлузи на краката си чифт чисти чорапи, взе ботушите си в ръка и излезе в коридора. Мина покрай стаята на Теса. Вратата ѝ беше плътно затворена. Нощната лампа в стаята на Миранда все още светеше — през открехнатата врата проникваше светъл лъч и осветяваше износения килим в коридора. Клеър забави крачка и надникна в стаята. Миранда седеше на перваза на прозореца, завила с нощницата свитите си колене, обгърнала тялото си с ръце и приковала празния си поглед към притъмнялото езеро. Неописуема тъга струеше от помръкналия ѝ поглед. Клеър никога преди не бе виждала по-голямата си сестра в подобно състояние.

Тя пристъпи тихо в стаята. Миранда бавно я погледна.

— Какво ще правиш?

— Отивам да поюздя.

— Още не се е разсъмнало.

— Зная, но скоро ще се развидели — прошепна в отговор Клеър.

— Не можах да заспя. Не мога да остана нито миг повече в леглото си.

— Внезапно се почувства неловко, някак си не на място в тази тъжна и мрачна стая с дървена ламперия по стените и претъпкана до пръсване библиотека. — Какво точно се случи с теб през изминалата нощ? — най-накрая попита тя, прекоси стаята и се подпря на другия край на перваза.

На лицето на Миранда се появи тъжна и несигурна усмивка. Лицето ѝ беше бледо като платно. Огромни сини сенки ограждаха хлътналите ѝ очи.

— Наложил ми се да порасна.

— Какво означава това?

— Не би искала да знаеш. — Отново се загледа през прозореца.

— А на мен пък не ми се говори за това.

— На... на полата ти имаше кръв.

Ранда кимна и прокара пръст по рамката на отворения прозорец.

— Зная.

— Твоя ли беше?

— Моя? — Тя потрепери. — Част от нея.

— О, господи, Ранда! Няма ли да ми кажеш какво се е случило?

Очите на Миранда се фокусираха върху по-малката ѝ сестра. В този момент изглеждаше много по-стара.

— Не, Клеър — непоколебимо заяви тя. — Няма да кажа на никого. Не забравяй, че съм на осемнадесет години. А това означава, че вече съм възрастен човек. И мога сама да взимам всички решения, отнасящи се до мен и собствения ми живот.

В очите на закона в щата Орегон също си възрастен човек. И всяко твое незаконно действие ще те изпрати директно в затвора, а не в изправителен дом за малолетни престъпници. Клеър не изрече мислите си на глас. Не беше нужно.

— От теб искам единствено да се придържаш към историята, която измислихме. И ще видиш, че всичко ще се оправи.

Думите ѝ прозвучаха кухо и неубедително, но Клеър предпочете да не спори. Мина край спалнята на родителите си, откъдето се носеше оглушителното хъркане на баща ѝ и тиктакането на античния кристален часовник на майка ѝ.

Промъквайки се крадешком като котка, дебнеща нищо неподозираща птичка, Клеър се спусна по стълбите и мина през кухнята. За пръв път от смъртта на Джак изпита благодарност, че Руби, която понякога пристигаше в къщата им още в пет часа сутринта, вече не работи за тях.

Отвън слънцето бе поело по пътя си, преследвайки безмилостно тъмната нощ. Въздухът беше хладен и свеж. По двора имаше локви, изпочупени клони и нападали от дърветата листа — спомен от нощната буря. Въздухът обаче ухаеше прекрасно, а мъглата, забулила повърхността на езерото, започваше бавно да се вдига.

Клеър влезе в конюшната, прехвърли юздата през главата на изненадания Марти, поведе го през оградените пасбища, отвори последната порта, засили се, подскочи и се настани върху голия му гръб.

Той направи крачка встрани, но Клеър заби колене в хълбоците му и конят веднага реагира — спусна се напред по познатия му маршрут, като разплискваше водата от локвите с копитата си и прескачаше над нападалите клони и пънове.

Високите дървета, разпрострели бодливите си клони над пътеката, почти изцяло спираха сивкавата утринна светлина и Клеър препускаше в тъмнината, която продължаваше да цари във вековната гора.

— Хайде, хайде... — подканяше коня си тя и препускаше все по-нагоре и по-нагоре. Мина покрай един скалист, лишен от всякаква растителност район и продължи към билото на хълма, към свещената земя на местните американци — мястото, на което Кейн обикновено лагеруваше.

Нервно облиза устни, когато конят взе и последния завой по пътеката. Очите ѝ трескаво оглеждаха тъмната гора.

Сърцето ѝ, подхранвано от нетърпеливо очакване, биеше като обезумяло. Клеър излезе на поляната и го видя да се подпира на покрития с мъх дънер на едно дърво. На лицето му тъмнееше едnodневна брада, несресаната му коса падаше безразборно във всички посоки. Облечен беше с изтърганото си кожено яке и чифт оръфани, избелели от слънцето дънки „Ливайс“. Между пръстите си стискаше запалена цигара.

Сълзи на облекчение опариха очите ѝ. Клеър дръпна поводите, за да възпре коня.

От догарящия огън се виеше тънка струйка дим. Моторът и спалният му чувал бяха скрити под брезента, завързан между две дървета.

— Мен ли търсиш? — бавно изрече той. Тънките му устни почти не помръдваха, а очите му искряха с блясъка на отлежало уиски.

Сърцето ѝ подскочи.

— Да.

— Помислих си, че може да дойдеш и затова останах да те почакам.

Захвърли цигарата в огъня и тръгна към нея. Клеър скочи от гърба на коня, затича се през неравния участък и се хвърли в ръцете му. Цялото ѝ лице бе окъпано в сълзи. Единственото, което искаше в

този момент, бе да го прегърне и да го притисне към себе си. Да се вкопчи в него и да не го пусне никога вече.

Той обви ръце около тялото ѝ, осигури ѝ топло убежище и без думи ѝ обеща, че всичко ще се оправи.

— Чух за Тагарт.

От гърлото ѝ се изтръгна протяжен, изпълнен с болка вопъл. Светът отново се завъртя пред очите ѝ.

— О, боже, Кейн, аз съм виновна за всичко.

Той замръзна неподвижно.

— Ти?

— Развалих годежа. Върнах му пръстена. — Клеър вече ридаше неудържимо, думите се изливаха от устата ѝ подобно на вода, преливаща през скъсана язовирна стена. — Бяхме в пристанището. Качихме се в яхтата им... той започна да пие и... аз го изоставих.

— Шшт... — Целуна я по главата и тя почувства успокояващия аромат на дим, кожа и афтершейв. — Вината не е твоя.

— Но той беше разстроен и... и... накарах нощния пазач да отиде да го нагледа... но...

— Но нищо. — Хвана я за ръка, поведе я към импровизираната палатка и я накара да седне на сухата земя под подгизналия от дъжда брезент. Нито за миг не я пусна, нито за секунда не я лиши от подкрепата на силните си ръце. — Всичко ще се оправи.

— Как? Той е мъртъв, Кейн. *Мъртъв!* — От гърлото ѝ се отрони задавено ридание и тя немощно удари с юмруци по гърдите му.

— А ти си жива. Не се наказвай заради случилото се, принцесо.

— Не ме наричай...

— Добре. Забрави. Но аз съм тук, Клеър. Ти знаеше, че ще те чакам тук, нали?

Разбира се, че знаеше. Нали точно затова бе дошла. Остро чувство за вина отново прониза оголената ѝ душа.

— Аз... просто не го обичах достатъчно. — Подсмръкна шумно и се отдръпна назад, за да се вгледа в очите на Кейн. — Заради теб.

— Вината не е твоя. — Премести поглед към устните ѝ и Клеър си даде сметка, че устните ѝ са подпухнали от плач, очите — зачервени, а лицето ѝ е мокро и набраздено от сълзите. — Нищо лошо не си направила, Клеър. Нищо. — Без да отделя поглед от нея, Кейн я привлече към себе си и устните му намериха нейните.

В действията му вече нямаше нежност. Целуваше я, дал воля на дълго потисканата си страст и на изгарящия го копнеж — копнеж, какъвто Клеър не бе изпитвала никога преди. Твърдите му, нетърпеливи устни искаха още и още. Обви дългите си, силни ръце около нея и Клеър изведнъж си даде сметка, че вече не може да диша, не може и да разсъждава, а болката бавно избледнява, стопява се в гърдите ѝ, заменена от първичното желание, започнало да пулсира дълбоко в утробата ѝ. Кейн погали с език устните ѝ и тя цялата се разтвори пред него — с ясното съзнание, че той съвсем скоро щеше да си замине завинаги, тя разголи тялото и душата си, захвърлила всичката си предпазливост на вятъра.

Някъде в дълбините на съзнанието си Клеър знаеше, че не бива да го целува. Даваше си сметка, че в емоционалното състояние, в което се намира, не би могла да вземе правилното решение. Само че изобщо не ѝ пукаше. Топлото му тяло ѝ носеше спокойствие и утеха, твърдите му, задебелили ръце нежно галеха кожата ѝ, а в душата ѝ се надигаха непреодолимо желание, пламенна страст и копнеж.

Пръстите му намериха долния ръб на тениската ѝ, той пъкна ръка под тънката материя, докосна голата ѝ кожа и проследи извивката на гръбнака ѝ. Ласката му възпламени кръвта ѝ, притъпи меката и чувството на вина, които продължаваха да витаят някъде в подсъзнанието ѝ.

Той изпъшка, дал си сметка, че Клеър не носи сутиен, ръцете му се плъзнаха напред и погалиха двете ѝ гърди. Кейн преплете крака в нейните и двамата заедно се отпуснаха върху спалния чувал. Притисна тяло към нейното и тя почувства през грубия плат на дънките му и тънкия памук на тениската си силната му ерекция, издула ципа му до пръсване.

Кейн съблече тениската през главата ѝ, загледа се за миг в гърдите ѝ, а след това премести поглед нагоре. Очите му бяха потъмнели от изгарящата го страст, едно мускулче нервно подскачаше в близост до слепоочието му.

— По-красива си отколкото... отколкото...

Хвана гърдите ѝ, допря ги една до друга и нежно погали зърната им. Кръвта ѝ се възпламени. Заля я огнена вълна. Обхвана я пълно безумство. Отдала се на насладата, Клеър забрави за всичко останало. Простена от удоволствие, когато Кейн целуна устните ѝ, а после се

спусна надолу, изгаряйки с топлия си език извивката на шията и гладката кожа между гърдите ѝ. Устните му намериха едно от зърната ѝ и нежно го засмукаха.

— Кейн... — проплака тя, изви тяло назад, а той я сграбчи за дупето с грубите си и нетърпеливи ръце. — Кейн...

Листата на дърветата над главата ѝ започнаха да се въртят пред очите ѝ, а ниско долу, в най-съкровенията и женствена част на младото ѝ тяло, се образува друг огнен водовъртеж. Забил пръсти в плътта ѝ, Кейн я възседна и тя отново почувства силната му възбуда, даде си сметка за сладката болка, пулсираща между краката ѝ.

Това не е правилно! Ти не го обичаш. Не го познаваш дори. Помисли си какво правиш, Клеър! Той само те използва! Чувахе пронизителния гласец, спотаен някъде в дълбините на съзнанието ѝ, но изобщо не ѝ пукаше. Не искаше да го слуша. Не я интересуваше какво ще стане. Пометена от вълните на страстта, тя вдигна ръце, смъкна якето от раменете му и се захвана с тениската му.

Той изхлузи износената памучна блуза през главата си и тя се загледа в мускулите на гърдите му, които потрепваха под ласките на пръстите ѝ и блестяха, осветени от първите лъчи на слънцето, обагрило в златисточервено източния склон на планината.

— Играеш си с огъня, скъпа — предупреди я Кейн, но тя, пренебрегнала напълно забележката му, продължи да го гали. С върховете на пръстите си докосна плоското зърно на едната му гърда и се загледа като хипнотизирана в конвулсиите, разтърсили тялото му. — Клеър... не спирай... Аз не мога... — Гласът му беше дрезгав и задъхан. — Имаш ли някаква представа какво означава за мен?

— Какво?

— Всичко — призна ѝ той и намери колана на дънките ѝ. Само с едно бързо движение откопча копчето и ципа на дънките ѝ. Опитните му ръце смъкнаха грубия плат надолу по бедрата ѝ.

— Клеър... — промълви той и започна да я целува по корема. Горещият му дъх опари нежната ѝ кожа. — Клеър... кажи ми... това ли искаш наистина?

— Искам теб.

— По-късно ще съжаляваш.

— Не... — *Нима щеше да я отблъсне?* — Имам нужда от теб.

От гърлото му се откъсна измъчен стон — първичен като гората около тях.

— Сигурна ли си?

— Да... О, господи, да!

Нетърпеливите му пръсти проникнаха под гащичките ѝ, избутах настрани меката памучна тъкан и я докоснаха по възможно най-интимния начин, намериха пътя си към онова най-съкровено кътче от женствеността ѝ, овлажняло от раздиращата душата ѝ страст.

Клеър продължи да мълви името му отново и отново. Кейн се смъкна още по-ниско, смъкна гащичките надолу по дългите ѝ крака, целуна бедрата ѝ, обсипа с целувки коленете ѝ и разтвори краката ѝ толкова бавно, че тя си помисли, че ще умре от изпепеляващото желание, бушуващо в кръвта ѝ.

Почувства горещия му дъх върху венериния си хълм и утробата ѝ се сви от болезнен копнеж. Тялото ѝ се покри с пот, кръвта ѝ кипна, подпалена от първичното желание да го притежава, животинската ѝ страст възпламени буен огън в душата ѝ.

— Моля те — проплака Клеър.

Кейн я докосна с неизмерима нежност, а след това разтвори женствеността ѝ сякаш ѝ правеше най-специалния подарък на света, я целуна толкова интимно, че тя почувства горещите сълзи, опарили очите ѝ.

— Не съм спирал да те желая през целия си съзнателен живот — закле ѝ се Кейн. Думите достигнаха до ушите ѝ, макар и леко приглушени от тътена на океанските вълни и оглушителните удари на собственото ѝ сърце.

Той изрита дънките си като не спираше да я гали и докосва. Тя се извиваше в ръцете му, искаше още, имаше нужда го почувства целия в себе си. Нетърпеливо надигна бедра от земята.

— Кейн... аз... ох... Оооох... — Той вдигна краката ѝ, подпря ги на раменете си и ласките му станаха по-настоятелни. Земята сякаш се разцепи, дърветата над главата ѝ се завъртяха, а душата ѝ се понесе към небесата. Тя цялата потрепери, тялото ѝ се сгърчи от неизпитвана преди наслада.

— Браво, моето момиче — прошепна Кейн, който с изопнато лице се бореше да запази контрол над собствените си желания. — Остави се на насладата.

И тя направи точно това. Задъхана като ездач на родео, който обзвда див жребец, Клеър извиваше тяло и се гърчеше под ласките на нежните му пръсти и топлия му, влажен език. Кожата ѝ заблестя от пот, дишането ѝ стана накъсано и неравномерно. Едва тогава Кейн се плъзна нагоре по тялото ѝ и разтвори краката ѝ с коленете си.

— К... какво искаш? — попита тя, опитвайки се отчаяно да си поеме дъх.

— Само теб, Клеър! Това е всичко, което съм искал някога...

И тогава си я взе. Само с едно силно движение, съпроводено от първично животински стон, Кейн проникна дълбоко в тялото ѝ, а Клеър, макар и изтощена от преживяната наслада, почувства, че сърцето ѝ мигновено ускори ритъма си, а гърдите ѝ се втвърдиха. Забила пръсти в плътта на раменете му, обвила бедра около кръста му, тя се залюля в неговия ритъм, понесена на вълните на страстта.

— Клеър, Клеър, Клеър... — извика той, погледна надолу към нея и застина неподвижно.

Тялото ѝ се стегна около него и Клеър, убедена, че в този миг небето и земята се докоснаха, се притисна плътно към него и го остави да излее горещото си семе в утробата ѝ.

— Обичай ме — прошепна той и се отпусна изтощено върху нея. Мускулестото му тяло сплеска гърдите ѝ под тежестта си. — Обичай ме само днес.

— Защото довечера вече няма да си тук...

Кейн не отговори нещо. Претърколи се по гръб, придърпа я върху себе си и зарови лице между гърдите ѝ.

Клеър остана заедно с него почти до обяд. Двамата се любиха под ласките на топлите слънчеви лъчи, шепнеха си любовни слова в свещената гора, опитваха се да забравят болката от смъртта на Харли и да се абстрахират от предстоящото му заминаване и от мъчителната увереност, че едва ли някога ще се видят отново.

ЧАСТ ТРЕТА
1996 ГОДИНА

1.

Клеър, Клеър, Клеър...

Кейн изскърца със зъби, седна на бюрото си, опитвайки се да се концентрира, но думите на монитора пред него се размазваха, а лицето на Клеър изпито, но все така красиво, продължаваше да прогаря огнения си отпечатък в съзнанието му. Независимо с какво точно се занимаваше, независимо с какво бе ангажирано вниманието му, тя неизменно присъстваше в мислите му, а образът ѝ, спотаен в подсъзнанието му, бе готов да изплува на повърхността във всеки един момент.

Тази жена беше като проклетие.

— А ти си един глупав кучи син — промърмори през зъби той, рязко затвори капака на компютъра и се присегна към бутилката с уиски.

Разследването на събитията от нощта, в която бе умрял Харли Тагарт, бе започнало да боксува. Интересът му бе намалял, вниманието му бе отклонено в друга посока. И всичко това заради Клеър. Същото онова изпепеляващо желание, бушувало в кръвта му преди шестнадесет години, желанието, което бе позабравил през последния период от живота си, сега отново бе сграбчило душата му. Страстта му към тази жена го разсейваше, отклоняваше го от категоричната цел, която си бе поставил. Пречеше му да отмъсти на Дъч Холанд.

Много бяха причините, поради които Кейн мразеше Дъч. Всичките те бяха напълно реални и основателни, а корените им лежаха далеч в миналото. Бенедикт Холанд бе съсипал целия му живот. Но ето че зарът се бе обърнал. И Кейн разполагаше с възможността да му го върне. Тъпкано при това.

Само че срещата с Клеър бе замъглила преценките му, накарала го бе да се съмнява в мотивите и в целта, която си беше поставил. Мили боже, какъв нещастник беше само! Как можеше да позволи на една жена до такава степен да повлияе на мисленето и решенията му?

Започна да крачи напред-назад из къщата, стиснал с два пръста гърлото на бутилката. Беше боядисал и изчистил бащиния си дом.

Купил беше и някои нови мебели, които бе поставил на мястото на изтърканото и олющено канапе с розовата дамаска и ожулената метална маса. Чувстваше се безсилен и безполезен. За пръв път му се случваше да не може да се концентрира върху даден проект. Имаше две положителни черти в характера си — яснота на мисълта и твърдоглава, неотклонна решимост. Винаги бе знаел какво точно желае. Поставил си веднъж дадена цел, той я преследваше с неотстъпчивостта на куче, захапало кокал, и не се отказваше, докато не получише онова, към което се стреми.

До този момент.

Мамка му!

С огромно усилие на волята си наложи да насочи мислите си към онази бурна нощ преди шестнадесет години, нощта, в която Харли Тагарт се бе простил с живота си, оставяйки твърде много въпроси без отговори.

Не че той самият бе намерил никакви отговори. През изминалата седмица Кейн се бе опитал да събере нужния му материал. Срещна се със заместник-шерифите и свидетелите, които бяха видели Харли пред последните няколко часа от живота му, както и с онези, които бяха пристигнали първи на брега на езерото, където Миранда се бе хвърлила с колата си в мастиленочерните му води. От тогава обаче бяха изминали твърде много години, спомените на хората бяха избледнели, възприятията и предубежденията им бяха позабравени, а папките от приключеното полицейско разследване събираха прахоляк в нечий заключен шкаф.

Шериф Макбейн, офицерът, ръководил разследването, беше починал от рак на черния дроб, а останалите служители от шерифската служба — всичките вече пенсионери — не можеха да му кажат кой знае колко. Те с готовност разговаряха с него и му изглеждаха съвсем искрени, само че бяха вече уморени и поостарели и никак не им се искаше да се ровят отново в случай, който самите те бяха приключили като злополука. Освен това из града се шушукаше, че още на времето разследването е било претрупано набързо. Вероятно под натиска на Нийл Тагарт или пък на Дъч Холанд — мъже, които разполагаха с достатъчно пари, за да си платят за тази услуга.

Кейн бе готов да се обзаложи, че ако някой наистина си беше платил, то този някой беше Дъч.

Върна се до старото дървено бюро, което беше купил от магазин за мебели втора употреба. Хвърли един поглед на записките си, намръщи се и изпука пръстите на ръцете си.

Харли бе загинал при твърде съмнителни обстоятелства през онази нощ, но това не бе всичко. Джак Сонгбърд се бе пребил, падайки от една скала, само няколко дни преди смъртта на Харли. А Хънтър Райли, който очевидно е имал връзка с Миранда по онова време, внезапно бе изчезнал от града, оставяйки след себе си единствено неясни слухове за забременяло от него малолетно момиче и открадната чужда кола. Райли бе напуснал страната, работил бе известно време за „Тагарт логинг“ в Канада, след което бе изчезнал от лицето на земята. Кендъл Форсайт, разстроена от смъртта на Харли, в крайна сметка се бе омъжила за брат му — Уестън Тагарт.

— Мисли! — изрече на глас Кейн и разлисти страниците на окончателния полицейски доклад.

Според официалното заключение Харли Тагарт бе умрял от удавяне. От документите обаче бе видно, че главата му е била разбита. Или той самият се бе ударил в някоя скала или в друг остър и назъбен предмет при падането си от яхтата, или някой го бе пребил, а след това бе хвърлил тялото му през борда.

След смъртта му полицаите претърсили целия залив, опитвайки се да открият някакви улики или пък оръжието на престъплението, но намерили единствено някакъв малък пистолет.

Беше ли този пистолет свързан по някакъв начин с престъплението? Или фактът, че е бил открит в непосредствена близост до тялото, не беше нищо друго, освен най-обикновено съвпадение?

Кейн намери една чаша върху бюрото си, с долния край на ризата си избърса насъбралия се върху нея прахоляк и си сипа солидна доза уиски. Съществуваше само един начин, който би му позволил да достигне до истината — трябваше да се срещне и разговаря с възможно най-много хора, да изслуша историите им, да съпостави версиите и алибитата им.

Искаше да започне с Клеър. Не само защото така повеляваше логиката, а защото искаше — не, изпитваше *потребност* — да я види отново. Исусе, тази жена започваше да се превръща в мания. *Мисли, Морън, мисли! Използвай шибания си мозък!*

Толкова много неща се бяха случили през изминалите шестнадесет години... Прекарал бе последните няколко месеца в събиране на сведения и проследяване на отделни нишки, опитвайки се открие всички хора — дали пък да не ги нарече заподозрени, — които бяха участвали в онези събития.

Седнал на самия край на стола, той отвори една тетрадка, изпълнена с имената на участниците в тази трагедия.

Нийл Тагарт, едва оживял след прекарания тежък инсулт, се бе оттеглил от поста си на президент и главен изпълнителен директор на Тагарт индъстриз. В момента Уестън изпълняваше тези ръководни функции. Дъщерята Пейдж се бе посветила почти изцяло на грижите за болния си баща.

По-големият от синовете Тагарт, Уестън, се бе оженил за Кендъл Форсайт и имаше едно дете — дъщеричка на име Стефани, която беше вече петнадесетгодишна. Бяха се оженили скоро след смъртта на Харли, не бяха създали други деца, и според всеобщото мнение разклатеният им брак беше толкова несигурен и студен, колкото скалите Илахий. Нито Уестън, нито Кендъл имаха алиби за нощта, в която Харли се бе удавил, но служителите, водещи разследването, ги бяха изключили от списъка на евентуалните заподозрени. Както, всъщност, бяха постъпили и с всички останали. Според официалните документи Харли Тагарт бе загинал при злополука. Смъртта му беше нещастен случай и нищо повече. Край на разследването.

Ханк и Руби Сонгбърд все още живееха в Шинуук. Притежаваха малък подвижен гараж. Бяха напуснали стария си дом непосредствено след смъртта на Джак, а Руби така и не бе успяла да се справи с мъката от смъртта на единствения си син. Беше се превърнала в мрачна, постоянно замислена жена, която все нареждаше нещо на бащиния си език и не спираше да се взира през прозореца към скалите, върху които Джак бе намерил смъртта си.

След онова лято Кристъл бе напуснала Шинуук, завършила бе гимназия и колеж и сега бе омъжена за лекар и живееше в Сиатъл. Рядко посещаваше родителите си и като че ли не бе запазила много щастливи спомени от това малко градче на океанския бряг.

Членовете на семейство Холанд се оказаха доста интересна пасмина. Миранда така и не се бе омъжила. Според сведенията на Кейн тя рядко излизаше с мъже и бе посветила целия си живот на

кариерата си — кариера, която можеше да се провали с гръм и трясък, ако се окажеше, че тя по някакъв начин е била въввлечена в смъртта на Харли.

Теса сменяше апартамент след апартамент в Южна Калифорния. Също като майка си преди брака ѝ с Дъч, Теса се издържаше с рисуване, свиреше на китара и пееше в някои не особено престижни заведения из Ел Ей. Купонджийка по рождение, тя имаше вече няколко ареста зад гърба си — за превишена скорост, за шофиране под въздействието на опиати, за притежаване на забранени от закона упойващи вещества — веднъж кокаин и два пъти марихуана. Живяла бе с няколко мъже, които гравитираха около света на развлекателния бизнес, но и тя, също като Миранда, нито веднъж не бе заставала пред олтара, за да се врене във вечна вяност на избраника си.

Животът на Клеър се различаваше от този на сестрите ѝ. Красивата, жизнерадостна, загадъчна Клеър, която бе избягала от Шинуук, се бе омъжила за по-възрастен от нея мъж, родила му бе две деца, а впоследствие бе научила, че съпругът ѝ поддържа интимна връзка с приятелката на собствения им син.

— Долно копеле — промърмори Кейн и отпи голяма глътка от питието си.

Клеър заслужаваше нещо по-добро. Всяка жена го заслужаваше. Кейн искрено се надяваше никога да не срещне въпросния Пол Сейнтджон.

Погледна часовника си и се намръщи. Готов беше на всичко, за да се отърве от предстоящата среща. Съзнаваше обаче, че трябва да я осъществи, ако наистина възнамерява да довърши някога книгата си.

След сутрешния дъжд облаците се бяха издигнали високо в небето, а топлите слънчеви лъчи, проникнали през рехавата облачна пелена, затоплиха въздуха и бързо изсушиха гората. Локвите, образували се по неравната и изровена алея пред къщата, също бяха почти изсъхнали по времето, когато Кейн се качи в джипа си и потръпна от болката в ранения си крак. Уестън Тагарт бе последният човек, с когото му се искаше да разговаря, но знаеше, че непременно трябва да изслуша разказа му за събитията отпреди шестнадесет години.

Влезе в Шинуук и остави джипа си на паркинга срещу най-новата постройка в града — двуетажна офис сграда с изглед към

залива. В нея се помещаваха офисите на „Тагарт индъстриз“. Кейн прекоси фоайето на рецепцията, качи се с асансьора на втория етаж и застана пред бюрото, разположено непосредствено пред масивна дъбова врата.

— Кейн Морън — представи се той на дребната жена с къса червена коса и също толкова червени устни. Тя вдигна очи и го погледна през гъстите си, силно гримирани мигли. — Имам уговорена среща с господин Тагарт.

Тя прегледа списъка с ангажиментите на шефа си, намери името на Кейн и натисна едно копче на вътрешния телефон, за да съобщи за пристигането му. Само след няколко секунди той беше въведен в просторен ъглов кабинет с огромни прозорци. Стаята бе застлана с бронзов на цвят килим. Имаше много цветя, засадени в големи глинени саксии. До една от стените се издигаше бар. В другия ъгъл бяха разположени две канапета, а непосредствено пред стъклената стена с изглед към залива стоеше масивно бюро от розово дърво. Уестън, настанил се удобно зад него, го очакваше.

Облечен с костюм, който струваше поне хиляда долара, Уестън седеше, облегнал се на стола и подпираше брадичка върху преплетените си пръсти. Присвитите му очи изглеждаха замислени. Като се изключат няколкото бръчки, появили се в ъгълчетата на очите му, той като че ли изобщо не бе остарял. Лицето му беше все така сурово, тялото му изглеждаше здраво и атлетично, а косата му беше все така гъста без никакви признаци на побеляване. Тази среща се провеждаше по негова инициатива — той бе потърсил Кейн и бе поискал да се срещнат.

— Морън. — Изправи се, протегна се през бюрото и стисна ръката на Кейн. — Заповядай, седни. — Посочи с ръка столовете, подредени пред бюрото му, и попита: — Да ти предложи нещо за пиене? Кафе или алкохол?

— Не си прави труда. — Кейн се настани върху един от столовете с тъмночервена тапицерия и зачака. В края на краищата, идеята за тази среща беше на Уестън.

Главният изпълнителен директор на Тагарт индъстриз веднага заговори по същество.

— Чух, че пишеш книга за смъртта на брат ми.

— Точно така.

— Защо?

Кейн се размърда на стола си и се усмихна на себе си. Значи Уестън искаше час по-скоро да разбере какво *всъщност* става. Добре. Какви ли тайни знаеше по-големият брат на Харли?

— След смъртта му останаха твърде много въпроси без отговор.

— Изминаха шестнадесет години от тогава.

Устата на Кейн се изкриви в иронична усмивка.

— Е, бях зает през тези години. Едва сега ми остана време за това.

— Ти като че ли преследваш определена цел с написването на тази книга — заяви Уестън, опитвайки се да го води за носа. На Кейн не му харесваше да играе по свирката му, но нямаше друг избор.

— Мисля, че Дъч Холанд знае за смъртта на брат ти повече, отколкото предполагаш, и подозирам, че той — а може би в комбина с баща ти — е подкупил местните власти, за да потулят случая.

— Защо биха го направили?

— Интересен въпрос. Ти как смяташ?

— Нямам представа.

— Помисли, Уестън.

— Искаш да кажеш, че някой от тях е имал какво да крие? Че се е опитал да прикрие нещо? — В гласа на Уестън се прокрадваше недоверие. Кейн обаче изобщо не се хвана на тая въдица.

— Това е просто една хипотеза, но си струва да я проверя.

— Защо ти е да разравяш пак цялата тази мръсотия? Минаха доста години от тогава. Хората забравиха за случилото се. — Усмихна се широко — усмивка, която уж целеше да предразположи събеседника му, но беше студена като тъмните дълбини на океана.

— Аз не съм забравил. Освен това смятам, че сега, когато Дъч Холанд е решил да се кандидатира за губернатор, всичките му мръсни тайни трябва да видят бял свят.

— Защо толкова държиш на това, Морън? Та ти никога не си харесвал брат ми. Пет пари не даваше за него, когато беше жив.

— Решението ми е продиктувано от лични мотиви — отвърна Кейн и на лицето му се появи усмивка, студена като тази на Уестън. — Това е между Дъч и мен. — Леко се облегна назад. — Освен това, интересът ми не се ограничава само със смъртта на Харли, а се

разпростира и върху събитията, довели до нея — призна Кейн, решил, че ако иска да научи нещо, ще трябва да сподели повече подробности.

— Например?

— Ами искам да разбера какво точно се случи с Джак Сонгбърд.

Уестън се размърда на мястото си, след което извади от вътрешния джоб на самото си пакет „Марлборо“.

— Джак се напи и падна от скалите. — Щракна със златната си запалка, запали цигарата, вдиша дълбоко и издиша струйка дим към тавана.

— Може би. Някои хора смятат, че е скочил от там. Други обаче подозират, че е бил *убит*.

— Нека да отгатна кои са тези хора — Кристъл Сонгбърд, родителите ѝ и някои от по-възрастните членове на племето. По дяволите, те от години се опитват да пробутат теорията за убийството му, но истината е, че Джак беше просто един недисциплиниран индианец, който пиеше прекалено много огнена вода и в крайна сметка си плати за това.

Мускулите на гърба на Кейн се напрегнаха и той едва се сдържа да не свие юмруци и да не цапардоса красивото лице на Уестън. Имаше си своята теория по въпроса, но не желаше Уестън да знае нищо за това.

Уестън се загледа в огънчето на цигарата си.

— Знаеш ли, Морън, ако в тази твоя книга по някакъв начин оклеветиш семейството ми, ще ти скъсам задника от съдебни дела.

— Мислех си, че ти също си заинтересован от това истината да излезе наяве. Освен това смятах, че не би имал нищо против да натриеш носа на Дъч Холанд.

— Истината не ме интересува. Както вече казах, много вода изтече от тогава. Това е стара и забравена история. Що се отнася до Дъч... той все някога ще си получи заслуженото. По един или друг начин. И не е необходимо да му помагаш.

— Господин Тагарт? — Гласът на рецепционистката отекна в кабинета. — Съпругата ви е на първа линия. Казах ѝ, че сте зает, но...

Уестън раздразнено свъси вежди и натисна едно копче на интеркома.

— Свържи ме. — После се обърна към Кейн. — Ще ме извиниш ли.

Кейн не се нуждаеше от повод, за да си тръгне. Беше получил онова, за което бе дошъл — успял бе да вникне, макар и за кратко, в жизнената философия на семейство Тагарт и по-специално в тази на Уестън. Човек би си помислил, че цялата им фамилия ще изпадне във възторг и ще заподскача от радост при мисълта, че най-старият и отявлен враг на семейството ще бъде публично разобличен. Нищо подобно! Уестън бе враждебно настроен срещу Кейн и проекта му. Държеше се така, сякаш беше виновен. Виновен в какво?

Докато вървеше към колата си, Кейн не можеше да се избави от обхваналото го вълнение, породено от малката му победа. Ето че вече бе започнал да настъпва важни хора по мазолите. Съвсем скоро щеше да направи първия си пробив.

Качи се в джипа и потегли. С всяка измината минута се чувстваше все по-добре. Да, старият Уес нервничеше, но защо? Този следобед имаше запланувани още няколко интервюта. Искаше да разговаря с репортерите, отразявали събитията около смъртта на Харли Тагарт и Джак Сонгбърд. Беше чел статиите им, разбира се, и бе запомнил наизуст най-важните пасажии от тях, но се надяваше, че ако разговаря с тях на четири очи, може да измъкне и други подробности. Следващите в списъка му бяха хората, пристигнали първи на брега на езерото след злополуката с колата на Миранда Холанд — добрите самаряни, видели с очите си реакцията на момичетата. Може би те щяха да му позволят да погледне под нов ъгъл на цялата тази трагедия. Едва тогава щеше отново да посети Клеър.

— Искам да проучиш внимателно един тип на име Денвър Стайлз и да разбереш колкото можеш повече за него. — Миранда и Франк Петрило седяха един срещу друг, от двете страни на нацърбената гетинаксова маса в заведението на Франкони — единственият италиански ресторант в града, в който, според Петрило, пицата си заслужаваше парите, които плащаха за нея.

— Да не ти създава проблеми, а? — попита Франк и макар че току-що си бе поръчал една бира, пъкна в устата си и парче дъвка. — Това ли е мъжът, който се мотае из службата и разпитва за теб?

— Не става дума за проблеми. Той работи за баща ми.

Франк изразително вдигна сивеещите си вежди, когато едрогърдата сервитьорка остави напитките им на масата. Петрило отпи, присви очи и я погледна над чашата, която държеше пред себе си.

— Дъч го наел, за да слухти около нас — около мен и сестрите ми, а аз просто му нямам доверие. — Накратко преразказа на Франк за срещата си със Стайлз, като внимаваше да не споменава много подробности за нощта, в която бе умрял Харли Тагарт.

— Предполага се, че е частен детектив и не е местен, но аз имам усещането, че съм го срещала и преди. — Отпи глътка шардоне и се заигра с чашата си. — Искам просто да разбера кой е той в действителност.

Петрило замислено почеса наболата си брада.

— Стайлз, а?

— Денвър Стайлз. Зная единствено името му.

— Скоро ще знаеш много повече. — Петрило изплю дъвката и отпи още една голяма глътка бира. Тъмните му очи заблестяха при мисълта за новото предизвикателство, а Миранда се почувства малко по-добре. Франк щеше да си скъса задника от работа, но нямаше да се откаже, докато не научи абсолютно всичко, което трябваше да се знае за най-новия подчинен на Дъч.

Надяваше се само, че междувременно няма да стане прекалено късно. Франк трябваше да се справи преди Денвър Стайлз и Кейн Морън да са разкрили истината. Отпи глътка вино и погледна сервитьорката, която остави на масата пред тях любимата пица на Петрило — със скариди, зелени чушки и маслини.

Франк веднага си взе едно парче и започна да се шегува с нея, опитвайки се да я успокои и разсее. Миранда обаче не можеше да се отърве от чувството, че е притисната към стената, че заплахата, преследвала я през целия ѝ живот, вече я застъпва по петите.

Почувства, че някой я наблюдава. Бързо огледа ресторанта и си даде сметка, че въображението ѝ започва да ѝ играе номера. Денвър Стайлз не беше в заведението. Никой не се спотайваше край видеоекраните, нито пък се криеше в тъмните, задимени ъгли на ресторантчето. Не, собственото ѝ въображение се бе развихрило отново, чувството за вина бе надигнало грозната си глава от водния гроб, в който го бе погребала преди години. Овладей се, мислено си

заповяда тя и протегна ръка към парчето пица, което не желаше да яде. Усмихна се насила и отхапа.

— Успокой се, хлапе — обади се Петрило. — Всичко ще бъде наред.

— Сигурен ли си?

Кафявите очи на Петрило заблестяха.

— Абсолютно!

Миранда се усмихна. Дяволски ѝ се искаше да можеше да му повярва. Само че не можеше. Дори и в тази уютна малка пицария, пълна със смеещи се и весело разговарящи помежду си хора, дори и в присъствието на Франк Петрило, който я гледаше и ѝ намигаше от другия край на масата, докато барманът старателно забърсваше месинговите повърхности на бара, дори и тук тя не можеше да се избави от мрачното предчувствие за надвиснала беда, което усещаше като студен повей с всяка част на тялото си.

Освен това се страхуваше. Страхуваше се както никога преди.

— Разкажи ми за татко. — Саманта се настани на кухненския плот и се загледа в майка си, която разопаковаше последните кашони с багажа им. Живееха в Шинуук вече почти цяла седмица, но все още не бяха успели да се настанят както трябва.

— Какво искаш да знаеш? — попита Клеър.

— Наистина ли е толкова лош, колкото твърди Шон?

Клеър стисна зъби. Отдавна вече не изпитваше болката, която бе разкъсала сърцето ѝ, когато за пръв път научи, че Пол поддържа любовна връзка с друга жена. След време си даде сметка, че онази жена по всяка вероятност не е била първата му любовница, защото съпругът ѝ през целия си живот бе изпитвал привличане към *по-млади* жени. Сега чувстваше единствено срам и угризения.

— Баща ти не е лош — отвърна тя, като се питаше дали е напълно искрена. — Но е слаб.

— Слаб?

— Да. Той... ами... пада си по млади жени.

— Момичета — поправи я Сам.

По всички, които носят поли.

— Да, понякога и по момичета.

— Значи е лош.

— Не желая да мислиш за него по този начин.

— Но ти го правиш — обвини я Саманта.

В очите ѝ прозираше само част от болката, която сигурно разкъсваше младото ѝ тяло. Тя вдигна нагоре дългите си крака, подпря пети на ръба на плота и подпря брадичка на свитите си колене. По краката ѝ имаше прах и мръсотия, но Клеър не каза нищо. Моментът не беше подходящ за обсъждане на хигиената, която трябва да се поддържа в кухнята.

— Аз просто не желая да мисля за него. Точка по въпроса. — Клеър реши да бъда напълно откровена с дъщеря си. Децата твърде лесно разбираха кога ги лъжат.

Сам набръчка нос.

— Да. Аз също. — После леко прехапа устни. — Той ще отиде ли в затвора?

Шията на Клеър пламна от срам.

— Не зная. Може би... Може да го осъдят условно, или пък да го пуснат под гаранция... Не зная. Ще изчакаме и ще видим.

— Е, ако го пратят в затвора, не желая да го виждам повече — заяви Саманта и тръсна глава. — Всъщност, не искам да го виждам изобщо. Онова, което е извършил, е ужасно. — Брадичката ѝ затрепери. — А бащите не би трябвало да вършат ужасни неща.

— Не, миличка, не би трябвало — съгласи се Клеър, приближи се до плота и обвини ръце около слабиците раменца на дъщеря си. — Но и те са хора и понякога... понякога допускат грешки.

— Той не трябваше да допуска такава грешка.

— Зная. — Клеър почувства горещите сълзи на Сам, които измокриха блузата ѝ.

— Ние не го заслужаваме.

— Така е, миличка, не го заслужаваме — съгласи се тя. Саманта се закашля. — Но трябва да приемем истината такава, каквато е. Независимо дали ни харесва или не.

Саманта потрепери, а след това вдигна към майка си мокрото си от сълзи лице.

— Шон казва, че цялата тази работа вони.

Клеър кимна, макар че никак не одобряваше грубия език на Шон.

— Този път има право. Хайде, ела да ти направя чаша какао, а след това ще си пуснем някой филм.

— Нека да е весел — помоли Саманта и слезе от плота.

— Да, ще си пуснем весел филм.

Наближаваше полунощ, когато Клеър, осъзнала, че няма да може да заспи, отметна тънките си завивки, навлече халата си без изобщо да пали лампата, премина боса по коридора покрай отворените врати на спящите си деца и слезе на долния етаж. В главата ѝ бушуваше истинска буря. Образите на Кейн, Харли и Пол препускаха в съзнанието ѝ, въртяха се като подхванати от бурен ураган, объркваха я, не ѝ даваха нито миг спокойствие.

Спря в кухнята, откъдето взе един кибрит, след което излезе през френските прозорци на трапезарията и тръгна по буренясалата пътека, която водеше към езерото. Спираше от време на време, за да запали ароматизираните факли, разположени през няколко метра по пристана, с надеждата, че миризмата им ще прогони рояците комари.

Пламъчетата на кибритените клечки проблясваха в мрака и скоро и шестте факли заблестяха и изпълниха въздуха със сладникавия си аромат. Клеър седна на самия край на пристана, провеси босите си крака над водата и погледна нагоре. Хиляди звездички блещукаха на тъмното небе, яркият лунен сърп висеше ниско на небосклоне и хвърляше своите сребристи отблясъци върху черните води на езерото. Рибата играеше във водата, в хрусталаците свиреха щурци, а някъде отдалеч долиташе приглушеният глас на бухал.

Клеър винаги бе обичала това място. Независимо от непреодолимата болка и страданията, съпътствали детските ѝ години, въпреки трагичната смърт на Харли Тагарт, тази къща и водите на езерото Ероухед винаги ѝ действаха странно успокояващо. Вдигна поглед и погледна към другия край на езерото. Прозорците в къщата на семейство Морън все още светеха в тъмната нощ. Замисли се за Кейн. Какво ли прави в момента? Работи върху проклетата си книга? Рови се в миналото? Разравя стари тайни, за които е най-добре да си останат скрити завинаги? Остра болка прониза сърцето ѝ и тя си даде сметка, че любовта ѝ към него беше глупава и непреодолима.

Имаше нещо в този мъж, което възпламеняваше душата ѝ. Той беше в състояние да я накара да захвърли здравия разум и вродената си предпазливост, да му се отдаде напълно, да пожертва всичко — дори и инатливата си гордост — за да бъде близо до него.

— Идиотка! — тихичко промърмори тя. Няма мъж на земята, който да заслужава изгубеното достойнство на една жена. Няма такъв мъж. Но, господи, дори и сега, ако само можеше да целуне Кейн, да го докосне, да почувства твърдото му, голо тяло до своето...

— Престани! — изсъска Клеър, ядосана от посоката, която следваха мислите ѝ. — Отдавна вече не си тийнейджърка! Та ти прехвърли тридесетте, за бога! Майка си! И толкова пъти са те наранявали досега! — Ако можеше поне малко да прилича на Миранда... Да бъде силна. Независима. Смела и дръзка.

Тя обаче продължаваше да се чувства като изплашено малко момиченце.

— За бога, Клеър, взemi се в ръце! — Въздъхна, потопа пръсти в студената вода и затегна колана на халата си.

Преди много години Клеър бе погребала любовта към Кейн дълбоко в сърцето си и, осъзнала, че те двамата нямат общо бъдеще, бе обърнала гръб на първичните дълбоки и искрени емоции, които той бе събудил в душата ѝ. Съдбата също имаше пръст в това ѝ решение. След смъртта на Харли Кейн се записа в армията. Тя също напусна Шинуук — избяга от преживените страдания, от болката и скръбта, срещна Пол Сейнтджон, един мъж, когото никога не бе обичала, но който ѝ бе обещал, че ще се грижи за нея.

Тогава беше едва седемнадесетгодишна. Срещна го в местния общински колеж, където той преподаваше английски. Един ден я завари да плаче на една пейка във вътрешния двор на колежа. Предложи ѝ носна кърпичка, с която да избърше сълзите си, и силно рамо, на което да си поплаче. Клеър не бе свикнала да търси помощ и съчувствие от непознати и едва ли щеше да се сближи с него, ако същия ден не бе посетила местната клиника, където ѝ казаха, че е бременна. Очакваше дете. И беше съвсем сама. Миранда вече бе заминала за колежа. Доминик, неспособна повече да се примирява с любовните забежки на съпруга си, го бе заплашила с развод, взела бе Теса със себе си и бе заминала за Европа. Клеър бе останала сама с баща си, който никога не бе проявявал особена привързаност към нея.

Харли беше мъртъв. Кейн бе постъпил в армията. Тя и бебето ѝ бяха съвсем сами в целия свят. И тогава се появи Пол Сейнтджон, който ѝ предложи помощта и добротата си.

И тя, като пълна глупачка, изля сърцето си пред него. Оскъдните ѝ спестявания се топяха с всеки изминал ден, а заплащането, което получаваше като сервитьорка в един ресторант, където работеше на половин работен ден, едва ѝ стигаше, за да си плаща наема. Оставаше ѝ единствено да се изправи пред страховития си баща, който вероятно щеше да я нарече уличница и да я изхвърли от дома им, задето носеше в утробата си детето на Тагарт.

Пол, поради някаква неясна за нея причина, прояви интерес към Клеър и съдбата ѝ. Може би беше привлечен от пълното ѝ безсилие, а може би възрастта ѝ — още не бе навършила осемнадесет — изигра решаващата роля. А може да се е надявал, че един ден тя ще наследи значителна част от богатството на семейство Холанд. Каквато и да беше причината за решението му, той започна да я ухажва, предложи ѝ да се ожени за нея и да ѝ помогне да завърши гимназия и колеж. Беше на тридесет години, значително по-възрастен и по-опитен от нея, а Клеър отчаяно се нуждаеше от човек, на когото да се довери. Пък бил той и един непознат. В онзи момент реши, че той е нейната опора в живота и едва след години осъзна огромната си заблуда.

След раждането на Шон Пол се престори, че е негов истински баща, а Клеър, твърдо решена да накара всички да повярват в това, промени рождената дата на Шон, като я премести с три месеца. По този начин никой, дори и сестрите ѝ, не заподозряха истината — никой не се досети, че бебето в действителност е син на Харли Тагарт. Или поне така си мислеше Клеър в ония години. Никой не ѝ задаваше никакви въпроси, тъй като близките ѝ видяха Шон за пръв път едва след като той навърши годинка. Всички единодушно решиха, че Шон просто изглежда по-едър, по-умен и по-сръчен от повечето деца на неговата възраст.

Клеър отдаде цялото си сърце на любимото си бебе. Мисълта, че Шон е една жива, дишаща частица от Харли, я караше да го обича още по-силно. Детето обаче растеше и с времето ставаше все по-очевидно, че във вените му не тече и капка от кръвта на семейство Тагарт.

Един прекрасен ден Клеър изведнъж осъзна, че невръстното ѝ момченце е пълно копие на Кейн Морън. Започна да обича сина си още

повече, ако това изобщо беше възможно. Беше щастлива, че притежава частица от непокорния бунтар, в когото се бе влюбила с цялата си душа и сърце. Благодарение на това скъпоценно момченце тя щеше винаги да е близо до Кейн и един ден... е, може би някой ден щеше да го потърси, за да му разкаже за неговия чудесен и толкова красив син.

Три години след раждането на Шон, Клеър, която бе започнала без никакви угризения да изрича лъжата за бащинството му, забременя със Саманта. Животът ѝ може и да не беше свършен, но поне беше пълноценен. Пол не беше толкова внимателен, колкото в началото на брака им, но Клеър реши, че това се дължи на напрежението в работата му. Само че се бе лъгала. Живяла бе в горчива заблуда.

Беше бременна в шестия месец със Саманта, когато за пръв път научи за изневерите на съпруга си. Един от колегите на Пол неволно спомена, че той се среща с тяхна колежка от университета. От този ден на нататък бракът им тръгна надолу, за да се разпадне напълно.

Клеър и Пол живееха разделени от години, но разводът им стана факт едва през последната година, когато Пол, дошъл в дома им, за да види Шон, се запознал с приятелката на Шон, Джесика Стюарт, след което я съблазнил.

Отново я обхвана познатото отвращение, прилоша ѝ при мисълта, че съпругът ѝ беше правил секс с момиче, което бе достатъчно младо, за да му бъде дъщеря.

— Не мисли за това — каза си тя и отново насочи вниманието си към къщата на Морън. Пак се замисли за Кейн. Дали си беше у дома? Сърцето ѝ пропусна един такт и тя затвори очи. Нямаше смисъл да си мисли за него. Невинната любов и страстта, които ги свързваха на времето, бяха останали далеч в миналото.

Беше отказал цигарите преди шест години, но сега, загледан във факлите, които горяха на другия бряг на езерото, Кейн изпита отчаяна нужда от цигара. Подобно на сигнални огньове, указващи пистата на изпаднал в беда самолет, така и златистите пламъци на факлите го примамваха към непознатите и опасни води.

С ясното съзнание, че допуска непоправима и съдбоносна грешка, той отвърза старата моторница, избута я навътре във водата, качи се и наля малко масло в двигателя. Сграбчи дръжката и с все сила

дръпна жилото за запалване. Моторът, стар Евънруд с мощност от дванадесет коня, се закашля, после плавно забръмча и Кейн усили мощността. Малката лодка се понесе напред, като пореше водната повърхност с носа си, а след себе си оставяше бяла пенлива диря. Вятърът свистеше край ушите и рошеше косата на Кейн. Ръцете му, стиснали здраво лоста за управление, бяха мокри от пот.

След като бе прекарал целия следобед в разговори със свидетели, в резултат на което не бе научил почти нищо ново, той напълно се бе отказал от идеята да се срещне отново с Клеър. Не беше готов; имаше твърде много неща, свързани с тази жена, които силно възбуждаха интереса му. В нейно присъствие той губеше обективността си. Винаги се бе гордял, че е безкомпромисен и напорист репортер, който неотклонно преследва и отразява безпристрастно новините, само че когато се намираше близо до Клеър, Кейн отново се превръщаше в объркания тийнейджър, неспокоен и превъзбуден като див жребец, изгарян от страстно желание и копнеж по тази жена.

Когато беше хлапе, Кейн прекарваше нощите като се самозадоволяваше, представяйки си как езикът му се плъзга надолу по тялото ѝ, целува гърдите ѝ, покрива с ласки гърба ѝ. Затворил очи, се виждаше как целува влажните червеникавокафяви косъмчета между краката ѝ, а след това, пуснал езика си на воля, се заема да изследва най-тъмните и съкровени кътчета на женската ѝ същност. Представяше си как съблича дрехите ѝ, как гърдите ѝ пламват от целувките му и, втвърдени от страст и желание, изпълват топлите му длани, представяше си как впива устни в зърната ѝ и ги засмуква като новородено бебе, а тя цялата се разтреперва в ръцете му и кръвта ѝ пламва от сладостното желание, пулсиращо във вените ѝ.

Тези отдавнашни и позабравени през последните години фантазии бяха започнали да го измъчват отново и той, който винаги се бе гордял с умението си да контролира всяка ситуация, хладнокръвният и равнодушен към жените журналист бе започнал отново да изпитва безсилието и неудовлетвореното желание, съпътстващи юношеските му години.

— Мамка му! — изръмжа Кейн. Цигарата нямаше да разреши проблема му. Нямаше да му помогне бутилката уиски. Нито пък чуването с друга жена. Имаше само един лек за терзанията му — Клеър Холанд Сейнтджон.

Трепкащите пламъци на факлите вече се виждаха по-ясно, а във въздуха се усещаше ароматът на извиващия се към небето дим. Клеър седеше на пристана, провесила във водата дългите си и стройни крака. Тялото ѝ бе загърнато в лъскава бяла роба.

Кейн угаси двигателя и лодката бавно се плъзна към кея. Тя го наблюдаваше внимателно. По лицето ѝ нямаше никакъв грим, очите ѝ ярко блестяха на лунната светлина.

Той завърза лодката за един изгнил стълб и скочи на дървения пристан.

— Навлизаш без разрешение в частна собственост — рече му тя.

И друг път я бе чувал да произнася същите думи.

Господи, беше страхотна...

— И аз се радвам да те видя.

— По всичко личи, че това ти е навик.

Кейн се ухили и седна до нея. Изпъна крака върху дървения кей, обърна гръб на езерото и я погледна в лицето.

— Навик, от който така и не можах да се отърва.

— Но той би могъл да те вкара в сериозни неприятности.

— Те вече са факт. — Кръвта му забушува само от близостта ѝ, слабините му пламнаха, обхванати от сладостна топлина.

— Е, защо си тук? — Очите ѝ, посребрени от лунните лъчи, погледнаха право към него.

— Не можах да заспя. Видях светлините на факлите.

Лицето ѝ се изкриви в едва доловима усмивка. Тя леко докосна с пръсти дъските на пристана.

— Значи не се опитваш да изкопаеш още малко мръсотия за баща ми, която да включиш в бъдещата си книга?

— Аз просто се опитвам да открия истината.

— Наистина ли? — Клеър поклати глава и въздъхна. — Нищо подобно, Кейн. Всичко това е някаква вендета от твоя страна.

Понечи да възрази, но бързо прехапа език. Никакви лъжи повече. Не можеше да допусне повече лъжи помежду им.

— Е, каква е причината? Защо ни мразиш толкова много?

— Не ви мразя.

— Сериозно? — Тя се завъртя, измъкна краката си от езерото, разплиска малко вода по пристана и по гърба му, след което също се

обърна с гръб към водата и раменете ѝ докоснаха неговите. — Защо тогава просто не ни оставиш на мира?

— Сключил съм договор...

— Ти самият ми заяви, че пишеш тази книга не заради парите. Каква е причината тогава? — настоятелно попита тя и зъбите ѝ проблеснаха в мрака. В очите ѝ блесяха непокорни пламъчета.

— Това е нещо, което трябва да бъде направено.

— Само за да попречиш на баща ми да стане губернатор? — попита Клеър и се намръщи. — Не мисля, че е това. Не разбирам защо неговата кандидатура има такова значение за теб.

— Двамата с баща ти имаме стари сметки за уреждане.

— И те са свързани със злополуката на баща ти — попита Клеър. Кейн не ѝ отговори веднага и тя погледна през рамо към езерото. — Не се опитвам да защитя Дъч — призна му тя. — Той... той никога не е бил съвършен, а случилото се с баща ти е направо непростимо.

— Ти не знаеш и половината истина.

— Така ли? — Погледна го с огромните си, пламнали от гняв очи и това беше краят му. Изваяните ѝ скули, устните ѝ, влажни и блестящи, скептично повдигнатите ѝ вежди... цялото ѝ неустойчиво излъчване го накараха да забрави на часа за мъчителния обет, който бе направил пред самия себе си, обещавайки си да не я докосва никога повече и да не преминава отвъд болезнената бариера на интимността им. Но сега, докато я гледаше толкова близо до себе си, решимостта му започна бавно да се топи, а фантазиите му, държали го буден нощ след нощ, изведнъж му се сториха напълно реални и постижими. Долови уханието на кожата ѝ, почувства нежния аромат на парфюма ѝ и огънат между краката му стана непоносим. — Зная, че преди години баща ти наел някакъв бивш затворник, за да го доведе тук. Онзи човек помогнал на Хемптън да проникне с взлом в дома ни, след което двамата се заловили за работа и с помощта на трионите си обезобразили резбованите колони на стълбището.

Смаян от изумление, Кейн установи, че не може дори да се помръдне.

— Какво?

— Точно така, Морън. Твоят старец влязъл в къщата ни като вандал и я опустошил. Единствената причина, поради, която Дъч не повдигна обвинения, бе страхът му от пресата. Журналистите щяха да

преиначат събитията и баща ти, бедният нещастен инвалид, щеше да бъде представен като поредната онеправдана жертва. Затова баща ми предпочете да си премълчи и да забрави за случая. — Клеър въздъхна и издуха бретона от очите си. — Не че това вече има някакво значение — додаде тя. — Откакто сме тук, татко се зае да поправи парапета и... Виж, струва ми се, че мога да разбера гнева и яростта на баща ти. Както и омразата му към нас.

— Той никога не е мразил теб. Само Дъч.

— Също като теб.

Едно мускулче нервно заигра по лицето на Кейн, но се успокои веднага щом тя постави ръка върху неговата.

— Виж, нямах намерение да те нападам така. Зная, че баща ти вече не е между живите и ужасно съжалявам за смъртта му.

— Той просто се отърва от мъките си — отвърна Кейн. Меките ѝ пръсти продължиха да гаят ръката му.

Клеър изведнъж си даде сметка какво прави и рязко отдръпна ръка.

— Наистина съжалявам.

— Недей. Приживе той беше един жалък кучи син. Може сега да е намерил малко покой.

Кейн обаче не вярваше в това. Душата на Хемптън Морън сигурно и в отвъдното беше все така изпълнена със злоба и ярост. Дори и преди злополуката, превърнала го в безполезен инвалид, той си беше един раздразнителен и вечно готов за бой нехранимайко, който позволи на измъчващите го завист и постоянна неудовлетвореност да разядат сърцето и душата му след нещастieto с него, да отровят живота му, да прогонят съпругата му, да накарат сина му постепенно да изгуби уважението и любовта си към него.

— Няма да позволя да бъда използвана — тихичко промълви Клеър.

— *Използвана?*

— От теб. За книгата ти. Зная, че постоянно душиш наоколо, вреш си носа навсякъде и ровиш в миналото, но горчиво се лъжеш, ако смяташ, че, идвайки тук тази вечер, ще ме накараш да ти разкажа някакви страховити тайни за нощта, в която умря Харли.

— Дойдох тук, защото исках да те видя — отвърна той, изненадан от собствената си искреност. — Смятах да намина по-рано,

за да те помоля да поговорим за миналото, но бях прекалено уморен... А след това забелязах факлите и... — Замълча, преди да е казал твърде много, но след това я погледна в очите и душата му се сви от болка и копнеж. Преди да успее да помисли и да възпре желанието си, той протегна ръка, сложи я на врата ѝ и привлече лицето ѝ към своето.

— Кейн... не... — задъхано прошепна тя, а езикът му нежно докосна свършените ѝ устни. — Не мога...

Само че вече беше прекалено късно. Устните му се сляха с нейните и в съзнанието му нахлуха спомени, които го завладяха напълно. Спомни си опиянението от ласките ѝ, припомни си какво блаженство изпитва, когато я докосва, когато притиска към себе си гъвкавото ѝ, отстъпчиво тяло. Обви ръце около нея и я привлече към себе си. Дишането ѝ беше също толкова накъсано колкото и неговото, сърцето ѝ биеше до пръсване.

— Клеър — прошепна той. — Клеър...

Тя простена, разтвори устни и му позволи да проникне в устата ѝ. Езикът му докосна зъбите ѝ, погали небцето ѝ и веднага след това затанцува, намерил своя влажен и уханен партньор. Ерекцията му се усили, слабините му запулсираха от болка.

Почувства как тялото ѝ потрепери в ръцете му. Плъзна ръце нагоре, погали с палци ребрата ѝ, пъкна ръка под лъскавия ѝ халат, разкопча копчетата на нощницата ѝ.

— Кейн... ооох! — Пръстите му проникнаха под тънката и мека тъкан и намериха твърдите ѝ пламнали гърди. Пръстите му докоснаха щръкналите зърна, готови за ласките му. — Моля те... — Стисна косата ѝ с едната си ръка, а с другата разтвори робата, погали гърдата ѝ и се загледа като хипнотизиран в бялата кожа на свършената ѝ гръд, която проблясваше в мрака. Халатът се отвори още малко и Кейн прикова поглед върху твърдите мускули на корема ѝ и еротичната извивка на пъпа ѝ, зърна за миг червеникавите къдрици на триъгълника между краката ѝ.

От гърлото му се изтръгна дрезгаво стенание, той се наведе напред и целуна гръдта ѝ. Обгърна зърното с устни, а тя изви тяло под ласките на езика му и Кейн почувства страстта ѝ, даде си сметка, че и тя изпитва неустоим копнеж и желание.

Обвила ръце около главата му, Клеър го притискаше към себе си, извиваше тяло под пламенните ласки на жадните му устни. Тя започна

да се задъхва. Не се бореше с него, не се опитваше да го отблъсне. Приблужи се още към него, сякаш и тя не бе в състояние да устои на привличането помежду им. Притисна бедра към неговите и той пхна ръка под робата, помилва корема ѝ, плъзна пръсти надолу и спря едва когато докосна косъмчетата между краката ѝ. Тя извика силно, а Кейн погали бедрото ѝ за миг, след което пръстите му се преместиха към онова жарко, райско местенце дълбоко в нея. Клеър потрепери и се задвижи с неговия ритъм. Отметна глава назад, оставила се изцяло в плен на завладялата ѝ страст.

— Кейн — извика тя, когато той проникна още по-дълбоко в тялото ѝ. И тогава, осъзнала, че само още миг и ще стане необратимо късно, Клеър сграбчи ръката му с двете си ръце. — О, не — прошепна тя, сякаш едва сега си даваше сметка къде се намира и кой е мъжът до нея. — Не, не, не!

Той замръзна. Пръстите му продължаваха да гаят онази нейно свещена, дълбоко интимна съсредоточеност на женската ѝ същност.

— О, господи... О, не! — Отдръпна се от него и простена като разкъсвана от непоносима агония. — Кейн, моля те... не можем просто... О, господи, аз съм майка... Твърде стара съм, за да...

— Шшт... — Накара я да замълчи, притегляйки я към себе си. Обви двете си ръце около тялото ѝ и притисна устни към нейните. Слабините му пламтяха, пулсиращият му от болка член копнееше да се слее с нея, но той си наложи да укроти страстта си, да успокои накъсаното си и шумно дишане, дал си сметка, че Клеър има право. Не можеха просто ей така да извършат този любовен акт. Не и в този момент. А по всяка вероятност, никога. — Съжалявам — промълви той, уснял най-после да се овладее достатъчно.

Тя продължаваше да трепери в ръцете му.

— Недей.

— Но...

— Моля те! — Целуна го леко по устните и сгуши глава в прегръдките му. — Зная какво чувстваш. Господи, наистина зная, но... твърде много неща ни разделят. Прекалено много време. И спомени. Твърде много грешки. — Примигна бързо няколко пъти, сякаш се опитваше да прогони сълзите, напирани в очите ѝ, а след това се измъкна от ръцете му. — Аз... просто не мога да го направя... не още. Та аз дори не те познавам.

— Познаваш ме — възрази той. — Всичко си спомняш.

— Да. — Сълзите се търкулнаха по лицето ѝ. — Така е. —
Нервно облиза устни.

За миг му се стори, че се кани да му каже нещо, да му довери
някаква тъмна и мъчително болезнена тайна, но после внезапно
поклати глава, изправи се и се все сила се затича далеч от него,
пристъпвайки бързо с босите си крака.

2.

— Казвам ти, този човек просто няма минало — заяви Петрило и се отпусна в единствения стол, поставен непосредствено пред бюрото на Миранда. След продължилото повече от седмица отсъствие тя отново беше на работа, твърдо решена да запази присъствие на духа и да не позволи на баща си и на неговите верни копои, и най-вече на този Стайлз, да ръководят живота ѝ. — Все едно че човек на име Денвър Стайлз изобщо не съществува. Няма полицейско досие. Името не излиза и в компютрите със социални осигуровки. За него не знаят нищо и от данъчните служби. — Петрило бръкна в джоба на прекалено спортното си сако и измъкна от там пакетче дъвка „Джуси фрут“. — Предполагам, че името е измислено; този човек се подвизава под псевдоним.

Миранда, седнала зад бюрото, отрупано с камари поща и папките по настоящите разследвания на прокуратурата, потрепери. Докосна белега на шията си, изпълнена с въпроси и подозрения по отношения на най-новия служител на баща ѝ.

— Баща ти как се е свързал с него, за да го наеме?

— Не пожела да ми каже.

— Хм. Вероятно не е било чрез жълтите страници на телефонния указател. — Петрило разви дъвката, прилежно сгъна хартийките и пхна дражето в устата си.

— Не, не мисля, че името му фигурира в жълтите страници.

— Стайлз би могъл по някакъв начин да е свързан с подземния свят.

— Не смятам, че е мафиот, ако това намекваш — отвърна Миранда, извикала образа на Денвър Стайлз в ума си. Красив, студен, арогантен и още нещо. Да, настоятелен и упорит. Сигурна беше, че Стайлз е от хората, които никога не се отказват и преследват целта си до край. Щом е поел даден ангажимент, той ще направи и невъзможното, за да изпълни задачата. Приличаше ѝ на човек, който не признава дипломатията и предпазливостта.

Тя нервно прехапа устни. Този човек я притесняваше. Силно при това.

— Е, щом не е член на мафията, значи е свързан с някоя друга групировка. Готов съм да заложа долари срещу понички, че на този човек не му е чист вътъкът. Почтените граждани си имат адреси, телефонни номера, шофьорски книжки, разрешителни за отглеждане на кучета, водят се на отчет в правителствените агенции или пък в армията. Този тип, Стайлз, е като призрак. — Направи балонче с дъвката си, пукна го шумно и почеса лицето си. — Аз обаче не смятам да се отказвам — обеща й Петрило. — Ще разбере кой е и каква е връзката му с баща ти.

— И как смяташ да го направиш?

— Ще го проследя, ако трябва. — Кафявите му очи заблестяха при мисълта за това ново предизвикателство. — Искам да разбере що за човек е този тип.

— Аз също — съгласи се Миранда. Взе един молив и започна да почуква с него по бюрото си. Кой точно беше Денвър Стайлз? Какво го свързваше с баща й? Негов политически съюзник ли беше или пък само някакъв второразреден частен детектив, поредният войник на съдбата, човек, готов на всичко за определена сума пари? Моливът й продължи да потропва по бюрото. Миранда вдигна очи към Франк и го видя да се взира изпитателно в нея. — Не бих искала да отнемам голяма част от времето ти. Имаш си и друга работа в този отдел.

— Ще пипна Стайлз — обеща й Петрило. — Може да се окаже дори забавно.

А може да се окаже и *опасно*, помисли си Миранда, припомнила си напрегнатите сиви очи на Денвър Стайлз, изсечената му брадичка, излъчването му на човек, преследващ неотклонно всяка поставена цел. Той беше човек, който винаги довежда започнатото до край.

Е, не и този път.

Ръцете на Клеър трепереха, докато си наливаше чаша кафе. И къде й беше акълът? Да целуне Кейн Морън. Да го прегърне. Да му позволи да я гали и докосва. Дори и сега, седнала в обляната от утринното слънце кухня, тя почувства трепет между краката, когато си помисли за ръцете му, за устните му, за ласките на езика му и за

прекрасните усещания, изпълнили душата ѝ. Та тя едва не му бе позволила да я люби! Сякаш всичките изминали години, лъжите и болката не съществуваха.

И сякаш Кейн не е бащата на Шон.

В името на бога, какво щеше да прави сега?

— Ти си глупачка — полугласно заяви тя и изсипа брашно за палачинки в една дълбока купа. Счупи две яйца, добави мляко и се постара да се концентрира върху непосредствената си задача, прогонвайки от ума си спомена за порочно сладостните изживявания, които Кейн бе предизвикал с ласките си.

Твърде дълго бе живяла без мъж до себе си. Години наред. Физическата ѝ реакция вероятно бе породена от отчаяние и нужда. Нищо повече. Без да спира да бърка тестото, тя се загледа през прозореца към къщата на Кейн на другия бряг на езерото. Трябваше да забрави чувствата, които ги свързваха в миналото. Кейн не беше същият човек — той беше мъж, предприел лична вендета срещу семейството ѝ.

Не му се доверявай! Използва те с едничката цел да събере повече информация за проклетата си книга. Не го забравяй.

Тялото ѝ обаче продължаваше да откликва на спомена за ласките му.

Изсипа сместа в сгорещения тиган и чу леките стъпки на Саманта, която слизаше по стълбите. Пол може и да не бе направил нищо свястно през жалкия си живот, но едно нещо не можеше да му се отрече — беше я дарил с прекрасната им дъщеря.

Сам връхлетя в стаята. Облечена беше само с бански костюм, а тялото ѝ лыщеше, обилно намазано с плажно масло. Тя тръсна голямата плажна чанта върху кухненския плот и попита:

— Къде е Шон?

— Предполагам, че още спи. Защо не отидеш да го събудиш? Кажи му, че закуската всеки момент ще бъде готова.

— Не е в леглото си. Вече проверих.

— Така ли? — Странно. Шон обикновено спеше до два часа следобед. — Може да е излязъл да пояди — предположи тя, макар че сърцето ѝ натежа от тревожни предчувствия.

Сам се намръщи изразително.

— Той мрази конете.

Това си беше самата истина. Освен това през отворените френски прозорци се виждаха трите коня, които, навели глави към земята, пощипваха от рехавата тревица и нервно махаха с уши и опашки, опитвайки се да прогонят досадните мухи.

— Тогава е излязъл да се разходи.

— Рано сутринта. И с кой?

— С кого — по навик я поправи Клеър.

— Добре де, с кого? Той няма никакви приятели тук.

— Ще си намери приятели веднага щом започне училище.

Сам завъртя очи.

— Разбира се... О, мамо, палачинките!

Черен дим се вдигаше от тигана. Клеър изхвърли загорялата палачинка в кофата за боклук.

— Защо не ме смениш за малко? — помоли дъщеря си тя. — Ще се опитам да намеря Шон.

— Разбира се.

Вече беше отворила входната врата, когато видя един джип да се приближава по алеята пред къщата. Сърцето ѝ се сви. Кейн шофираше, а Шон седеше на мястото до него. На лицето му бе застинало войнствено и непокорно изражение. Очите му гледаха надолу. Клеър остана като закована на мястото си. Кейн наистина ли не виждаше... не забелязваше ли приликата си с Шон? Правият нос, тънките устни, широките рамене, надменното отношение към околните, струящата от погледа му непокорност? Макар че все още не бе достатъчно голям и му трябваше още време, за да се превърне в пълно копие на своя непочитащ закона и арогантен баща, Шон вече бе поел в тази посока и неотменно следваше баща си по петите. Пръстите на Клеър внезапно овлажняха. Стори ѝ се, че земята се люлее под краката ѝ. Как би могла да им каже истината? Шон щеше да я заклейми като неморална. Не само че му бе спестила истината за Пол, ами на всичкото отгоре го бе лъгала през целия му съзнателен живот. Никога нямаше да ѝ прости.

Нито пък Кейн. Как ли ще реагира, когато разбере, че Шон е негов *син*? Ще поиска попечителство върху него? Ще я нарече евтина уличница? Или ще прегърне сина си и ще го дари с всичката си любов?

Клеър се изкашля, опитвайки се да потисне всички емоции и да се концентрира върху предстоящия разговор.

— Какво, за бога...

Джипът още не беше спрял напълно, когато Шон скочи от него и се запъти към входната врата. Облечен беше с черни дънки, скъсана черна тениска и чифт окъсани маратонки. Клеър го пресрещна на верандата.

— Какво става? — попита го тя. — Къде беше?

— В града. — Опита се да мине край нея, но тя го хвана за ръката.

Той се отдръпна. Ноздрите му яростно потрепваха.

— Какво се е случило? — С периферното си зрение зърна Кейн, който вървеше бавно към къщата.

Той като че ли беше решен да я остави да поговори със сина си насаме, преди да се включи в спора, който, ако се съдеше по сърдития поглед на Шон, беше неизбежен. Овехтялото му кожено яке, бялата тениска, окъсаните дънки и ботуши, които отчаяно се нуждаеха от четка за боя, напомниха на Клеър за момчето от юношеските ѝ години, за хулигана, откраднал сърцето ѝ преди шестнадесет години. Такава глупачка беше! Тъпа и неспасяема романтичка!

В този момент обаче трябваше да посвети цялото си внимание на сина си.

— Шон?

— Забърках се в неприятности, ясно? — Шон отново се запъти към вратата, но Клеър застана право пред него.

— Какви неприятности? — със свито сърце попита тя. Напоследък Шон беше твърде раздразнителен. Постоянно настръхнал, готов да избухне и при най-малката провокация. — Изобщо не ми е ясно.

— Нищо страшно не се е случило. — Хвърли един поглед към Кейн, после изразително завъртя очи и изруга през зъби. — О, по дяволите, хванаха ме да крада в един магазин.

— Да *крадеш*! — Клеър замръзна. Кражба? Това беше по-лошо от всичко, което бе вършил в Колорадо — е, по-лошо от нещата, за които тя знаеше. Обърна се към Кейн с надеждата да научи от него цялата истина. — Какво се е случило?

Шон пристъпваше от крак на крак и предъвкваше изгризания си до кръв нокът на единия палец.

Скръстил ръце пред гърдите си, Кейн се подпираше на една от грубите дървени колони, крепящи покрива на верандата. Кимна на

Шон и рече:

— Мисля, че ще е най-добре, ако разкажеш на майка си всичко с най-големи подробности.

— На кого му пука какво мислиш? — не му остана дължен Шон. От думите му лъхаше омраза.

— Шон! — Клеър насочи пръст към гърдите на сина си. Един от конете изцвили. — Не бъди груб. Нека просто да стигнем до същината на случилото се.

— Опитах се да отмъкна пакет цигари.

— Цигари? Хванали са те да крадеш цигари?

Сърцето ѝ се сви. Живееха в този град по-малко от две седмици, а Шон вече бе успял да се забърка в поредната неприятност. Сериозна неприятност.

— Да, и бутилка „Тъндърбърд“.

— „Тъндърбърд“?

— Това е вино — поясни Кейн и бе възнаграден с убийствен поглед от Шон.

— О, господи, а сега какво?

Шон кимна по посока на Кейн.

— Той ме залови. Накара ме да върна всичко обратно и да се извиня на собственика на магазина. — Лицето на Шон беше аленочервено, а погледът му, войнстващ и непреклонен, бе прикован върху дъсчения под на верандата.

— Шинуук е малко градче — обясни Кейн. — Тук всички се познават и всеки си вре носа в работите на другия. Не би искал да си създадеш лоша репутация, защото след това животът ти ще се превърне в истински ад. Повярвай ми, знай какво говоря.

— Какво? Ти да не си бил мошеник или нещо подобно? — попита Шон.

— Нещо подобно...

Очите на Кейн намериха погледа на Клеър и за част от секундата тя си го представи такъв, какъвто беше в онези години — едно непокорно момче, живеещо самичко със сакатия си баща. Постоянно забъркано в някакви неприятности. Непрекъснато в противоречие със закона. Младият Кейн пушеше, пиеше бира, и, облечен с коженото си яке, препускаше с мотоциклета си наоколо. А тя го обичаше. С цялото си непостоянно, невярно сърце. И сега, докато се взираше в златистите

му очи, изпита познатия от миналото прилив на адреналин. Сърцето ѝ ускори ритъма си, дишането ѝ сякаш се затрудни. През ума ѝ преминаха сцени от онова, което можеше да бъде, ако нещата се бяха подредили иначе.

— Не мога да повярвам, че си го направил — заяви тя и се обърна към сина си.

— Не съм взел нищо!

— Защото са те хванали.

— И?

— И сега си наказан. За две седмици. Никакво излизане от къщи.

— Много важно — промърмори той. — И без друго няма какво да се прави тук. Изобщо не ми пука!

— Недей...

Ядосан и засрамен, Шон рязко отвори входната врата и влезе в къщата. На Клеър ѝ идеше да се свлече на стълбите. В моменти като този съжаляваше, че няма до себе си съпруг, на когото да разчита, че в живота ѝ няма мъж, който да подкрепя решенията ѝ.

— Сърдит е — отбеляза Кейн и я погледна в очите.

Тя преглътна мъчително.

— За много неща.

— Включително и заради баща си?

Тя едва не спря да диша. Секундите се нижеха една по една, отброявани от бързите удари на сърцето ѝ. Защо Кейн не бе забелязал приликата помежду им? Защо не бе разпознал *собствените* си черти в лицето на момчето?

— Пол предаде и нарани всички ни.

— Той е едно голямо лайно.

Искаше ѝ се да му възрази, да му заяви, че това изобщо не му влиза в работата, но не можа.

— Той... той все още е баща на децата. Не мисля, че е необходимо да го черня в очите им.

— Аз само назовавам нещата с истинските им имена. — Усмивката на Кейн, леко крива и загадъчна, докосна някаква струна в душата ѝ. — Разкажи ми за Шон.

Тя облиза устни. Щом те пита, кажи му истината. Кажи му, че *той* е бащата.

— Това момче няма да ти позволи да си отдъхнеш дори и за миг — отбеляза той, свъсил вежди и приковал поглед към вратата, през която бе минал Шон, за да се прибере в къщата.

— Той ще се оправи.

— Не и ако не му стъпиш здраво на шията.

— О, значи сега ще се правиш на *милата Аби*? — възкликна Клеър, изпълнена с раздразнение.

Отчаяно се опитваше да се пребори с противоречивите емоции, които бушуваха в душата ѝ. Кажи му! — нашепваше някакъв пронизителен глас в главата ѝ. Кажи му, че той е бащата на Шон! А после какво? Как би реагирал той на тази новина? Ами Шон? Как би се почувствал синът ѝ, ако научи, че майка му го е лъгала през всичките тези години? Стомахът ѝ се сви от притеснение. Отбягвайки погледа на Кейн, тя насочи вниманието си към една пчела, която прелиташе от един розов цвят на друг.

— Не желаяш никакви съвети, когато става дума за собственото ти дете, така ли?

— Не. — Тя протегна ръка към бравата на вратата. — Шон преживя много трудни моменти. Трябваше да се справи не само с истината за баща си, но и с преместването ни тук. Остави след себе си много приятели и... — Остра болка прониза сърцето ѝ при мисълта, че може би е объркала напълно живота на сина си. — ... а все още не се е приспособил към живота си тук.

— Животът по тези места не е чак толкова лош — тихо отбеляза той, погледна я право в очите и тя си помисли, че току-виж протегнал ръка и я погалил по лицето със задебелите си пръсти. — Ти и аз се справихме не лошо.

— Така ли? — запита се на глас тя, а след това лекичко се прокашля. Всеки път, когато този мъж се намираше близо до нея, тя като че ли преставаше да разсъждава логично. Атмосферата някак си се променяше, въздухът ставаше по-тежък и лепкав. Тя облиза устни.

— Да.

Клеър преглътна шумно и дръпна летящата врата.

— Благодаря ти, че си отървал кожата на Шон — рече му. — Високо оценявам... о!

Той блъсна вратата с ръка и я затвори под носа ѝ. *Бам!* В следващия миг пристъпи по-близо до нея и тялото му почти докосна

нейното. Върховете на ботушите му се намираха на милиметри от собствените ѝ сандали, гърдите му почти опираха в нейните, а лицето му беше толкова близо, че Клеър виждаше цветните точки в очите му, чувстваше топлината и враждебността, които струяха от него.

— Дойдох до тук по друга причина.

— И... каква е тя? — прошепна Клеър. Кожата ѝ пламна от близостта му, ударите на сърцето ѝ започнаха да отекуват в гърлото ѝ.

— Искях да се извиня за снощи.

— Не е нужно да го правиш.

— Ти избяга като подплашен заек.

— Аз... не знаех какво да мисля... какво да правя — призна си тя. Кръвта бясно препускаше във вените ѝ, свитото ѝ гърло пареше от болка, дишането ѝ стана повърхностно и накъсано.

— Разбира се, че знаеше — ласкаво подхвърли той, подпря и другата си ръка на вратата, притиснал главата ѝ между двете си ръце, допрял тяло до нейното. Беше строен, мускулест и як. По лицето му нямаше и следа от момчешката му ъгловатост, младежката мекота и несигурност бяха останали далеч в миналото. Устните му потрепнаха и той въздъхна така, сякаш се канеше да ѝ довери най-тъмните си тайни. — Не мога да стоя далеч от теб, Клеър — заяви той. — Когато се захванах с този проект, си обещах, че ще спазвам дистанция. Напомних си, че онова, което ни свързваше преди години, отдавна вече го няма, но се оказва, че не мога да убедя сам себе си.

Тя преглътна шумно и той се загледа в конвулсивното потрепване на гърлото ѝ.

— Господи, колко си красива! — С единия си пръст отмахна една къдрица, паднала върху лицето ѝ. За миг докосна кожата на лицето ѝ, която пламна от допира му. — Прекалено красива си!

Искаше ѝ се да се отпусне и да се разтопи в прегръдките му. После от кухнята долетя гласът на дъщеря ѝ, който се извиси над оглушителните удари на сърцето ѝ и шума на кръвта, които отекуваха в ушите ѝ.

— Мамо! Мамо! Палачинките са готови.

Тя свали едната му ръка от вратата.

— Виж, трябва да вървя, но... — *Не го казвай, Клеър! Не го кани вътре. Не можеш да си сигурна, че не те използва, че не се опитва да*

изкопчи от теб някаква информация за проклетата си книга. Той е опасен! — ... ако все още не си закусвал...

— Това покана ли е? — Усмивката му беше толкова искрена, че едва не разби сърцето ѝ.

— Да.

Той погледна през вратата към вътрешността на къщата, огледа фойето, забеляза обезобразените колони на стълбището.

— Мисля, че този път ще ти откажа. Имаш да си говориш с децата си.

Горчиво разочарование прониза сърцето ѝ, но тя се насили да се усмихне.

— Някой друг път тогава.

— С удоволствие. — Отдръпна се от вратата и бързо ѝ обърна гръб, сякаш се боеше, че може да размисли и да приеме поканата ѝ. Клеър се подпря на стената и се опита да нормализира дишането си. Какво ѝ ставаше? Та той беше само един мъж от миналото ѝ. Мъж, когото бе погребала дълбоко в сърцето си още преди години. Преди цял един живот.

— Той е гадняр! — Гласът на Шон долетя през мрежестата врата.

— Чакай малко! Не говори така.

— Такъв е. Видях как те гледаше. Иска само... ами, нали знаеш.

Клеър отвори вратата и завари сина си, изкъпан, с мокра коса, чисти шорти и тениска, да стои на най-долното стъпало на стълбището. Беше израснал изведнъж и ужасно приличаше на Кейн. Не можеше да се обясни как никой от двамата все още не бе забелязал приликата помежду им. За момента обаче можеше само да им благодари за това.

— Не му вярвам — процеди през зъби Шон, загледан през мрежестата врата. — Изобщо не му вярвам.

Той я чакаше. В момента, в който Миранда вкара колата си в гаража на къщата си в Лейк Осуего, Денвър Стайлз слезе от взетата под наем кола, която бе паркирал от другата страна на улицата.

Страхотно, помисли си Миранда. Точно от това имаш нужда. Стиснала куфарчето за документи и дамската си чанта с една ръка, тя заключи колата и натисна бутона, за да затвори вратата на гаража. Не

че това имаше някакво значение. Докато се качи по петте стъпала, водещи от гаража през кухнята към всекидневната, той вече бе застанал на входната врата и натискаше звънеца.

— Упорит кучи син — процеди през зъби тя, остави куфарчето и чантата си върху един от столовете е кухнята, а след това излезе във фойейто и отвори вратата. — Какво има?

— Трябва да поговорим.

— Нямаме какво да си кажем.

Ток леко повдигна нагоре черната си вежда.

— Не мисля така.

— По време ни срещата с бащи ми ви казах всичко, което искахте да знаете. Не мога да разбера защо той е така обсебен от мисълта, че аз или някоя от сестрите ми е свързана по някакъв начин със смъртта на Харли Тагарт.

— Защото самият той е осутил разследването, а сега е сигурен, че Кейн Морън няма да се откаже, докато не открие истината.

— Истината е, че ние бяхме на кино и...

— Освен това мисля, че ще искате да разберете какво точно се е случило с Хънтър Райли.

Коленете ѝ едва не се подгънаха под тежестта на тялото ѝ.

— Хънтър?

— Двамата сте имали интимна връзка.

Последните шестнадесет години от живота ѝ сякаш изчезнаха изведнъж и тя отново се превърна в осемнадесетгодишно момиче, което тича по плажа, стиснало ръката на Хънтър, среща се с него в полусъборената къщичка в имението и двамата се любят до малките часове на нощта.

— Хънтър... Хънтър беше мой *приятел*.

— Който ви е *изоставил*.

— Намери си работа в Канада.

— Така ли? — Очите на Стайлз, сиви и твърди като стомана, не потрепнаха под втренчения ѝ поглед. Той стисна устни. — Хънтър изобщо не се е появявал в лагера на дърварите.

Тя се облегна на стената, търсейки някаква опора.

— Но Уестън Тагарт ми каза... показва ми работното му досие.

— И вие му повярвахте? — Стайлз пхна ръце в задните джобове на дънките си. — Доколкото разбирам между двете семейства

— вашето и на Тагарт — никога не е съществувало някакво разбирателство.

— Това е факт, който не бих могла да оспоря — призна Миранда, едва намерила сили да проговори.

Какво намекуваше този човек? Че Хънтър я е излъгал? Че е измамил всички? Че е избягал от нея, защото беше бременна?

Старата болка, силна и пронизваща, прободеше сърцето ѝ и Миранда едва не падна на колене.

— Изключение е правила единствено сестра ви Клеър, която е била сгодена за Харли.

— В онази нощ обаче тя развали годежа — заяви Миранда, опитвайки се да възстанови самообладанието си. Не можеше да се огъне, не можеше да позволи на Денвър Стайлз да намери някаква пролука в твърдата броня на алибито ѝ.

— Точно така. — Той погледна край нея към вътрешността на къщата ѝ. — Защо не ме поканите вътре? — предложи. — Мисля, че трябва да си поговорим за много неща.

Теса се бе върнала. И изглеждаше по-добре от последния път, в който я бе видял. Уестън запали цигара с разтрепераните си пръсти и излезе на задната веранда, където пушеше по изричното настояване на Кендъл. И сам не разбираше защо продължава да търпи тази своя съпруга. Може би защото тя притежаваше определена класа. Или пък защото знаеше, че ще го прекара през чистилището, ако само го чуе да спомене дори думата развод. А може би защото Кендъл си затваряше очите пред всичките му забежки и флиртове. Ако не друго, тази негова съпруга се бе оказала изключително предана и лоялна.

Той се облегна на парапета и се загледа към океана. Риболовен траулер се движеше едва — едва далеч на хоризонта, а няколко пухкави облачета се осмеляваха да затъмняват от време на време яркото слънце. От верандата на чудовищната си къща, кацнала на хълма, Уестън виждаше целия град Шинуук като на длан. Гледката, разкрила се пред очите му, го караше да се чувства като крал, загледан в своето кралство.

Къщата беше идея на Кендъл. Построена от стъкло, кедър, тухли и облицовъчни плочи и керемиди, тя следваше извивката на скалата и

блестеше, окъпана от лъчите на залязващото слънце. Беше най-голямата и показна къща на Северното крайбрежие и напълно съответстваше на страстното му желание да изгради своя собствена империя. Не му беше достатъчно само да ръководи бизнеса са баща си. Не, когато пое управлението на компанията той си постави за цел да я разшири и доразвие. Сега притежаваше още три курортни комплекса по крайбрежието, имаше дял в едно казино, издигнато върху земите на индианците на юг, построил беше и две големи дъскорезници в Западен Вашингтон. Всеки път, когато успяваше да победи Дъч Холанд в наддаването за поредното парче земя, всеки път, когато монтираше бронзовата табела на „Тагарт индъстриз“ на някоя нова сграда, комплекс или предприятие, всеки път, когато чуеше, че печалбите на Дъч започват да намаляват, той изпитваше моментно удовлетворение. Така ти се пада, старо копеле! Ето това получаваш заради нахалството да чукаш майка ми!

— Рано си се прибрал. — Гласът на Кендъл го изненада. Той се обърна и я видя да се приближава с поднос в ръка. Върху подноса имаше кана с мартини и две чаши.

Кендъл остави подноса на масата под гигантския чадър и напълни по една чаша за всеки.

— Тази вечер имам една среща.

— Тук? — Кендъл беше изненадана.

— Не. — Никога не обсъждаше бизнеса си с нея. А тя никога не задаваше въпроси. Това беше тяхно желязно, макар и неписано, правило.

— Пейдж смяташе да се отбие.

Стомахът му се преобърна при мисълта за сестра му. Дори и след толкова години тя продължаваше да бъде една трогателно патетична, дебела и вечно слухтяща кучка. Освен това го мразеше. Никога не се бе опитвала да прикрие враждебността си. Уестън стисна зъби и пое питието си от тънките пръсти на Кендъл. Съпругата му беше красива жена. Имаше светла коса и огромни сини очи. Поддържаше се в добра форма и през всичките години на брака им не бе качила нито грам. Спортуваше редовно и се обличаше с вкус. Дори и след раждането на Стефани Кендъл веднага свали няколкото килограма, които бе наддала по време на бременността си. Отказа да кърми бебето, загрижена за формата на гърдите си, и веднага си нае собствен треньор, с помощта

на когото скоро си възвърна предишните мерки. Уестън не можеше да се оплаче. Съпругата му беше страхотна. Само дето беше дяволски скучна и досадна. За разлика от жените от семейство Холанд.

— Пейдж не се ли грижи за татко?

— Не и тази вечер. Наела е сестра. Помислих си, че бихме могли да си направим барбекю и да гледаме някой филм. — Тънките пръсти на Кендъл се обвиха около китката на ръката му. — Хайде, Уестън, напоследък почти не се виждаш със Стефани.

Почувства лека вина. Дъщеря му беше специална. В това не можеше да има никакво съмнение. Уестън истински обичаше Стефани, независимо от факта, че детето сигурно щеше да бъде представено като дъщеря на Харли, ако той не беше умрял. Планът на Уестън, според който Кендъл трябваше да забременее и да хване Харли в капан, наистина бе проработил изключително успешно. Да, обичаше дъщеря си повече от всичко на света. Спомни си как щеше да ошамари Кендъл в деня, в който тя му съобщи, че е бременна и тъй като Харли вече не е между живите, очаква от него да поеме ролята си и да признае детето. Тогава трябваше да я принуди да направи аборт. Трябваше да я разкара от главата си. Но не го направи. И нито за момент не съжали за постъпката си. Детето му беше единственото нещо в този живот, за което не съжеляваше. Бедата беше в това, че Кендъл го знаеше и използваше слабостта му в своя полза.

— Ще видя Стеф утре. Двамата с нея ще излезем да й потърсим кола — обеща Уестън.

Кендъл се разсмя.

— Тя е само на петнадесет.

— Скоро ще стане на шестнадесет. — Загаси цигарата си и отпи щедра глътка мартини.

Както винаги, мартинито беше идеално. Кендъл полагаше специални усилия в това отношение. Би трябвало да я обича заради всичките й старания, но с времето бе решил, че е неспособен на това. Освен това любовта и всички романтични дивотии бяха измишльотини за идеалистите, за хората, които нямаха никаква връзка с действителността. За разлика от тях, той бе стъпил здраво на земята и с двата си крака.

— Но...

— Недей да спориш, скъпа — предупреди я той и тя мигновено затвори уста.

През годините на брака им имаше и няколко момента, в които се бе наложило да прояви малко грубост в редките случаи, в които си бе позволявала да му противоречи. Нищо особено драматично всъщност — само няколко шамара по лицето или няколко удара по задника. След тези няколко случая при всеки неин опит за покаяние и желание да му демонстрира любовта си, той ѝ измисляше всевъзможни сексуални изпитания, които тя трябваше да изпълни, за да му докаже колко високо цени възможността да бъде госпожа Уестън Тагарт.

Кендъл винаги изгаряше от желание да му угоди. Сервилността ѝ беше чак странна. На времето я смяташе за студена като лед, фригидна и суха, лишена от всякаква страст жена. Оказа се, че се е заблуждавал. Когато си даде сметка, че той е нейният пропуск към богатството и кралското охолство, в което живееше семейство Тагарт, Кендъл се превърна в страстна и пламенна машина за любов, раздаваща се без всякакви задръжки и скрупули. Нищо чудно, че Харли, онзи мухльо, така и не бе успял напълно да скъса с нея.

— Само не разочаровай Стефани утре — помоли тя и Уестън чукна чаша в нейната.

— Няма. Обещавам.

Но това беше за следващия ден. Преди това ще трябва да се справи с предстоящата вечер. По-късно възнамеряваше да се срещне с Денвър Стайлз. Щеше да предложи на най-новия служител на Дъч Холанд сделка, на която той просто нямаше да може да устои.

Бавно допи мартинито си и се ухили доволно.

3.

— Искаш да кажеш, че не си поддържала никаква връзка с Райли, така ли? Никакви писма. Нито пък телефонни разговори? Абсолютно никакъв контакт?

Денвър, настанил се в един от плетените столове, подредени около малката кухненска маса на Миранда, седеше спокойно облегнат назад, подпрял тока на единия си ботуш върху един от другите столове.

По време на целия им разговор я изучаваше внимателно с проницателните си, остри като на орел очи, които не пропускаха нищо. Миранда се чувстваше неловко под зоркия му поглед, но бе твърдо решена да прикрие безпокойството и страховете си. В ежедневната ѝ работа ѝ се налагаше да се изправя срещу убийци, изнасилвачи и побойници. Работеше много и упорито, за да е сигурна, че ще ги тикне за дълго зад решетките. Успяваше да запази самообладание при професионалните си сблъсъци със скъпоплатените и обиграни адвокати на защитата. Преживя дори нападението с нож на Рони Клъг. Така че Стайлз, при все цялата си настъпателна прозорливост и информираност, не можеше да я уплаши и пречупи.

— Не съм поддържала връзка с Хънтър. Никакви писма; никакви телефонни разговори. Нищо. — През еркерните прозорци струеше слънчева светлина и сгръвяше гърба на Миранда. Тазсутрешният брой на „Орегониън“ лежеше разтворен на масата край голяма купа с плодове. Износеното яке на Стайлз, метнато небрежно върху облегалката на един от столовете, изглеждаше така, сякаш мястото му беше точно тук, в кухнята на Миранда.

Във въздуха се носеше ароматът на кафе, което бавно изстиваше в керамичните чаши, недокоснато и от двамата.

— Това не ти ли се стори странно?

— Да, но... предположих, че мълчанието му е породено от заплашващия го съдебен процес и от повдигнатите срещу него обвинения.

— Обвинения в изнасилване на малолетна и кражба на автомобил? — попита той. Очевидно се бе подготвил добре.

— Да.

— Никакви обвинения не са били повдигани срещу Хънтър Райли.

— Зная, но тогава смятах, че това се дължи на решението му да напусне страната.

— Не може да не знаеш, че съществуват международни спогодби за екстрадиране на криминално проявени лица.

Разбира се, че знаеше. *Сега*. На времето обаче беше много по-млада и не познаваше законите. Освен това беше жестоко наранена от Хънтър, който я бе предал и се бе обвързал с някакво друго момиче. Времето минаваше, а той така и не ѝ се обади. Тя просто реши да затвори очи, да обърне глава и да забрави. Това ѝ се стори най-лесното решение. Пък ѝ нищо вече нямаше значение за нея. Бебето не съществуваше.

Старата болка, която тя така отчаяно се стараеше да заключи някъде дълбоко в душата си, се прокрадна край издигнатите от нея самата стени и прободете сърцето ѝ. Заболя я толкова силно, че за миг се задъха, неспособна да си поеме дъх. Мили боже, как бе желала това дете! Изпитвала бе отчаяна потребност да задържи тази малка частица от Хънтър — единственото, останало ѝ от него.

— Бях твърде млада — призна тя, стиснала чашата си с две ръце.
— И уплашена.

— *И бременна*.

Думата прозвуча в смълчаната стая като камбанен звън, който отекна болезнено в нараненото ѝ сърце.

— Да. — Нямаше смисъл да лъже; той вече знаеше твърде много. Сведе надолу сухите си очи, твърдо решена да не му позволи да види болката, която все още изпитваше след всичките тези години. — Не че това ти влиза в работата.

В студените му очи проблесна искрица на нежност и съпричастност, но изчезна толкова бързо, че Миранда реши, че вероятно си е въобразила. Стайлз не беше от състрадателните хора.

— Просто си върша работата.

— Като си вреш носа навсякъде и изравяш кирливите ризи на хората. Страхотна работа, няма що...

Едната му тъмна вежда рязко отскочи нагоре.

— Също като теб, госпожо прокурор.

— Аз търся единствено истината.

— Аз също. — Отпи глътка от изстиналото кафе и остави чашата си на масата. В гласа му прозвуча искрено състрадание, когато я попита: — И така, какво стана с бебето?

Тя затвори очи и заяви:

— Това е въпрос, който не бих желала да обсъждам с теб.

— Зная.

Настъпи продължително мълчание. Най-накрая Миранда отвори очи. Какво значение имаше, че ще научи и той?

— Изгубих го.

— Кога?

— В нощта, в която изгубих контрол върху колата си и се озовах в езерото Ероухед. Сигурна съм, че си видял болничните картони. Там не може да не е споменат и спонтанният ми аборт.

Не че много хора знаеха за това. По онова време беше на осемнадесет години и родителите ѝ така и не научиха, че е била бременна и че страда жестоко заради бебето, което бе загубила. Макар и доста неопитна, Миранда познаваше закона сравнително добре. Запозната бе и с правата си. Чувала бе за лекарската тайна и знаеше, че тя не може да бъде нарушавана.

Дори и да бе научил за извършения аборт, баща ѝ никога не бе споменавал това и този въпрос изобщо не бе повдиган през изминалите години. Денвър Стайлз обаче все някак си бе успял да се добере до тази информация. *Как?*

— Как се свърза с татко? — попита го тя, изпълнена с въпроси и подозрения. Стайлз беше интригуващ, но и плашещ мъж. Мъж, който нямаше минало. Щом Петрило не можа да намери нищо за него, значи никой друг нямаше да успее.

— Той ме потърси.

— И как те намери? — продължи да настоява Миранда. — Кой знае защо, не ми се вярва, че името ти фигурира в жълтите страници.

Едва доловима усмивка докосна устните му, а сивите му очи проблеснаха за миг.

— Свърза ни общ познат. — Отпи още една глътка от студеното кафе и се пресегна за якето си. — Но не сме седнали тук, за да разговаряме за мен, нали?

— Как бих могла да забравя?

Той се наведе към нея.

— Знаеш ли, Миранда, ти си умна жена. Интелигентна. Преди шестнадесет години обаче не си се възползвала от острия си ум и съобразителност. Лично аз смятам, че историята, която си разказала пред шерифите за случилото се през нощта, в която е бил убит Тагарт, е една голяма измишльотина. Мисля, че ти и сестрите ти сте се споразумели да се поддържате една друга и да си осигурите нужното алиби. Мисля още, че, независимо дали си готова да го приемеш или не, цялата тази шибана история ще се пукне като балон право в лицето ти. За момента обаче все още имаш право на избор. Можеш да ми кажеш истината и всичко ще си остане между мен, теб и баща ти. В противен случай Кейн Морън или някой от политическите опоненти на баща ти ще се добере до нея и това ще се превърне в най-големия скандал, избухнал някога в старото градче Шинуук, Орегон. Кариерата ти ще бъде застрашена. Лабилната Теса може да се срине напълно и тогава само личният ѝ психотерапевт няма да е достатъчен. А Клеър ще се убеди, че онзи скандал със съпруга ѝ в Колорадо е едно нищо в сравнение с огромната вълна, която ще я помете, щом истината излезе наяве.

— Грещиш — изскърца Миранда. В гърдите ѝ бушуваше яростен гняв, но думите му я изплашиха до смърт. — Освен това смятам, че няма какво повече да си кажем.

— Рано или късно ще промениш решението си.

— Няма какво да променям.

— Ще видим. — Той грабна якето си от облегалката на съседния стол, бръкна в джоба и пусна на масата една визитка на мотел в Шинуук. — Ако искаш да поговориш с мен, отседнал съм в мотел „Трейдундс“, стая 25.

— Не се надявай прекалено. — Изобщо не си направи труда да погледне бялата визитна картичка. Колкото по-малко знаеше за него, толкова по-добре. За пръв път в живота си не желаше да научи истината, защото не беше сигурна дали ще намери сили да я приеме.

Той праметна якето си през рамо и леко я докосна по врата със свободната си ръка.

— Помисли си върху това, което ти казах, Миранда — изрече тихо. Кожата ѝ пламна от допира на пръстите му. — Не е нужно да ме изпращаш. Знам пътя.

Само след миг чу стъпките му, отекващи в антрето. Кожата ѝ продължаваше да пари. Входната врата се отвори и веднага след това се затвори. Отиде си.

Миранда бавно изпусна насъбрания се в гърдите ѝ въздух и въздъхна. Всичко започваше да се разпада. Лъжите, които толкова внимателно бе изфабрикувала, вече не звучаха убедително. Прехапала долната си устна, тя подпря челото си с две ръце.

— Господ да ми е на помощ — прошепна Миранда, осъзнала, че краят е съвсем близо. Каквото и да се случи, Денвър Стайлз няма да се откаже, докато не се убеди, че е свършил работата, за която е бил нает.

Теса почувства полъха на соления бриз върху лицето си. Молеше се да намери някакво успокоение на духа — онова, което хората изпитват при вида на необятния океан, разпрострял се пред очите ѝ. Копнееше за спокойствието, което изпълва душите на хората, докато се разхождат по топлия пясък на плажа. Ето че тя също вървеше по брега на океана, газеше в морската пяна на приливните вълни, но изпитваше единствено безпокойство и смут.

Изобщо не трябваше да се връща в Орегон. Трябваше да стои възможно най-далеч от родния си дом, но един от психиатрите ѝ — плешив мъж с червена брада; името му беше доктор Тери — ѝ беше казал, че все някой ден ще ѝ се наложи да се изправи пред демоните от миналото си. Според него Теса трябва да се върне в онова дяволско място в Орегон и да се срещне с всички онези, които са я използвали, наранявали и обиждали.

Пясъкът се плъзгаше под краката ѝ. От време на време минаваше край остри като бръснач мидени черупки или пък край меки пясъчни могилки с формата на лъжица, които бяха ясен знак, че малко раче се е спотаило точно под пясъчната повърхност. Белият пясък на плажа край „Стоун Илахий“, курорта, в който Теса бе отседнала в един от апартаментите на семейството, бе покрит с кафяви водорасли, парченца мидени и рачешки черупки, раковини и накъсани части от медузи. Апартаментът ѝ бе обзаведен с джакузи, сауна и две легла с кралски размери, а от прозорците му се разкриваше умопомрачителна гледка към океана. Теса можеше да остане в него колкото желае. Дъч искаше дъщеря му да се чувства удобно.

— Много ти благодаря, татко — рече тя, ускори крачка и се затича по плажната ивица.

Връщането ѝ в Орегон преследваше една-едничка цел и сега, докато тичаше по мокрия от океанските вълни пясък, Теса мислеше единствено за собственото си сладко отмъщение. Беше чакала цели шестнадесет години с надеждата, че дългите години на психиатрични консултации и лечение ще ѝ помогнат да преодолее потребността си да се върне у дома и да си отмъсти на всички онези, които я бяха наскърбили и унизили. Само че това така и не стана. Докато живееше в Калифорния, далеч от сестрите си и от спомените за онази дяволска, изпълнена с ужасяваща болка нощ, Теса все някак си успяваше да потисне импулса си за отмъщение, но сега, когато беше отново в Орегон, изправена пред спомена за мъчителната ѝ младост, тя можеше да мисли за едно-единствено нещо. Изпитваше непреодолима потребност да си отмъсти. А онези, които я бяха наранили, този път щяха да си платят. С лихвите.

Клеър беше в таванското помещение над гаража, където двете със Саманта подреждаха и освежаваха занемареното през годините студио, когато до ушите ѝ достигна бръмченето на мощен мотор. Подаде глава през прозореца и сърцето ѝ подскочи в гърдите ѝ.

Яхнал огромния си черен „Харлей Дейвидсън“, Кейн Морън се приближаваше по алеята пред къщата. Очите му бяха скрити зад слънчеви очила с огледални стъкла. Облечен беше с прашни дънки и овехтяло кожено яке.

Изневиделица я връхлетяха старите спомени. Видя се седнала на мотора зад него с разпиляна от вятъра коса, почувства допира на силното му мускулесто тяло, долови аромата на кожа и цигарен дим. Припомни си дългите дни и нощи, през които бе копняла за него, измъчвана от непреодолимото желание да го прегърне и да го притисне към себе си.

Косата му блестеше на светлината на късното следобедно слънце и Клеър изведнъж бе връхлетяна от огромната любов, която винаги бе изпитвала към този мъж.

— О, боже — прошепна тя.

— Какво? Какво има? — попита Саманта, която се изправи на пръсти и надникна над рамото на майка си. — Уха! — възкликна тя, неспособна да сподави изтръгналото се от гърлото ѝ възклицание.

Шон, който вкарваше кошове в старото баскетболно табло, което бе монтирал над третия прозорец на гаража, спря, пхна баскетболната топка под мишница и се загледа със страхопочитание в Кейн, който намали скоростта и спря на по-малко от два метра от него.

— Твой ли е? — попита Шон, когато Кейн слезе от мотора.

— От днес вече е мой.

Без да знае, че майка му го наблюдава от горе, Шон подсвирна одобрително.

— Мамка му!

— Шон! — извика Клеър, надвесила се от прозореца.

— Но, мамо, виж, това е „Харлей“.

„Харлей“. Само тази едничка дума беше достатъчна.

— Много важно — процеди през зъби Саманта.

Кейн избърса лице с опакото на ръката си.

— Харесва ли ти?

— Дали ми харесва? — повтори Шон. — Та на кого не би му харесал?

— Искаш ли да се повозиш?

— Искаш да кажеш, че ще ми дадеш да го карам!

— Чакай малко! — Клеър прекоси стаята на бегом и се спусна надолу по стълбите. Само за няколко секунди прекоси гаража и излезе отвън. Саманта я следваше по петите. — Шон няма шофьорска книжка, нито дори разрешително да шофира в Орегон.

— Хайде, мамо, моля те! — Шон започна да дриблира с топката, но очите му не се отделяха от огромния лъскав мотор.

— Няма начин. Не се ли изисква специален документ, за да получиш право да управляваш един от тези мотори?

— Така е по закон — съгласи се Кейн, балансирайки мотора между краката си.

— Това е, което ме интересува. Законът.

— Но, мамо...

— Шон, моля те! — Хвърли на Кейн един убийствено студен поглед и отново видя приликата между баща и син. Квадратната

челюст, гъстите вежди, дългите прави носове. Как и двамата все още не забелязват нищо?

— Ще ти кажа какво ще направим. Сядай зад мен и аз ще те повозя. — Кейн погледна момчето, за което не знаеше, че е негов син. Обърна се назад, взе една каска, подхвърли я на Шон, който мигновено я улови и захвърли оранжевата баскетболна топка, която се търкулна към гаража.

— Ами аз? — попита Саманта.

— Ти си следващата — обеща Кейн, а Клеър кой знае защо остана с неприятното чувство, че я манипулират.

Шон обиколи лъскавия мотор, попивайки с очи всяка негова част и детайл.

— Този мотор е истински убиец!

— Хайде, качвай се. — Кейн му кимна с глава. Шон не се нуждаеше от повече покани. Въпреки уверението си, че мрази този *гадняр*, той с готовност се настани на мотора зад Кейн, сложи каската на главата си, но, вместо да обгърне с ръце кръста на Кейн, предпочете да се хване за колана, който минаваше покрай дългата седалка.

Кейн форсира двигателя и моторът полетя напред.

— Внимавайте! — извика Клеър, но вятърът отнесе думите ѝ. Застанала на мястото си, тя чу как Кейн сменя скоростите, моторът се понесе още по-бързо по пътя, взе първия завой и изчезна между дърветата.

— Мислех си, че Шон мрази този човек — отбеляза Саманта и праметна косата си през рамо.

— И аз така мислех.

— Само един поглед към мотора му и веднага си промени мнението. — Сам поклати глава. — Мъже — процеди през зъби тя.

— Амин! — съгласи се майка ѝ.

Някъде в далечината се чуваше ревът на мотора, който отново сменяше скоростите. Клеър не можеше да не почувства изключителната важност и значение на момента. Баща и син бяха заедно. Сами. Макар никой от тях да не разбираше огромната значимост на самотната им разходка, очите на Клеър изведнъж се напълниха със сълзи. Гърлото ѝ се сви и тя премигна няколко пъти, твърдо решена да не заплаче пред Саманта. Трябваше някак си да намери подходящите думи, за да каже на Кейн истината. Той трябваше

да научи, че е *баща*. Само че Клеър не можеше да понесе мисълта, че признанието ѝ би могло да съсипе всичко между тях. Залогът беше прекалено висок — твърде много емоции, твърде много съдби и разбити сърца. Сигурна беше, че Кейн щеше да я намрази заради лъжите ѝ. Нямаше да ѝ прости решението да представи собствения му син като дете на друг мъж и да не спомене пред никого, включително и пред самия Шон, че истинският му баща я бе напуснал, за да се запише в армията, а впоследствие се бе превърнал в известен журналист и писател, който се бе върнал у дома, твърдо решен да съсипе живота на дядо му.

Господ да ни е на помощ, мълчаливо се помоли Клеър, когато долови усиливащото се бръмчене на приближаващия мотор. Безсилно сви юмруци, когато моторът, окъпан от последните лъчи на залязващото слънце, се подаде иззад завоя, намали скоростта и плавно спря близо до гаража.

— Ти си на ред. — Кейн се обърна към Саманта, докато Шон с неохота слизаше от огромната машина. Макар да се преструваше на незаинтересована и не особено впечатлена от перспективата да се повози на „Харлей“, Сам по никакъв начин не можеше да скрие радостните пламъчета, които проблясваха в очите ѝ. Тя нагласи каската на главата си и двамата с Кейн полетяха по пътя.

— Не мога да разбера защо поиска да се повози на мотора — недоволно изръмжа Шон. — Тя си пада по коне, кучета и други подобни боклуци.

— Може би това преживяване ще я накара да промени мнението си.

— Ха! — Шон обаче като че ли притесни от тази възможност. Взе топката и започна да вкарва кошове, докато чакаше завръщането на мотора и Сам.

— Страхотно! — възкликна тя, слезе от мотора и изтръска праха от ръцете си.

— Точно така, страхотно!

— Изкачихме се на чак на скалите Илахий!

— Така ли? — попита Клеър.

Кейн изви глава и очите му, скрити зад слънчевите очила, намериха очите на Клеър и я дариха с поглед, от който дъхът ѝ сякаш заседна някъде в гърлото ѝ. Трябваше да погледне встрани, да се

разсее по някакъв начин, да се абстрахира от погледа му, натежал от сексуални обещания, които тя просто не можеше да пренебрегне.

— Ами ти? Не искаш ли да се повозиш? — с дрезгав глас я попита Кейн и тя цялата настръхна.

Поколеба се за секунда и Сам я изпревари с отговора.

— Хайде, мамо, върви! Позабавлявай се малко.

— Не зная...

— Върви, а аз ще се повозя след теб отново — настоя Шон.

— Следващия път ще те повозя пак — обеща му Кейн.

Клеър, съзнавайки, че си играе с огъня, не можа да устои на предложението му. Даваше си сметка, че допуска огромна грешка. Не можеше да не си спомни как реагира на ласките му през онази нощ на пристана. Въпреки това изпитваше огромно желание да остане с него насаме. Да се понесат напред, съпътствани от воя на вятъра, обгърнати от полумрака на настъпващата вечер. Тя праметна крак върху седалката, обви ръце около кръста на Кейн и почувства огромната мощ на машината, която мигновено полетя по алеята пред дома ѝ.

Петнистият жребец изведнъж изцвили високо и, вирнал опашка във въздуха, се затича към най-отдалечената порта на пасбището. Клеър положи глава на раменете на Кейн и се загледа в прелитащите край тях ели, в размазаните им стволоче, покрити с мъх и бръшлян. Внимавай, предупреди я някакъв досаден вътрешен гласец, но тя се забрави напълно, опиянена от движенията на мускулестото му тяло. Сърцето ѝ биеше силно дълбоко в гърдите ѝ. Клеър се притискаше към него и усещаше обхваналото го напрежение.

Господи, толкова добре се чувстваше, притиснала тяло към неговото... В продължение на няколко мига, изпълнени със съвършено щастие, тя забрави за миналото и се абстрахира напълно от факта, че двамата с Кейн никога повече нямаше да бъдат любовници. Слънцето бавно слизаше зад хоризонта, а въображението ѝ рисуваше страстни сцени, в които тя го целуваше, докосваше го, любеше го отново и отново.

Влажният бриз, който духаше от океана, разбъркваше косата на Уестън, който стоеше на борда на „Стефани“ — неговата най-голяма радост и гордост. Спортната яхта, която си бе купил едва миналата

година. Погледна часовника си. Беше вече осем и петнадесет, а от Денвър Стайлз нямаше и следа. Мамка му! Този тип вероятно щеше да му върже тенекия. Откъде се бе взело това копеле и защо Дъч Холанд бе наел именно него? Каква цел преследваше? Дъч Холанд винаги си имаше сериозни основания за всяко едно свое действие. Но какви бяха те в случая?

Уестън бръкна в джоба на самото си, извади пакет „Марлборо“ и запали цигара.

Кой, по дяволите, беше Стайлз? Кой беше мъжът, за когото никой не можеше да намери каквато и да била информация? Все едно че се бе появил от нищото. И какво правеше тук? Исусе, тази неизвестност го влудяваше.

Изтръска пепелта в океана и се загледана в слънцето, което бавно слизаше към хоризонта и сякаш потъваше в Тихия океан. През последните няколко години Уестън с огромно удоволствие бе измъквал изпод носа на Дъч най-ценните му подчинени, предлагайки им работа в собствената си компания. И не само това. Няколко от хората на Дъч продължаваха да работят в „Холанд интернешънъл“ и да целуват задника на стария Дъч, но тайно събираха сведения за Уестън и му докладваха за всички важни събития и решения, които се взимат в главната квартира на компанията в Портланд. Само че никой от тях не знаеше абсолютно нищо за Денвър Стайлз и поради тази причина Уестън реши, че назначаването му в компанията по всяка вероятност е свързано с намерението на Дъч да се кандидатира на губернатор на щата. Или пък с Кейн Морън и противната книга, която пишеше. Тази книга не даваше мира на Уестън. Макар да му допадаше идеята за едно подобно експозе, което да извади на показ всичките мръсни тайни на семейство Холанд, той се боеше, че писанията на Кейн може да засегнат и собственото му семейство. Твърде много от кирливите ризи на семейство Тагарт бяха по някакъв начин свързани с тайните на Холандови. Прекалено много от злините, извършени лично от него, можеха да се окажат в центъра на едно такова повествование.

— Кучи син — процеди през зъби той и вдигна поглед към паркинга на яхтклуба. Къде, по дяволите, беше Стайлз?

Клетъчният му телефон иззвъня. Той хвърли фаса през перилата на палубата и влезе в капитанската кабина, за да се обади.

— Уестън Тагарт — рязко излая той и отново погледна часовника си. Нима този Стайлз изобщо нямаше да се появи?

— Е, Уестън, как я караш? — попита нечий сексапилен женски глас. Сърцето му едва не спря от изненада. Би трябвало да разпознае гласа, но пък в живота му бе имало твърде много жени през последните години. Въпреки това гласът звучеше твърде съблазнително и той си помисли, че би трябвало да може да го свърже с определена физиономия.

— Кой се обажда?

— Не ме ли помниш?

— А трябва ли? — В душата му започна да се прокрадва тревога.

— Ммм... Струва ми се, че да.

Исусе, коя беше пък тази? Кучката започваше да го нервира.

— Виж какво, не си падам по такива игрички.

— Така ли? Аз пък си спомням друго. О, Уестън, не ми казвай, че си се променил, откакто се изживяваш като честен и почтен семеен мъж.

Коя? Коя? Коя! Дузина лица проблясваха пред очите му, но веднага биваха отхвърляни.

— Кой се обажда? — настоятелно попита той.

— Ама ти май наистина не си спомняш. — В гласа ѝ се прокрадна разочарование. Уестън почувства, че жената си играе с него. — Толкова съм обидена. — Въздъхна шумно и в следващия миг затвори телефона.

— Почакай!

Връзката обаче беше прекъсната. В продължение на цяла минута остана загледан в телефона. Искаше му се жената да се обади отново, но тя не го направи. Припомняйки си проведения разговор, Уестън бавно започна да навързва нещата в логическа последователност. Тази жена очевидно принадлежеше към миналото му. По всичко личеше, че е имал връзка с нея, преди да се ожени и да създаде семейство. Мамка му, този списък беше прекалено дълъг.

Чу нечий стъпки по пристана. Погледна през илюминатора и видя Денвър Стайлз да се приближава към „Стефани“. Макар и изнервен от неочакваното обаждане, той съумя да насочи мислите си към настоящия проблем, произтичащ от новия служител на Дъч Холанд.

Холанд. Точно така! На лицето му цъфна широка усмивка. Да, жената, обадила се по телефона, наистина беше една от любовниците му в миналото.

— Ти само почакай — процеди през зъби той и си обеща непременно да се види с Теса Холанд отново.

Преди шестнадесет години тя беше само една пламенна малка девственица. А сега, натрупала годинки, опит и зрелост, вероятно беше още по-пламенна и страстна в сексуалните си апетити.

Отново се ухили. Тази жена притежаваше завидно самообладание. Не можеше да не ѝ го признае. Да му се обажда по този начин и да го предизвиква като някоя евтина уличница! Е, добре, той щеше да се включи в играта ѝ. Каквато и да беше тя. Слабините му пламнаха само при мисълта за нея.

Значи тя си мислеше, че предимството е на нейна страна, така ли? Очакваше я обаче голяма изненада. Защото, за огромно изумление на най-малката дъщеря на Дъч, заровеите скоро щяха да се обърнат в негова полза. Уестън вече изгаряше от нетърпение.

Слънцето залязваше, окъпало небосклона в оранжевокехлибарените си отблясъци. Порестите облачета високо в небесата отразяваха ярките цветове на последните му лъчи, пречупваха ги и ги пращаха надолу към океана. Клеър не спираше да си повтаря, че той я използва и се сближава с нея заради проклетата си книга, но все не можеше да се освободи от усещането, че любовта ѝ към него пламва с нова сила. Това, разбира се, беше глупаво и тя го знаеше, но, който знае защо, не ѝ се искаше да се раздели с тази своя фантазия. Тя си беше само нейна и Клеър ѝ се наслаждаваше, макар че не смееше да се замисли наистина сериозно върху случващото се с нея.

Стигнаха до другия край на Шинуук, минаха покрай дъскорезницата на Тагарт и Кейн пое на север по пътя, който водеше обратно към езерото Ероухед. Вместо да завие към къщата ѝ обаче, той продължи напред, увеличавайки скоростта.

— Къде отиваме? — високо извика Клеър, но думите ѝ бяха удавени във воя на вятъра.

— Ще видиш.

Тя се разсмя безгрижно, но в следващия момент си даде сметка какво точно става. Мили боже, не! Сърцето ѝ се сви и тя потрепери, когато моторът намали скоростта, а горичката от букови дървета и ели остана зад тях. Кейн отби от пътя и подкара мотора по песъчливия бряг на езерото. Самотният лъч на фара на мотоциклета му освети високата трева по брега и спокойните води на езерото — тъмни, блестящи, изпълнени с мрачни предчувствия и прокоби.

Ледена тръпка пробяга по гръбнака ѝ. Не можеше да остане тук. Не и на мястото, от което преди шестнадесет години Миранда бе подкарала колата си право към езерото. Клеър се отдръпна от него. Ръцете ѝ, стиснали го през кръста, се отпуснаха. Стомахът ѝ се преобърна. Не знаеше дали ще намери достатъчно сили, за да отговори на въпросите, с които Кейн неминуемо щеше да я засипе.

Мотоциклетът премина и над последната пясъчна дюна, леко занесе и спря, разпръсквайки пясък след себе си. Кейн угаси двигателя. Гласът му беше все още приятелски, но веселите нотки бяха изчезнали. Думите му прозвучаха дяволски сериозно.

— Мисля, че трябва да поговорим.

— Ти ме измами — обвини го тя и слезе от мотоциклета.

В главата ѝ изплува споменът за онази нощ. Видя себе си и сестрите си, седнали в камарото на Миранда, представи си тъмната, студена вода, която се движеше около тях, почувства отново паниката, сковала тялото ѝ. Не можеше да диша. Нито пък да разсъждава. Разтърка ръцете си, вледенили се до мозъка на костите, въпреки топлата лятна вечер.

— Доведе ме тук нарочно — заяви Клеър и всичките ѝ романтични мечти се срутиха като пясъчни кули пред очите ѝ.

Не си направи труда да отрича.

— Признавам се за виновен. — Свали очилата си и тя се вгледа в немигащите му, златисти очи. Стоеше пред нея и се взираше в очите ѝ, сякаш се надяваше чрез тях да проникне до дълбините на душата ѝ.

Само че на нея тия не ѝ минаваха.

— Защо?

— Мисля, че е време да научим истината за случилото се през онази нощ. — Слезе от мотора и тръгна към нея, но Клеър отстъпи назад и застана от другата страна на дюната, покрита с камъни и треволяци.

Не желаше да стои близо до нея. Боеше се от реакцията на тялото си. Не знаеше как ще реагира, ако я докосне отново.

— Много се лъжеш, ако си мислиш, че ей сега ще ти направя някакво признание, или пък ще ти разкажа история, различна от онази, която разказахме в полицията.

— Клеър... — Намираще се твърде близо до нея. Прекалено близо.

— В името на бога, Кейн, колко пъти трябва да ти казвам, на теб и на целия свят, какво точно се случи през онази нощ! Прочети полицейските доклади. — Препъна се в един камък и едва не падна на колене, но той я хвана и я задържа.

— Направих го.

— Разлисти старите вестници и прочети статиите, посветени на случая.

— И това направих. — Продължаваше да я държи за ръката. Кожата ѝ, скрита под ръкава на роклята, пламтеше от допира му.

Клеър застина напълно неподвижно.

— Тогава разговаряй с някои от хората, които бяха тук, на брега. Намери свидетели, които са били с Харли през онази нощ.

— Разговарям с *теб*. — Пръстите му собственически затегнаха хватката си върху ръката ѝ. Неканена тръпка пробяга по гръбнака ѝ.

— И искаш да ти кажа нещо различно? Нещо, което да включиш в книгата си, която цели да съсипе семейството ми?

— Харли Тагарт умря. Дължим му...

— Ти не даваше пет пари за него! И това е най-смешното в цялата тази нелепа история — заяви тя. Сърцето ѝ биеше учестено, цялото ѝ тяло пламна от натиска на пръстите му, които притискаха вътрешната страна на ръката ѝ. Защо не желае да я остави на мира? Защо не приеме лъжите ѝ? Защо не отдръпне топлатата си ръка? Защо просто не я върне обратно у дома? Преди да е казала нещо, което би могло да нарани семейството ѝ. Преди да му е заявила, че Шон е негов син.

— Но държах на теб.

— О, боже! — Признанието му отекна в тихата вечер. Първите звезди започнаха да премигат на небето, здрачът около тях се съгъстваше. Клеър едва успя да се пребори с желанието да вдигне глава и да го целуне, да му каже, че никога не е преставала да го обича,

да го увери, че ако съдбата беше решила друго, тя щеше да го чака вечно.

— Носиш на плещите си бреме, от което би трябвало да се отървеш.

— Аз... аз мисля, че трябва да оставим Харли да почива в мир.

— Ти това ли искаш, Клеър? Наистина ли желаете да се отдръпна и да се откажа от намеренията си?

— Да. — Гласът едва излизаше през стегнатото ѝ гърло.

— Лъжкиня.

— Не, аз...

— Точно в това е проблемът, не разбираш ли? Ти винаги си била ужасно необщителна лъжкиня.

Ако само знаеше... О, Кейн, двамата с теб имаме син. Прекрасно момче, с което можем само да се гордеем и...

Той я дръпна за ръката, привлече я по-близо до себе си, обгърна я със силните си ръце и я прегърна така, сякаш тя бе единствената жена на света.

— Кейн, не мисля, че... ох!

Устните му се сляха с нейните в целувка, която беше пламенна, страстна и ненаситна. Коленете ѝ се разтрепериха.

— Клеър... — дрезгаво прошепна той. — Сладка, сладка Клеър.

Тя затвори очи. Каза си, че би трябвало да го отблъсне. Не спираше да си повтаря, че си играе с огъня, допускайки го толкова близо до себе си. Целувката му обаче се задълбочи, езикът му се плъзна покрай зъбите ѝ и тя почувства как тялото ѝ сякаш се разтапя под ласките му. Всяка разумна мисъл изчезна от главата ѝ. Отвори се пред него като цвете под топлите лъчи на слънцето. Искеше още и още. Гърдите ѝ се напрегнаха, изпълнени с болезнен копнеж да бъдат докосвани, галени, обичани. Пламенното желание, зародило се дълбоко в душата ѝ, се разрасна, изпълвайки цялото ѝ тяло. Кръвта ѝ пламна. Почувства влажна топлина между краката си. В сърцевината на женската ѝ същност се зароди сладка болка. Болка, каквато не бе изпитвала от години. *Искаше* този мъж. Господи, как го искаше... Обви ръце около врата му и му позволи да я събори на земята.

Кейн зарови лице между гърдите ѝ. Езикът му я погали през тънката тъкан на блузата ѝ. Пъхна ръце под нея и я намести така, че да почувства всяка извивка на тялото ѝ. Клеър усети ерекцията, опънала

дънките му до скъсване, и си даде сметка, че той я желае точно толкова, колкото и тя него.

Пръстите му сръчно разкопчаха копчетата на блузата ѝ. Клеър, притиснала лице към извивката на шията му, дишаше повърхностно и накъсано. Кейн докосна сутиена ѝ, погали дантелата с върховете на пръстите си, а след това рязко го дръпна и едната ѝ гърда, твърда и възбудена, се освободи от прозрачната тъкан. Дъхът му беше влажен и горещ. Клеър изви тяло, обви главата му с ръце, остави го да милва и целува твърдото зърно, да изследва с език горещата ѝ плът, докато душата ѝ стенеше, изгаряна от огъня на непреодолимото желание да го притежава.

Той я целуваше шумно, жадно, нетърпеливо. Претърколи я върху себе си, постави я право върху ерекцията си, притисна я интимно към себе си, макар и през твърдия плат на дънките им. Постави ръце на задника ѝ, погали я и върховете на пръстите му докоснаха вътрешната страна на бедрата ѝ. Клеър се заизвива върху него, стенойки от удоволствие. Той я държеше здраво. Без да я изпусне нито за миг, продължи да съблича блузата ѝ, след което свали и сутиена ѝ. През цялото време не спираше да я целува и да смуче зърната на гърдите ѝ, а наболата му брада нежно драскаше топлатата ѝ кожа.

Желанието препускаше като прериен пожар из тялото ѝ. Болката дълбоко в утробата ѝ се засили. Клеър започна да се извива и да отърква тяло в неговото. Искаше още и още, макар дълбоко в душата си да знаеше, че си търси белята. Само че вече не можеше да се спре. Толкова отдавна не го бе притежавала... толкова отдавна. Пръстите му се вмъкнаха под колана на дънките ѝ и бавно свалиха ципа. После с лекота ги смъкнаха от тялото ѝ.

Недей, Клеър! Не допускай отново същата грешка!

Кейн изстена и зарови лице в меката тъкан на гащичките ѝ. Горещият му дъх премина през фината дантела и опари кожата ѝ.

— Клеър? — промърмори той, притиснал устни към корема ѝ. — Сигурна ли си?

Не беше сигурна в нищо. Знаеше единствено, че го желае. Кръвта кипеше във вените ѝ и тя го искаше целия.

— Д-да. Да, Кейн, да — отвърна Клеър, а той смъкна гащичките надолу по краката ѝ, вдигна коленете ѝ върху раменете си и зарови лице в най-интимната част на женствеността ѝ.

Цялото ѝ тяло омекна. Тя се заизвива под ласките на устните и езика му, изгорена от сладкия му дъх. Изви гръб и притисна тяло към неговото.

— Кейн — изграчи Клеър с променен до неузнаваемост глас.

Той продължи да гали краката ѝ, да я целува и да я обича. Езикът му я понесе на вълните на насладата, но тя продължи да се движи, притиснала се силно към него. Искаше още. Още много.

— Точно така, любима, остави се на страстта. Точно така-а... — Гласът му звучеше приглушено, познатите думи ѝ се сториха безкрайно скъпи. Продължи да се огъва под него, неспособна да спре. Звездите и луната се завъртяха пред очите ѝ, земята сякаш потрепери под нея, когато тялото ѝ се разлюля, обхванато от първата сладостна конвулсия. Извика високо, заровила пръсти в косата му, а тялото ѝ, блеснало от пот, продължи да се разтърсва от вълните на насладата.

— Кейн... Кейн!

— Тук съм, принцесо — отвърна той, издърпа се нагоре по тялото ѝ, целуна корема и шията ѝ и най-накрая притисна устни към нейните. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Кейн ги избърса с целувка. — Няма нищо, Клеър.

— Не, аз не трябваше...

— Шшт... Отдай се на насладата. — Нежно целуна шията и погали гърдите ѝ.

Предлагаше ѝ утеха и спокойствие, но не искаше нищо в замяна. Клеър вече не можеше да се спре. И макар в съзнанието ѝ да отекваха безброй забрани и лоши предчувствия, тя пхна ръка под якето и ризата му и бавно съблече дрехите му. Почувства как той затаява дъх под ласките на пръстите ѝ, които докоснаха твърдите зърна на гърдите му, погалиха корема му, проследиха изпъкналите мускули на гръдния му кош. Клеър протегна ръка към ципа на дънките му.

Той бързо я хвана за китката.

— Не е нужно да...

— Шшт... — Тя разкопча ципа, смъкна стария чифт „Ливайс“ надолу по краката му, погали го нежно и го чу да стене, когато пръстите ѝ докоснаха силно възбудения му член. — Искам да го направя — рече тя, захвърлила предпазливостта си на вятъра. — Искам...

Кейн изстена, а тя го целуна и в този момент и той, също като нея, напълно изгуби разсъдъка си. Изви тяло, притисна я към себе си, задвижи се в нейния ритъм.

— Внимавай, Клеър, недей... оох! — Внезапно се размърда, придърпа я върху себе си, преобърна се заедно с нея и се озова отгоре ѝ, притиснал към корема ѝ пулсиращия си от болка член. — Кажи ми не.

— Аз... *не мога*.

— Това е грешка.

— Така ли? — попита тя, погледна го и видя напрежението, изписано на лицето му, даде си сметка за нечовешкото усилие, което полагаше, за да се овладее.

— О, господи, прости ми! — Погали лицето ѝ с едната си ръка и бързо раздалечи краката ѝ с коленете си. — Нямах намерение да стигаме до тук — увери я той.

— Разбира се, че имаше. Както... както и аз.

— Да. — Устните му намериха нейните и той проникна в тялото ѝ, тласкан от необузdana, животинска страст, от която тялото ѝ сякаш изведнъж омекна и се разтопи.

Клеър се задъха, неспособна да си поеме дъх. Глупавото ѝ сърце се извиси до необятни висини. Кейн се отдръпна за миг, но в следващия миг отново проникна в тялото ѝ. Клеър не можеше да диша, не можеше да мисли дори. Той покри очите и шията ѝ с целувки. Погледът ѝ се замъгли, звездите изведнъж се размазаха пред очите ѝ и тя се залюля в бясното темпо на страстта му. По-бързо. И по-бързо. И още по-бързо. И още... И още...

Докато не дойде мигът, в който едва не експлодира.

— Прости ми — прошепна Кейн, притиснал устни към влажната ѝ кожа. — Прости ми.

— За какво?

— За това, че те желая толкова много.

— Това не е грях — увери го тя, а очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Не е ли? — Кейн се претърколи настрана, но продължи да я притиска към себе си, да целува шията ѝ, въздишайки в уханната ѝ коса.

Клеър се вледени, когато думите му стигнаха до съзнанието ѝ. Нима наистина я *използваше*? Това ли се опитваше да ѝ каже? Гърлото ѝ изведнъж пресъхна. Запита се защо бе допуснала това да се случи? Защо бе свалила защитната си броня? Защо го бе допуснала толкова близо до себе си?

— Аз... аз трябва да си вървя.

— Не още. — Силните му ръце отказваха да я пуснат.

— Но децата...

— Нищо няма да им стане. Остани само минутка още. Позволи ми да те подържа.

— Защо? За да ти кажа нещо за миналото? Нещо, което все още не знаеш? За да променя историята си?

— Не. Искам да останеш, защото копнея за малко спокойствие в живота си. — Подпря се на лакът, притиснал голото си тяло към нейното. — Толкова ли е трудно да го разбереш? — Очите му, потъмнели от нощния мрак, се впиха изпитателно в нейните.

— Аз... искам да ти вярвам.

— Направи го тогава.

— Но ти се опитваш да съсипеш баща ми, семейството ми, всичко онова, в което вярвам.

— Не, скъпа — провлачено възрази той и погали косата ѝ. — Аз просто се опитвам да открия истината.

— И вярваш, че истината не е в състояние да нарани когото и да било?

— Нищо подобно. Истината понякога носи непоносима болка, но тя е за предпочитане пред перспективата да изживееш живота си в лъжа.

Клеър се замисли върху думите му. Само че тя самата толкова дълго бе живяла в лъжа, че сигурно нямаше да успее да направи разлика между едното и другото.

— Виж, наистина трябва да се връщам. — Пресегна се за дрехите си, но той я възпря и я хвана за китката с едната си ръка.

— Искам да вярваш, че, каквото и да се случи, аз никога не бих те наранил.

— Но ще го направиш — рече тя, най-накрая прозряла истината и почувствала в сърцето си студа на мрачна прокоба. Този мъж, движен от неясни за нея мотиви, нямаше да намери покой, докато не стигне до

истината. — Ще го направиш — повтори Клеър и протегна ръка към дрехите си. — Защото вярваш, че нямаш друг избор.

— Така е. Нямам.

— Грещиш, Кейн. Всички ние имаме друг избор.

Да, а ти избра да не му кажеш истината за Шон. Е, ето че отново се люби с бащата на Шон. О, Клеър, никога ли няма да се поучиш от грешките си...

4.

— Както изглежда децата ти се справят нелошо в новата обстановка — отбеляза Кейн, седнал в кухнята и загледан в Клеър, която им приготвяше по чаша кафе.

Преди малко буквално му се бе наложило да откъсне Шон от мотора. Хлапето не спираше да задава въпроси за машината, искаше да се вози отново и отново и се бе съгласило да се качи в стаята си и да си легне едва след като Кейн му обеща някой друг ден да дойде отново с мотора и да го научи да кара. Положителното в цялата история бе, че момчето започваше да омеква и да променя отношението си към него, макар че в очите му все още проблясваше недоверие всеки път, когато видеше Кейн да докосва Клеър. Е, какво толкова, хлапето просто се опитваше да защити и предпази майка си.

— Не ми харесва, че насърчаваш Шон да кара мотора ти — предупреди го Клеър, но Шон беше на седмото небе от радост, а пък що се отнасяше до Кейн, той просто бе убеден, че на този етап от живота си момчето отчаяно се нуждае от някакво ново и приятно предизвикателство. Старите му приятели в Колорадо очевидно много му липсваха. А пък няколкото хлапета, с които се бе сдружил тук, в Шинуук, бяха най-обикновени гаменчета.

Също като теб на времето.

— Заповядай. — Клеър му подаде чаша с кафе, малко коняк и бита сметана. — Хайде да излезем да ги изпием отвън.

Двамата излязоха на верандата и седнаха на старата люлка. Умълчаха се, заслушани в звуците на нощта — една нощна пеперуда отчаяно блъскаше крилца в стъклото на прозореца, от магистралата долиташе приглушеното бръмчене на преминаващите коли и камиони, рибата игриво подскачаше в езерото, някъде в далечината изсвири влак, а от отворения прозорец на Шон на втория етаж се носеше някакво хеви метъл парче.

— Имаш право. Шон и Сам се справят нелошо тук. Сам се чувства по-добре от Шон, но той е по-голям от нея и имаше повече приятели в Колорадо.

— Съвсем скоро ще си намери мястото и тук.

— Така е. Децата са много гъвкави и лесно се приспособяват — съгласи се Клеър, но по изражението ѝ Кейн се досети, че изпитва неопишуема болка при мисълта за страданията, които децата ѝ бяха преживели.

— По-гъвкави от теб? — Беше праметнал едната си ръка през раменете ѝ и нежно милваше врата ѝ.

Тя въздъхна и облегна главата си назад, излагайки на показ бялата си шия. Кейн мигновено се възбуди отново. Какво толкова имаше у тази жена? Само един неин поглед и с него бе свършено! Кръвта му пламваше, страстта завладяваше душата му. От край време се чувстваше по този начин в нейно присъствие и започваше да си мисли, че така ще бъде до края на дните му.

— По-гъвкави от мен? Може би. — Духна в чашата, опитвайки се охлади горещата течност, а Кейн се опита да не гледа примамливо присвитите ѝ устни.

— Разкажи ми за него.

— За кого? О, за Пол ли? — Клеър набръчка нос, а после сви рамене. — Какво искаш да знаеш?

— Как се запозна с него?

Клеър се намръщи едва-едва, отклони поглед от него и се загледа в гората.

— Беше професор в общинския колеж, в който се записах на времето. Току-що се бе развел с втората си съпруга. Трябваше да проявя малко повече здрав разум и предпазливост по отношение на него, но, за жалост, не го направих. — Отпи от кафето си и се запита каква част от истината би могла да му довери. Време беше да му каже истината. Трябваше да намери сили да му признае, че момчето, с което бе прекарал почти целия ден, беше негов син. Само че не можеше да го направи. Не още. Животът ѝ щеше да се обърка още повече в мига, в който той научеше, че е баща на Шон. Така че сега ще му разкаже само част от историята, пропускайки най-важните подробности.

Обясни му, че след смъртта на Харли и неговото заминаване за армията тя също напуснала Шинуук и се преместила в Портланд,

където завършила гимназия в местния общински колеж. Не му спомена, че по това време беше бременна. Не му каза за намеренията си да отгледа бебето сама. Ако родителите ѝ бяха заподозрели за бременността ѝ, те със сигурност щяха да вдигнат голяма олелия, но Клеър не им каза нищо и нито Дъч, нито пък Доминик, която по онова време все още не се бе развела с него и не бе заминала за Париж, заподозряха нещо. Клеър обаче изобщо не се притесняваше от факта, че те биха могли да се досетят, че носи дете в утробата си. По онова време вярваше, че е заченала от Харли и възприемаше детето като много специален дар. По-късно осъзна, че бебето всъщност е на Кейн, а това само още повече засили любовта ѝ към Шон.

— На Пол му харесваше да е женен. Обичаше да има край себе си съпруга, която да му готви, да чисти, да се грижи за къщата му и да изглежда добре в обществото. Възможността да се ожени за момиче, значително по-младо от него, му допадна веднага. Още повече, че фамилието ми име беше Холанд, което, вероятно, го е накарало да си помисли, че някой ден със сигурност ще получи купища пари от семейството ми. Онова, което предпочете да не ми казва, бе, че причината за двата му развода е една и съща — интимните му връзки с млади момичета, някои от които току-що навършили шестнадесет години.

— Страхотен тип — процеди през зъби Кейн и отпи от кафето си.

— Не забравяй, че по онова време аз самата бях едва на седемнадесет. Бракът ми с него беше пълно безразсъдство от моя страна. — Само че в онзи период от живота си тя се чувстваше ужасно самотна и уплашена. Пол беше нейната котва. Поне в началото. Освен това се бе престорил, че бебето е негово. Двамата заедно промениха рождената дата на Шон — детето бе родено в края на април, но те записаха рождения му ден през юли. И тъй като Харли бе умрял предишния август, а Клеър бе до известна степен изолирана от семейството си, никой не научи истината. Родителите ѝ за пръв път видяха Шон едва след като той навърши годинка. Самият той не знаеше истинската си рождена дата, защото Клеър подправи акта му за раждане преди още Шон да тръгне на училище. — Какво повече бих могла да ти кажа? Бракът ми с него беше грешка.

— Важното е, че най-накрая си се отървала от него.

— Само че той все още е баща на децата ми. — Е, поне на Саманта.

— Да, но си кръстила Шон на Тагарт. Шон Харлан Сейнтджон.

— Още една моя грешка — рече Клеър. Първоначално бе смятала да кръсти момчето Тагарт, но след това реши, че за детето й ще е най-добре ако му осигури чист старт в живота — без задълженията и ангажиментите, произтичащи от името му. А след това, когато стана ясно, че баща на бебето е Кейн, Клеър се озова в безизходица — детето вече си имаше име и тя не можеше да го смени. Тогава си обеща да се концентрира изцяло върху брака си и да се постарее семейният й живот да потръгне. Правеше всичко възможно, за да угоди на Пол, макар че втората й бременност изобщо не беше планирана и Пол никак не бе очарован от перспективата да издържа още едно дете, пък било то и негово собствено.

Клеър все пак роди детето — оказа се дъщеричка и Пол я прие. Междувременно Клеър все някак си успяваше да се справи с многобройните си задължения — ходеше на училище, грижеше се за децата и поддържаше къщата безупречно чиста. По-късно започна да работи като учителка. Прекарваше все повече и повече време извън дома си и бракът й постепенно тръгна надолу. Самата тя порасна и помъдря, стана по-независима, изработи си свои собствени стандарти, мнения и предпочитания. Пол, естествено, не одобри това.

Когато Шон навлезе в трудните си юношески години, Пол стана просто нетърпим. Той така и не можа да приеме постоянните проблеми на Шон със закона — момчето на няколко пъти бе задържано за дребни кражби и вандализъм. Освен това съществуваше и проблемът с момичетата. Хубавичките гимназистки се редяха на опашка, за да излязат с красивия им син. Стигна се до там, че Пол, неспособен да овладее стария си отвратителен порок, в крайна сметка отново се поддаде на увлечението си по млади момичета и съблазни Джесика Стюарт, една от приятелките на Шон. Скандалната връзка обаче се оказа с катастрофални последици за Пол. Джесика не само разказа всичко на родителите си, но се оплака и в полицията. И други момичета последваха примера й, в резултат на което срещу Пол бяха повдигнати сериозни обвинения.

— Разведох се с него едва след като му бяха повдигнати обвинения. Преди това живяхме разделени, но аз не исках да се

развеждам. Смятах, че така ще е по-добре за децата.

— А какво смяташ сега? — промълви Кейн и я привлече поблизо до себе си.

Тя въздъхна и отпусна глава на рамото му.

— Сега си мисля, че е трябвало да го зарежа в мига, в който за пръв път разбрах за многобройните му забежки и изневери. По онова време Саманта беше на около две години. Само че аз бях прекалено млада и напълно зависима от него. Единственият ми друг избор бе да се върна с подвита опашка при баща си и да го помоля да ми помогне. — Погледна към притъмнялата гора и поклати глава. — Не желях да го направя. За нищо на света.

— И затова остана при мъжа, който се отнася с теб като с парцал.

— Не, разделихме се. Само че аз така и не събрах достатъчно кураж, за да се разveda с него. Направих го едва когато осъзнах, че е абсолютно немислимо да продължавам този, макар и формален, брак. Макар че не бях влюбена в Пол, аз уважавах брака като институция и смятах, че двамата с него сме обвързани навеки. — На устните ѝ се появи горчива усмивка. — Предполагам, че това е една от многото романтични фантазии, в които вярвах като младо момиче. На времето Ранда не спираше да повтаря, че романтичната ми нагласа някой ден ще ме погуби. По всичко личи, че е имала право. — Тя отпи от кафето, което вече бе изстинало и алкохолът се усещаше прекалено силно.

— Значи не си го обичала.

Никога! Не и така, както обичах теб!

— Бракът не е само любов, Кейн. Той е обвързване, отдаденост, всеотдайност. По отношение на него. По отношение на децата. По отношение на семейството. — Клеър се изсмя несигурно. — Само че Пол не го схващаше по същия начин. Трябваше ми известно време, за да го разбера, но най-накрая успях. И ето ме обратно тук. Разведена съм, нямам работа и се налага да отглеждам сама две своенравни и твърдоглави деца. — *И да те лъжа постоянно. О, господи, Кейн, ако само знаеше... Ако можеше да предположиш, че Шон е твой син. Не е на Пол. Нито пък на Харли. Твой е!*

Клеър потрепери. Всичките ѝ тайни бавно се разплитаха. Имаше чувството, че Кейн бе намерил някакъв свободно висящ конец от вътъка на живота ѝ, започнал бе да го дърпа и сега всичките ѝ лъжи щяха да излязат наяве. Съвсем скоро щеше да бъде разобличена. Или

от Кейн, или от Денвър Стайлз. И какво щеше да прави тогава? Не смееше дори да си помисли за последствията. Добре че нямаше кристално кълбо, с което да надникне в бъдещето.

Кейн я целуна по челото и тя преглътна надигналото се в гърлото ѝ ридание. Не беше честно да се влюбва в него отново. Не и сега. Защото беше сигурна, че в мига, в който научи цялата истина за нея, Кейн ще я намрази навеки.

— Значи работите за Дъч Холанд — отбеляза Уестън, подаде питието на Денвър Стайлз, затвори барчето от тиково дърво и се настани в другия край на каютата. Не му се нравеше мисълта, че е съвсем сам със Стайлз. Чувстваше се неспокоен. Не го свърташе на едно място. Беше като куче, подушило наблизко разгонена кучка. За нещастие обаче точно сега Уестън имаше нужда от този мъж.

— Точно така.

— По някакъв специален проект ли?

— Би могло да се каже. — Стайлз се бе излегнал лениво на един от столовете, праметнал крак връз крак. Изражението на лицето му граничеше с безочлива арогантност.

Уестън се опита да се отърси от усещането, че непрекъснато го манипулират. Най-напред Теса с обаждането си по телефона, а сега и този мълчалив мъж с проникателен поглед, черни дънки, избеляла тениска и евтино яке, виждало и по-добри дни. Обут беше с каубойски ботуши с изтрити токове и излъчваше самоуверена арогантност, която дразнеше Уестън до смърт. Носът му очевидно бе чупен неведнъж, а по загорялата кожа на ръцете му се открояваха бледи белези — спомен от младежки лудории, юмручни схватки и нападения с нож. Стайлз беше слаб, но жилав и як и, ако се съдеше по самоувереното му излъчване, беше човек, който добре познава и силните, и слабите си страни.

Мълчаливият непознат беше човек, когото Уестън не би искал да има за свой враг. Поне докато не научи нещо повече за него. Трябваше по някакъв начин да отгатне слабите места на Стайлз, за да ги използва срещу него. Този тип обаче като че ли нямаше минало; той като че ли се бе появил на прага на Дъч Холанд ей така, направо от нищото.

Уестън обаче не смяташе да се отказва. Щеше да изрови истината за този тип, дори и ако се окажеше, че е дошъл при тях направо от дверите на ада. Всеки човек имаше минало, а тези, които криеха своето, вероятно се опитваха да прикрият някоя грозна тайна. Толкова по-добре. Уестън бе твърдо решен да открие — независимо на каква цена — що за човек е този Стайлз и какви крливи ризи крие в така грижливо пазеното си минало. За момента Уестън се намираше в неизгодно положение, но смяташе скоро да промени това. Защото той никога не губеше. *Никога!*

— Какво точно правите за Дъч?

Стайлз изпи на един дъх половината от уискито в чашата си, а погледът му обходи лакираните дървени повърхности в каютата. Наблюдаваше внимателно, сякаш преценяваше всеки отделен детайл. До най-малката подробност.

— Това влиза ли ви в работата?

— Би могло. — На лицето на Уестън се появи усмивка, която обикновено успяваше да предразположи всеки събеседник. Но не и Стайлз. — Мисля, че задачата ви е да се опитате да ограничите евентуалните щети.

Стайлз леко вдигна едната си вежда, насърчавайки го да продължи.

— Според мен Дъч възнамерява да обяви кандидатурата си за губернатор на щата, но държи да подсигури гърба си, преди да се остави на милостта на пресата. Не желае никакви изненади, скандали или грозни тайни, за които не е и предполагал. И без друго вече си има достатъчно неприятности с Морън и книгата му. Не би искал още нещо да изскочи неочаквано и да провали кампанията му.

Никакъв коментар от страна на Стайлз. Гледаше го изпитателно с немигащите си очи и сякаш безмълвно го обвиняваше в безброй престъпления. Уестън почувства, че го побиват тръпки. Каквато и да беше работата на този тип, той очевидно я вършеше добре.

— Какво точно искаш от мен, Тагарт?

Въпросът изненада Уестън. Не очакваше, че Стайлз ще подходи толкова директно.

— Е, както сигурно си чул, ние, Тагартови, не сме първи приятели с фамилията Холанд.

Стайлз лениво завъртя питието в чашата си. Яхтата се залюля на вълните на прилива. Някъде в далечината се чу приглушеният вой на сирена, предупреждаваща за внезапно паднала мъгла.

— Всъщност враждата между двете семейства продължава от години и, независимо дали ми вярваш или не, аз лично смятам, че тя е полезна за компанията ми — додаде Уестън. — По моето скромно мнение честната конкуренция оказва благотворно влияние върху развитието на икономиката.

— Честна конкуренция? — присмехулно възкликна Стайлз. Държеше се така, сякаш не вярваше на нито една дума, произнесена от Уестън. — Я не ме будалкай.

— Е, в по-голямата си част поне...

— В последните години ти си откъмнал голяма част от най-ценните и квалифицирани служители на Холанд.

— Ей, та те бяха нещастни при него. Искаха повече пари.

— Освен това вероятно поддържах няколко човека, които шпионират за теб в компанията на Дъч. — Стайлз замислено присви очи. — Така че не се опитвай да ме баламосваш. Тук не става дума за конкуренция, а за дългогодишна вендетата. Но вендетата, както знаеш, може да се обърне срещу теб самия.

Исусе, този тип разполагаше с информация, която беше строго поверителна. Уестън започна да се поти. За него би било далеч по-разумно ако привлече Стайлз за свой съюзник. Защото в никакъв случай не би искал той да му бъде враг.

— Мислех си, че би могъл да си осигуриш по-добра сделка от онази, която си сключил с Дъч.

— С теб?

Уестън кимна замислено. Изпитателно се вгледа в Стайлз, опитвайки се да долови някаква реакция. Но такава не последва.

— И какво трябва да правя?

— Нищо по-различно от това, което вършиш в момента.

Стайлз бавно отпи от чашата си. Изобщо не трепна, не показва никаква емоция. Остана си напълно невъзмутим. Този човек имаше железни нерви. Истински покерджия. Уестън не би искал подобен тип да се обърне срещу него.

— Искам да продължиш да вършиш работата, възложена ти от Дъч, но да докладваш и на мен.

Едва загатната усмивка — сурова и сардонична — потрепна на устните на Стайлз. Някаква шамандура се удари в борда на яхтата.

— Най-последно си дойдохме на думата.

— Сделката може да се окаже доста изгодна за теб.

— Кое те кара да мислиш, че мога да бъда купен?

— Всеки си има своята цена. — Уестън започна да се успокоява.

Изпитият алкохол сгръ кръвта му, направи го по-смел и настъпателен. Освен това вече се намираше на своя територия — разговорът се завъртя около темата *услуги срещу заплащане*, а Уестън беше специалист в тази област. Неведнъж му се бе налагало да води подобни преговори. А и Стайлз все още не бе хукнал към вратата. Не се правеше на праведен моралист, възмутен до смърт от предположението на Уестън, че би могъл да го подкупи. Нищо подобно! Човекът продължаваше да си седи, да отпива от шибаното уиски и да обмисля възможностите си. Това беше добре.

— Ще ти плащам толкова, колкото получаваш и от Дъч, така че ще получаваш двойно повече и ще се отчитааш пред двама началници.

— И това е всичко?

— Е, може и да те помоля да пропуснеш да споменеш част от информацията пред добрия стар Бенедикт.

— Няма да стане.

Уестън рязко вдигна глава. Беше толкова сигурен, че Стайлз ще налага вдицата.

— Не желая да мамя добрия стар Бенедикт.

— Той няма да разбере.

— Така ли? — Усмивката на Стайлз стана по-сурова, пръстите му стиснаха по-здраво чашата и ставите му изпъкнаха под загорялата кожа на ръцете му.

— И защо да ти вярвам?

— А защо не?

— Ако приема предложението ти, а ти го разгласиш на всеослушание, аз оставам без работа.

— Няма да промълвя нито дума. Споразумението ни ще си остане между теб и мен.

— Сериозно? — Очите на Стайлз заблестяха от гняв. Уестън започна да се плаши. Що за човек беше този тип? Самият Луцифер ли бе слязъл на земята?

— Пак ще ти задам същия въпрос: Защо да ти вярвам?

— Защо да ти плащам тия пари, ако сам ще провалям прикритието ти?

— И за какви пари става дума?

Значи все пак го слушаше внимателно. Уестън почувства злобничко удовлетворение. Денвър Стайлз беше решил да го издои. Като всички останали в този шибан свят.

— Както вече казах...

— Не проявявам интерес.

— В такъв случай ще удвоя сумата. Не, ще я утроя. — Уестън искаше най-после да приключи с това, за да преминат към същността на проблема. Въпросът със заплащането беше твърде незначителен на фона на останалите въпроси, които го вълнуваха. — Ще ти платя три пъти повече от онова, което ти дава Дъч.

— Предварително? — Напрегнатите му очи нито за миг не се отделяха от лицето на Уестън. — Сто и петдесет хиляди.

— Петдесет хиляди предварително. Останалата част — по-късно.

Стайлз се замисли. Мускулите на лицето му енергично потрепваха.

— В замяна искам да узная какво разследване извършваш в момента за Дъч. Освен това искам повече информация за новия му проект — следващата фаза от изграждането на „Стоун Илахий“.

— Тази информация е обществено достояние. Плановете са предоставени на градската управа. Ще разшири съществуващия комплекс като построи още един, по-малък хотел, около който ще има игрище за голф, тенис кортове и всички останали екстри.

— Къде?

— Не на самия бряг, а на около половин миля от основната сграда.

Тръпка на ужас разтърси тялото на Уестън. Беше го очаквал, но все се надяваше, че информацията му може да се окаже погрешна. Дъч обаче все пак бе успял да намери по-закътан и приказно красиво местенце за най-новия си проект. По дяволите, дори и най-внимателно обмислените планове...

— Градската управа вече даде разрешение за строежа. Изкопните работи започват идната седмица. — Стайлз продължаваше да се взира

в него. Гледаше го изпитателно, сякаш се опитваше да прочете мислите му.

— Толкова скоро? Исусе! — Присегна се за цигарите си, почувствал, че по челото му избива пот. *Запази спокойствие*, рече си той. Все още няма никакъв проблем. Обаче имаше проблем със запалката си — все не успяваше да запали цигарата „Марлборо“, която бе пъхнал в устата си. Всичките му внимателно обмислени планове можеха да отидат по дяволите само с едно загребване на огромните земекопни машини. *Запази самообладание. Не си създавай излишни проблеми.* — Е, ще се споразумеем ли?

Стайлз не отговори веднага. Напрегнато стисна зъби. Лицето му беше мрачно и сурово. Изглеждаше като човек, който се кани да сключи сделка с дявола.

— Ще бъдеш много богат човек, когато всичко тук приключи.

— А може и да се простя с живота си.

Това важи и за двама ни, помисли си Уестън, но не го изрече на глас. Вместо това протегна ръка на Стайлз.

Денвър едва не се изсмя презрително, но не намери в себе си достатъчно сили, за да отклони предложението и да си тръгне. Отлично.

— Добре, Тагарт — най-сетне рече той, изправи се, но отказа да поеме ръката на Уестън. — Споразумяхме се. Горчиво обаче ще съжаляваш, ако споменеш някъде за това.

— Наистина ли?

— Ще изровя толкова мръсотия за семейството ти, че ще се удавите всичките в нея. Вече научих достатъчно, за да съм на ясно, че вие, Тагартови, не сте по-добри от семейство Холанд. Всъщност, струва ми се, че е точно обратното. — Присви очи, а на лицето му се изписа красноречиво превъзходство. — Имаш много кирливи ризи, Тагарт. И двамата го знаем. Така че — не се опитвай да ме прецакаш.

— Това заплаха ли е? — Уестън не можеше да повярва на ушите си. Този боклук наистина ли се опитваше да го сплаши?

— Не, само един съвет. Приеми го както намериш за добре. — Приблужи се до вратата и додаде, без да си направи труда да се обърне. — Очаквам до три дни да получа петдесет хиляди долара. В брой.

Уестън го изпрати с поглед, опитвайки се да убеди сам себе си, че заплахите на този тип са празни приказки. Очевидно бе попаднал на поредния самохвалко. Стайлз обаче излъчваше самоуверена компетентност и убедителност. Суровият му поглед би могъл да уплаши и ягуар, а белезите по лицето и тялото му доказваха, че е прекарал доста време на улицата.

Уестън изтри овлажнелите си длани в крачолите на панталона си. Надяваше се, че инстинктите му не са го подвели и в този случай. Щеше му се да вярва, че срещата със Стайлз няма да се окаже най-ужасната грешка в живота му.

Пистолетът не му даваше мира. Докато четеше цялата събрана информация, отнасяща се към смъртта на Харли Тагарт, Кейн все се връщаше към оръжието — нерегистриран пистолет с малък калибър. На времето детективите не му бяха обърнали никакво внимание, макар че го бяха намерили на тинестото дъно на залива, на по-малко от десет метра от тялото на Харли Тагарт. По него имало отпечатъци, но така и не се бе разбрало чии са.

И така, какво правеше там този пистолет? Дали не е бил изхвърлен в залива след друго престъпление, а присъствието му близо до тялото на Харли да се дължи на най-обикновено съвпадение? Съществуваше и друга възможност — не беше изключено някой да го е хвърлил в мътните води на залива с едничката цел да усложни разследването и да насочи полицаите в друга посока. Случайно ли беше попаднал там или представляваше изключително важно доказателство? Свързан ли бе по някакъв начин с Клеър? Сърцето му подскочи, когато си спомни за нея и за сладостното им любовно преживяване. Съзнанието му отново бе обсебено от представите за голото ѝ тяло, окъпано от лунните лъчи. Образът ѝ, ненадейно нахлул в мислите му, го свари неподготвен и цялото му тяло изтръпна от обхваналата го силна възбуда. Припомни си допира на меката ѝ кожа и изведнъж се улови, че крои планове, които да му помогнат да бъде с нея, да я докосва, да я целува, да чувства ударите на сърцето ѝ, да я държи разтреперана в прегръдките си. В този момент искаше едно-единствено нещо — да я люби отново и отново, да изследва всяка част от тялото ѝ с устни и език.

По дяволите, възбуждаше се само като си мислеше за нея. Само че не разполагаше с време за фантазии. Не и сега. Не и когато почти бе навързал събитията от онази нощ в тяхната последователност.

Сестрите, разбира се, бяха излъгали. Или и трите бяха въвлечени по някакъв начин, или просто се опитваха да предпазят някоя от тях. Кейн обаче не знаеше коя *точно*. Не можеше да си представи Клеър като хладнокръвна убийца, но пък смъртта на Харли може би бе причинена по невнимание. В онази нощ Клеър бе развалила годежа. Разгневен от постъпката ѝ, Харли може би бе започнал да ѝ крещи и да я заплашва, че няма да ѝ позволи да го изостави. Може дори да са се сдърпали и тя, опитвайки се да се защити и предпази, може да го е ударила с все сила с камък, или друг остър предмет, премятайки го през борда.

Не. Едва ли беше станало по този начин. Ако неволно бе причинила смъртта на Харли, защо не бе извикала полиция? Защо беше избягала? Защо бе измислила онази неубедителна история за киното? Защо бе убедила сестра си да вкара колата си в езерото Ероухед? Не, това му се струваше безсмислено. Както и всичко случило се през онази нощ.

Продължи да се взира в снимката на малкия пистолет. Започваше да се съмнява, че някога ще научи цялата истина. А това означаваше, че Дъч Холанд няма да си плати за греховете.

Кейн излезе на предната веранда, върху която в годините преди смъртта си баща му бе изработил толкова много дървени мечки и разни други животни. На времето двамата просто не можеха да се търпят и дори и в момента Кейн изпитваше единствено леко съчувствие към човека, който бе позволил на един злополучен инцидент да съсипе живота му, обвинявайки собственика на компанията за всичките си беди и несполуки.

Това обаче не беше цялата истина, а Кейн я научи години по-късно. По онова време изобщо не знаеше, че майка му беше станала любовница на Дъч, преместила се бе в Портланд и бе заживяла в луксозен мезонет, издържана от Бенедикт Холанд. Тогава и не предполагаше дори, че чековете от триста долара, пристигащи всеки месец, всъщност са идвали от Дъч. От бащата на Клеър.

— Копеле! — процеди през зъби Кейн. Майка му бе починала от инфаркт през миналата зима и тогава Кейн бе научил болезнената

истина. Алис Морън бе изоставила съпруга и единствения си син, за да стане любовница на Дъч Холанд.

Стомахът на Кейн се сви болезнено само като си представи майка си в леглото с Дъч. Припомни си всички нощи, в които, борейки се със сълзите си, я чакаше да се върне, неспособен да повярва, че тя наистина го бе изоставила. Винаги се бе надявал, че тя ще се върне при него. Отказваше да повярва в суровите думи на баща си, който не спираше да повтаря, че Алис се е превърнала в уличница заради някакъв богаташ и не дава пет пари нито за него, нито за сина си. *През целия си живот е искала единствено пари и ето че най-после намери начин да ги получи — като легне по гръб и си разтвори широко краката. Запомни какви са жените, сине. Готови са на всичко за един долар. Дори и собствената ти майка.*

Кейн стисна зъби и сви ръцете си в юмруци. Бенедикт Холанд бе отнел майка му от семейството ѝ. Нищо чудно, че Хемптън се бе промъкнал с трион в скъпоценната къща на Дъч, за да я съсипе. Този тип заслужаваше да бъде наказан. Ако зависеше от Кейн, Дъч щеше да се пържи в пламъците на ада.

Ами Клеър? Какво ще стане с нея? Какво ще се случи с нея и децата ѝ, когато разобличиш баща ѝ и сестрите ѝ, а нея обвиниш за смъртта на Харли Тагарт?

Загледа се в снимката на пистолета и си каза, че това не е негов проблем. Съзнаваше обаче, че само се залъгва, защото му беше пределно ясно, че отново започва да се влюбва в Клеър Холанд Сейнтджон. Любовта му към тази жена май щеше да се окаже най-страшното проклятие в живота му.

— Денвър Стайлз е като трън в петата — заяви Теса, която, облечена само с черни бикини и бяла дантелена роба, изхлузила се съблазнително от едното ѝ рамо, вдигна поглед от китарата си и изгледа Миранда, която влезе в стаята ѝ.

— Притеснява ли те? — Миранда не желаше да мисли за Стайлз. Той беше твърде сложна личност. И прекалено опасна. Имаше усещането, че постоянно ѝ диша във врата, наблюдава всяка нейна стъпка и като търпелив ловец я чака да допусне грешка. Едва тогава щеше да скочи отгоре ѝ.

— Да, вече няколко пъти идва тук.

— Какво му каза?

Теса се усмихна и повдигна русите си вежди.

— Наистина ли искаш да знаеш? — Дръпна едната струна. — Казах му да върви по дяволите.

— Прекрасно, Теса. Този тип ще ни навлече неприятности — заяви тя и остави китарата на пода, близо до цветето, посадено в огромна саксия.

Миранда се приближи до камината и седна до нея, макар в огнището да не гореше огън.

— Обадох се на татко и му казах, че е допуснал грешка, наемайки Стайлз. Заявих му, че не е в негов интерес да се рови в миналото, но той изобщо не пожела да ме изслуша.

— Татко никога не се вслушва в думите на другите. Не си ли го разбрала досега? — попита я Теса. — Ей, искаш ли нещо за пиене? В хладилника имам винен коктейл. — Мигновено се изправи, прецапа боса през стаята, влезе в кухнята и се насочи към малкия хладилник в ъгъла.

— Аз не искам.

— О, Ранда, отпусни се малко! — Теса се върна с две отворени бутилки с някаква смес от праскови и вино. Подаде едната на Миранда. — Наздраве! — Чукна своята бутилка в тази на сестра си, намигна и отпи голяма глътка.

— Виж, Теса, боя се, че Стайлз ще открие истината — призна Миранда, след което отпи от ужасната напитка.

— Нека!

— В никакъв случай!

— Може би е време. — Лицето на Теса помръкна и тя прехапа долната си устна, както правеше винаги, когато беше несигурна или объркана. — Уморих се да лъжа, Ранда. Решението ни да прикрием истината се оказа грешка.

— Не! Вече е твърде късно да променяме каквото и да било. — Миранда яростно тръсна глава. — Трябва да продължим да се придържаме към версията си.

— Не зная...

— Толкова години ни върши добра работа.

— Така ли?

— Трябва просто да продължим да се поддържаме. — Миранда се загледа към Тихия океан, който се виждаше от прозореца на стаята. Зелен и мрачно заплашителен, разпрострял се чак до хоризонта, океанът беше в постоянно движение, сякаш и той, също като тях, си имаше своите тъмни и трагични тайни.

— Няма защо да се притесняваш заради мен — увери я Теса. — Клеър е тази, която може да се окаже истински проблем.

— Клеър? — повтори Миранда. Клеър дори не знаеше какво се бе случило в действителност. — Защо?

— Защото все повече и повече се обвързва с Кейн Морън.

— Не! — Миранда се надяваше, че Теса просто си измисля. Най-малката дъщеря на Дъч често се отдаваше на фантазиите си. Имаше и моменти, в които обърканото ѝ съзнание просто отказваше да функционира нормално.

— Видях ги заедно.

— Тя да не се е побъркала! — Сърцето на Миранда се сви от страх и започна да бие бързо и неравномерно.

— Нали я знаеш каква е романтичка. Винаги е била такава. Пълна глупачка по отношение на мъжете. Беше обвързана с Харли, но когато той умря, тя само след няколко месеца се омъжи за онзи кретен Пол. Срещата съм се с него само веднъж, съвсем скоро след сватбата им, но той вече се заглеждаше по други жени. Включително и по мен! — Теса въздъхна и се тръсна върху канапето. — Клеър е идиотка. Такава си беше и такава ще си остане.

— Морън само я използва.

— Вероятно.

— Ще поговоря с нея.

— Няма да помогне. На времето никой от нас не можа да я убеди да престане да се вижда с Харли Тагарт, нали! А после и онзи Пол... Исусе, казах ѝ, че той ме сваля, но тя не пожела да ми повярва. Можеш да ѝ говориш до посиняване, Ранда, но, повярвай ми, от думите ти няма да има никаква полза.

Този път Теса имаше право. Когато ставаше дума за чувствата ѝ, Клеър никога не се вслушваше в съветите на близките си. Ситуацията май щеше да се окаже по-сложна, отколкото Миранда бе предполагала. Имаше чувството, че е стъпила в плаващите пясъци на миналото, от които просто нямаше измъкване. Рано или късно тя, сестрите ѝ и баща

й щяха да бъдат разобличени. И това щеше да е краят на шибаната й кариера.

Господ да им е на помощ на всички тях.

Трябваше да забрави за нея. Това беше единственото вярно решение. Само че Уестън не бе човек, който би отминал заинтересована от него жена, а ако съдеше по задъханите телефонни обаждания на Теса Холанд, тя беше повече от заинтересована и очевидно желаше да продължат връзката си от там, където бяха спрели преди толкова много години.

Мамка му! Какво да прави? Натисна педала на газта до дупка и откритият мерцедес полетя по магистралата. Гумите пееха, двигателят ръмжеше равномерно, а вятърът свистеше около главата му. На запад се простираше огромният синьо-зелен океан, вълните на който се разбиваха с трясък в брега, заливайки го с бяла пяна. На изток от пътя се извисяваха високите гористи хълмове, които сякаш опираха в небесата. Красивата гледка обаче не стигаше до съзнанието му, завладяно изцяло от образа на Теса.

Беше я видял в града. Тъкмо влизаше в един магазин за алкохол. Стегнатият й задник се полюляваше съблазнително под тясната й къса червена поличка, а пищните й гърди изпъваха бялата риза, предницата на която беше завързана точно под бюста й. Не беше остаряла много, макар че косата й беше малко по-къса, а скулите й бяха станали по-изразени с напредването на възрастта. Очите й все още бяха огромни и сини, а езикът й вероятно беше все така магически възбуждащ и сладък.

Исусе, ама той какво си въобразяваше? Кендъл щеше да го убие, ако научи, че отново се среща с Теса или с някоя друга от сестрите Холанд. Освен това и трите сестри Холанд му имаха зъб и всяка една от тях бе възможно най-лошата кандидатка за някоя кратка и страстна свалка. И въпреки това Уестън не можеше да спре да обмисля различните възможности. Миранда го привличаше от край време. Привличаше го повече от Теса, но в момента именно Теса беше на разположение. Или поне с такова впечатление бе останал след телефонния разговор от предишната вечер.

— Познай какво правя в момента — задъхано прошепна тя, а той не можа дори да ѝ отговори, защото беше в дома си и гледаше телевизия със съпругата и дъщеря си.

— Докосвам се. Искаш ли да знаеш къде? — Гласът ѝ беше нисък и сладен.

— Не мисля.

— Облизах пръста си, хубавичко го навлажних, а след това погалих зърната на гърдите си. Сега и те са влажни. И твърди. А сега ръката ми се плъзга по-надолу и...

— Ще поговорим за това по-късно. Никога не говоря по работа в дома си — заяви той достатъчно силно, за да е сигурен, че жена му ще го чуе. Побърза обаче да се обърне с гръб към нея, за да прикрие от нея ерекцията, издула до скъсване ципа на спортния панталон, който си бе купил едва миналата седмица.

— Ще бъда тук. В „Стоун Илахий“. И ще те чакам.

Той затвори телефона и едва не се изпразни в панталона си. Каква игра играеше Теса с него? При последната им среща тя беше готова да му издере очите, а сега... сега се държеше така, сякаш изгаряше от нетърпение да го вкара в леглото си. Напомни си, че още преди много години бе приключил с нея, но ръцете му, стиснали волана, започнаха да се потят. През годините Уестън се бе превърнал в почтен гражданин и си бе изградил репутация, която трябваше да пази и защитава. Въпреки това не можеше да не мисли за удоволствието, което бе изпитвал докато я чукаше. През тялото му премина тръпка на груба, неподправена сила и мощ. Опиянението, породено от факта, че е притиснал под себе си едно от момичетата на Холанд, принуждавайки я да го моли за милост — *или за още* — беше неповторимо изживяване. Наслада, неизпитвана нито преди, нито пък след това. Нито ексцентричният и грубоват секс от младежките му години, нито върволицата от жени, преминали през леглото му, можеха да му осигурят оня дивашки прилив на адреналин, който Теса с такава лекота запалваше в кръвта му.

А ето че сега бе готова отново да му се отдаде.

Исусе, отново се възбуди...

Натисна спирачките, за да вземе един завой, колата леко поднесе, но веднага след това продължи гладко по пътя си. Уестън се опита да прогони Теса от съзнанието си. Не му беше времето да се разсейва с

жени. Имаше по-важни проблеми на главата си, които изискваха цялото му внимание. Превали едно възвишение по пътя и пред погледа му се разкри „Стоун Илахий“. Стомахът му се сви, когато зърна булдозерите, започнали изкопните работи по последния етап от строителството на курортния комплекс. Събаряйки по пътя си храсталаци, по-нисички дървета и всякакви други прегради, огромните машини бавно напредваха върху гъсеничните си вериги. Не спираха да копаят. И да намират неща, които трябваше да си останат заровени завинаги.

— Знаеш ли, мисля, че нашето семейство е същински цирк — отбеляза Теса и си откъсна зрънце грозде от купата с плодове, поставена на кухненската маса в къщата, в която бе отраснала. Клеър наля на двете по чаша чай с лед. Сам беше отвън и се плацикаше в басейна, а Шон бе излязъл с лодката в езерото. Беше топъл и спокоен следобед. Клеър тъкмо бе привършила с молбите за кандидатстване за работа и се надяваше, ако те бъдат одобрени, да започне работа като помощник-учител през есента.

— Цирк?

— Ами да. С цялата тази амбиция на татко за власт. Губернатор, за бога! Можеш ли да си го представиш? — Подхвърли зърното във въздуха и сръчно го хвана с устни. — Направо се плаша при мисълта, че Дъч Холанд ще притежава толкова много власт.

— Той все още не е избран. Дори и от собствената си партия.

— Уместна забележка. — Теса се настани на един висок стол пред кухненския плот и се завъртя с лице към сестра си. — Знаеш ли, отново започнах да се обаждам на Уестън.

Клеър замръзна.

— Да му се обаждаш! Защо?

— О, просто го дразня, нали разбираш? Говоря му мръсотии, ей такива неща.

— Ти да не си се побъркала? Не можеш да дразниш човек като Уестън и да се отървеш безнаказано.

— И защо не? Мисля, че е редно и той да се поизпоти малко.

— Да се поизпоти малко? Защо? Не разбирам. — Неконтролируема, сляпа паника обхвана Клеър, макар самата тя да не

разбираше защо. Уестън не би могъл да нарани никоя от тях. *Или...*

— Повярвай ми, не ти трябва да знаеш. Аз обаче смятам, че някой трябва да постави Уестън на мястото му. Твърде дълго го оставихме да си разиграва коня както му скимне.

— И ти смяташ да поправиш това? Да го превъзпиташ? — Клеър се разсмя, макар да се чувстваше ужасно неспокойна. Обхваналото я безпокойство ѝ напомняше за страховете ѝ от гръмотевични бури и от ярките светкавици, раздиращи небето.

— Уестън не може да бъде поправен или превъзпитан. Аз обаче мога да го попритесня.

Клеър поклати глава.

— Остави го на мира. Не си струва да се главоболиш с него.

Теса присви очи и се загледа над рамото на Клеър към нещо, което единствено тя виждаше някъде в далечината. Очите ѝ се разкривиха от болка, а очите ѝ се напълниха с бистри, горещи сълзи.

— Е, кажи ми само с какво толкова е заслужил съвършеното си малко семейство, а? Прекрасно знаем, че той не е образец за добродетелност и съвършенство.

— Никой не е твърдял, че животът е справедлив.

— Зная, зная, но се вбесявам като гледам тази фалшива фасада... нали разбираш... олицетворението на американската мечта. Ето че той изведнъж се превърна във верен и любящ съпруг на Кендъл Форсайт, баща на една ужасно разглежена дъщеря и стопанин на скъп, чистокръвен пудел. — Теса подсмръкна и леко се изкашля, за да прочисти гърлото си. — Направо ми се гади като си помисля!

— Не разбирам защо това те вълнува толкова.

Теса премигна бързо, опитвайки се да се пребори с проклетите сълзи, които пълнеха очите ѝ точно когато най-малко ги очакваше. Започна да барабани с пръсти по плота и реши, че не си струва да продължава този спор с Клеър. Нищо добро нямаше да излезе от него.

— Предполагам, че имаш право, но направо се вбесявам от целия този фалш и лицемерие.

— Остави го на мира.

Наистина би трябвало да го направи. В думите на Клеър имаше смисъл, но на Теса ѝ се гадеше само при мисълта, че Уестън е член на градския съвет, че съгражданите му го възприемат като стълб на обществото, а работниците в „Тагарт индъстриз“ гледат на него като на

шибан благодетел. Сякаш никой не си даваше сметка, че този човек е олицетворение на самото зло. Че е по-подъл и коварен и от гърмяща змия. Как би й се искало да изкара на показ тази гнусна и противна страна от характера на Уестън Тагарт... Освен това, макар никой, освен нея да не го знаеше, Уестън Тагарт бе успял да съсипе и опустоши целия й живот.

Може би бе дошъл моментът и тя да опропасти неговия.

Клеър лъжеше. Кейн го чувстваше. Докато лежеше до нея в съблекалнята на басейна и галеше с едната си ръка голия й задник, а с другата гладкия й гръб, той се опитваше да отгатне какво точно крие от него.

Знаеше, че историята й за нощта, в която бе умрял Харли Тагарт, не отговаря на истината и това го плашеше до смърт. Ами ако тя неволно бе убила Харли? В такъв случай той със своето журналистическо разследване щеше да я прати в затвора. Стомахът му се преобърна, когато тя въздъхна сънено, отпуснала се върху старото легло, на което се бяха любили. През отворените прозорци се носеше миризмата на хлорна вар от басейна. Лек ветреца шумолеше в клоните на дърветата, полюлявайки игличките на боровите и листата на дъбовете.

Клеър отказваше да го допусне в спалнята си. Не и когато децата бяха в къщата. Ето защо двамата, подобно на тийнейджъри се промъкваха крадешком, за да се срещнат в съблекалнята край басейна. За Клеър мястото беше удобно, защото се намираше достатъчно близо до къщата и тя можеше да е сигурна, че децата са в безопасност и едновременно с това беше достатъчно уединено, за да им позволи да се отдават на страстта си до забрава.

А той наистина изпадна в забрава. Никоя друга жена не го бе докосвала като Клеър Холанд Сейнт-Джон. Тя притежаваше силата и властта да преобърне душата му, да възпламени тялото му с ласките си. Чувствата, които изпитваше към нея, все повече приличаха на любов и това го плашеше до смърт. Те го караха да се съмнява в нещата, в които бе вярвал през целия си живот, да си задава въпроси относно плановете, които кроеше от години. От толкова време бе изцяло погълнат от желанието си да разобличи греховете на Дъч Холанд и да

ги покаже на света, че бе съсредоточил целия си живот около потребността си от отмъщение.

Тя простена в съня си и той целуна гладката кожа на гърба ѝ.

— Кейн — прошепна тя. Продължаваше да спи, но вече цялата се бе устремила към него. Сърцето му сякаш щеше да се пръсне в гърдите му. Господи, беше толкова красива! Лунните лъчи, проникващи през щорите, обливаха кожата ѝ със сребристата си светлина, осветявайки тънкото ѝ кръстче и изпъкналите под кожата ребра. Клеър се обърна по гръб, той зърна гърдите ѝ и започна да се възбужда отново. Никога не можеше да ѝ се насити. Желаете я постоянно. Зърната на гърдите ѝ бяха кръгли и меки, но се втвърдиха веднага щом той ги погали с дъха си. Тялото ѝ реагираше на ласките му дори и в съня си.

— Красива, красива принцесо — промълви той. Искаше му се нещата между тях да стояха по иначе. Искаше му се да не се налагаше да я използва за личното си отмъщение. Искаше му се да можеше да дойде при нея с чиста съвест и почтени помисли. Вместо това се сближаваше с нея, тласкан от скрити подбуди и нечестни намерения.

Изпита остро чувство на вина. Взе я в прегръдките си и я целуна. Тя въздъхна, отвори очи и му се усмихна с онази сексапилна и наивна усмивка, която винаги го оставяше без дъх.

— Отново? — попита Клеър, прозина се и косата ѝ се разпиля върху ръката му.

Целуна я отново. Устните ѝ сякаш бяха създадени за неговите. Плъзна език в устата ѝ, зърната на гърдите ѝ мигновено се втвърдиха и само след няколко секунди тялото ѝ, натежало до скоро от съня, се събуди напълно, сгряно от пламналата кръв, която бушуваше във вените ѝ.

Обви ръце около врата му, а той зарови лице в гърдите ѝ, раздалечи краката ѝ с коляно и я облада със страстта и нетърпението на деветнадесетгодишен тийнейджър.

— Кейн... — прошепна в ухото му тя, а той се задъха, неспособен да си поеме дъх. Тялото му се покри с пот. Тя надигна тяло, за да посрещне неговото и тласкана от собственото си желание, се задвижи в трескавия му ритъм. Притиснал я към себе си, Кейн се движеше все по-бързо и по-бързо. Стискаше силно затворените си очи, а чувството за вина прогаряше огнена дияра в мозъка му. Не можеше да

направи това, не можеше да я предаде. Не можеше да я обича по този начин, не можеше да я люби с цялата тази страст и опиянение, само за да унищожи по-късно нея и цялото ѝ семейство.

И тогава достигна върха. От гърлото му се изтръгна сладостен стон, той направи един последен тласък и се отпусна върху нея. Тялото му се сля с нейното в ненарушим съюз — неговата сладка болка и проклятие.

Измъчван от угризения Кейн я целуна по челото, усети солта на потта ѝ, почувства я да трепери в ръцете му, разтърсвана от собствения си оргазъм.

— Не искам да те нараня. Никога — прошепна той и отмести с устни кичурите коса, полепнали по лицето ѝ.

— Няма — отвърна тя, усмихна се и го погледна доверчиво.

Кейн я целуна отново, страстно и продължително, и осъзна, че няма избор. Въпреки всичките си клетви и обещания, той все пак не можеше да избяга от съдбата. В един момент щеше да я предаде и тогава, каквото и друго да се случеше помежду им, тя щеше да го намрази завинаги.

5.

— Престани! Ще ме подлудиш! Какво, всъщност, ти става? — попита Пейдж, вперила яростен поглед в Уестън над картите, които стискаше в ръката си. Загреба цяла шепа ядки и пхна един бадем в устата си.

— Нищо ми няма. Всичко е наред — излъга Уестън и мислено се наруга, дал си сметка, че е допуснал да изложи емоциите си на показ.

През цялата вечер бе обикалял напред-назад между кухнята и кабинета, в който Пейдж, Стефани, Кендъл и баща му играеха карти. Инвалидният стол на Нийл бе закрепен неподвижно и макар че след прекарания инсулт не можеше да ходи и почти не използваше дясната част от тялото си, баща му бе в състояние да говори, а лявата му ръка му служеше достатъчно добре и му позволяваше да играе бридж всяка седмица.

— Нещо се е случило — отбеляза Нийл и, присвил едното си око, изгледа сина си. — Виждам, че не можеш да си намериш място, а това означава, че нещо те притеснява.

— Нищо му няма на татко — намеси се Стефани и Уестън почувства надигналата се в гърдите му топлина. Дъщеря му винаги беше на негова страна и го защитаваше пред целия свят. С пшеничнорусата си коса и искрящи сини очи, Стефани бе наследила най-добрите гени от родителите си и изглеждаше страхотно. — Оставете го на мира! Мамо, ти си на ред.

Малкото момиченце на татко... Само че този път другите имаха право. Той наистина започваше да се побърква.

Пейдж, все така дебела и подрънкваща вбесяващо с шибаната си гривна, сякаш притежаваше способността да вижда в душата му и нейната прозорливост го плашеше до смърт. Понякога сестра му му се усмихваше загадъчно, сякаш се опитваше да му каже, че притежава определено надмощие над него, че знае нещо, застрашаващо живота му, нещо, което го възпираше да ѝ се противопостави открито. Понякога дори си позволяваше да прави открити намеци.

— Знаеш ли, Уес, не трябва да допускаме да загина при злополука или нещо подобно, защото просто няма да се получи. Ако най-неочаквано ме сполети ранна и ненавременна смърт, полицаите ще се насочат първо към теб. — Посрещнал бе забележката ѝ със смях и я бе помолил да му разясни какво точно има предвид, но Пейдж само се бе усмихнала с прокобната си, гадна усмивчица и бе заявила: — Изобщо не блъфирам.

— Пречиш ми да се концентрирам. — Пейдж го изгледа зловещо и отново насочи вниманието си към картите. — Или седни някъде, или излез от тук.

— Не е нужно да ходиш никъде, татко.

Добро момиче! Дай им да се разберат, Стефани.

— Много си неспокоен — отбеляза Кендъл, стиснала неодобряващо устни, а кучето прекоси кухнята и се спря пред купата с вода.

Уестън не можеше да остане тук нито миг повече.

— Трябва да прескоча до офиса — заяви той, а Кендъл го изгледа изпитателно. Никога не му бе вярвала напълно, убедена, че съпругът ѝ преследва всяка фуста, изпречила се на пътя му. Това не отговаряше напълно на истината, макар че той бе имал достатъчно връзки през годините. И добри, и лоши.

— Някакъв нов бизнес? — попита Нийл, който винаги проявяваше интерес към случващото се в „Тагарт индъстриз“.

— Не, просто трябва да се погрижа за някои неща. — Уестън грабна ключовете си и излезе през задната врата. Вятърът се бе усилил и люлееше клоните на дърветата край гаража. В соления въздух се усещаше мирисът на дим, който вятърът бе довял от няколкото огъня, запалени от къмпингуващи по брега хора.

Уестън се качи на колата, отдалечи се от дома си и се опита да се успокои. Сестра му имаше право. Беше се превърнал в кълбо от нерви. Поради няколко причини. Денвър Стайлз бе основният му повод за безпокойство. Плащаше му вече почти цяла седмица, а той не бе изровил нищо ново за Дъч или за другите членове на семейство Холанд.

Абсолютно нищо. Този тип или не си вършеше работата както трябва, или не желаше да сподели наученото с Уестън. Вероятно се

надяваше да получи повече пари. Само че това беше грешка от негова страна. Огромна грешка.

На второ място идваха тревогите му, породени от изкопните работи в „Стоун Илахий“. Стомахът му се сви болезнено, горчива жлъч опари гърлото му. И като връх на всичко, Дъч възнамеряваше да обяви официално намерението си да се кандидатира за губернатор на изборите през следващата година. Новината щеше да бъде съобщена идната седмица на специално организирано парти и самата мисъл, че Бенедикт Холанд би могъл да се докопа до този толкова влиятелен пост в щата им, направо го разболяваше. Не, това просто не би могло да се случи.

Уестън шофираше като луд. Движеше се с прекалено висока скорост, а колата му поднасяше на всеки завой най-после стигна до офиса си. Тази вечер трябваше да се срещне със Стайлз и едва успяваше да овладее нетърпението си. Трябваше да намери начин да принуди този човек да си заслужи парите, които получава. Подсъзнателно не спираше да се пита дали не е бил измамен. Денвър Стайлз би могъл да прибере парите, които Уестън вече му бе дал, без да му съобщи нищо в замяна. Само че Уестън не смяташе да му позволи това. На Стайлз щеше да му се наложи да му съобщи някаква информация. Важна, при това. В противен случай щеше да си плати скъпо и прескъпо.

Стисна зъби и злобно сви устни. Уестън винаги се бе старал да бъде на върха и бе работил твърде дълго и упорито, за да го постигне. Така че Стайлз ще трябва да си плати, ако реши да го измами. Ще плати с шибания си живот. Също като другите преди него, опитали се да измамят Уестън.

Влезе в сградата и, спазвайки уговорката със Стайлз, отключи задната врата. След това взе асансьора и се качи в личния си кабинет. Успя само да си налее чаша чисто бренди и да разхлаби вратовръзката си, когато Денвър Стайлз, облечен целия в черно, влезе в стаята.

Уестън му посочи бара, но Стайлз поклати глава и отклони предложеното питие. Вместо това се подпря на стъклената стена и се загледа навън.

— Е, какво успя да откриеш?

Стайлз сви рамене.

— Не много.

Кръвта на Уестън кипна от гняв.

— Сигурен съм, че все си успял да изровиш нещо за една седмица.

Стайлз се обърна и го погледна.

— Няколко неща, всъщност. Но нищо важно. Не научих нищо ново за нощта, в която е бил убит брат ти, макар че Дъч най-много държи на това.

Уестън се опита да прояви търпение. Съзнаваше, че е в негов интерес да остави Стайлз да му поднесе информацията по неговия си начин, макар че едва се въздържаше да не го стисне за шията и да изкопчи със сила нужните му отговори.

— Ти смяташ, че някое от момичетата е убило Харли?

— Не зная. — Замълча за момент. — Все още.

— А какво знаеш? — попита Уестън, неспособен да прикрие злобните нотки в гласа си.

— Зная, че Дъч нервничи. Притеснява се някой да не открие, че една от дъщерите му е убийца. Той обаче не разполага с никакви доказателства, подкрепящи теорията му. Не знае и че Клеър Холанд е била бременна, когато преди шестнадесет години напуснала Шинуук.

Уестън беше зашеметен от изненада.

— Бременна? Клеър? — *Но нали Миранда беше бременната сестра?* Набързо направи някои изчисления на ум. — Искаш да кажеш, че е била бременна със сина си?

— Да. Шон Харлан Сейнтджон. Не е бил роден през юли, както твърди тя, а през април, което означава, че е била бременна, преди да срещне съпруга си.

— Бебето е било на Харли? — Краката на Уестън внезапно омекнаха и той трябваше да седне. Това беше невъзможно. Не можеше да има още един Тагарт... Харли не би могъл да създаде момче и въпреки това... Мислите му се върнаха към едно друго удостоверение за раждане, което той бе изгорил преди години. Единственото доказателство, че баща му е изневерявал на Мики. Горчива жлъч се надигна към гърлото му, стомахът му болезнено се сви. Значи все пак имаше още един наследник на богатството на семейство Тагарт? Стисна ръце в юмруци. Беше работил толкова упорито, за да наследи всичко, а сега това хлапе, този натрапник... О, мамка му!

Почувства капките пот, избили над горната му устна. Някаква силна тежест притисна гърдите му и сякаш изкара всичкия въздух от дробовете му. Не! Не! *Не!* Не сега. Не и когато бе повярвал, че ще наследи цялото богатство на баща си. Всичко вече бе уточнено в завещанието му. Дори и Пейдж знаеше, че като дъщеря и човек, който никога не е работил в компанията, ще наследи единствено старата къща, в която бяха израснали, но сега... със сина на Харли... Не, това не би могло да се случи.

— Кой знае за това?

— Единствено Клеър Сейнтджон, макар че Морън няма начин да не разбере също.

— Дявол да го вземе!

— Момчето изобщо не подозира истината, а предполагаемият му баща, Пол Сейнтджон, си има достатъчно свои проблеми и изобщо няма да се притесни, ако истината излезе наяве.

— Смяташ ли, че Морън ще публикува това в книгата си? — Невидимите колелца в мозъка на Уестън се въртяха все по-бързо и по-бързо, за да стигнат до неизбежното заключение, че Шон Сейнтджон щеше да бъде представен пред света като *Тагарт*. Баща му щеше да посрещне новината с възторг, независимо от факта, че майката на момчето е *Холанд*. Едно от най-големите разочарования на Нийл бе породено от факта, че няма мъжки наследник, който да продължи името Тагарт. Кендъл бе отказала да има повече деца и дори се бе подложила на операция, за да е сигурна, че няма да забременее никога повече. Бременността ѝ със Стефани беше кошмарна и тя нямаше никакво намерение да преживее още веднъж болките, подпухването и емоционалната нестабилност, съпътстващи една деветмесечна бременност. Стефани заслужаваше майка ѝ да изтърпи всичко това, но Кендъл просто не желаше да има повече деца.

А ето че сега се бе появил този проблем.

— Предполагам, че Морън ще публикува всичко, което по някакъв начин злепоставя Дъч — отвърна Стайлз. — Изпълнен е с ненавист към него. Основателна, при това. Баща му останал инвалид вследствие на трудова злополука, за която така и не бил обезщетен напълно. До края на дните си малтретирал сина си — не физически, но емоционално. Майката на Морън, Алис, напуснала сина и съпруга си скоро след злополуката. Оказва се, че се преместила да живее в

Портланд. Станала любовница на Дъч и нито веднъж не потърсила сина си, който растял с вечно пияния си, изпълнен със злоба и ненавист баща.

— Кучи син — промърмори Уестън, припомнил си собствените си преживявания с Дъч Холанд. И до ден-днешен ясно си представяше луничавия му гръб, виждаше краката на Мики, обвити около кръста му, чуваше ги как пъшкат, докато се съвкупяват като животни.

— Това е всичко, с което разполагам до момента.

— Продължавай да ровиш — настоя Уестън, все още замаян от получената информация. Сега поне можеше да е сигурен, че Стайлз не крие нищо от него.

— Ще го направя. Смятам да се съсредоточа върху нощта, в която е загинал Харли. — За пръв път се обърна право към Уестън и в студените му като кремък очи проблесна отмъстителност. — По този въпрос съм съгласен с Морън. Има нещо гнило в разказите им за случилото се през онази нощ.

Тази тема криеше куп опасности. Що се отнася до Уестън, колкото по-малко се интересуваха от случилото се през онази нощ, толкова по-добре. Стайлз бръкна в джоба на якето си и извади лист хартия — копие от полицейския доклад, който включваше и снимка на някакъв пистолет.

— Морън изглежда напълно обсебен от тази улика — отбеляза той и подаде листа на Уестън. — Ти какво мислиш по въпроса?

Уестън се загледа в копието.

— Нямам и най-малка представа за какво става дума.

— Пистолетът е бил намерен недалеч от тялото.

— Зная, но на времето полицаите изобщо не го свързаха със смъртта на брат ми.

— И все пак е странно, не мислиш ли?

Не чак толкова, помисли си Уестън, дръпна листа от ръката на Стайлз и го сгъна внимателно. Не искаше да си спомня, че пистолетът на майка му е бил намерен на местопроизшествието. Никой не разпозна малкия пистолет. Той, естествено, не беше регистриран, но всички членове на семейство Тагарт знаеха, че именно този пистолет беше изчезнал от нощното шкафче на Мики Тагарт няколко седмици по-рано.

— Да — съгласи се той, поклати глава и срещна въпросителния поглед на Стайлз. — Много е странно.

— Да не се опитваш да ми кажеш, че Шон е син на Харли Тагарт? — яростно попита Дъч, стиснал пурата между зъбите си. Лицето му пламтеше от гняв. Двамата седяха един срещу друг в бара на хотел „Денвърс“, една от забележителностите на Портланд.

— Възможно е. Все още не съм сравнил кръвните групи.

— Пресвети Христе! И колко време ще ти е нужно, за да го направиш?

— Не много. Няколко дни. Възможно е още утре да разполагам с резултат.

— Не разбирам защо Клеър е решила да излъже...

— Ще трябва да попиташ нея за това — отвърна Стайлз. Изобщо не бе докоснал кафето със сипано в него бренди, но Дъч вече бе започнал второто си питие.

— А какво ще ми кажеш за нощта, в която умря Тагарт? Той дали е знаел за детето?

Стайлз сви рамене.

— Клеър е единственият човек, който знае отговора на този въпрос.

Дъч пресуши питието си и се намръщи.

— Предполагам, че това не е най-лошата новина, която бих могъл да науча, но въпреки това не е и особено приятна.

— Разкажи всичко на шефа на предизборния ти щаб — Мърдок — и той ще вземе съответните мерки, за да ограничи негативните последици.

Дъч разтърка лицето си и въздъхна.

— Хората разчитат на мен и искат да се кандидатирам за поста. Не мога да си позволя някой стар скандал да съсипе всичко. Налага се да стигнеш до дъното на тази бъркотия, Стайлз. И трябва да изпревариш както опонентите ми, така и Морън. Ако знаем срещу какво сме изправени, ще имаме някакъв шанс. Ако не знаем... О, боже, нека засега да не мислим за това. Просто разбери какво се е случило през онази нощ.

— Ще разбере — обеща Денвър.

И възнамеряваше да направи точно това, макар че дневният ред на разследването му значително да се различаваше от този на Бенедикт Холанд.

Веднага щом свърши работа в петък Миранда тръгна направо към строителната площадка, върху която щяха да построят друг скъп хотел — поредното разширение на курортния комплекс Стоун Илахий. Според секретарката на баща ѝ в Портланд, Дъч щял да прекара там целия уикенд, за да надзирава подготвителните работи. Миранда искаше да разговаря с него преди той да е обявил кандидатурата си на организираното в неделя вечер парти. Дъч беше единственият човек, който можеше да нареди на Денвър Стайлз да се откаже от разследването.

Този тип ѝ ходеше по нервите. Присъствието му я изнервяше ужасно. Беше се отбивал в офиса и в дома ѝ четири пъти и при всяка тяхна среща Миранда се превръщаше в кълбо от нерви. Притесняваха я не толкова въпросите, които задаваше, а самото му присъствие. Беше мрачен и навъсен, постоянно потънал в някакви негови си мисли, а изражението на лицето му се сменяше само за миг — от приятно и любезно изведнъж ставаше сериозно и студено. Миранда, която винаги се бе гордяла със способността си хладнокръвно да преценява всяка една ситуация и не се плашеше нито от нафуканите адвокати на защитата, нито от злонамерени и враждебни свидетели, нито пък от психически нестабилни обвиняеми, сега изведнъж установи, че Денвърс я изнервя само с присъствието си около нея. Той я караше да се съмнява в себе си, да обърква собствените си версии, да подскача от нервно напрежение само при мисълта за него.

— Спокойно — рече си тя и мина с колата през отворената порта на телената ограда, която ограждаше строителната площадка.

По предното стъкло на волвото веднага полепна прахоляк. Въздухът беше сух и прашен, не се усещаше влагата, която обикновено идваше от океана. Няколко пикапа бяха безразборно паркирани на участъка, изчистен от дървета, трева и храсталаци. Кадилакът на Дъч беше спрял между един половинтонен сив пикап и някакво старо комби с огънати калници, боядисани в различен цвят. Дъч не беше в колата, но Миранда веднага го забеляза сред работниците.

Стиснал пура между зъбите си, той стоеше с група работници и се взираше право пред себе си. Един булдозер бучеше до него и изхвърляше черен пушек в горещия летен въздух.

Мъжете изглеждаха мрачни и разговаряха с приглушени гласове. Миранда слезе от колата и стомахът ѝ се сви от зловещото предчувствие, че се е случило нещо лошо. Нещо много лошо. Някъде в далечината се чу вой на приближаваща сирена и Миранда изведнъж осъзна, че поради някаква неизвестна за нея причина полицейската кола пътува точно към обекта на баща ѝ. Ускори крачка през разкаляния терен. Ужасът, стиснал душата ѝ, ставаше все по-осезаем. Какво се е случило? Може би някой от работниците бе претърпял злополука? Когато наближи достатъчно, започна да долавя отделни изречения от разговора.

— ... тук е от години — заключи един огромен като мечок мъж с каска на главата и работни дрехи.

— Мили боже, кой ли е той? — възкликна друг от работниците — кокалест мъж с късо подстригана коса и очила без рамки.

— Аз поне не съм чувал някой да е изчезвал безследно по тези места — обади се отново мечокът.

За какво говореха тези хора? За кого?

— Никога не съм виждал нещо подобно.

— Нито пък аз — обади се Дъч, който продължаваше да дими с пурата и да се взира право пред себе си в огромната дупка, изкопана от булдозера.

— Питам се дали има някакви документи за самоличност...

Миранда чу зад гърба си пронизителната сирена на полицейската кола, която влетя през портата. Без да спира, тя погледна през рамо и видя колата да спира до нейното волво. Двама забързани служители на местната шерифска служба слязоха от нея и веднага се запътиха към скупчилите се край изкопа мъже. В този момент Миранда стигна до баща си и застана до него. Погледна надолу към зейналата дупка. Там долу, сред влажната пръст, сред листата, камънаците и дървените отломки, лежеше тяло — по-скоро скелет, от който висяха разкъсани и изгнили от времето парцали.

Стомахът ѝ се преобърна и тя се уплаши, че всеки момент ще повърне.

— О, господи — прошепна тя и баща ѝ най-сетне я забеляза.

— Ранда, какво правиш тук? Би трябвало да...

— И преди съм виждала трупове — рязко го прекъсна тя. В полуразложеното тяло обаче имаше нещо, която я притесняваше, не ѝ даваше мира. Заместник-шерифите се приближиха до изкопа и в този момент първите зловещи предчувствия започнаха да се оформят в съзнанието ѝ.

— Добре, дайте да видим какво имаме тук? Исусе! Ела да видиш това.

— Хайде да оградим мястото — нареди вторият заместник-шериф. — Не пипайте нищо друго. — Изглежда булдозера така, сякаш машината беше оръдие на дявола, след което огледа малката групичка от хора, насъбрали се около изкопа. — Криминалистите и съдебният лекар ще трябва да огледат мястото. Никой да не пипа нищо.

Миранда обаче изобщо не го слушаше. Очите ѝ бяха приковани към дясната ръка на трупа и към пръстена, който все още се крепеше върху костта на единия пръст. Не! Не може да бъде! Сърцето ѝ сякаш спря за миг. Сподавен вик се изтръгна от гърлото ѝ.

— Не! — извика тя. — Не! Не! *Не!*

— Какво, по дяволите...

Коленете ѝ омекнаха и баща ѝ я хвана за ръката, за да я задържи.

— Миранда, в името на свети Петър, какво...

— Хънтър — прошепна тя и лицето ѝ се окъпа в сълзи. — О, не, Хънтър! — Опита се да отрече онова, което виждаха очите ѝ, но не можа, защото там долу в трапа, върху безжизнената ръка на трупа се виждаше пръстенът, който Хънтър Райли бе носил непосредствено преди изчезването си.

Той не беше избягал в Канада. Бил е убит. Неизвестно как и от кого.

Седнал на работната си масата, Кейн гневно скърцаше със зъби и се взираше в документите, разобличаващи лъжите на Клеър. Щатът Орегон притежаваше документи за раждането на Шон Харлан Сейнтджон, които се различаваха от историята, разказана му от Клеър. Беше му казала, че Шон е роден през юли, но истината бе, че момчето се бе появило на бял свят в края на април, точно девет месеца след смъртта на Харли. Значи Шон не беше Сейнтджон, а *Тагарт*.

Или?

Друга мисъл, по-ужасна и от предишната, прониза съзнанието му. В първия момент я отхвърли като невъзможна, но колкото повече мислеше по въпроса, толкова по-реална му изглеждаше възможността това да е истина.

Защо Шон да не е негов син? Нали двамата с Клеър се бяха любили отново и отново непосредствено преди той да замине за армията? В деня след смъртта на Харли Тагарт. Бременността на Клеър очевидно датираше от този период. Възможно ли беше? Наистина ли би могъл да има син? Странно, непознато и неканено чувство се промъкна в душата му. Син. Та той би могъл да се окаже баща!

— Мамка му! — Прекоси къщата и излезе на предната веранда. Водите на езерото тъмнееха в настъпилата нощ, а върху пурпурното небе вече бяха изгрели първите ярки звезди. Момчето приличаше на него. Повече, отколкото на Тагарт, но това му убеждение може би почиваше единствено на глупавата му мъжка гордост. Искаше му се да повярва, че не Харли Тагарт, а той е бащата на сина на Клеър, само че не можеше да си го позволи. Та нали тя самата бе кръстила момчето на Тагарт? Шон Харлан Сейнт — Джон.

Пръстите му с все сила стискаха уличаващия документ. Как е могла Клеър да представи детето си като син на един мъж, когато в действителност... Кой, по дяволите, можеше да каже каква е истината?

Само Клеър.

Натика копието на акта за раждане в предния джоб на дънките си и тръгна по обраслата пътека към пристана. Качи се в старата лодка и се опита да запали мотора. Трябваша му два опита, за да разбере, че няма бензин. Можеше да се качи на колата и да тръгне по пътя около езерото, но реши, че има нужда от време да премисли нещата и да поохлади страстите си. Реши да пробяга разстоянието между двете къщи. Щеше да му е нужен почти цял час, за да заобиколи и да стигне до другия бряг и той се надяваше, че през това време мислите му може да се прояснят, а гневът му — да утихне.

Започна да бяга в тъмната нощ, осветена единствено от бледите лъчи на луната. Твърдо решен да разбули тази мистерия, Кейн напредваше упорито по песъчливия бряг, прескачаше изпречилите се на пътя му камъни, заобикаляше дърветата, провираше се през храсталаците. Времето за лъжи беше изтекло. От тук нататък той се

интересуваше единствено от истината. Без значение колко болезнена и неприятна можеше да се окаже.

Каквото и да се случеше от тук насетне, Клеър ще трябва да му признае цялата истина.

Целият бе плувнал в пот, когато най-после зърна светлината, струяща от прозорците на първия етаж на къщата. Заобиколи конюшната и пасищата. Конете, почувствали присъствието му, изпръхтяха, а после се успокоиха и продължиха кротко да пасат. Актът за раждане сякаш прогаряше дупка в джоба му.

Кейн прекоси моравата и пое по алеята към входната врата. Когато наближи достатъчно, вниманието му бе привлечено от женски гласове. Внимателно заобиколи къщата и се насочи към задната веранда, където видя сестрите — и трите — седнали около една маса, върху която бе поставена една-единствена свещ с трепкащо пламъче.

Тъкмо се канеше да ги поздрави, когато си даде сметка, че една от сестрите плаче на глас. Спря и се закова неподвижно на мястото си. Все още никой не го бе видял. Нощта беше достатъчно тъмна, а живият плет му осигуряваше добро прикритие. Децата не се виждаха наоколо и тъй като минаваше полунощ, Кейн предположи, че те отдавна спят в леглата си.

— Сигурна ли си, че е бил Хънтър? — попита Клеър и гласът ѝ развълнува Кейн по начин, по който никоя друга жена не би могла да му въздейства.

— Да, да. — Миранда шумно подсмръкна. — Дрехите му, пръстенът... — Разрида се, но веднага се овладя. В главата на Кейн настъпи пълна бъркотия. Хънтър? Хънтър Райли?

— Значи той изобщо не е заминавал за Канада? — попита Теса.

— Вероятно не е. Не зная. — Миранда вече се владееше по-добре. Десетки въпроси напиреха в съзнанието на Кейн.

Нима Хънтър се бе върнал в града?

— Човекът, който го е убил, е искал тялото му да не бъде намерено никога.

Убит? Райли е мъртъв?

Кейн стоеше абсолютно неподвижно. Изпитваше вина, че стои и подслушва разговора им, но просто не можеше да ги прекъсне в момент като този, нито пък можеше да си наложи да се отдалечи.

— Мислиш, че е бил убит? — невярващо попита Клеър.

— Разбира се. Той беше напълно здрав и макар че полицаите не знаят как... как точно е умрял, остава фактът, че е бил погребан в гората и никой не е подозирал за смъртта му през всичките тези... Колко? Петнадесет? Не, шестнадесет години.

— Исусе! — промълви Теса.

Клеър въздъхна.

— О, Ранда, толкова съжалявам...

— Един човек знае какво се е случило. — Гласът на Миранда прозвуча значително по-силно и уверено. — Уестън Тагарт ме излъга. В деня, в който отидох при него, за да попитам за Хънтър, той ми каза, че Хънтър е в Канада и работи за „Тагарт индъстриз“. Това беше лъжа.

— Смяташ, че Уестън го е убил? — попита Теса и запали цигара. Пламъчето на запалката освети лицето ѝ. Очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Или поне знае кой го е направил.

— Това е такава бъркотия... — Теса издуха дима към покрива на верандата и Кейн долови миризмата на цигари, която се понесе във въздуха. — Какво можем да направим?

— Трябва да отидем в полицията — убедено заяви Клеър. Кейн зърна лицето ѝ — засенчено на слабата светлина на свещта, но въпреки това изключително красиво.

— Не зная дали можем да го направим.

— И защо не? Виж, Ранда, става дума за убийство. И, доколкото знаем, може би Уестън го е извършил.

— Има и още — отвърна тя и Кейн, проклинайки се мълчаливо, наостри уши. — Недалеч от трупа видях един друг предмет.

— Какъв? — попита Теса.

— Нож. Виждала съм го и преди.

— И смяташ, че това е оръжието на престъплението? — Теса дръпна силно от цигарата и червеното пламъче проблесна в тъмнината.

— Не зная. Но съм сигурна, че това е ножът на Джак Сонгбърд. Онзи, който не можаха да намерят след смъртта му.

— Значи мислиш, че Джак е убил Хънтър? — Превъзбуденият ум на Теса стигна до първото прибързано заключение.

— Не, не. Хънтър беше все още жив, когато погребяха Джак, но... човекът, убил Хънтър, вероятно е отнел живота и на Джак.

А на Харли Тагарт? Кейн толкова силно стискаше зъби, че челюстите му отмаляха от болка. Какво, по дяволите, ставаше тук? Той би трябвало да излезе от прикритието си, да се изправи пред трите сестри и да поиска да чуе цялата истина. Съзнаваше обаче, че просто не би могъл да им се натрапи и да наруши уединението им в този толкова трагичен за тях момент.

Клеър протегна ръка и докосна Миранда по рамото, а Ранда, най-коравата от трите, се прегърби и се отпусна на мястото си. От гърлото ѝ се изтръгна жалостив плач.

— Аз го обичах. — Ранда поклати глава. — Обичах го повече, отколкото можете да си представите.

— Зная — прошепна Клеър.

— Любовта е гадна! — Теса издуха струйка дим във въздуха, след което загаси фаса в пепелника на масата.

— Понякога — съгласи се Клеър и несигурно си пое въздух. — Това разследване непременно ще разрови всички отдавна забравени случаи. Ще започнат да задават въпроси за Харли Тагарт, за Джак и за Хънтър.

Теса презрително изсумтя.

— Кейн Морън и Денвър Стайлз вече се погрижиха за това. Господи, този Морън е такъв досадник, а пък Стайлз... от този тип ме побиват тръпки. Човек никога не знае какви мисли минават през главата му.

— А пък мен ме побиват тръпки от Уестън Тагарт — заяви Клеър.

— Амин! — Миранда затвори очи и се облегна назад.

— Добре, чуйте ме! Всичко, което се случи през онази нощ, ще излезе наяве. Кейн, Денвър Стайлз и татко няма да са единствените заинтересовани да научат истината — отбеляза Клеър.

— Права е — мрачно се съгласи Миранда. — Хората ще започнат да задават въпроси.

— А Руби и Ханк Сонгбърд ще вдигнат огромен шум около ножа на Джак. Журналисти от цялата страна, опонентите на татко в предизборната борба, че дори и местни хора, които си спомнят събитията от онова време, ще започнат да душат наоколо и да задават въпроси. Рано или късно, някой ще открие истината.

— О, господи — прошепна Теса и се разтрепери неудържимо.

— Ще продължим да се придържаме към историята си.

Гласът на Миранда прозвуча по-спокойно. Отново контролираше положението.

— Само че тази версия просто няма да издържи. — Клеър се изправи и започна да крачи напред-назад по верандата. Силуетът ѝ се очерта на светлината, струяща от прозорците. — А аз дори не знаех истината за случилото се през онази нощ.

Кейн изпита огромно облекчение. Клеър не е била част от случилото се. Каквото и да беше то.

— За теб беше по-добре да не знаеш — рече Миранда.

Клеър продължаваше да обикаля верандата.

— Шегуваш ли се? Вече години наред се побърквам, опитвайки се да проумея защо трябваше да лъжем и все не мога да разбера какво точно се е случило тогава. — Внезапно спря и обви ръце около тялото си, сякаш се опитваше да се предпази от истината.

Кейн въздъхна. Клеър не беше убила Харли. Не че някога бе допускал, че е въввлечена по някакъв начин в смъртта му, но тя все пак го беше излъгала. Излъгала беше целия свят. А дори не знаеше защо го е направила.

— Аз... аз съм виновна — тихо промълви Теса.

— Не, Теса, недей...

— Млъкни, Ранда! От години влачиш цялата тежест на гърба си и се опитваш да ме предпазиш.

Теса? Убийцата?

Теса прокара пръстите на двете си ръце през късата си руса коса.

— Бях пияна през онази нощ. Бяхме заедно с Уестън. Бяхме в съблекалнята на басейна. Ранда ни видя и направо откачи.

— Тогава трябваше да го убия — заяви Ранда.

— Ранда се опита да ни раздели, да ми обясни какво нищожество е той, но аз бях пила прекалено много, а той бе дошъл да ме потърси и... и... О, мамка му, по онова време си бях изгубила ума по него. И двете го знаете.

Клеър не направи никакъв коментар. Само продължи да се взира в по-малката си сестра.

— Не можах да го понеса — продължи Миранда. — По-рано същата вечер Уестън едва не ме изнасили в кабинета си. Успях да се измъкна едва след като го изритах с все сила в слабините. Така че

когато го заварих с Теса, направо обезумях. Опитах се да го отдалеча от нея и Уестън... той реши да ми даде урок и... о, господи... — Гласът ѝ се разтрепери.

— ... и, когато го нападнах, той ме сграбчи и той... той... Клеър, той ме изнасили толкова брутално, че аз...

— Тя пометна — прошепна Теса.

Кейн сви ръце в юмруци.

Клеър дори не помръдна.

— *Пометна?*

— Бях бремна. Носех детето на Хънтър.

— О, Ранда! — Клеър застана зад стола на Ранда, отпусна се на колене и яростно прегърна сестра си. — Аз... аз толкова съжалявам.

— Това не е всичко — продължи Теса. — Аз просто стоях отстрани и го гледах как я изнасилва. Бях прекалено пияна и зашеметена, за да направя каквото и да било. Гледах го как я удря и рита, как съдира дрехите ѝ... Видях го как я хвърли на леглото, смъкна панталона си и... и... О, Ранда, толкова съжалявам... Ужасно съжалявам.

— Шшт...

Горчива жлъч опари гърлото на Кейн. Започна да му се гади. Ако някога отново срещне Уестън Тагарт, ще удуши копелето с голи ръце.

— Аз... аз бях толкова разстроена, че веднага щом поизтрезнях и успях да си стъпя на краката, хукнах да преследвам Уестън — продължи Теса. — Само че когато стигнах до дома му, го видях да излиза отново. — Замълча за момент и дълбоко пое въздух.

— Проследих го до яхтклуба.

— О, боже...

— Теса, недей — обади се Миранда и отвори очи. — Не е разумно да разказваш тези неща.

— Но това е самата истина, по дяволите! През цялото време си мислех, че следя Уестън, но вече беше тъмно, а аз бях пияна и... и той гледаше на другата страна и... предполагам, че съм взела Харли за Уестън... и го ударих с един камък, а той се обърна... и аз видях, че е Харли и... и той падна през перилата. Нямах намерение... не исках...

Започна да плаче и да кашля, задавена от риданията си.

— Не! — прошепна Клеър с продран от силната болка глас. — Не. Не. *Не!*

— Намерих я да се прибира към къщи. Беше замаяна и обърквана и продължаваше да стиска камъка в ръка — продължи разказа Миранда. — Разказа ми какво се е случило, а аз се обадох на 911 от една телефонна будка, само че полицаите вече знаеха, защото хората от някаква съседна яхта забелязали тялото му във водата. Както и да е... Подкарах към къщи, където намерихме теб.

— И кръвта по полата ти е била от загубеното бебе?

— Да — прошепна Миранда. — Бебето на Хънтър.

— Какво... какво стана с камъка, с който Теса е ударила Хънтър?

— Не зная. Изхвърлих го, когато спрях колата, за да ти кажа за смъртта на Харли. Спомняш ли си къде спряхме?

Клеър кимна.

— Хвърлих го в гората.

Клеър изведнъж се изправи, затича се към другия край на верандата, надвеси се над перилата и повърна. Плачеше неудържимо и повръщаше, без да спира. Гледката беше толкова болезнена, че Кейн едва се удържаше да не излезе от сенките, в които се криеше. Искаше да изтича при нея, да я прегърне, да я утеши. Но не можеше да го направи.

Нито пък можеше да напише историята за смъртта на Харли Тагарт. Щеше да съсипе живота на прекалено много невинни хора. Тази мъчителна нощ сложи край на личната му вендата срещу Дъч Холанд. Кейн се спотайваше в сянката на живия плет и си мислеше, че веднага щом се прибере, ще унищожи всички материали, които бе събрал по случая. Ако трите сестри пожелаеха да си признаят всичко, нямаше да им пречи. Той обаче не възнамеряваше да продължава с разследването. Не желаше да изправи Теса пред съда. А Уестън Тагарт, ако наистина се окажеше, че той е убиецът на Хънтър и Джак, съвсем скоро щеше да бъде разобличен.

Оставаше проблемът с Клеър и лъжите ѝ по отношение на Шон. Това обаче можеше да почака. Ще поговори с нея по-късно. Видя Миранда, която избута стола си назад, изправи се и се приближи до Клеър.

— Всичко ще се оправи — прошепна тя и двете сестри се прегърнаха.

— Ами Уестън? — попита Теса. — Не можем да позволим да се измъкне безнаказано.

Лицето на Миранда потъмня.

— Полицаите и сами ще се досетят, че е подправил документите за назначението на Хънтър. Ще съберат две и две и ще стигнат до истината. Освен това аз предприех мое собствено разследване с помощта на един приятел от прокуратурата. Франк Петрило. Някои от бизнес делата на Уестън, особено сделката, която се опитва да сключи с едно от племената заради казиното, не са съвсем изрядни. Предстоят му сериозни проблеми със закона. Не че това има някакво значение.

— Разбира се, че има — монотонно изрече Теса. — Той трябва да си плати.

— Шшт. Не говори така — посъветва я Миранда. — И имай малко вяра. Зная, че е трудно, но съм сигурна, че всичко ще бъде наред.

— Нищо няма да бъде наред. Никога — заяви Теса, а Кейн, разкъсван от остро чувство на вина, се отдалечи по пътеката, която криволичеше по брега на езерото. Гласът на Теса обаче продължи да го преследва. — Мисля, че сме обречени — рече тя. — Всяка една от нас.

6.

Клеър не можеше нито да се храни, нито да спи. След среднощните разкрития тя бе прекарала оставащите до утрото часове въртейки се в леглото си, загледана в часовника и потънала в спомени за Харли. Сладкия, мил Харли. Беше го обичала с глупавата и наивна любов на младостта и до срещата си с Кейн изобщо не се бе съмнявала в дълбочината на чувствата, които изпитваше към него. Каквито и да бяха недостатъците на Харли, каквито и слабости да бе имал, той не заслужаваше да умре. Нито пък Теса заслужаваше да бъде превърната в убийца.

Клеър се изкъпа, облече се и заведе децата до „Стоун Илахий“ за урока им по тенис. Остави ги там, за да поплуват в басейна, върна се у дома и се запита дали някога ще успее да заживее нормално. Реши, че трябва да се обади в полицията, на няколко пъти дори посегна към телефона, но в крайна сметка се отказа и остави Миранда да се занимава с възникналия проблем. Тя работеше в прокуратурата на Мултнома, най-големия район в Портланд, и като служител на съда беше задължена да спазва закона и да се стреми неотклонно към истината и справедливостта. Така че тя щеше да стори необходимото, за да информира властите в Шинуук.

Ами ти? Истината и справедливостта не са ли важни за теб? Не те ли е грижа за смъртта на Харли? За Миранда, която е била изнасилена от Уестън? За лишено от живот бебе на Миранда и Хънтър?

Остра болка прониза сърцето ѝ. Агонията, стегнала душата, ѝ беше непоносима.

Изведнъж почувства потребност да избяга, да се махне някъде надалеч, както правеше, когато беше малка. Пренебрегнала дългия списък от задачи, които си бе набелязала за деня, Клеър тръгна към обора. Видя тъмните облаци, покрили небето. На кого му пука за времето! След няколко минути оседла малката дореста кобила и пое по познатата и обрасла с трева пътека, която водеше към свещените земи на местното индианско племе, към поляната на върха на скалите, за

която Руби ѝ бе говорила преди толкова много години, към специалното кътче, на което се бяха любили двамата с Кейн.

Кейн. Остра болка прониза сърцето ѝ при мисълта за него. Той със сигурност щеше да открие истината. Щеше да разобличи лъжите ѝ. Все някак си щеше да разбере, че Шон е негов син. И тогава какво? Щеше ли да я намрази навеки? Щеше ли да я изостави? Да поведе битка за попечителство върху сина си?

Не можеше да прогони тревожните мисли от главата си. О, господи, трябваше да му кажа. Скоро.

Ято чайки се издигна високо над гората. Между клоните на дърветата се виждаха тънки паяжини, блеснали от утринната роса. Листата на по-ниските клони я удряха по лицето, а кобилата вървеше все напред и бавно се изкачваше нагоре към облаците.

Изкачила се на върха на скалите, Клеър насочи коня към мястото за къмпинг, на което толкова често се бе виждала с Кейн. Днес обаче то беше безлюдно и, като се изключи студената пепел, останала от нечий отдавна загаснал огън, мястото изглеждаше напълно запуснато и изоставено. Студена тръпка пробяга по гръбнака ѝ. Клеър настръхна, спомни си за предупрежденията на Руби и се запита дали духовете на мъртвите наистина не обитават това специално място.

Изпълнена с разочарование, тя остави кобилата да пасе и без да слиза от гърба ѝ се загледа в буреносните облаци, надвиснали над тъмния и страховит океан. Даде си сметка, че бе дошла тук не защото ѝ се яздеше, а защото се бе надявала да се срещне с Кейн отново. Изпитваше потребност да види него, а не това мрачно място, скътано високо в планината. Трябваше да го види.

И точно това щеше да направи.

— Дий! — Дръпна юздите. Насочи кобилата обратно към дома, скрита я с колене и конят препусна в галоп. Поради някаква неизвестна причина ѝ се струваше, че времето ѝ изтича. Чувстваше, че ако не се види скоро с Кейн и не му каже истината, целият ад ще се стовари върху главата ѝ.

Теса Холанд беше последният човек, когото Уестън би очаквал да намери в кабинета си, но ето че тя беше там, настанила се удобно на дивана, кръстосала стройните си крака и стиснала запалена цигара в

едната си ръка. По някакъв начин бе успяла да се промъкне покрай неговата строга като нацистки офицер рецепционистка, но Уестън, всъщност, не възразяваше срещу присъствието ѝ. Облечена беше с къса черна пола и прилепнал към тялото бял пуловер и изглеждаше по-сексапилна от всякога. Почувства как членът му помръдна и мълчаливо прокле свръхразвития си сексуален нагон, който цял живот го бе вкарвал в неприятности. Сериозни при това.

— Теса — поздрави той с надеждата, че гласът му прозвуча достатъчно нехайно. После приседна на ъгъла на бюрото си и кръстоса ръце над едното си коляно. — На какво дължа тази чест?

— Помислих се, че е крайно време за някои признания.

— От твоя страна?

— Не. От *твоя*. — Тя дръпна от цигарата си и изпусна облак дим през устата си. — Сигурно вече си чул, че по време на изкопните работи за новия хотел на „Стоун Илахий“ намериха тялото на Хънтър Райли?

Налагаше се да действа особено предпазливо. Тя очевидно знаеше повече, отколкото бе предполагал.

— Чух, че са намерили *някакво* тяло. Засега се смята, че това е Райли заради пръстена, който е намерен заедно с трупа, но за категорична идентификация ще може да се говори едва когато бъде открит стоматологичният му картон, за да сравнят зъбния статус.

— Това е само въпрос на време. — Теса наклони главата си на една страна и го изгледа така, че на него му се прииска да изчезне на часа. — Ти си го направил, Уестън — заяви тя. — Сигурни сме в това, защото всички знаем, че си излъгал за работата му в Канада. — Тя цъкна с език. — Знаеш ли, мислех те за по-умен.

— Значи си дошла тук — за какво? Да ме обвиниш в убийство? — Той се разсмя. — Хайде, стига, Теса! Я се отпусни! Доколкото си спомням, двамата с теб на времето си прекарвахме много добре заедно. Признай си, че това е единствената причина, поради която в момента си тук.

— Само в мечтите ти. Тук съм, защото исках да си поиграя с теб.

— Теса, миличка...

— Аз пък си спомням, че имаше моменти, в които си прекарвахме ужасно — подхвърли тя и сините ѝ очи леко се

разшириха. — Като например момента, в който ме преби и ме принуди да ти духам.

— Виж, аз не...

— А след това се сещам за момента, в който изнасили Миранда. Спомняш си, нали? И тя направи аборт. Знаеше ли това? — Теса се изправи и се приближи толкова близо до Уестън, че можеше да го докосне с двата си пръста, стиснали цигарата „Вирджиния Слимс“. — Отнесе се с нея с такава брутална жестокост, че тя изгуби бебето си. А аз бях толкова слаба, така дяволски безполезна, че не можах дори да се изправа и да ѝ помогна. Трябваше да те убия тогава, Уестън. Така щях да спестя на щата разходите, които ще направи, за да докаже, че ти си виновен за смъртта на Хънтър Райли.

— Аз не съм...

— В такъв случай знаеш кой го е сторил. — Изтръска пепелта от цигарата си върху килима му. — Съветвам те да си потърсиш някой дяволски добър адвокат, Тагарт, защото ще имаш нужда от него.

— Не можеш да докажеш нищо от това, в което ме обвиняваш — студено отвърна той, макар че сърцето му се свиваше от страх. — А и кой ще ти повярва? Колко психиатри си посещавала през последните петнадесет години? Пет? Десет? Освен това май бях чул отнякъде, че си правила секс с един от терапевтите ти. Исусе, Теса, наистина не зная за какво говориш. Ти си само една побъркана откачалка.

Тя не отстъпи нито сантиметър назад.

— Ами какво ще кажеш за Джак Сонгбърд? Знаеш ли, че намериха ножа му близо до тялото на Хънтър? — Усмихна се странно; сочните ѝ устни, покрити с блестящо ярко червило се опънаха върху зъбите ѝ. Чукна с пръст главата си, сякаш току-що ѝ бе хрумнала някаква мисъл. — Не съм ли виждала този нож у тебе? Нали си спомняш, непосредствено след като някакви вандали надраскаха колата ти?

Уестън бе започнал да се поти, но той играеше тази игра твърде отдавна, за да си позволи да се огъне.

— Ти си побъркана, нали?

— Това е краят ти, Тагарт. Крайно време беше някой да ти види сметката. Искях само да ти кажа, че нямам търпение да дам показания — не само за ножа, но и за всичко останало.

Уестън се разсмя, макар че в действителност му се искаше да я удуши.

— Ами давай тогава. Аз нямам какво да крия. Защо ми е да убивам Райли или пък Сонгбърд?

— Добър въпрос — отбеляза тя и загаси цигарата си в един месингов пепелник на масичката пред дивана. — Трябва да знаеш обаче, че ченгетата си разбират от работата и сами ще се досетят за мотивите ти. О! — Замълча за момент, сякаш току-що ѝ бе хрумнала някаква друга мисъл. Изпълнението ѝ обаче беше толкова съвършено, че Уестън беше повече от сигурен, че всичко това е внимателно обмислена постановка. — Предполагам вече знаеш, че бизнес делата ти също се разследват в момента.

Стомахът му се сви на възел.

— Разследват се?

— Да. Не съм сигурна коя точно правителствена организация извършва проверката — данъчните власти или някоя щатска комисия, но на твоє място бих се притеснила сериозно, ако документацията ти не е в ред. — Стисна дамската си чанта с едната си ръка и тръгна към вратата. — Дойдох да ти съобщя добрите новини, защото смятах, че ти го дължа след всичко, което направи за мен и семейството ми. — Изпрати му една въздушна целувка и хвана бравата. — Ще се видим в съда.

Излезе от кабинета му, обгърната от облак цигарен дим и аромата на скъп парфюм. Теса блъфираше. Сигурен беше в това. А може би наистина го мразеше толкова много, че да се унижи до там, че да свидетелства срещу него в съда? Нямаше ли някакъв срок на давност за изнасилване и нападение... или законът беше променен? Що се отнася до убийството...

Мисли, Тагарт. Мисли. Изпадал си и в по-затруднено положение. Все трябва да има някакъв изход!

Заобиколи бюрото и седна на стола си. Сърцето му блъскаше с все сила, цялото му тяло беше покрито с пот. За секунда си помисли, че ще изгуби контрол върху стомаха си и ще повърне, но гаденето бързо отмина, когато изведнъж му хрумна, че разполага със скрит коз. Единственото, което трябваше да направи, бе да елиминира Теса. А също и Шон. Хлапето беше син на Харли, заплаха за наследството му, и затова той трябваше да се погрижи за него. Работил беше твърде

дълго и упорито, отнел бе не един човешки живот, преследвайки лъвския пай от богатството на семейство Тагарт. Единствено Пейдж бе останала, за да се съревновава с него за дял от наследството, но той съзнаваше, че никога няма да може да се отърве от нея. Имаше нужда от нея, за да се грижи за баща им. Освен това нещо му подсказваше, че сестра му може да бъде изключително опасна. Разбираше го по надменно вирнатата ѝ брадичка и странния блясък, който от време на време съзираше в очите ѝ. Макар че никога не говореше за това, Уестън бе сигурен, че тя знае за всяко извършено от него злодеяние и само изчаква удобния момент, за да използва информацията си срещу него.

Вдигна телефонната слушалка и набра бързо номера на Денвър Стайлз. Попадна на телефонен секретар. Остави съобщение на Стайлз. Искаше да се срещнат по-късно същата вечер.

През целия си живот Клеър нито веднъж не бе посещавала малката дървена къщичка на другия бряг на езерото. Винаги бе знаела, че Кейн живее там. Минавала бе с лодка наблизо, но никога не бе спирала. Освен това връзката ѝ с Кейн беше толкова кратка и пламенна, че изобщо не разполагаха с време за посещения. Пък и в онези дни Кейн постоянно си търсеше някакво извинение, за да се махне далеч от къщата и пияния си баща.

Клеър насочи колата си към малкия паркинг близо до къщата. Сърцето ѝ биеше като обезумяло. Джипът на Кейн беше спрял на алеята, което означаваше, че си е у дома. Трябваше да се изправи пред него и да му каже, че е *баща*. Никакви лъжи повече. Пръстите ѝ овлажняха от пот. Можеше да измисли хиляди извинения, за да отложи неизбежното, но просто не искаше да го прави. Време беше да каже истината.

Изкачваше се по стълбите, когато Кейн отвори вратата.

— Мен ли търсиш? — попита той.

Стори ѝ се по-студен и отчужден от всякога. Не я прегърна, нито пък я целуна. Не се усмихна дори. Въпреки това изглеждаше все така красив и жизнен и част от нея искаше да се хвърли в прегръдките му, да обвие ръце около врата му, да го целуне и да остане при него до края на живота си.

— Трябва да поговорим.

С интерес повдигна нагоре едната си златиста вежда.

— За?

— За много неща.

Отвори вратата, за да я пропусне вътре. Къщата беше чиста и подредена, с изключение на работната му маса, която беше отрупана с хартии, химикалки, папки и кламери. Имаше и компютър. Почувства, че той стои непосредствено зад нея и търпеливо чака. Клеър се опита да намери най-подходящите думи, с които да му обясни и да го накара да разбере.

— Има... нещо, което трябва да знаеш.

— Обърни се, Клеър — рече той, хвана я за рамото и я завъртя внимателно, принуждавайки я да го погледне в очите.

— Много ми е трудно. — Прокашля се. — Става дума... за Шон. Кейн едва забележимо стисна устни.

— Той не е син на Пол.

— Какво? Не, но...

— *Мой* син е.

Думите му сякаш отекнаха в съзнанието ѝ, но в стаята цареше абсолютна тишина. Презрение ли долавяше в погледа му? Или неподправен гняв?

— Да.

— Защо не ми каза?

— Аз... аз не можех. Когато разбрах, че е твой син, вече бях женена. Пол се бе съгласил да признае детето за свое и аз си помислих... Искam да кажа, че докато Шон не стана на три-четири месеца, аз вярвах... — Очите ѝ се напълниха със сълзи, лицето ѝ пламна от срам.

— Мислила си, че е син на Тагарт.

— Да. — Гласът ѝ потрепери. — Аз... аз... О, Кейн, толкова съжалявам.

Хвърли се в прегръдките му и почувства как цялото му тяло се скова.

— Мислех, че бебето е на Харли. По време на цялата си бременност и през първите няколко месеца от живота му аз вярвах, че бащата на Шон е мъртъв и че нищо не може да се направи по въпроса, но после... месеците и годините минаваха и за мен стана очевидно, че

ти си негов баща, само че тогава забременях със Сам и предпочетох да се престоря, че двамата с Пол сме създали едно щастливо и нормално семейство. — Премигна няколко пъти, опитвайки се да прогони горещите сълзи, напълнили очите ѝ. — А това, естествено, не отговаряше на истината.

Силна тръпка разтърси тялото му и ръцете му, толкова безучастно студени само преди миг, се обвиха около тялото ѝ и той с все сила я притисна към себе си, сякаш за да узакони властта си над тялото и душата ѝ.

— Няма нищо, всичко е наред — промълви той, заровил лице в косата ѝ и коленете ѝ внезапно омекнаха. С какво бе заслужила това негово разбиране и опрощение?

Кейн я целуна по върха на главата. От гърлото ѝ се изтръгна задавено ридание.

— Обичам те — изрече тя, а Кейн я притисна още по-силно към себе си.

— И аз те обичам. — Плъзна ръце нагоре по тялото ѝ, хвана главата ѝ и я извърна към себе си. — Знаех за Шон.

Тя замръзна.

— Знаел си?

— Вчера научих.

— Какво? — Опита се да се отдръпне, но той я държеше здраво и притискаше главата ѝ към рамото си.

— Получих копие от акта за раждане.

— О, не... — В този момент ѝ се искаше да умре.

— В началото си помислих, че е син на Тагарт, но след това се замислих и изведнъж си дадох сметка, че момчето прилича на мен. Кръвните проби също съвпадат. Вече проверих.

— Когато разбрах истината вече беше прекалено късно. Тогава смяхах, че за него ще е по-добре, ако вярва, че Пол е истинският му баща. — Тя шумно подсмъркна. — Но това се оказа поредната ми грешка.

— Всичко ще се оправи — повтори Кейн и тя си помисли, че много би искала да му повярва.

— Не виждам как.

— Искам да се омъжиш за мен, Клеър — заяви той, погледна надолу към нея и се усмихна едва-едва. — Пропияхме много време,

но въпреки това смятам, че всичко ще бъде наред. За всички нас.

— Но Шон и Саманта...

— И двамата ще бъдат мои деца.

— Не мисля... искам да кажа... Кейн, та ти пишеш книга за Харли.

— Приключих с това. И искам да ти призная нещо.

Заведе я до канапето и двамата седнаха един до друг. Той веднага я прегърна през раменете и ѝ разказа за случилото се предишната нощ. Каза ѝ как бе тичал към дома ѝ с намерението да я попита направо за Шон, но бе чул разговора на трите сестри и бе останал до края, неспособен да си тръгне, преди да е научил цялата истина.

— Не трябваше да се спотайвам в сенките и да подслушвам — заяви той, разяждан от чувство на вина. — Но просто не можех да си тръгна. Повярвай ми, никога няма да издам тайната ви. Можеш да си сигурна в това.

— В нищо вече не мога да съм сигурна.

— Шшт...

Целуна я и почувства соления вкус на сълзите ѝ.

— Трябва само да ми се довериш, Клеър.

— Вярвам ти. — Потрепери до него и въздъхна примирено.

— Стани моя жена.

— Ще стана — обеща му тя, а той я целуна отново, осъзнал най-после, че тази жена е неговата съдба.

Уестън оправи кливера и платното заплующя на вятъра. Беше позвънил на Денвър Стайлз и бе поискал да се срещнат насаме, в резултат на което двамата в момента плаваха заедно на „Стефани“ и се приближаваха към брега. Докато направляваше скъпата си яхта Уестън не преставаше да се пита до каква степен би могъл да се довери на Стайлз. Беше сигурен, че алчното копеле би направило всичко, за да получи съответната значителна сума, уверен беше, че Стайлз е човек без каквито и да било скрупули. Според него Стайлз беше продажен частен детектив, който вероятно поддържаше доста тесни контакти с престъпния свят.

— Имам проблем — призна Уестън и насочи лодката по посока на вятъра.

— От какво естество? — Стайлз хвърли един пронизателен поглед по посока на Уестън.

— И се надявам, че ти ще ми помогнеш да го разреша.

— Може би.

— Някои хора трябва да... *изчезнат*.

Вятърът издуха косата на Стайлз върху лицето му, но изражението му изобщо не се промени. Той продължи да се взира в Уестън с металносивите си очи.

— Какво имаш предвид под изчезнат?

— Искам да си идат завинаги.

Стайлз разтърка лицето си.

— Искаш някой да ги убие.

Уестън сви рамене и рече:

— Струва ми се, че това би бил най-лесният начин. Една злополука по „Шосе 101“, там, където пътят криволичи високо над океана... Мантинелата може лесно да бъде разхлабена, а колата може да бъде изблъскана от пътя. Щом премине през мантинелата, тя ще се преобърне от скалите и ще падне в океана.

Стайлз едва забележимо стисна зъби и мускулите на лицето му потрепнаха.

— И кой ще пътува в тази кола?

— Теса Холанд и племенникът ѝ Шон Сейнтджон.

— А ако кажа не?

— Мога да ти предложа много пари.

Стайлз се поколеба и в този момент Уестън разбра, че е спечелил. Копелето наистина бе алчно за пари.

— Колко?

— Двеста хиляди. От теб се иска само да намериш начин да ги отвлечеш, да излееш малко алкохол в гърлото на Теса, а може би и в гърлото на момчето... Той си пада малко хулиганче и аз съм сигурен, че вече е обърнал не една бира. След като ги напиеш, ще ги сложиш в колата на Теса и докато всички останали са на партито, на което Дъч утре вечер ще обяви кандидатурата си за губернатор, те двамата ще претърпят малка злополука.

— А ти ще разполагаш с надеждно алиби. — Гласът на Денвър звучеше все така спокойно и безизразно.

— Бинго! — Уестън вкара яхтата в канала, водещ към залива. — Какво ще кажеш?

— Двеста хиляди?

— Точно така. Сто хиляди предварително.

Студените очи заблестяха и само за миг в тях проблесна слабо колебание и някакви угризения. След това устните му се разтегнаха в широка усмивка.

— Споразумяхме се, Тагарт — заяви той. — Но искам да ми платиш утре вечер. Веднага след партито. След това изчезвам от тук. И никога повече няма да чуеш за мен.

— Още по-добре — отвърна Уестън, решил, че този тип наистина му харесва. — Още по-добре.

— Има нещо, за което искам да поговоря с теб — рече Клеър, когато Шон влетя в къщата.

Напоследък често отсъстваше от дома им и продължаваше да ѝ се сърди заради решението ѝ да се преместят в Орегон. Макар че не го бяха хващали да краде отново, Шон се мотаете с някакви хлапета, които Клеър никак не харесваше, прибираше се прекалено късно и постоянно ѝ отговаряше. Клеър никога не го бе хващала пиян, макар че понякога си идваше целият вмирисан на цигари и бира.

Той тръгна по стълбите към стаята си.

— И какво е то? — Неохотно се обърна към нея и в този момент забеляза кремавата рокля, с която беше облечена. — О, по дяволите! Ти си мислиш, че ще отида на онова шибано парти, така ли?

— Тази вечер е много важна за дядо ти.

— Що се отнася до мен, дядо може да го духа. Той е едно манипулативно копеле.

— Шон!

— Точно такъв е. Освен това си имам свои планове.

— И с кого са свързани?

— Има ли някакво значение?

— Разбира се. Въпреки че няма начин да не дойдеш на партито.

— Разбира се, че има. Дядо пет пари не дава дали ще съм там. Той и без друго не ме харесва.

— Защо смяташ така?

— Разбирам го по начина, по който ме гледа.

— Ти си параноик — заяви Саманта и се спусна надолу по стълбите, пременена с най-новата си рокля от розова коприна, която шумолеше при всяко нейно движение.

— Да, а ти си...

— Моля ви, не започвайте пак. Става ли? Нямаме никакво време. Шон, ела в кухнята. Трябва да поговорим за нещо. — Сега или никога, каза си Клеър. Твърде много хора вече знаеха, че Шон не е син на Пол. Крайно време беше и той да научи истината.

— Ако някой пак ти е казал, че съм отмъкнал нещо, значи те е излъгал...

— Саманта, искам да ни оставиш насаме за няколко минути — рече Клеър, а Сам кимна с глава и излезе на предната веранда. — Внимавай да не се изцапаш.

— Няма. Не се притеснявай. — Вратата се затвори с трясък след нея.

Клеър последва сина си в кухнята. Той отвори хладилника, взе си кутийка кола и парче студено пиле, след което се настани на един стол до плота. В очите му се четеше недоверие, косата му падаше върху лицето му, на което бе изписано неописуемо раздразнение. И въпреки това Клеър обичаше това момче с цялото си сърце.

— Има нещо, което искам да знаеш. Нещо, което трябваше да ти кажа много отдавна.

— Така ли? — Той отвори колата. — И какво е то?

— Отнася се до баща ти.

— Той е перверзник. — Шон отпи голяма глътка кола.

— Не, Шон, аз не говоря за Пол.

— Мамка му, какво тогава...? — Погледна я с интерес.

Клеър хвана ръката му и почувства напрежението, сковало цялото му тяло.

— Пол Сейнтджон не е биологичният ти баща.

— Какво, по дя... — Отдръпна се от нея като опарен. — Какво искаш да кажеш? Как така не е мой биологичен баща?

— Просто не е. Чуй ме. Когато забременях с тебе все още не бях омъжена. Имах връзка с един човек, но той се записа в армията и замина, а тогава аз още не знаех за теб.

— Какво? — Скочи от стола, който се плъзна по пода и се удари с трясък в стената. — Какво? За бога, мамо, това да не е някаква отвратителна шега?

— Не е шега.

— Но... — Той невярващо поклати глава.

— Кейн Морън е истинският ти баща.

Шон зяпна от изумление.

— Онзи тип с мотора?

— Който те отърва от обвинение в кражба.

— Той е моят *баща*? — изграчи Шон. — Това не е поредната ти лъжа, нали?

— Не. — Погледът ѝ беше изключително сериозен и пред очите ѝ лицето на Шон, зачервено от ярост до преди малко, изведнъж пребеля като платно.

— Няма начин.

— Така е, Шон, и аз трябваше да ти го кажа по-рано.

— Дяволски си права, че е трябвало! Какво е това, мамо? Да не би да искаш да ми кажеш, че целият ми живот е лъжа?

— Не, но...

— Исусе, не мога да повярвам! — Очите му се напълниха със сълзи. — Чукала си се с него, а след това си ме представила като дете на онзи перверзник Сейнтджон. Мили боже! Ами Сам? — Гласът му пресекна и нежеланите сълзи потекоха по лицето му.

— Тя е дъщеря на Пол.

— Мамка му, мамо...

— Шон, изслушай ме...

— Няма начин! — Пристъпи назад, препъна се в съборения стол и продължи да отстъпва към вратата. — Няма начин, по дяволите! — Изхвърча от вратата и побягна с все сила.

Клеър хукна след него. Излетя през вратата и излезе на верандата, но токчето на обувката ѝ се заклеци между дъските. Шон продължи да тича към гаража, заобиколи пристана и изчезна в гората.

— Шон! — извика след него Клеър. — Шон!

— Какво се е случило? — попита Саманта, седнала на люлката на верандата.

— Съобщих му нещо, което той не искаше да чуе.

— И какво е то?

— По-късно ще ти кажа. Точно сега трябва да отида да го потърся.

— Дай му време да се поуспокои — посъветва я Сам. — Всъщност, не се налага да идва на партито, нали?

— Би трябвало да присъства.

— Само ще създава проблеми, ако дойде — мъдро отбеляза Сам.

Клеър се загледа към гората, чувствайки се абсолютно безсилна. Може би Сам имаше право. Само че тя чувстваше, че трябва да последва момчето, да го прегърне и да му каже, че всичко ще се оправи. Да му повтори, че съжалява, загдето го е лъгала, и да го увери, че животът трябва да продължи. Стоеше там сама и се молеше синът ѝ да е добре, надявайки се, че е взела правилното решение.

— Добре, нека да го оставим на мира за известно време — рече Клеър и се обърна към къщата.

Двете със Саманта влязоха заедно в кухнята и в този момент телефонът иззвъня. Клеър вдигна слушалката на третото иззвъняване.

— Клеър? — Гласът на Миранда трепереше от напрежение. — Виждала ли си Теса?

— Не съм. А трябваше ли?

— Двете трябваше да отидем на партито заедно, но не можах да я намеря нито в апартамента ѝ, нито някъде другаде в комплекса.

Клеър не беше изненадана.

— Знаеш я каква е.

— Зная, че не искаше да ходи на това парти, но снощи самата тя ми каза, че е редно да отидем.

— И друг път е променяла решенията си.

— Сега е различно — възрази Миранда и Клеър почувства как тревогата ѝ се предава и на нея. — Разговарях с нея преди два часа и тя ми каза, че ще бъде готова в уреченото време. Проблемът е в това, че още тогава ми се стори пияна.

— Понякога, когато има нужда от малко допълнителна увереност...

— Зная, зная... в такива случаи си налива питие. Но... е, добре, няма какво повече да направя. Ще се видим на партито. Може Теса да се появи направо там.

— Може — съгласи се Клеър и се загледа през прозореца към гората, в която бе изчезнал синът ѝ. Той щеше да се прибере у дома.

Винаги си идваше, но не и преди да е готов да го стори.

Погледна към вечерното небе и се помоли този ден да свърши по-скоро.

Балната зала в „Стоун Илахий“ беше претъпкана. Официално облечените и отрупани със скъпоценности гости се събираха на малки групички, разговаряха, смееха се и отпиваха шампанско, което извираше от няколко сребърни фонтана. Върху покритите с ленени покривки маси бяха подредени изискани ордьоври, а Бенедикт Дъч Холанд, застанал на подиума, обявяваше намерението си да се кандидатира за губернатор на щата.

Клеър обаче беше неспокойна. Нещо не беше наред. Чувствайте го инстинктивно. Кейн, естествено, не присъстваше на партито, тъй като Дъч го считаше за свой враг. Нямахте го и Денвър Стайлз и отсъствието му изглеждаше странно в очите на Клеър. Не, тук нещо определено не беше както трябва. Клеър имаше усещането, че някой е метнал примка на шията ѝ и бавно затяга клупа.

— Къде е Денвър? — попита Миранда.

— Нямам представа. — Клеър огледа тълпата, долови приглушените гласове на гостите и в този момент зърна Уестън и Кендъл Тагарт да влизат през входната врата. — Олеле!

— Какво означава това? — попита Миранда, настръхнала от неприязън. — Татко никога не би ги поканил.

Бледа както винаги, Кендъл едва намери сили да се усмихне. Приличаше на уплашена сърна, готова всеки момент да побегне. На лицето на Уестън обаче грееше широка усмивка. Здрависваше се с гостите и се държеше като скъп приятел на домакина.

— Може да е някаква важна клечка в републиканската партия.

— И въпреки това не вярвам, че татко... О, господи, погледни нататък.

Дъч най-сетне бе забелязал Уестън и усмивката изведнъж замръзна на зачервеното му лице. Той слезе от подиума и прекоси цялата зала, без да обръща внимание на пожеланията и сърдечните поздрави на гостите, край които минаваше.

— Надушвам неприятности — рече Миранда. — Повикай охраната.

— Какво става? — попита Саманта, доловила безпокойството в гласа на леля си.

— Не зная. — Клеър прекоси залата. Щеше ѝ се Кейн да е тук с нея. Той със сигурност щеше да знае как да постъпи. Беше му се обадила, за да го предупреди за бягството на Шон и той ѝ бе обещал да излезе да потърси сина си, да го намери и да ѝ се обади. До този момент обаче все още нямаше вест от него.

Достигна до един от охранителите точно в момента, в който Дъч и Уестън застанаха един срещу друг.

— Какво става тук, Тагарт? — грубо попита Дъч.

Усмивката на Уестън не помръкна нито за миг.

— Реших да дойда и да ти пожелаая късмет.

— Как ли пък не, по дяволите!

— Дъч... — Началникът на предизборния му щаб, Ралф Мърдок, хвана Дъч под ръка.

Кендъл изглеждаше така, сякаш ѝ се искаше земята да се разтвори под краката ѝ и да я погълне.

— Махай се от тук!

Уестън вдигна едната си ръка.

— Ей, аз най-редовно си плащам членския внос като член на...

— Казах да изчезваш от тук!

— Предупредих те, че идеята не е добра — обади се Кендъл.

Музиката, разнасяща се от пианото, бавно заглъхна, разговорите в залата замряха. Всички погледи се насочиха към новия кандидат за губернаторския пост и неговия стар съперник и конкурент.

— Не зная каква игра играеш, Тагарт, но ти предлагам да отидеш да си я играеш някъде другаде!

Хората от охраната внимателно си проправяха път през претъпканата зала.

— Хайде да се успокоим — настоя Мърдок. — Бенедикт, моля те...

На Дъч обаче тези не му минаваха.

— Изхвърлете го от сградата — изръмжа той. — Веднага! — Един от охранителите докосна Дъч по рамото и той рязко се завъртя към него. Очите му гневно блестяха. — Това е моят хотел, моето парти, моята шибана...

Вратите се отвориха с трясък и в залата врхлетя Кейн, заобиколен от трима заместник-шерифи.

— В името на свети Петър, сега пък какво? — смотолеви Дъч.

Всички погледи се насочиха към служителите от шерифската служба, но не и този на Клеър. Тя потърси погледа на Кейн и едва не припадна, когато забеляза болката и ужасната агония, спотаени в очите му. *Шон*. Нещо страшно се бе случило с момчето й. Кейн прекоси залата и я обгърна с ръце. Един от заместник-шерифите се приближи до Дъч.

— Преди около петнадесет минути е станала катастрофа на „Шосе 101“. Една кола е изхвърчала от шосето, минала през мантинелите и се разбила долу в океана. Колата е с калифорнийска регистрация и се води на името на Теса Холанд.

Миранда не успя да сподави вика, надигнал се в гърлото й. Краката на Клеър изведнъж омекнаха.

— Теса — прошепна тя и се уплаши, че всеки момент ще повърне.

— Какво? — Дъч неволно отстъпи назад. — Какво? Теса? Не.

— Все още не сме намерили телата на пострадалите, но водолазите са готови да започнат търсенето.

— Това не е всичко — призна Кейн. В гласа му се прокрадваше едва контролиран ужас. — Има свидетел, който смята, че е видял Теса по-рано през деня. С нея е имало едно момче.

— Момче? — неуверено повтори Клеър.

— Описанието му съвпада с това на Шон.

Всевъзможни светлини — червени, бели и сини — прорязваха тъмнината на нощта. Колите на шерифската служба бяха спрени до самия ръб на скалите, в близост до изкъртената мантинела. Колата на Теса, осветена от прожекторите, монтирани на пътя, изглеждаше напълно смачкана и потрошена, с изпочупени стъкла.

Все още не бяха намерени никакви тела и Клеър започваше да си мисли, че течението ги е отнесло навътре в океана. Гадеше й се от страх, горещи сълзи мокреха лицето й, а тя продължаваше да се взира в тъмните води на океана и да се моли за живота на сестра си и сина си.

На мястото на злополуката се бе насъбрала голяма група хора. Фотографи и репортери се блъскаха около лентата, опасваща мястото на произшествието. Гостите, поканени на партито на Дъч, бяха пристигнали с колите си, тласкани от болезнено любопитство и изпълнени с благодарност, че техните близки са в безопасност и далеч от смачканата кола, която виждаха на триста метра под себе си.

Клеър беше неутешима, но Кейн, скован от собствената си скръб, не я изпускаше от прегръдките си. Някой наметна одеяло върху раменете ѝ и тя си спомни нощта, през която тя и сестрите ѝ се бяха озовали в тъмните води на езерото Ероухед, а някакъв добър човек, опитвайки се да ги стопли, им бе предложил старо одеяло и чаша кафе.

— Как се случи това? — попита Клеър, припомнила си опасенията на Миранда, че Теса може да е пиана. Тя вероятно случайно бе срещнала Шон в града и бе решила да го вземе със себе си на партито. *Защо? Защо? Защо!*

Облегна се на Кейн и почувства как цялото му тяло се напрегна, когато мерцедесът на Уестън Тагарт се присъедини към останалите коли край пътя.

— Хайде, хора, движение. Продължавайте напред. Няма нищо за гледане — повтаряха шерифите, но изпълнените с любопитство зяпачи продължаваха да се навъртат наоколо, а Уестън, запалил цигара, пренебрегна напълно молбата на полицаите.

— Копеле — изръмжа Кейн и скованите мускули на ръцете му се поотпуснаха. — Какво търси тук, по дяволите?

— Кой знае... — отвърна Клеър, изцяло погълната от мъката и страховете си.

Ръцете на Кейн обаче сякаш го сърбяха да се сбие с някого. Бавно пусна Клеър и се обърна към Тагарт.

— Какво правиш тук?

— Дойдох да изкажа своята съпричастност.

— Няма нужда.

— Какъв точно ти е проблемът, Морън?

— Ти си ми проблемът. Знаеш ли, арестуването ти за убийството на Хънтър Райли е само въпрос на време.

— Нямам нищо общо...

— А също и за убийството на Джак Сонгбърд.

— Ти да не си се побъркал? Виж, ако продължиш да ме клеветиш, ще се обадя на адвоката си и ще те помъкна по съдилищата. Толкова много дела ще ти стоваря на главата, че ще се чудиш откъде ти е дошло.

— Сериозно? — Кейн, стиснал юмруци, не сваляше от лицето му блесналите си от ярост очи. — Какво знаеш за това? — попита той и кимна с глава по посока на смачканата мантинела.

— Само това, което знаят и останалите — Теса Холанд най-вероятно не е успяла да вземе завоя и се е гмурнала в океана.

— И ти нямаш нищо общо?

— Отиваш твърде далеч, Морън — заяви Уестън и на лицето му цъфна надменна усмивка.

— Така ли? Защо бях чул, че Теса смята да свидетелства срещу тебе в съда?

— Нямам представа за какво говориш.

— Кейн, недей! — предупреди го Клеър, почувствала, че той се кани да замахне и да удари Уестън.

— Ей, я се успокойте! — разпoredи се един от шерифите — някакъв дебелак с огромен мустак.

— Рано или късно ще си получиш заслуженото, Тагарт. Аз лично ще се погрижа.

— Нима? Така, както си го получи Дъч Холанд? Само че си твърде обвързан с дъщеря му и не ти стига куража, за да напишеш книгата си, нали?

— Ще се откажа от историята за Тагарт в полза на други, далеч по-интересни четива.

— Добре, стига толкова. Вие двамата, връщайте се при колите си.

Кейн понечи да се обърне, но в този момент до тях рязко спря един черен лексъс. Пейдж Тагарт бързо излезе от колата.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — сърдито попита Уестън.

Пейдж въздъхна, изглежда по-големия си брат, а след това насочи поглед към Кейн.

— Тук съм, защото подходящият момент най-сетне настъпи, братко — с усмивка заяви тя. Бръкна в чантата си и извади от там лист хартия. — Спомняш ли си го? Намерих го в камината преди много години. Това е част от удостоверението за раждане, което се опитваше

да изгориш. Принадлежи на Хънтър Райли. О, а пистолетът, който бе намерен близо до тялото на Харли? Е, той беше мой. Всъщност, принадлежеше на мама, но след като осъзнах, че си убил Харли, аз го взех и тръгнах да те търся, твърдо решена да те стресна до смърт. Само че изведнъж се уплаших и си тръгнах. Харли ме видя, попита ме какво правя, измъкна пистолета от ръцете ми и го хвърли във водата.

— Защо правиш това? — попита я Уестън.

— Защото е крайно време да платиш за греховете си, Уестън. Ти, който винаги си смятал, че ще наследиш цялото ни богатство. Ти дори посегна на момчето на Клеър, нали? На Шон? Защото си смятал, че е син на Харли. Но онова, което не знаеш, за което изобщо не си се досетил, е, че хлапето изобщо не е Тагарт. Той е син на Кейн.

Уестън рязко се обърна, видя сляпата ярост, изписана на лицето на Кейн, и подобно на хваната в капан котка изведнъж се хвърли към него. Тряс! Юмрукът му се стовари върху челюстта на Кейн.

— Не! — извика Клеър, осъзнала, че Шон е мъртъв, а обезобразеното му тяло е отнесено от течението в океана.

Кейн замахна с юмрук, удари Уестън в стомаха и той се преви на две.

— Достатъчно! — изрева заместник-шерифът.

Уестън се изправи, изрева диво, но Кейн отново го удари с все сила и той се стовари на земята, осветен от фаровете на приближаващ към тях пикап. Колата рязко спря и вратите се отвориха.

Денвър Стайлз, стиснал пистолет в ръката си, скочи от шофьорското място. Уестън се ухили безумно.

— Слава богу!

След него от пикапа изскочиха трима полицаи и насочиха оръжията си към Уестън.

— Легни по очи, Тагарт — разпореди се Денвър. — Веднага!

— Какво, по дяволите...

— Изпълнявай! — Обърна се към един от полицаите. — Прочети му правата.

— Имате право да запазите...

— Почакай! Какво е това? — изкрещя Уестън.

— Прибавете към обвиненията и съпротива по време на арест — рече Денвър и в този момент още двама човека се появиха от колата.

Сърцето на Клеър едва не се пръсна. Пред нея стояха Теса и Шон. Изглеждаха уплашени, но напълно невредими. Шон, разтърсван от ридания, се хвърли в ръцете на майка си и Клеър не можа да сдържи сълзите, които потекоха от очите ѝ.

— О, Шон — прошепна тя. — Миличък, какво се случи?

— Беше Стайлз — обади се Теса. На лицето ѝ нямаше никакъв грим и изглеждаше така, сякаш не е спала дни наред. — Той е ченге под прикритие. От толкова време работи под чуждо име, че дори и Миранда не го познава.

Миранда, която стоеше наблизо и ги наблюдаваше, само присви очи.

— През цялото време не можех да се отърва от усещането, че съм те виждала някъде.

— От месеци се опитваме да пипнем Тагарт — поясни Стайлз. — Подозирахме го в пране на пари, даване на подкупи и, евентуално, в убийство. Оказа се, че сме били прави. Сестра му и Теса се съгласиха да свидетелстват срещу него в делата за убийството на Джак Сонгбърд и Хънтър Райли. — Изражението му помръкна. — Теса, обаче, ще трябва да бъде обвинена за убийството на Харли Тагарт. Когато я попитах по-рано тази вечер, тя най-после си призна, че го е убила.

— Беше злополука — проплака Миранда.

— Въпреки това.

— Няма нищо — обади се Теса. — Крайно време е. Трябваше да кажа на някого.

— О, Тес... — Миранда прегърна сестра си, опитвайки се да я подкрепи и да ѝ помогне да издържи.

— Съжалявам, че избягах от къщи — рече Шон, който изглеждаше искрено разстроен. — Отидох в града и там ме намериха леля Теса и господин Стайлз. Поискаха от мен да тръгна с тях и...

— Денвър е записал последния си разговор с Уестън — обясни Теса. — Тогава Уестън му предложил пари, за да ни убие.

— Но защо? — На лицето на Клеър се изписа неподправено отвращение докато наблюдаваше Уестън, който, закопчан с белезници, вървеше с полицаите към пикапа.

— Защото аз щях да свидетелствам срещу него. За Шон е смятал, че е син на Харли — поредният претендент за короната на семейство Тагарт.

Клеър с все сила притисна сина си към себе си, а Саманта, която бе станала свидетел на цялата сцена, обгърна с ръце майка си и брат си.

— Да си вървим у дома — предложи Кейн.

— *У дома?* — попита Клеър, която се чувстваше като човек, повлечен от течението на събитията.

— *В къщата.* Хайде, тръгваме. — Погледна към Миранда. — Искаш ли да дойдеш с нас?

— Не. — Тя изглежда Денвър Стайлз с подновен интерес. — Ще се присъединя към вас по-късно. Точно сега имам нужда от малко повече информация. А ти — обгърна се директно към Теса — не казвай нито дума повече, преди да си разговаряла с адвокат.

— Добър съвет. Особено като се има предвид, че е даден от прокурор — отбеляза Стайлз и я дари с усмивка, каквато тя не бе виждала никога преди.

Кейн се наведе към Клеър и прошепна в ухото ѝ:

— Сега, когато фойерверките приключиха и всички се оказаха в безопасност, ще ми направиш ли една услуга?

— Каквото кажеш — съгласи се тя.

— Добре. Тогава се омъжи за мен. Колкото е възможно по-скоро.

— Но...

— Но какво? — попита той.

— Хайде, мамо, защо не? — намеси се Шон и сърцето на Клеър за пореден път едва не се пръсна. Този път от щастие.

— Крайно време е — подкрепи ги Саманта.

Очите на Кейн бяха тъмни като заобикалящата ги нощ.

— Знаеш, че ще го направя, Кейн Морън — отвърна тя, а морският бриз разроши косата ѝ. — Колкото е възможно по-скоро.

ЕПИЛОГ

Клеър заглади розовата глазура на тортата, която беше направила за рождения ден на Сам. Беше с лимонов крем и глазура с череши. Според Шон тортата беше ужасна на вид и още по-ужасна на вкус, но Саманта я предпочиташе пред всички останали.

Входната врата се отвори и в къщата нахлу студеният зимен въздух.

— Клеър? — Гласът на Миранда отекна във фоайето.

Клеър хвърли лъжицата в мивката. Ранда, засмяна до уши, влезе в кухнята, придружена от Теса.

Клеър едва не припадна от изненада. Доколкото бе информирана, Теса все още беше подсъдима за убийството на Харли.

— Какво се е случило?

Очите на Теса се напълниха със сълзи и Клеър я прегърна.

— Носим добри новини — оповести Ранда и се настани на един от високите столове до плота.

Теса подсмръкна.

— Имам нужда от цигара.

— Никой няма нужда...

— Моментът не е подходящ за проповедите ти, Миранда — заяви Теса и започна да рови из чантата си. — Съдията ме осъди условно!

— Слава богу! — Клеър с все сила притисна по-малката си сестра към себе си. — Знаех си, че всичко ще се подреди добре.

— А аз... хм... трябва да продължа да посещавам психиатъра си, разбира се, и да се виждам с отговорника по пробацията, но... — Намери пакет „Вирджиния Слимс“ и извади една цигара.

— Но иначе всичко ще бъде наред! — Клеър премигна няколко пъти, за да прогони сълзите на облекчение, опарили очите ѝ.

— Татковият екип от адвокати наистина се оказа на ниво — рече Миранда.

Лицето на Теса светна.

— Какво признание от един прокурор.

— *Бивш* заместник окръжен прокурор. Напуснах. Смятам да се заема с частна практика.

— Наистина ли?

— Ммм... — Очите на Миранда заблестяха.

— Хайде да го отпразнуваме. Имам бутилка шампанско...

— Защо не с кафе? — попита Миранда.

— Тес?

— Аз приключих с пиячката. Кафе. Черно. — Тя се намръщи леко и запали цигара.

И така, Теса, която по време на убийството очевидно е била изпаднала във временна невменяемост, получи условна присъда за убийството на Харли. Сега те трите може би вече можеха да оставят миналото зад гърба си. Там, където му беше мястото. Клеър, с окрилена от радост душа, наля на трите по чаша кафе и тронаво се настани на един стол между двете си сестри. Беше бременна в шестия месец и не беше така пъргава както преди, но това изобщо не я притесняваше. Щеше да си има още едно бебе, а заради това бе готова да изтърпи всичко.

— Как се чувстваш? — попита я Миранда.

— Страхотно през повечето време. От време на време ме понаболява гърбът, но не се оплаквам. Моят син обаче смята, че изглеждам възмутително. Да, това е думата, която използва, когато говори за моята бременност.

— Ще го преодолее — увери я Теса.

— Надявам се. — Клеър добави сметана към кафето си и се загледа в чашата си.

Шон постепенно започваше да свиква с промените в живота си. Беше приел Кейн и връзката помежду им, макар и изпълнена с напрежение понякога, ставаше все по-силна с всеки изминал ден. Сам, от друга страна, обяви Кейн за свой баща и категорично отказваше да посети Пол, който вече излежаваше присъдата си в затвор с по-лек режим.

Да, помисли си Клеър и отпи от чашата си, животът ни започва да се нормализира.

Дъч ѝ беше подарил тази къща като сватбен подарък и макар че Кейн се бе дърпал в началото, най-накрая отстъпи, защото Сам и

Клеър я обожаваха. Бенедикт се отказа от мечтата си да влезе в голямата политика и продължи да управлява „Стоун Илахий“. Новият хотел щеше да е готов идното лято.

За сватбата на Клеър и Кейн Доминик им изпрати *сърдечните си поздрав* и един сребърен сервиз за чай, но категорично отказа да се върне в Америка. В чужбина се чувстваше много по-щастлива — далеч от първия си съпруг и момичетата.

— Ей, гости ли си имаме? — Гласът на Кейн отекна надолу по стълбите. Беше превърнал помещенията за прислугата на третия етаж в свой личен кабинет, където работеше упорито върху книгата си за Уестън Тагарт. Ботушите му бързо затрополяха по стълбите. — Не ми казвай, че е дошла любимата ми снаха! Не, и двете са тук!

— Много смешно — подразни го Миранда.

— Теса е свободна жена! — заяви Клеър и щастливо се усмихна на съпруга си.

— Крайно време беше.

— Само се надявам, че всичко най-после приключи — рече Теса и въздъхна.

— Приключи! — твърдо заяви Миранда.

Кейн се приближи до съпругата си, обви ръце около постоянно дебелеещата ѝ талия и я целуна по шията.

— Какво, за бога, е това? — Той посочи тортата.

— Не се оставяй външния ѝ вид да те заблуди. На вкус е още по-ужасна. — Миранда се разсмя, а Клеър направи изразителна физиономия.

— Сам я обожава.

— Това е единственото, което има значение.

— Ужасно я глезиш. — Теса издуха облак дим към тавана.

— А тя го заслужава.

Теса се ухили.

— Както и всички ние.

Клеър се засмя и едва в този момент забеляза пръстена с диамант, който блестеше на ръката на по-голямата ѝ сестра.

— Какво е това? — попита тя, а на лицето ѝ изгря радостна усмивка.

— О, нима забравих да ви кажа? Денвър ме помоли да се омъжа за него — обяви Миранда и се усмихна загадъчно.

— И не си ми казала?

— Случи се едва снощи.

— Ти си знаела? — Клеър ядосано изглежда Теса. — И не ми казанищо?

— И аз разбрах едва преди няколко часа. Независимо дали ми вярваш или не, съвсем доскоро си имах други проблеми на главата.

— Не мога да повярвам! — Клеър се наведе към Миранда и я прегърна толкова силно, че двете една не паднаха от столовете. — О, Ранда, всичко е толкова свършено!

— Нали? — прошепна Миранда. — Кой би си го помислил?

— Госпожа Денвър Стайлз. — Клеър се изсмя на глас. — Подхожда ти, знаеш ли?

— Пасва ми като ръкавица — замечтано се съгласи Миранда. — Като ръкавица.

— О, боже! — Теса изразително завъртя очи. — Ето че и ти се превърна в празноглава романтичка като Клеър.

— О, вижте ме само. — Клеър отчаяно се опитваше да се пребори със сълзите си. — Откакто забременях, не мога да спра да плача.

— Ето какво въздействие оказвам върху жена си — пошегува се Кейн.

— На нея това май й харесва — отбеляза Теса.

— Надявам се.

Кейн се вгледа в очите на Клеър, прегърна я отново и пред погледите на двете й сестри я целуна така, сякаш беше единствената жена в света. И това си беше точно така.

Защото за него тя наистина беше единствената в света.

Издание:

Лиза Джаксън. Шепот

ИК „Компас“, Варна, 2003

Американска. Първо издание

Редактор: Любен Любенов

ISBN: 954-701-147-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.